

MISS PEREGRINE'S
HOME FOR
PECULIAR CHILDREN
BY RANSOM RIGGS

Ransom Riggs

**Miss Peregrine si casa sa pentru
copii deosebiti**

Vol 1

Traducere din limba engleză și note
de Gabriella Eftimie

PROLOG

Întâmplările ieșite din comun au început să apară tocmai când abia acceptasem ideea că viața mea avea să fie una cu totul obișnuită. Prima întâmplare a fost un șoc teribil și, ca toate lucrurile care urmează să te schimbe pentru totdeauna, și acesta mi-a împărțit viața în două: înainte și După. Și, ca majoritatea lucrurilor ieșite din comun care aveau să urmeze, și acesta a avut de-a face cu bunicul meu, Abraham Portman.

În copilărie, Bunicul Portman mi s-a părut cea mai fascinantă persoană pe care o cunoșteam. Crescuse într-un orfelinat, luptase în războaie, străbătuse oceane cu vaporul cu

aburi și traversase deserturi călare, fusese artist de circ și știa totul despre arme, autoapărare și supraviețuirea în sălbăticie, ca să nu mai zic că vorbea cel puțin trei limbi străine. Pentru un copil care nu părăsise niciodată statul Florida, toate acestea păreau de un exotism inimaginabil și mă rugam de el să-mi spună povești ori de câte ori ne întâlneam. Iar el îmi făcea mereu pe plac, dezvăluindu-mi secrete pe care putea să mi le împărtășească doar mie.

Când am împlinit șase ani, mi-am spus că singura șansă de a avea o viață la fel de palpitantă ca cea a Bunicului Portman era să devin explorator. Iar el m-a încurajat, petrecând după-amiezile cu mine,

aplecat peste hărțile lumii, plănuiind tot felul de expediții imaginare, cu drumuri marcate cu piuneze roșii și povestindu-mi despre tot felul de locuri fantastice pe care aveam să le descopăr într-o zi. Pe ai mei i-am anunțat despre planurile mele ambițioase defilând prin casă cu un tub de carton pe care-l țineam la ochi strigând „Pământ la orizont! “ și „Pregătiți-vă pentru debarcare!”, până când părinții mei m-au hâșăit afară. Cred că se temeau ca bunicul să nu mi transmită un fel de boală a visătorului, incurabilă, de care să nu mă vindec niciodată - și fantasmagoriile astea să nu mă îndepărteze cumva de la preocupări mai practice - așa că, într-o zi, mama s-a așezat lângă mine și mi-a explicat

că nu puteam să mă fac explorator pentru că totul fusese deja descoperit. Mă născusem în secolul nepotrivit și mă simțeam tras pe sfoară.

M-am simțit și mai amăgit când mi-am dat seama că cele mai grozave povești ale Bunicului Portman nu puteau fi adevărate. Poveștile lui cele mai fanteziste erau tot timpul despre copilărie, despre faptul că s-a născut în Polonia, dar la doisprezece ani a fost trimis la un orfelinat din Țara Galilor. Când îl întrebam de ce a trebuit să-și părăsească părinții, răspundea mereu la fel: pentru că era urmărit de monștri. Polonia gema de ei, spunea bunicul.

— Ce fel de monștri? îl întrebam holbându-mă. Schimbul ăsta de replici devenise un fel de ritual.

— Unii oribili, cocosați, cu pielea putrezită și ochi negri, îmi spuneau. Și mergeau uite-așa!

Și se țâra după mine imitând un monstru din filmele alea vechi, până când o luam la fugă râzând.

De fiecare dată când mi-i descria, inventa un nou detaliu înspăimântător: ba miroseau a gunoi intrat în putrefacție, ba erau invizibili, dar aveau umbre; în gurile lor se ascundea un ghem de tentacule viermuinde pe care le puteau azvârli după tine într-o clipită și puteau să te tragă spre maxilarele lor puternice. În scurt timp am început să adorm greu, imaginația mea hiperactivă

transformând scârțâitul roților pe pavajul ud în respirație zgomotoasă sau umbrele de sub ușa în tentacule negre, îngolăcite. Îmi era frică de monștri, dar mi se părea grozăv că bunicul meu se luptase cu ei și-i învinsese, că supraviețuise și putea să-mi povestească totul.

Dar și mai fanteziste erau poveștile lui despre viața din orfelinatul din Țara Galilor. Era un loc fermecat, îmi spunea bunicul, merit să-i adăpostească pe copii de monștri, pe o insulă unde soarele strălucea în fiecare zi și nimeni nu se îmbolnăvea și nimeni nu murea. Toți trăiau împreună într-o casă mare, păzită de o pasăre bătrână și înțeleaptă - cel puțin așa suna povestea. Dar când

am mai crescut, am început să mă îndoiesc.

— Ce fel de pasăre? l-am întrebat într-o după-amiază, aruncându-i o privire neîncrezătoare peste masa pe care jucam cărți și pe care mă lăsa mereu să câștig la Monopoly. Aveam șapte ani.

— Un șoim mare care fuma pipă, îmi spuse.

— Probabil mă crezi prost, Bunicule!

Frunzări teancul de bancnote portocalii și albastre micșorat.

—Nu, Yakob. N- aș crede asta despre tine niciodată.

Știam că îl jignisem, pentru că

accentul polonez de care nu reușise niciodată să scape cu adevărat ieșise din ascunziș, astfel încât „n-

aș“ deveni „n-aj“ și „așa ceva“ se transformă în „aja șeva“. Simțindu-mă cu musca pe căciulă, am zis că merită să-i mai dau o șansă.

— Dar de ce voiau să-ți facă rău monștrii ăia?

— Pentru că nu eram ca restul oamenilor. Eram deosebiți.

— Deosebiți în ce fel?

— în toate felurile, spuse. Era o fată care putea să zboare, un băiat care avea albine în el și un frate și o soră care puteau să ridice ditamai pietroaiele deasupra capului.

Nu puteai să-ți dai seama dacă vorbea serios. Pe de altă parte, bunicul meu nu prea știa să spună bancuri. Se încruntă, citindu-mi îndoiala de pe chip.

— Bine, nu trebuie să mă crezi, spuse. Dar să știi că am fotografii!

Împinse în spate șezlongul și se duse în casă, lăsându-mă singur pe veranda din spatele casei, protejată cu plasă pentru țânțari. Se întoarse după un minut cu o cutie veche pentru trabucuri. M-am aplecat în față ca să văd mai bine, în timp ce bunicul scotea patru fotografii mototolite și îngălbenite.

Prima era o fotografie ștearsă, reprezentând un rând de haine care păreau a fi goale pe dinăuntru. Sau poate că persoana respectivă nu avea cap.

— Bineînțeles că are cap! spuse rânjind bunicul meu. Doar că nu se vede.

— De ce nu? E invizibil?

— Te duce capul, nu glumă! spuse ridicându-și sprâncenele, surprins parcă de perspicacitatea mea. îl cheama Miliard. Ciudat copil! Uneori îmi spunea: „Auzi, Abe? Știu ce-ai făcut azi“, și-mi spunea pe unde am umblat, ce am mâncat, dacă m-am scobit sau nu în nas când mi s-a părut că nu mă vede nimeni. Uneori se ține pe urmele tale, ca un șoricel, fără haine, ca să nu-l observi - și doar se uita la tine! își scutură capul.

— Ce chestie! Nu- i așa?

Îmi mai strecură în mână o fotografie. îmi lăsă răgaz să mă uit și mă întrebă:

— Ei bine? Ce vezi?

— O fetită?

—Și?

— Poartă o coroană.

Bunicul arătă cu degetul spre baza
fotografiei.

— Și picioarele?

Am apropiat fotografia. Picioarele
fetei nu atingeau pământul. Dar nu
părea să fi sărit în sus - părea că
plutește în aer. Am rămas ca la
dentist.

— Zboară!

— Ești pe aproape, spuse bunicul
meu. Levitează. Doar că nu reușea să
se controleze prea bine, așa că din
când în când o legam cu o sfoară ca
să nu zboare prea departe!

Am rămas cu privirea ațintită
așupra chipului bântuitor, ca de
păpușă.

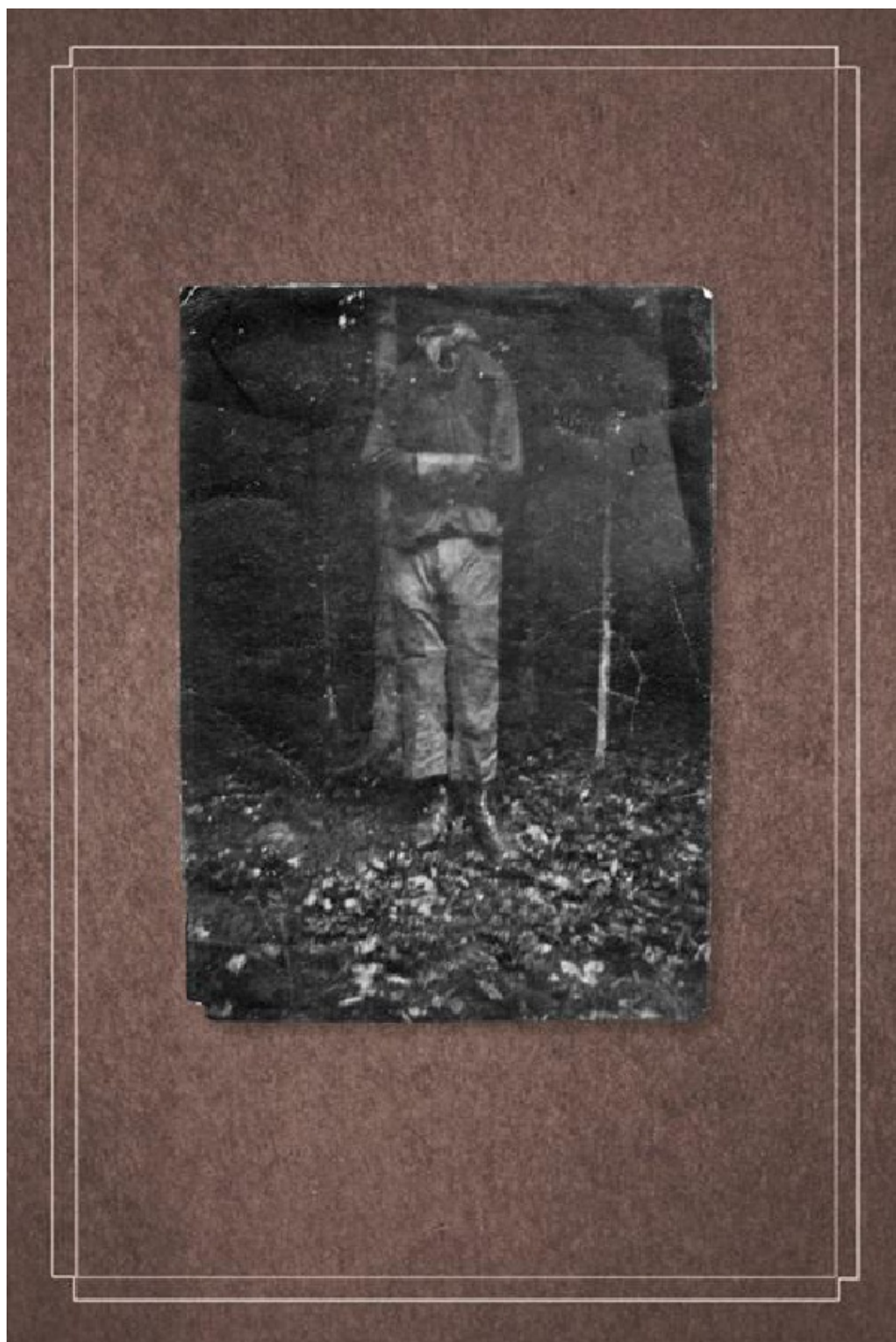
— E pe bune?

— Bineînțeleș, spuse îmbufnat, luând fotografia și întinzându-mi o alta, de data asta a unui băiat costeliv care ținea un bloc de piatră. Victor și sora lui nu erau prea deștepți, spuse, dar, mamă, ce puternici erau!

—Nu pare puternic, am spus, observând brațele sfrijite ale băiatului.

— Era puternic, crede-mă. Am încercat să-l înving la skanderbeg, dar era să-mi rupă mâna!

Dar cea mai ciudată fotografie era ultima. Era o poză reprezentând ceafa

cuiva, pe care a fost pictată o față.

M-am holbat la ultima fotografie, în timp ce Bunicul Portman îmi explica:

— Avea două guri, vezi? Una în față și una în spate. De asta s-a îngrășat atât de tare!

— Dar e un truc! am spus. Fața aia e pictată.

— Sigur, vopseaua era de fațadă. Era pentru un spectacol de circ. Dar îți spun, chiar avea două guri. Nu mă crezi?

Am căzut pe gânduri, uitându-mă la poze și apoi la chipul bunicului meu care părea cât se poate de sincer și de deschis. Ce motive să fi avut să mintă?

— Te cred.

Și chiar l-am crezut - câțiva ani, cel puțin -, deși mai mult pentru că am

vrut să cred, așa cum majoritatea copiilor de vârsta mea voiau să creadă în Moș Crăciun. Ne agățăm de basmele noastre până când nu ne mai permitem să credem în ele, lucru care pentru mine s-a întâmplat în clasa a doua, când Robbie Jensen m-a făcut de râs în fața unei mese pline de fete, în timpul prânzului, declarând că încă mai credeam în zâne. Meritam asta, presupun, pentru că le spusese colegilor mei poveștile bunicului. În clipele acelea umilitoare însă, am intuit că porecla „zânișorul“ avea să mă însoțească ani buni, lucru pentru care i-am purtat pică bunicului meu, indiferent că merita sau nu.

Bunicul Portman m-a luat de la școală în după-amiaza aceea, ca de

obicei când părinții mei erau la serviciu. M-am cățărat pe scaunul din față al Pontiac-ului său vechi și l-am anunțat că nu mai cred în basmele lui cu zâne.

—Care basme cu zâne? mă întrebă, privindu-mă pieziș pe deasupra ochelarilor.

—Știi bine. Poveștile. Despre copii și monștri.

Părea că nu înțelege.

—Am spus eu ceva despre zâne?

I-am răspuns că o poveste inventată și un basm erau unul și același lucru, că basmele erau pentru bebeluși pișă- cioși și că știam că fotografiile și poveștile erau false. Mă așteptam să

se supere sau să ne certăm, dar a spus doar „bine“ și a băgat Pontiac-ul în viteză. A

accelerat și apoi ne-am îndepărtat de bordură. Și asta a fost totul.

Cred că se aștepta la asta - știa că până la urmă o să cresc și n-o să mai cred în poveștile lui -, dar felul brusc în care a încetat să mai vorbească despre asta m-a făcut să cred că a mințit tot timpul. Nu înțelegeam de ce a inventat toate astea, păcălindu-mă și facându-mă să cred că în lume puteau să se întâmple tot felul de lucruri ieșite din comun, când de fapt, nu era așa. Abia peste câțiva ani am aflat adevărul: tata mi-a explicat că bunicul îi spusese și lui aceleași povești în copilărie, dar că nu erau chiar minciuni, ci doar niște versiuni exagerate ale adevărului - și asta pentru că povestea copilăriei Bunicului Portman n-a fost deloc

demnă de un basm. A fost mai degrabă o poveste de groază.

Bunicul meu a fost singurul membru din familia lui care a reușit să fugă din Polonia înainte de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. Avea doisprezece ani când părinții l-au trimis în brațele unor străini, urcându-l pe fiul lor cel mai mic într-un tren care se îndrepta spre Anglia, doar cu o valiză și cu hainele de pe el. I-au cumpărat numai un bilet pentru dus. Nu și-a mai revăzut niciodată părinții și nici pe frații lui mai mari sau pe verii, mătușile și unchii lui. Muriseră cu toții înainte ca el să împlinească șaisprezece ani, omorâți de monștrii de care el scăpase ca printr-o minune. Dar monștrii ăștia n-aveau tentacule și

pielea putrezită, genul care ar putea să fascineze un copil de șapte ani - erau niște monștri cu fețe umane,

îmbrăcați în uniforme scortoase, marșăluind la unison, atât de banali încât nu-i recunoștea decât atunci când era deja prea târziu.

La fel ca monștrii, și povestea cu insula fermecată era un adevăr deghizat. În comparație cu ororile de pe continentul european, căminul pentru copii care îl adăpostise pe bunicul meu trebuie să fi părut un paradis. Nu-i de mirare că în poveștile lui acesta era un adăpost sigur, cu veri nesfârșite, cu îngeri păzitori și copii fermecați, care chiar știau să

zboare sau să devină invizibili ori să ridice stânci, desigur. Singurul lucru deosebit pentru care fuseseră persecutați era faptul că erau evrei. Erau orfani de război, aduși pe insula aceea micuță de un val de sânge. Nu puterile lor miraculoase i-au făcut deosebiți; faptul că scăpaseră de ghetouri și de camerele de gazare era un miracol în sine.

Am încetat să-l mai rog pe Bunicul să-mi spună povești și cred că, în sinea lui, s-a simțit ușurat. Viața lui de dinainte a fost învăluită în mister. Iar eu n-am mai insistat cu întrebări. Trecuse chiar prin iadul de pe pământ și avea și el dreptul la secrete. Când m-am gândit la prețul pe care l-a plătit, mi-a fost rușine că l-am invidiat pentru viața lui și am

încercat să mă bucur pentru viața
nespectaculoasă și liniștită pentru
care n-am făcut nimic.

Dar după ce am împlinit cincisprezece ani s-a întâmplat ceva extraordinar și teribil, iar după asta n-a mai existat decât „înainte”¹ și „După”.

CAPITOLUL UNU

Am petrecut ultima după-amiază de „înainte” construind o copie la scara 1:10000 a Empire State Building din pachete de scutece pentru adulți. Era o adevărată capodoperă de un metru și jumătate măsurat de la bază, depășind rafturile de cosmetice. Fundația era construită din pachete jumbo, platforma de observație din pachete lite, iar fleșa, aceea emblematică din mostre mai mici.

Era aproape perfectă - mai puțin un detaliu important.

—Ai folosit Neverleak, spuse

Shelley, aruncând o privire asupra operei mele, și se încrunta sceptic.

Reducerea era la Stay-Tite.

Shelley era administratorul magazinului, iar umerii ei căzuți și fața ei acră erau parte

din uniformă, la fel ca tricourile polo albastre pe care trebuia să le purtăm cu toții.

—Am crezut c-ai zis Neverleak, am spus, pentru că asta îmi și spusese.

—Stay-Tite, insistă scuturând din cap cu părere de rău, de parcă turnul meu ar fi fost un cal de curse olog, iar ea, posesoarea unui pistol cu mâner din perle.

A urmat o pauză scurtă, dar penibilă, timp în care Shelley a continuat să scuture din cap și să-și plimbe privirea de la mine la turn și înapoi. Am privit-o complet absent, de parcă n-aș fi înțeles apropoul pasiv-agresiv.

—Aaaaaa! am exclamat într-un final. Vrei să zici că trebuie să-l refac?

— Păi, ai folosit Neverleak, repetă.

— Nicio problemă. Mă apuc imediat.

Cu vârful adidasului negru am atins un singur pachet din fundația turnului. Într-o clipită, întreaga structură magnifică se prăbuși și pachetele se împrăștiară în jurul nostru, declanșând o avalanșă de scutece care aterizară la picioarele clienților speriați, alunecând până la ușa automată care se deschise, lăsând să intre un val de aer fierbinte.

Fața lui Shelley deveni stacojie. Ar fi trebuit să mă dea afară pe loc, dar cu siguranță n-aveam eu norocul ăsta. Toată vara încercasem să mă „dau afară“ de la Smart Aid, dar părea o misiune imposibilă. Întârziem în mod repetat și inventam cele mai ridicole

scuze; greșeam cu sume șocante când trebuia să dau restul; ba mai mult, în mod intenționat nu așezam marfa unde trebuia, amestecând cutiile de laxative cu anticonceptionalele și cu șamponul pentru copii. Nu știu dacă am mai investit atât de mult în ceva, și totuși, oricât de incompetent m-aș fi străduit să par, Shelley se încapățâna să mă cruțe.

Permiteți-mi totuși să nuanțez afirmația de mai sus: a fost aproape imposibil să mă „dau afară“ de la Smart Aid pe mine. Oricare alt angajat ar fi zburat de mult, după primele abateri, oricât de minore ar fi fost. Fusese prima mea lecție de politică. În Englewood, orașelul somnoros de pe malul oceanului, existau trei farmacii Smart Aid. În

Sarasota County, sunt douăzeci și șapte, iar în toată Florida, o sută cincisprezece și continuă să se înmulțească precum ciupercile după ploaie? Motivul pentru care nu puteam fi dat afară era faptul că proprietarii lanțului de farmacii erau chiar unchii mei. Iar motivul pentru care nu puteam să-mi dau demisia era o veche tradiție de familie: prima slujbă trebuia să fie la Smart Aid. Așa că singura mea realizare a fost atragerea antipatiei lui Shelley și a resentimentului adânc și stăruitor al colegilor mei - care, haideți să recunoaștem, mi-ar fi purtat pică oricum pentru că, indiferent câte exponate aș fi dat jos și oricât de mulți clienți

aș fi păcălit când trebuia să le dau restul, într-o bună zi aveam să moștenesc o parte generoasă din firmă, spre deosebire de ei.

Înaintând cu greu prin maldărul de scutece, Shelley mă împunse cu degetul în piept și tocmai se pregătea să-mi arunce o replică aspră când fu întreruptă de sistemul de avertizare sonoră.

— Jacob, ești apelat pe linia doi.
Jacob, linia doi.

Mă urmări cu ochi mari în timp ce băteam în retragere, lăsând-o acolo, în mijlocul ruinelor turnului meu, roșie ca racul.

Salonul angajaților era o încăpere umedă și rece, fără geamuri. Linda, asistentă de farmacie, ciugulea un sendviș în lumina vie a automatului

de băuturi răcoritoare. Dădu din cap spre telefonul fixat pe perete.

— Linia doi. Nu știu cine e, dar pare
dus cu pluta. Am ridicat receptorul
care stătea atârnat.

— Yakob? Tu ești?

— Bună, Bunicule Portman.

— Yakob, slavă Cerului! îmi trebuie
cheia. Unde-i cheia mea? Părea
supărat și cu răsufierea tăiată.

— Care cheie?

— Nu mă lua cu din astea, se rățoi
la mine. Știi bine care cheie.

— Probabil că nu-ți mai amintești
unde ai pus-o.

— Taică-tău te-a pus să zici asta!
Hai, spune-mi unde e. El nu trebuie
să afle.

— Nu m-a pus nimeni să fac nimic,
i-am zis încercând să schimb

subiectul. Ți-ai luat pastilele azi-dimineată?

— Vor să mă prindă, nu înțelegi? Nu știu cum m-au găsit după atâția ani, dar m-au găsit. Cu ce să-i înfrunt, cu un cutit?

Nu era prima oară când îl auzeam vorbind astfel. Bunicul meu îmbătrânea și, sincer să fiu, începuse s-o ia pe arătură. Semnele degradării sale mentale fuseseră destul de discrete la început, de pildă uita să cumpere de mâncare sau o striga pe mama cu numele mătușii mele. Dar peste vară, demența aceasta necruțătoare luă o întorsătură și mai crudă. Poveștile fantastice pe care le inventase despre viața lui din timpul războiului - monștrii, insula fermecată - se transformaseră într-o

amenințare perfect reală și apăsătoare pentru el. În ultimele săptămâni fusese și mai agitat decât

de obicei și părinții mei, care se temeau că o să-și facă rău până la urmă, se gândeau serios la opțiunea de a-l trimite la un cămin pentru bătrâni. Nu știu de ce, dar eu eram singurul pe care-l bombarda cu telefoane din astea apocaliptice.

Ca de obicei, am făcut tot posibilul ca să-l calmez.

— Ești în siguranță. Nu s-a întâmplat nimic. Mai târziu îți voi aduce un film și ne vom uita împreună, ce zici?

— Nu! Rămâi unde ești! Aici ai fi în pericol!

— Bunicule, nu te aleargă nici un monstru. Nu-ți mai amintești că i-ai omorât în război?

M-am întors cu fața la perete, încercând să ascund sfârșitul acestei conversații bizare de Linda, care îmi arunca priviri curioase, prefacându-se că citește o revistă de modă.

— Nu pe toți, spuse. Nu, nu, nu. Am omorât o grămadă, e drept, dar tot timpul apar alții.

Îl auzeam făcând ditamai tărăboiul prin casă, deschizând sertare, izbind lucruri de pământ. Era în ultimul hal.

—Să nu cumva să vii aici, ai înțeles? O să mă descurc eu singur - trebuie doar să le tai limbile și să le scot

ochii, și gata, am rezolvat! Numai de-aș găsi CHEIA aia afurisită!

Cheia respectivă deschidea un dulap imens din garajul Bunicului Portman care ascundea o colecție întreagă de puști și cuțite, cât să înarmezi o armată mai mică. Și-a petrecut jumătate din viață adunându-le, vizitând expoziții de arme din alte state, participând la expediții de vânătoare lungi și târându-și familia potrivnică la poligoane de tragere în duminici însorite, ca să-i învețe să tragă cu arma. Își iubea armele atât de mult, încât uneori dormea cu ele. Tata avea o poză veche care dovedea acest lucru - Bunicul Portman moțâind, cu pistolul în mână.

L-am întrebat pe tata de ce era Bunicul atât de obsedat de arme, iar el mi-a explicat că era ceva

caracteristic foștilor soldați sau celor care au trecut prin diverse traume. Presupun că după atâtea grozăvii prin care a trecut, bunicul nu s-a mai simțit niciodată în siguranța nicaieri, nici măcar acasă. Și, ironia sortii, din cauza halucinațiilor și a stării avansate de paranoia, bunicul chiar nu mai era în siguranță în propria lui casă, cu toate armele alea. De asta subtilizase tata cheia cu pricina.

I-am repetat povestea clasică, spunându-i că nu știu unde este. A urmat o nouă tiradă de înjurături și de bufnituri, semn că Bunicul Portman cotrobăia în continuare după cheie.

— La naiba! spuse într-un final. N-are decât s-o țină taică-tău, dacă-i

trebuie așa de mult. Și să mă adune de pe jos, dacă mor!

Am încheiat convorbirea cât am putut de politicos și l-am sunat pe taică-meu!

— Bunicul a luat-o razna, i-am zis.

— Și-a luat pastilele azi?

— Nu a vrut să-mi spună. Dar din ce-am auzit la telefon, nu cred. Tata suspină.

— Poți să treci pe la el să vezi dacă e bine? Nu pot să plec de la serviciu chiar acum.

Tata lucra ca voluntar cu jumătate de normă la un adăpost pentru păsări, unde reabilita egrete albe, lovite de mașini, sau pelicani care au înghițit cârlige. Era ornitolog amator și un autor de cărți despre natură închipuit, dovada fiind un teanc de

manuscrise nepublicate, care pot fi considerate slujbe adevărate dacă se întâmplă să fii căsătorit cu o femeie a cărei familie detine o sută cincisprezece farmacii.

Bine, că nici slujba mea nu era tocmai pe bune, așa că puteam să

plec de câte ori mi se punea pata. I-am spus că mă duc.

— Mersi, Jake. Îți promit c-o să rezolvăm treaba asta cu Bunicul în curând, bine?

Treaba asta cu Bunicul.

— Adică vrei să-l bagi la azilul de bătrâni, am spus. Să se ocupe alții de el.

— Încă n-am hotărât ce-o să facem.

— Ba, bineînțeles c-ați hotărât.

— Jacob...

— Pot să am grijă de el, tată. Pe bune.

— Poate acum. Dar o să fie din ce în ce mai rău.

— Bine. Las- o baltă.

Am pus receptorul în furcă, apoi l-am sunat pe prietenul meu, Ricky, și

l-am întrebat dacă are chef de o tură cu mașina. După zece minute am auzit dinspre parcare inconfundabilul claxon gutural al rablei sale antice, un Ford Crown Victoria. În drum spre ieșire, i-am dat vestea cea proastă lui Shelley: turnul ei din scutece Stay-Tite trebuia să mai aștepte o zi.

— O situație de urgență în familie, i-am explicat.

— Aha, sigur, spuse.

Am ieșit în aerul de seară umed-fierbinte și am pornit în căutarea lui Ricky. L-am găsit fumând pe capota mașinii sale rablagite. Bocancii lui plini de noroi, felul în care fumul de țigară se prelingea printre buzele lui și contrastul dintre lumina apusului și părul lui verde îmi amintea de un James Dean punk, dar și de un

bădăran în același timp. Ricky era o personificare a tuturor lucrurilor acelora, un amestec bizar de subculturi pe care-l întâlneai doar în Florida de Sud.

Cum mă văzu, sări de pe capotă.

— încă nu te-au dat afară? strigă în gura mare din capătul celălalt al parcării.

— Șșșșt! am sâsâit, alergând spre el. Încă nu știu ce le pregătesc.

Ricky m-a bătut pe umăr în semn de încurajare, de era să-mi fractureze clavicula.

—Nu-ți face griji, Special Ed. E și mâine o zi.

Îmi zicea Special Ed pentru că eram înscris la câteva cursuri pentru copii talentați, care, tehnic vorbind, făceau parte din programa școlii noastre,

centrată, de fapt, în jurul conceptului de „educație pentru copii cu nevoi speciale”, subtilitatea denumirii amuzându-l la culme pe Ricky. Pe asta se baza întreaga noastră prietenie: pe doze egale de iritare și cooperare. Partea cu cooperarea era un acord neoficial de genul „dau materie cenușie pentru mușchi” pe care l-am conceput împreună: eu l-am ajutat să nu pice la engleză și el m-a salvat din mâinile sociopaților umflați cu steroizi care umblau după pradă pe coridoarele școlii. Iar faptul că părinții mei se simțeau extrem de jenați în prezența lui era chiar un bonus. Cred că era prietenul meu cel mai bun, ceea ce este un mod elegant de-a spune că era singurul.

Ricky trase un șut în ușa Crown Vic-ului, pentru că doar așa putea să-l deschidă. M-am urcat în mașină.

Vic-ul era ceva uluitor, o piesă de artă populară neintenționată demnă să fie expusă într-un muzeu. Ricky o cumpăraseră de la cimitirul de mașini al orașului cu un pumn de monede - cel puțin așa spunea el -, nereușind să-i mascheze mirosul ce-i trăda proveniența nici cu o pădure de brăduți odorizanți atârnați de oglindă. Scaunele erau blindate cu straturi de bandă izolatoare, ca arcurile răzlețe să nu te împungă în fund. Cel mai tare era exteriorul, un peisaj lunar ruginit, cu găuri și urme de lovituri - rezultatul unui plan de-a aduna bani de benzină, obținuți de la petrecăreți beți care plăteau câte un

dolar pentru fiecare lovitură aplicată cu bâta de baseball. Singura regulă, neaplicată nici asta prea riguros, era să nu țintești nici un component din sticlă.

Motorul începu să uruie, semn că se trezise la viață, și ne învălui într-un nor de fum albastru. După ce am ieșit din parcare și am trecut pe lângă un șir de mall-uri.

Îndreptându-ne spre casa Bunicului Portman, am început să-mi fac griji pentru ce aveam să găsim acolo. În momentele extreme, bunicul meu alerga pe stradă în pielea goală, agitând o armă de vânătoare, zăcea pe peluza din fața casei cu spume la gură sau ne aștepta în pat cu un obiect tăios în mână. Orice era posibil, iar faptul că Ricky putea să-și

formeze o primă impresie proastă despre omul de care i-am vorbit cu atâta venerație mă neliniștea și mai mult.

Cerul se coloră într-un albastru-vinețiu, asemănător unei contuzii proaspete, în timp ce am ajuns în cartierul bunicului meu, un labirint amețitor de fundături întreșesute, cunoscut sub numele de Circle Village. Ne-am oprit la cabina paznicului cu gândul să-i semnalăm că ne aflăm prin zonă, dar bătrânul sforăia cu poarta deschisă, ceea ce se întâmpla de multe ori, așa că am intrat, pur și simplu. Telefonul meu țârâi, iar pe ecran a apărut un mesaj de la tatăl meu care mă întreba cum stătea treaba. În cele câteva secunde cât mi-a luat să răspund, Ricky a

reușit să se rătăcească într-un mod cu totul uluitor. Când i-am spus că habar nu am unde suntem, a înjurat și a întors mașina brusc de câteva ori, cu scârțaituri de roți, scuipând cascade de suc de tutun prin geam în timp ce eu cercetam împrejurimile, încercând să găsesc un punct de referință familiar. N-a fost ușor, cu toate că îl vizitasem de nenumărate ori pe bunicul în copilărie, și asta pentru că ele arătau la fel: turtite și pătrătoase, cu mici variații, cu căptușeală de scânduri din lemn închis, din anii '70, sau cu finisaje din aluminiu, cu fațade identice, împodobite cu coloane din ipsos care păreau că se amăgesc cu falsa lor eleganță. Indicatoarele, jumătate decolorate și cojite din cauza soarelui,

nu-mi erau de prea mare ajutor. Singurul punct de referință concret îl reprezentau decorațiunile bizare și colorate de pe peluzele din fața caselor. În privința asta, Circle Village era un adevărat muzeu în aer liber.

Într-un final, am recunoscut o cutie poștală susținută de un majordom metalic, care, în ciuda spatelui său drept și a expresiei înfumurate, părea că varsă lacrimi de rugină. Am strigat la Ricky să o ia la stânga; anvelopele Vic-ului scârțâiră și am fost izbit de ușa de pe partea mea. Cred că impactul a deblocat ceva în mintea mea, pentru că, în secunda următoare, mi-am amintit brusc pe unde trebuia să mergem.

— La puzderia de păsări flamingo în călduri o iei la dreapta! La Moși

Crăciunii multiculturali cățarați pe acoperișuri o iei la stânga! Și-apoi, drept înainte, pe lângă îngerașii

pisăcioși!

După ce am trecut de îngerași, Ricky încetini și se uită neîncrezător spre cvartalul în care stătea bunicul. Nu se vedea nicio lumină aprinsă pe niciun portic, nici televizorul nu lumina în spatele vreunei ferestre, nicio mașină de oraș nu era parcată în garajul deschis.

Cu toții se refugiaseră spre nord ca să scape de arșița asupritoare a verii, lăsându-și piticii de grădină să se înece în iarba crescută ca într-o junglă, și coborâseră jaluzelele

protectoare împotriva uraganelor, astfel încât toate casele arătau ca

niște cazemate mici, în culori pastelate.

— Ultima pe stânga, am spus.

Ricky apăsa pe accelerație de câteva ori și mașina o luă din loc trosniind și scuișând. La cea de-a patra sau a cincea casă am trecut pe lângă un bătrân care uda peluza cu furtunul.

Era chel și purta halat de baie și papuci. Iarba pe care o stropea îi ajungea până la glezne. Casa era întunecată și ferecată, ca toate celelalte. M-am întors să mă mai uit o dată la el și mi s-a părut că și el se holba la mine - deși n-avea cum, mi-am dat seama tresărind, pentru că ochii lui erau acoperiți de un voal lăptos. „Ce ciudat!“, mi-am zis. „Bunicul” Portman nu mi-a spus niciodată că are un vecin orb.“

Strada se înfunda cu un zid de pini și Ricky cotește brusc la stânga spre aleea de acces din fața casei bunicului meu. Opri motorul, coborî și-mi deschise ușa cu piciorul. Iarba uscată ne foșnea sub tălpi în timp ce ne apropiam de portic.

Am sunat la ușă și am așteptat. De undeva se auzi un câine lătrând - un sunet singuratic în aerul înăbușitor al serii. Văzând că nu deschide, am bătut cu pumnul în ușă, gândindu-mă că poate i s-a stricat soneria. Ricky încercă să alunge țânțarii care începuseră să roiască în jurul nostru.

— Poate a ieșit, spuse Ricky rânjind. O fi la gagici.

— Râzi numai, râzi, i-am zis. Are mai multe șanse decât noi doi la un

loc, în fiecare zi a săptămânii. Locul ăsta e plin de văduve trăsnet.

Glumisem doar ca să mă calmez.

Linیۛtea aceea mă îngrijora destul de tare. Am luat cheia din locul secret din tufیۛșuri.

— Așteaptă-mă aici.

— Vezi să nu. De ce?

— Pentru că ai aproape doi metri și părul verde, iar bunicu' nu te cunoaște și are o grămadă de arme.

Ricky ridică din umeri și mai vârî în gură un cocoloș de tutun. Se duse să se întindă pe șezlong în timp ce eu am descuiat usa de la intrare și am intrat.

În ciuda luminii slabe, mi-am dat seama că toată casa era răvășită; arăta de parcă ar fi fost devastată de niște hoți. Rafturile și dulapurile

fuseseră golite, mărunțișurile și revistele Reader's Digest în format mare zăcând acum împrăștiate pe podea. Pernele de pe canapea și scaune fuseseră întoarse pe dos. Frigiderul și congelatorul aveau ușile larg deschise, iar pe linoleum băltea ceva lipicios.

Am simțit că mi se oprește respirația. Bunicul Port-man chiar își pierduse mințile. L-am strigat, dar nu mi-a răspuns.

Am intrat din cameră în cameră, aprinzând luminile și încercând să-mi dau seama pe unde se putea ascunde un bătrân paranoic care se temea de monștri: l-am căutat după mobilă, am urcat în pod, m-am uitat pe sub masa de tâmplărie din garaj. Am verificat chiar și în dulapul cu arme,

pe care l-am găsit încuiat, desigur, broasca fiind plină de zgârieturi, semn că bunicul încercase s-o spargă. Afară, pe verandă, câteva suporturi suspendate se legănau în adierea vântului, pline cu ferigi uscate, maronii; m-am lăsat în genunchi pe gazonul artificial și am tras cu ochiul printre băncile din rattan, temându-mă de ce puteam să descopăr.

Din spatele grădinii se întrezărea o rază de lumină.

Am alergat în grabă într-acolo și am găsit în iarbă o lanternă abandonată a cărei lumină era îndreptată spre pădurea de la marginea curții bunicului - o porțiune sălbatică, cu palmieri pitici și tușișuri dese, care se întindeau pe un kilometru și

jumătate, între Circle Village și cvartalul următor, Century Woods. O veche poveste spunea că pădurea era plină de șerpi, ratoi și porci mistreți. Când mi l-am imaginat pe bunicul, rătăcind în delir pe acolo într-un halat de baie, m-a cuprins un presentiment sumbru. În fiecare săptămână, azeai câte o știre despre vreun bătrân care nimerea într-un bazin de retenție și ajungea să fie devorat de aligatori. Nu mi-era deloc greu să-mi imaginez varianta cea mai înfiorătoare.

Am strigat după Ricky care sosi cu sufletul la gură, alergând pe lângă casă. Observă imediat un detaliu care mie îmi scăpase - o tăietură lungă, înfricoșătoare, pe plasa ușii. Scoase un fluierat scurt.

— Asta da tăietură! O fi fost un mistreț... Sau un linx. Dac-ai vedea ce gheare au nenorociti.

De undeva din apropiere se auziră niște lătrături sălbaticе. Am sărit amândoi în sus, apoi am schimbat câteva priviri agitate.

— Sau un câine, am spus.

Lătrăturile declanșară o reacție în lanț și, în curând, se auziră din toate direcțiile.

—Tot ce se poate, spuse Ricky și dădu din cap. Am o pușcă de calibru 22 în portbagaj.

Stai așa.

Și Ricky se duse după armă.

Lătrăturile se mai atenuaseră și corul insectelor de noapte le luă locul, zumzâind ca niște vietăți de pe o altă

planetă. Sudoarea mi se prelingea pe față. Chiar dacă era noapte, briza dispăruse și, în mod ciudat, aerul părea mai fierbinte decât ziua. Am ridicat lanterna și m-am îndreptat către copaci. I lunicul meu era pe-acolo pe undeva; eram sigur de asta. I)ar unde? Nu eram detectiv, și nici Ricky. Și totuși, ceva mă ghida, parcă - o bătaie din ce în ce mai puternică în piept; o șoaptă în aerul vâscos - și dintr-odată, am simțit că nu mai pot aștepta nici măcar o secundă. Am năvălit tropăind în lăstăriș ca un copoi care a mirosit o urmă invizibilă.

E greu să alergi într-o pădure din Florida unde fiecare metru pătrat neocupat de copaci abundă de țepii palmierilor pitici care îți ajung până

la coapse și de vițe de rubi- acee încurcate, dar, totuși, m-am străduit să înaintez cât am putut de repede și l-am strigat pe bunicul, cercetând fiecare colțisor cu lanterna. Am zărit cu colțul ochiului o albeață strălucitoare și am alergat imediat într-acolo, dar la o inspecție mai atentă s-a dovedit a fi doar o minge de fotbal decolorată și dezumflată pe care o pierdusem cu câțiva ani în urmă.

Eram pe punctul de a renunța și de a mă întoarce la Ricky când am zărit o porțiune îngustă între câțiva palmieri pitici care fuseseră culcați la pământ de curând. M-am îndreptat într-acolo și am luminat primprejur cu lanterna; frunzele erau pătate de ceva negru. Gâtul mi s-a uscat

instantaneu. M-am îmbărbătat și am luat-o pe calea urmelor. Pe măsură ce înaintam, stomacul mi se strângea tot mai mult, de parcă trupul meu ar fi știut deja ce mă așteaptă și ar fi încercat să mă avertizeze. Apoi drumul croit în tufișul culcat la pământ s-a lărgit și l-am văzut pe bunicul. Zăcea cu fața în jos într-un pat de plante agățătoare, cu picioarele depărtate și cu un braț sucit pe sub el, de parcă ar fi căzut de la mare înălțime. Am crezut că e mort. Tricoul era numai sânge, pantalonii îi fuseseră sfâșiați și pierduse un pantof. Trecu destul de mult timp, dar nu puteam să fac nimic decât să mă holbez la el, cu lumina lanternei tremurând pe corpul

lui. Când am reușit să respir din nou, i-am rostit numele, dar nu s-a clintit.

M-am lăsat în genunchi și mi-am lipit palma de spatele lui. Sângele care-i îmbibase hainele încă era cald. Simțeam că respiră încet.

Mi-am strecurat mâna pe sub el și l-am întors încet pe spate. încă trăia, dar viața lui părea să atârne de un fir de păr. Avea ochii sticloși și era tras la față și palid. Când i-am văzut spintecăturile transversale de pe corp, era să leșin. Erau late, adânci și pline de noroi, iar locul unde zăcuse era îmbibat de sânge. Am încercat să trag bucățile cămășii sfâșiate peste răni, fără a le privi.

L-am auzit pe Ricky strigându-mă dinspre curtea din spate.

—SUNT AICI! am țipat din toți rărunchii și poate c-ar fi trebuit să spun mai multe, „pericol⁴¹ sau „sânge“, dar nu reușeam să pronunț cuvintele.

Tot ce-mi venea în minte era că bunicii trebuiau să moară în pat, acolo unde liniștea era perturbată doar de zumzăitul mașinilor, nu pe movile, pe o bucată de pământ împuțit, îmbibat de sânge, cu furnici care mărșăluiau pe el, strângând într-o mână un cuțit de alamă pentru desfăcut scrisori.

Un cuțit pentru desfăcut scrisori. Atâta avusese la îndemână ca să se apere. I l-am smuls dintre degete și a încercat să strângă neputincios în gol, așa că i-am luat mâna și-am ținut-o între mâinile mele. Degetele

mele cu unghii roase se împletiră cu degetele lui palide și străbătute de vene purpurii.

— Trebuie să te mișc, i-am spus și mi-am strecurat un braț pe sub spate și pe celălalt pe sub picioare. Am încercat să-l ridic, dar a gemut și s-a încordat, așa că m-am oprit. N-aș fi suportat să-i fac rău. Dar nici nu puteam să-l las acolo și n-aveam de ales, trebuia să aștept, așa că i-am îndepărtat țărâna de pe brațe și de pe față și din părul lui alb și rar. În clipa aceea, am observat că își mișca buzele.

Vocea lui abia se auzea, era mai mult o șoaptă. M-am aplecat spre el și mi-am apropiat urechea de buzele lui.

Bâiguia ceva într-un amestec de poloneză cu engleză, ba lucid, ba inconștient.

— Nu înțeleg ce spui, i-am șoptit. I-am repetat numele până când ochii lui părură că se concentrează doar asupra mea, apoi trase adânc aer în piept și spuse încet, dar răspicat:

— Du-te pe insulă, Yakob! Aici nu ești în siguranță.

Vechea paranoie. I-am strâns mâna și l-am asigurat că nu eram în pericol, că avea să se facă bine. Îi mințisem pentru a doua oară în ziua aceea.

L-am întrebat ce-a pățit, ce animal

l-a rănit, dar nu mă asculta.

— Du-te pe insulă! repetă. O să fii în siguranță acolo. Promite-mi!

— O să mă duc, îți promit!

Ce puteam să-i spun?

— Am crezut că pot să te protejez.

Ar fi trebuit să-ți zic demult...
Vedeam cum îi ieșea sufletul.

— Ce anume? l-am întrebat,
înghițindu-mi lacrimile.

— N-avem timp, îmi șopti.

Și-a ridicat capul de pe pământ,
tremurând din cauza efortului, și mi-
a murmurat la ureche:

— Caută pasărea. Din buclă. De
partea cealaltă a mormântului
bătrânului. 3 septembrie 1940.

Am dat din cap, dar observase că n-
am înțeles. Cu ultimele puteri,
adăugă:

— Emerson - scrisoarea. Spune-le
ce s-a întâmplat, Yakob.

Apoi s-a prăbușit la loc, stingându-se văzând cu ochii. I-am spus că îl iubesc. Apoi păru că dispăre în lumea lui, privirea-i rătăcind pe lângă mine, ridicându-se la cer, strălucind alături de stele.

În clipa următoare, Ricky năvăli din tufișuri. Îl văzu pe bătrânul din brațele mele dând capul pe spate și făcu un pas înapoi.

— Aoleu, frate! O, Doamne! Doamne, spuse frecându-și obrazii și în timp ce bâigui ceva despre căutatul pulsului și sunat la poliție, mă întrebă dacă am văzut ceva în pădure, însă pe mine mă cuprinse o senzație stranie. I-am dat drumul bunicului și m-am ridicat. Simțeam că îmi vibrează fiecare nerv, era un instinct pe care nu știam că-l

posed. Da, sigur era ceva în pădure - simțeam asta.

Luna nu strălucea și nimic nu se mișca în tufiș, în afară de noi, și cu toate acestea, am știut când să-mi ridic lanterna și încotro s-o îndrept și, preț de o clipă, în fâșia îngustă de lumină, am zărit un chip care părea întruchiparea exactă a coșmarurilor copilăriei mele. Se holbă la mine cu niște ochi care pluteau într-un lichid întunecat, fâșii de carne brăzdate, de culoarea cărbunelui, atârânănd pe corpul lui gârbovit și gura lui larg deschisă, aproape grotesc, lăsând loc unui mănunchi de limbi lungi care șerpuiău ca niște țipari. Am scos un țipăt. Făptura se răsuci și dispăru, mișcând tufișul și atrăgând atenția lui Ricky. Prietenul meu ridică pușca

de calibrul 22 și trase, ra-pap-pap-pap, spunând:

— Ce-a fost asta? Ce mama

dracului a fost asta?

Dar n-o văzuse și eu nu eram în stare să vorbesc, fiind țintuit locului, strângând lanterna care abia mai licărea deasupra pădurii pustii. Și apoi probabil c-am leșinat, pentru că ultimele cuvinte pe care le-am mai auzit au fost „Jabob, Jake, hei, Ed, ceaipățiteștibine“, și ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc.

CAPITOLUL DOI

După moartea bunicului meu au urmat luni în care m-am perindat printr-un purgatoriu de camere de așteptare bej, birouri anonime, fiind

cercetat și interviewat, bârfit când nu eram de față, dând din cap când cineva mi se adresa, repetându-mă, îndurând compătimitoare mii și de ridicări priviri de sprânceană. Părinții mă tratau ca pe un suvenir de familie fragil, abținându-se să se certe sau să se arate agitați de față cu mine, de teamă să nu mă sparg în mii de cioburi.

Eram atât de torturat de coșmaruri din care mă trezeam urlând, încât a trebuit să port o gutieră de protecție ca să nu-mi tocesc de tot dinții scrâșnind în somn. Nu puteam să închid ochii fără să-l văd pe monstrul acela din pădure, cu tentacule în gură. Eram convins că el îl omorâse pe bunicul și că în curând avea să se

întorcă după mine. Uneori senzația aceea de panică bolnăvicioasă mă copleșea la fel de puternic ca în noaptea aceea și eram sigur că mă aștepta pe după un șir de copaci adumbriți, în spatele mașinii din parcare sau a garajului unde îmi țineam bicicleta.

Soluția pe care am găsit-o a fost să nu mai ies deloc din casă. Am refuzat săptămâni în șir să mă mai aventurez pe aleea de acces ca să iau ziarul. Am dormit într-un cuib de pături încurcate pe podeaua din spălătorie, singura încăpere din casă care nu avea geamuri și a cărei ușă se încuia pe dinăuntru. Aici am petrecut și ziua în care l-au înmormântat pe bunicul, cocoțat pe uscător, cu laptopul în

brațe, încercând să-mi distrag atenția cu jocuri online.

M-am învinovățit pentru cele întâmplate, în mintea mea răzbătea un singur gând: „Dacă l-aș fi crezut...” Dar nu l-am crezut, nici eu, nici nimeni altcineva, și acum îmi dădeam seama cum trebuie să se fi simțit, pentru că nici pe mine nu mă credea nimeni. Versiunea mea referitoare la ce se întâmplase suna perfect plauzibil până când m-au obligat să o spun cu voce tare. În clipa aceea, a sunat complet aiuristic, mai ales în ziua în care am prezentat-o polițistului care a apărut la ușa noastră. I-am povestit tot ce s-a întâmplat, chiar și despre ființa aceea monstruoasă, și el a dat din cap de după masa de bucătărie, fără să-și

noteze ceva în caietul lui cu spirală. Când am terminat, mi-a spus doar „bine, mulțumesc^{1*}, apoi s-a întors spre ai mei și i-a întrebat „dacă am fost la vreun doctor^{**}. De parcă n-aș fi înțeles ce voia să spună. I-am zis că mai am de făcut o declarație, după care am ridicat degetul mijlociu și am ieșit.

Părinții mei au țipat la mine pentru prima oară după mult timp. A fost o ușurare, sincer să fiu - tonul acela vechi și binecunoscut. Am răspuns la fel, aruncându-le vorbe oribile. Că se bucurau c-au scăpat de Bunicul Portman. Că eu eram singurul care l-a iubit cu adevărat.

Politiștul a mai discutat un timp cu părinții mei pe aleea casei, după care a plecat, doar ca să se întoarcă apoi o

oră mai târziu împreună cu un bărbat care s-a prezentat drept artist care face portrete. Venise cu un bloc de desen mare și m-a rugat să-i descriu înțipitura și în timp ce îmi spuneam cum arăta, tipul se oprea când și când ca să-mi ceară mai multe detalii.

— Câți ochi avea?

— Doi.

— 'țeles, spuse, de parcă un desenator care lucrează pentru poliție ar desena monștri tot timpul, considerând că e ceva normal.

Încerca să mă împace, era destul de evident. S-a dat de pol și când a vrut să-mi înmâneze desenul.

— N-aveți nevoie de el pentru dosar sau..., știu și eu? I am întrebat.

Urmă un schimb de priviri nedumerite.

— Ba da, cum să nu. Ce-o fi în capul meu?!
Era de-a dreptul revoltător.

Nu m-a crezut nici măcar Ricky, prietenul meu cel mai Imn, deși fusese acolo. Se jură pe toți sfinții că nu văzuse niciun monstru în pădure în noaptea aia - deși îl iluminasem cu lanterna -, lucru pe care l-a spus și polițiștilor. Auzise lătrături, asta da. Amândoi auziserăm. Așa că nu ai-am mirat deloc când polițiștii au tras concluzia că buni- i ui meu a fost omorât de o haită de câini ucigași. Se pare ni fuseseră zăriți și în alte locuri și cu o săptămână înainte nmșcaseră o femeie care se plimba în Century Woods. Tot noaptea, v-ați prins.

—Adică tocmai când e cel mai dificil să-i vezi pe monștrii ăia! le-am spus.

Dar Ricky dădu doar din cap și băgău ceva de genul c-aș avea nevoie de un „spiholog“.

—Adică de un psiholog, am zis eu. Mulțumesc frumos. K marfă să ai prieteni care te susțin.

Stăteam pe terasa de pe acoperiș și priveam cum apune soarele deasupra golfului. Ricky era ghemuit ca un arc într-un scaun Adirondack ridicol de scump cu care părinții mei se întorseseră dintr-o incursiune în Țara Amishi-lor¹, cu picioarele adunate sub el și cu brațele încrucișate strâns, fumând țigară după țigară cu un fel de dârzenie în lăunecată. Întotdeauna mi s-a părut că se simte

ușor nelalocul lui la mine acasă, dar de data asta eu eram cel care-l (leranja și nu averea alor mei. Mi-am dat seama după felul în care îmi aluneca privirea ori de câte ori se uita spre mine.

—Mă rog. Am zis ce cred, atâta tot, spuse. Ține-o tot ușa cu monștri tăi

și-o să vezi c-o să te bage la balamuc.
Și-atunci chiar c-o să fii Special Ed.
—Nu-mi mai zice așa.

Scutură scrumul de țigară și scuipă
peste balustrada un ghem de tutun
imens și strălucitor.

¹ Grupare religioasă cu doctrină
anabaptistă.

—Să nu-mi zici c-ai fumat și-ai
mestecat tutun în același timp!

—Da' cine ești tu, maică-mea?

—Arăt eu ca una care le-o suge
camionagiilor pentru niște bonuri
de masă?

Ricky era specialist în bancurile
despre mame, dar se pare că de data
astă am depășit măsura. Sări în sus
de pe scaun și mă îmbrânci atât de

tare, încât era să cad de pe acoperiș. Am țipat la el să se care, dar o făcuse deja.

Au trecut luni întregi până ne-am revăzut. Ce să zic - cam atât despre prieteni.

* * *

Până la urmă, părinții mei chiar m-au dus la un psiholog - un bărbat tăcut și cu pielea măslinie, dr. Golan. Nu m-am împotrivit. Știam că am nevoie de ajutor.

Am crezut că voi fi un caz greu de rezolvat, dar dr. Golan și-a dat seama rapid care era treaba cu mine. Felul lui calm și neutru de a-mi explica lucrurile era aproape hipnotizant, și în decursul a două ședințe a reușit să

mă convingă că monstrul acela n-a fost nimic altceva decât un produs al imaginației mele supraîncinse; că trauma provocată de moartea bunicului meu m-a făcut să văd lucruri inexistente. De fapt, poveștile Bunicului Portman au fost cele care m-au făcut să cred în monștri în primul rând, mi-a explicat dr. Golan, așa că nu era de mirare că, îngenuncheat și ținându-i în brațe trupul, suferind cel mai cumplit șoc al tinereții mele, l-am invocat pe baubaul inventat chiar de bunicul meu.

Fenomenul cu pricina avea și un nume: reacție acută la stres.

—Nu mi se pare deloc „plăcută”, spuse maică-mea auzind numele pompos al diagnosticului pe care-l primisem.

Oricum, gluma ei nu m-a deranjat. Orice suna mai bine ilecât „nebun”. Însă doar pentru că nu mai credeam

în monștri : nu însemna că mă simțeam mai bine. Încă mai aveam coșmaruri. Eram agitat și paranoic, iar pentru că devenisem insuportabil în relația cu cei din jur, părinții mei au fost nevoiți să-mi angajeze un meditator pentru a nu trebui să mă duc la școală decât atunci când mă simțeam în stare. Si - în sfârșit - m-au lăsat să-mi dau demisia de la Smart Aid. Noua mea slujbă era să „mă fac bine”.

În curând, am hotărât să-mi dau demisia și din dome- niul ăsta. De îndată ce a clarificat lucrurile cu „nebunia mea temporară”, sarcina doctorului Golan a fost redusă la

scrierea unor rețete. „Mai ai coșmaruri? Am eu ceva care o să te ajute. Atacuri de panică în autobuzul școlii? Asta o să te rezolve sigur.” Nu poți să dormi? Hai să mărim doza!

Pastilele astea mă prosteau și mă îngrășau, fără să mă ajute cu nimic. Mă simțeam oribil și noaptea nu dormeam mai mult de trei-patru ore. Din cauza asta am început să-l și mint pe dr. Golan. M-am prefăcut că sunt bine, cu toate că oricine s-ar fi uitat la mine mi-ar fi văzut cearcănele și ar fi observat cum sar în sus ca o pisică speriată la fiecare zgomot brusc. într-o săptămână am falsificat tot jurnalul meu cu vise, făcând descrieri din care reieșea că nu visam nimic ieșit din comun, că visele mele

erau la fel de nespec- taculoase și de simple ca ale oricărui om normal.

La un moment dat, m-a întrerupt.

— ~~Si monștrii?~~
Am ridicat din umeri.

— Nici urmă de ei. Asta înseamnă că-mi revin, bănuiesc. Sau nu? Pentru o clipă, dr. Golan bătu cu degetele în stilou, apoi își notă ceva.

— Sper că nu-mi spui ce crezi că vreau să aud.

— Bineînțeles că nu, am spus cercetând cu privirea diplomele înrămate de pe perete, care atestau competența lui în diverse subdiscipline ale psihologiei, inclusiv, sunt sigur, în a detecta minciunile unui adolescent extrem de stresat.

— Hai să fim puțin serioși!

își lăsă stiloul jos.

— Vrei să zici că n-ai mai avut coșmarul ăla nici măcar o dată? Toată săptămâna?

Niciodată, nu m-am priceput la minciuni. Așa că am preferat să nu mă fac de râs și am recunoscut:

— Ăăă, am bâiguit, o dată, poate.

Adevărul era că l-am avut în fiecare noapte. Visam mereu același lucru, cu mici variațiuni: stăteam ghemuit în dormitorul bunicului meu, într-un colț, prin geam răz- bătea o lumină estompată, de culoarea chihlimbarului, în care se vedea o pușcă roz de plastic așezată lângă ușă. în locul patului se înălța un automat imens de băuturi și sendvișuri, dar care nu era plin cu dulciuri, ci cu un rând de cuțite de luptă foarte ascuțite și o mulțime de

pistoale cu muniție antiblindaj. A apărut și bunicul. Era îmbrăcat într-o uniformă veche a armatei britanice și vâra bannote de un dolar în automat, dar avea nevoie de mulți bani ca să cumpere o armă și nu mai avea timp. În sfârșit, un pistol de calibru 45 s-a apropiat învârtindu-se de vitrină, dar s-a blocat chiar înainte să cadă în tava de jos. Bunicul a înjurat în idiș, a lovit cu piciorul automatul, apoi s-a așezat în genunchi și și-a strecurat mâna înăuntru, încercând să apuce pistolul, dar a rămas blocat. În clipa aceea au apărut și monștrii, lingând geamul pe dinafară cu limbile lor negre, căutând un loc prin care să pătrundă înăuntru. Am îndreptat

arma de plastic spre ei și am apăsător pe trăgaci, dar nu s-a întâmplat nimic. între timp, Bunicul Portman

tipa ca descoperatul - găsește pasărea, găsește lațul, Yakob de te nu mă-nțelegi tâmpitule ce ești“ - și în clipa următoare ferestrele se făcură zob, plouă cu cioburi și limbile negre năvăliră peste noi și asta-i momentul în care mă trezesc de obicei într-o băltoacă de sudoare, cu inima zvâcnind și cu stomacul făcut ghem.

Chiar dacă mereu era același vis și îl analizasem de o sută de ori, dr. Golan mă punea să îl descriu la fiecare ședință. Era ca și când mi-ar fi cercetat și răscercetat subconștientul, căutând un indiciu care îi scăpase,

poate, în celelalte nouăzeci și nouă de întâlniri.

— Și ce spune bunicul tău în vis?
— Spune același lucru de fiecare dată. Despre pasăre, laț și mormânt.

— Ultimele lui cuvinte.

Am dat din cap.

Dr. Golan își apropie degetele și le lipi de bărbie, ilustrând parcă prototipul psihologului îngândurat.

— Ai vreo idee nouă despre ce-ar putea însemna?

— Da. Nimic. Un căcat.

— Ei, haide! Ești neserios.

Am vrut să mă prefac că nu-mi pasă

de ultimele cuvinte ale bunicului, dar nu era adevărat. Mă rodeau aproape

la fel de mult ca și coșmarurile. Simțeam că îi datoram măcar atât: să nu denigrez ultimele cuvinte pe care le-a rostit înaintea morții, considerându-le niște prostii aiuristice, iar dr. Golan era ferm convins că interpretarea lor m-ar fi ajutat să scap de coșmarurile alea oribile. Așa că am făcut un efort.

Bunicul Portman spusese și ceva coerent, de pildă chestia aia cu fugitul pe insulă. Își făcea griji că moștrii aveau să vină după mine și era convins că insula e singurul loc unde m-aș fi putut refugia, așa cum o făcuse și el în copilărie. După care mi-a spus: „Ar fi trebuit să-ți mărturisesc.” Dar pentru că n-a mai apucat să-mi mărturisească acel

lucru, m-am întrebat dacă nu cumva a făcut cel mai firesc lucru pe care ar fi putut să-l facă în condițiile acelea, adică să lase un indiciu care să mă ducă la cel care ar fi putut să-mi spună - cineva care îi cunoștea secretul. M-am gândit că la asta se refereau chestiile alea criptice despre laț, mormânt și scrisoare.

O vreme am crezut că „bucla” era o stradă în Circle Village - un cartier alcătuit doar din fundături sub formă de buclă - și că Emerson era o persoană cu care bunicul corespondase mai demult. Un prieten vechi din război cu care ținuse legătura, sau ceva de genul ăsta.

Poate că Emerson ăsta locuia în Circle Village, pe una din străzile

întortocheate de lângă cimitir, și una dintre scrisorile pe care le păstrase fusese scrisă pe data de 3 septembrie 1940 și asta era scrisoarea pe care trebuia să-o citesc. Știam că sună absurd, dar au fost lucruri și mai absurde care s-au dovedit a fi adevărate. Așa că, după mai multe căutări zadarnice pe net, m-am dus la centrul de recreere din Circle Village, unde bătrânii se adună să joace table și să discute despre ultimele lor operații, ca să mă interesez unde era cimitirul și dacă nu cumva cunoșteau un anume domn Emerson. S-au uitat la mine ca la felul trei, uimiți că o persoană de vârsta mea intrase în vorbă cu ei. Nu exista niciun cimitir în Circle Village, nu cunoșteau pe

nimeni în zonă pe nume Emerson, nicio stradă Loop¹ Drive sau Loop Avenue, Loop nimic. Era o pistă complet falsă.

¹ Discuri de 78 rotații/minut.

Dar dr. Golan nu m-a lăsat să abandonez cercetările. M-a sfătuit să-l citesc pe Ralph Waldo Emerson, un poet faimos, pare-se.

—Emerson a scris o grămadă de scrisori. Poate la asta se referea bunicul tău.

Era ca și când aș fi pornit după potcoave de cai morți, dar, într-o după-amiază, ca să scap de dr.

Golan, l-am rugat pe tata să mă lase la bibliotecă să verific. Am descoperit

pe dată că Ralph Waldo Emerson scrisese într-adevăr o mulțime de scrisori care fuseseră publicate.

Pentru câteva minute, chiar m-am entuziasmat, de parcă m-aș fi apropiat de soluția magică, până când mi-am dat seama de două lucruri: mai întâi, că Ralph Waldo Emerson trăise și murise în secolul al XIX-lea, prin urmare, n-avea cum să fi scris o scrisoare pe data de 3 septembrie 1940, și, doi, că lucrările lui erau atât de stufoase și de sofisticate, încât n-aveau cum să fi prezentat interes pentru bunicul meu, care nu era tocmai cititorul model. Am cunoscut la propriu caracterul soporific al lui Emerson, adormind cu capul pe carte, salivând

peste un eseu numit Self-Reliance și visând automatul de băuturi pentru a șasea oară în acea săptămână. M-am trezit urlând și am fost dat afară din bibliotecă fără prea multe formalități. L-am înjurat pe dr. Golan și i-am blestemat tot drumul teoriile cretine.

În câteva zile a venit și picătura care a umplut paharul - familia mea a hotărât că e timpul să vândă casa Bunicului Portman. Dar înainte să primească eventualii cumpărători, casa trebuia curățată. La sfatul doctorului Golan, care era de părere că mi-ar face bine să „merg în locul care mi-a generat traumele”, ai mei m-au trimis să-i ajut, pe ei și pe mătușa Susie, la sortarea catrafuselor. La început, tata mă tot

întreba dacă mă simt bine. în mod surprinzător, se pare că n-aveam nimic, în ciuda fâșiilor de bandă rămase întinse de poliție peste tufișuri și a plasei sfâșiate de pe ușa verandei, fâlfâind în adierea vântului; toate detaliile astea - Dumpster-ul închiriat, parcat pe trotuar, care aștepta să înghită rămășițele vieții bunicului meu - nu m-au speriat, ci m-au întristat.

Odată ce s-au asigurat că nu voi avea o criză cu spume la gură, ne-am apucat de treabă. Înarmați cu saci de gunoi, ne-am plimbat prin casă cu fețe acre, golind rafturile, vitrinele și podul, descoperind adevărate formațiuni geometrice construite de praful' adunat pe după obiecte

nemișcate de ani întregi. Am ridicat piramide din lucrurile care puteau fi refolosite sau salvate și alte piramide din cele destinate a fi puse în Dumpster. Nici mătușă-mea, nici tata nu erau genul sentimental, așa că acest ultim morman a fost cel mai mare. M-am agitat din greu vrând să păstrez anumite lucruri - de exemplu stiva de 2 metri și jumătate de National Geographic, deteriorate de umezeală, clătinându-se amenințător într-un colț al garajului -, oare câte după-amiezi am petrecut absorbit în lumea lor, imaginându-mi că sunt acolo, în mijlocul tribului Asaro din Papua Noua Guinee, sau că am descoperit un castel pe un vârf de munte, în regatul Bhutan? -, dar m-

au refuzat sistematic. Nu m-au lăsat să păstrez nici colecția vintage de cămăși de bowling („Arată ridicol¹¹, susținea tata), nici discurile de gramofon, cu muzică big band și swing („O să facem bani frumoși din asta“) și nici conținutul cabinetului său masiv, încuiat încă, plin cu arme („Glumești, nu-i așa? Sper că glumești.“).

I-am spus lui taică-meu că n-are inimă. Mătușă-mea s-a refugiat, lăsându-ne singuri în camera de lucru unde ne apucaserăm de sortat un munte de facturi vechi.

— Gândesc practic, atâta tot. Așa e când mor oamenii, Jacob.

— Serios? Și după ce o să mori tu? Să-ți ard toate manuscrisele vechi?

Tata se înroși. N-ar fi trebuit să-i spun așa ceva; faptul că i-am amintit de proiectele lui neterminate a fost, clar, o lovitură sub centură. Totuși n-a tipat la mine, a fost calm.

— Te-am adus cu mine crezând că ești suficient de matur și te descurci. Se pare că m-am înșelat.

— Da, te-ai înșelat. Crezi că dacă-i arunci toate lucrurile o să-l uit cu siguranță pe bunicu'. Dar n-o să-l uit. Ridică mâinile neputincios.

— Știi ceva? M-am săturat să mă cert cu tine pe tema asta. N-ai decât să păstrezi ce vrei.

Îmi aruncă la picioare un teanc de hârtii îngălbenite.

— Poftim, o declarație de venit detaliată, cu cheltuieli deductibile. E

din anul în care l-au asasinat pe Kennedy. Pune-o în ramă!

Am dat un picior în teancul de hârtii și am ieșit, trântind ușa după mine, apoi l-am așteptat în camera de zi, crezând că va veni să-și ceară scuze. Când am auzit uruitul mașinii de tocat hârtie mi-am dat seama că n-o s-o facă, așa că am traversat casa tropăind și m-am încuiat în dormitor. Era un aer închis, mirosea a pantofi noi și a apă de colonie, parfumul ușor acru folosit de bunicul. M-am sprijinit de perete, urmărind cu privirea o dungă bătătorită din covor, între ușă și pat, unde un dreptunghi de lumină slabă atingea marginea unei cutii care se ivea pe sub cuvertură. M-am îndreptat într-acolo, m-am așezat în

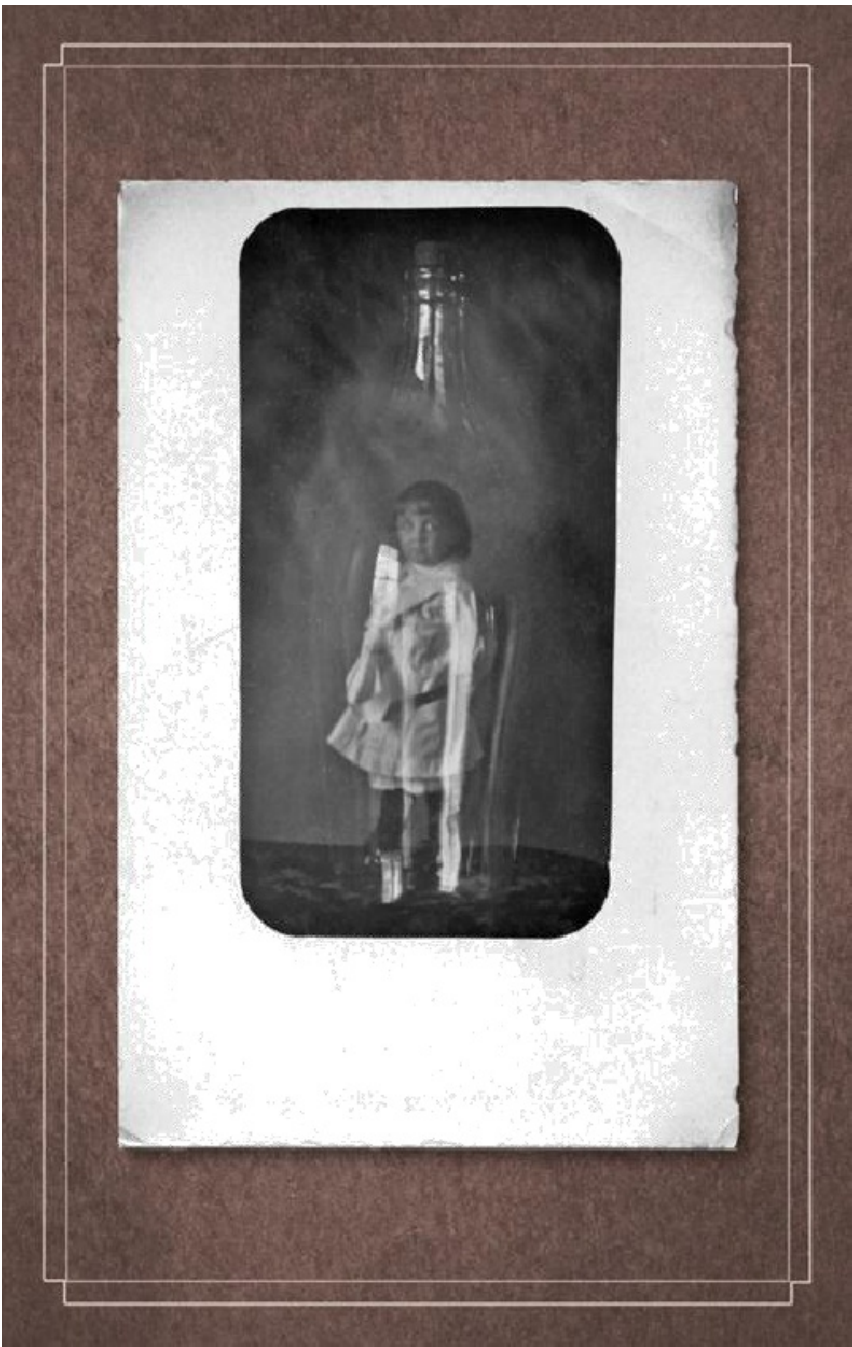
genunchi și am tras cutia de sub pat. Era o cutie veche de țigări de foi, acoperită de un strat gros de praf - parcă ar fi lăsat-o la vedere, tocmai ca s-o gășesc.

Înăuntru se aflau pozele binecunoscute: băiatul invizibil, fata care levita, ridicătorul de stânci, bărbatul cu fața pictată pe ceafă. Erau sfărâmicioase și se decojeau - fiind mai mici decât îmi aminteam -, iar acum, cu ochi de adult i n devenire, am rămas uimit când mi-am dat seama cât de trucate par. N-a fost nevoie decât de o bucățică de film ars sau de un truc, și capul băiatului „invizibil” a dispărut. Stânca aia imensă ridicată de puștiul ăla suspect de sfrijit putea fi din ghips sau din

spumă poliuretanică. Dar un puști de șase ani n-avea cum să facă niște observații atât de subtile, mai ales unul care voia să creadă în miracole.

Dedesubt am mai găsit cinci fotografii pe care Bunicul Portman nu mi le arătase niciodată. M-am întrebat de ce, până când am aruncat o privire mai atentă. Pozele acestea erau trucate atât de strident, încât până și un copil și-ar fi dat seama de înșelătorie: una era o expunere dublă, făcută ridicol de prost, reprezentând o fată „prinsă” într-o sticlă; o alta înfățișa un bebeluș „levitând”, suspendat cu ceva ce nu se vedea în cadrul întunecat al ușii din spatele lui; în cea de-a treia se vedea un câine cu cap de băiat, capul fiind

atașat de restul corpului într-un mod cu totul grosolan. Și dacă primele trei nu vi s-au părut suficient de bizare, aflați că ultimele două erau ca și desprinse din coșmarurile lui David Lynch: una reprezenta o contorsionistă nefericită care executa o răsucire înfricoșătoare cu spatele, iar cealaltă, o pereche de gemeni monstruoși, îmbrăcați în cele mai ciudate costume pe care le-am văzut vreodată în viața mea. Până și bunicul - care îmi umpluse capul cu povesti despre monștri cu tentacule în loc de limbi -, până și el și-a dat seama că niște imagini de genul ăsta i-ar provoca coșmaruri oricărui copil.

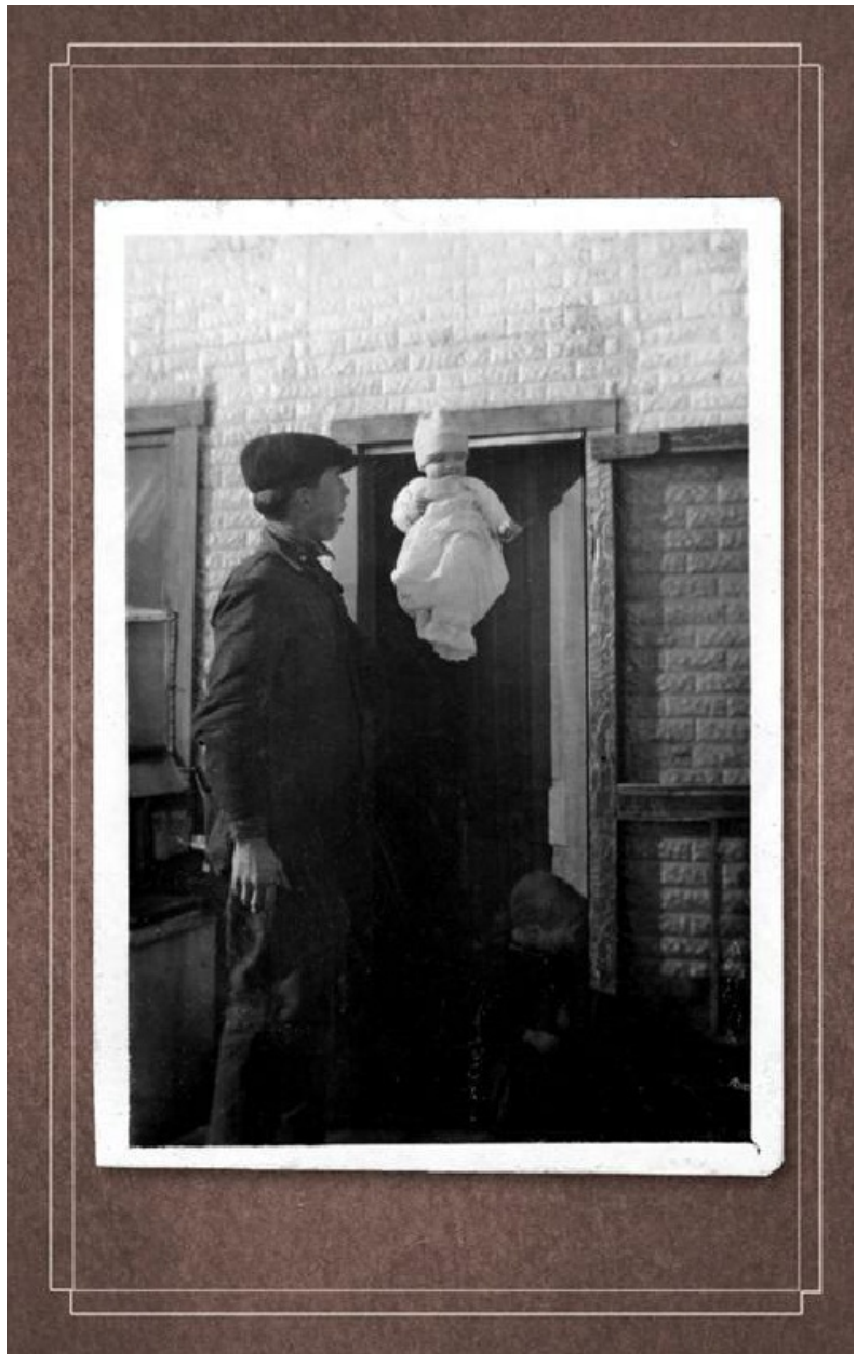
AM îngenuncheat pe podeaua plină de praf din dormitorul bunicului, cu fotografiile alea în mână, mi-am amintit cât de trădat m-am simțit în ziua în care mi-am dat seamă că poveștile lui erau niște minciuni. Acum adevărul părea evident: ultimele lui cuvinte n-au fost mai mult decât o scamatorie, iar ultima sa faptă n-a făcut decât să mă infecteze cu coșmaruri și halucinații paranoice, care aveau să mă coste ani buni de terapie și pumni întregi de medicamente care distrug metabolismul.

Am închis cutia și am dus-o în camera de zi, unde tata și Mătușa Susie goleau un sertar plin de cupoane de reduceri, decupate, dar

nefolosite, într-un sac de gunoi de aproape patruzeci de litri.

Le-am întins cutia. Nici unul nu m-a întrebat ce conține.

* * *

— Deci, asta e? spuse dr. Golan.
Moartea lui n-a avut niciun rost?

Stătusem întins pe canapea și
privisem acvარიul din colț, al cărui
prizonier singuratic, un pește auriu,
înota leneș, trasând cercuri.

— Asta dacă nu aveți o idee mai
bună, am spus. Vreo teorie
întortocheată despre ce înseamnă
asta, pe care nu mi-ați împărtășit-o
încă. În caz contrar...

— în caz contrar, ce?

— în caz contrar, chestia asta e
doar o pierdere de timp.

Doctorul oftă și își ciupi puntea nasului de parcă ar fi încercat să alunge o durere de cap.

— Nu eu trebuie să trag concluzii referitoare la ultimele cuvinte ale bunicului tău. Contează ce crezi tu.

— Astea-s abureli de psiholog! m-am răstit la el. Contează ce s-a

întâmplat cu adevărat, nu ce cred eu!
Dar bănuiesc că n-o să știm
niciodată, așa că nu-mi pasă. Ame-
țiți-mă de cap cu pastilele alea și
spuneți-mi cât vă dăborez.

Am vrut să-l scot din sărite - am
vrut să mă contrazică, să-mi spună
că n-am dreptate -, dar n-a făcut
decât să stea cu fața inexpresivă și să
bată darabana pe brațul scaunului cu
stiloul.

— Mi se pare că te-ai dat bătut,
spuse după un timp. Sunt dezamăgit.
Nu mi se pare că ești genul.

— Atunci nu mă cunoașteți prea
bine, am spus.

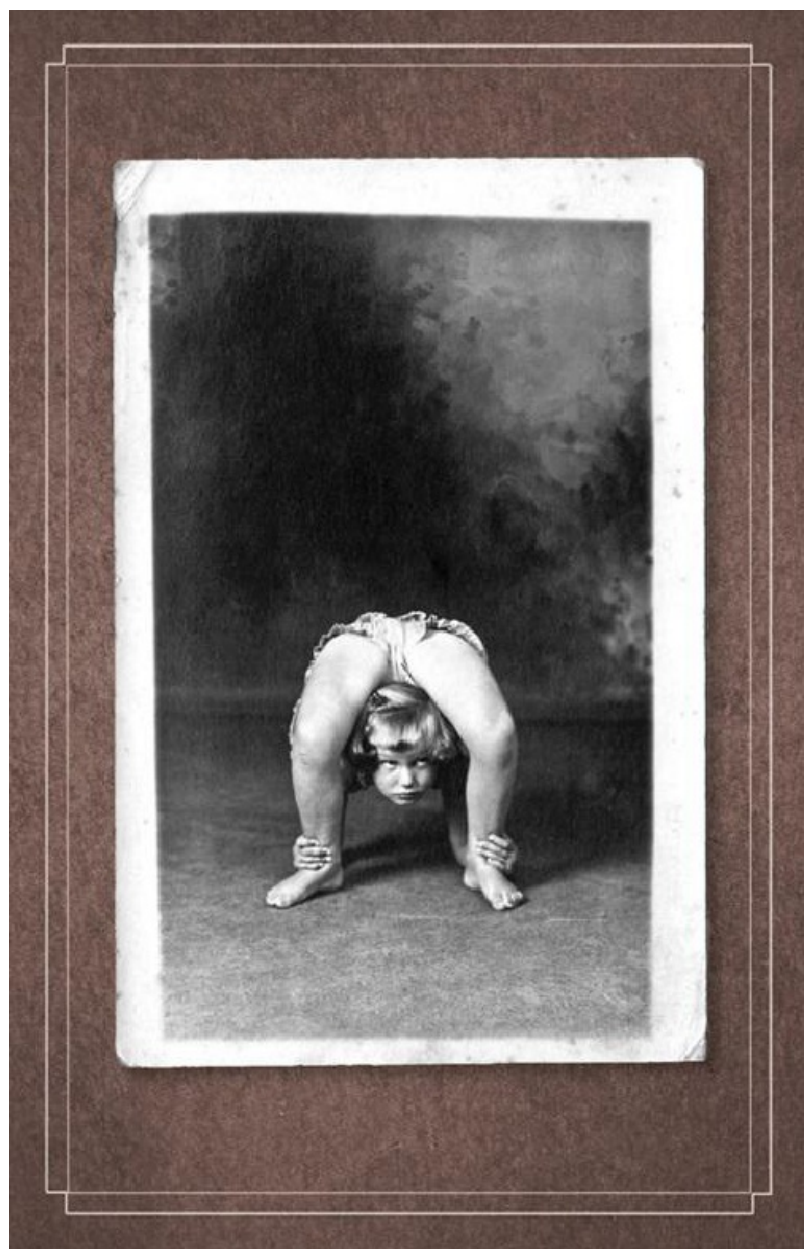
Eram cât se poate de prost dispus și
n-aveam chef de nici o petrecere. Dar
știam că nu voi scăpa din clipa în
care părinții mei au început să-mi

strecoare aluzii deloc subtile despre cât de plictisitor și de lipsit de evenimente avea să (ie weekendul următor, când, de fapt, știam cu toții că împlineam șaisprezece ani. M-am milogit de ei să mă scutească anul ăsta, pentru că nu-mi venea în minte nici o persoană pe care s-o fi vrut s-o invit, printre altele, dar ai mei erau îngrijorați că petrec prea mult timp singur, fiind adepții teoriei conform căreia socializarea ar avea calități terapeutice. Lucru valabil și pentru electroșocuri, am ținut să le amintesc. Însă mama n-ar fi pierdut nicicând vreo ocazie să dea o petrecere - odată a invitat niște prieteni pentru a sărbători ziua de naștere a papagalului nostru¹ -, în parte pentru că îi plăcea să se laude

cu casa. Cu un pahar de vin în mână, îi conducea pe musafiri dintr-o cameră supramobilată într-alta, elogiind talentul arhitectului și îl impresionându-i cu tot felul de povești despre construcție („Ne-a luat luni întregi să aducem aplicile alea de perete din Italia“).

Tocmai ne întorseserăm de la ședința aceea oribilă cu dr. Golan. L-am urmat pe tata într-o cameră de zi suspect de întunecată, în timp ce el bâiguia ceva de genul: „Păcat că n-am pregătit nimic de ziua ta“ și „Ei, asta e, poate la anul!“, când lumina a inundat totul, dezvăluind o ploaie de serpentine de hârtie, o mulțime de baloane și un grup pestriț de unchi, mătuși și veri cu care abia dacă mai țineam legătura - adică toți cei pe

care mama reușise să-i convingă - și pe Ricky care, spre surprinderea mea, se fâstâcea pe lângă bolul cu puncti.

Arăta nepotrivit, la modul cel mai comic, în geaca lui de piele cu ținte. După ce lumea a terminat cu ovațiile, iar eu m-am prefăcut surprins, mama și-a strecurat brațul pe după mijlocul meu și mi-a șoptit „E OK?“. Eram supărat și obosit și nu voiam decât să joc o partidă de Warspire III: The Summoning¹ înainte de a mă culca, lăsând televizorul pornit. I-am spus că e în regulă și mama mi-a zâmbit, de parcă ar fi vrut să-mi mulțumească.

—Cine vrea să vadă aripa nouă? ciripi mama, turnându-și un pahar de Chardonnay înainte de a urca la etaj mărșăluind, însoțită de o armată de rude.

Aflați în colțuri opuse ale încăperii, eu și Ricky ne-am salutat din cap

unul pe celălalt, convenind tacit să ne tolerăm reciproc preț de o oră, două. Nu mai vorbiserăm din ziua în care era să mă împingă de pe acoperiș, dar am înțeles amândoi că era important să salvăm aparențele. Tocmai mă pregăteam să mă îndrept spre el când unchiul Bobby m-a apucat de cot și m-a tras într-un colț. Bobby era un tip imens, cu pieptul cât un butoi, care conducea o mașină imensă, locuia într-o casă imensă și, care, probabil, avea să moară până la urmă făcând un atac de cord din cauza tonelor de foie gras și a munților de Monster Thickburger cu care-și îndopa intestinul gros de câțiva ani buni, lăsând totul verilor mei afumați și soției lui tăcute și minione. El și unchiul Les erau amândoi directori la

Smart Aid, amândoi având același obicei - să tragă oamenii în colțuri de parcă ar fi plănuit o lovitură în stil mafiot când, de fapt, doar voiau să laude gazda pentru sosul divin.

¹ Convocarea (în engl. în src.).

— Zice maică-ta c-ai luat-o pe arătură rău de tot cu, ăăă, chestia aia cu Bunicul.

Chestia aia. Nimeni nu știa cum să-i zică.

— Reacție acută la stres, am zis.

— Ce?

— Așa se cheamă ce-am avut. Sau am. Mă rog.

— E bine. Mă bucur să aud.

Își flutură mâna, sugerând că am scăpat de ce era mai rău.

— Auzi, ne gândeam cu maică-ta...
N-ai vrea să vii la Tampa la vară să
vezi cum merg afacerile de familie? Să
dai nas în nas cu mine la sediul
central? Bine, asta dacă nu preferi să
aranjezi rafturi!

Izbucni intr-un râs atât de strident, încât am făcut un pas în spate, fără să vreau.

— Ai putea să stai la noi și să mergem la pescuit cu liarponul în weekenduri.

Apoi, preț de vreo cinci minute, mi-a descris noul lui iaht, în detalii atât de amănunțite încât suna deja a pornografie, sugerând că merita să mă duc chiar și numai pentru atât. La sfârșitul discursului rânji și îmi întinse mâna.

— Deci? Ce zici, frățicule?

Bănuiesc că ar fi trebuit s-o iau ca pe o ofertă irezistibilă, dar aș fi preferat să petrec vara într-un lagăr de muncă silnică din Siberia decât să stau cu unchiul meu și cu copiii lui răzgâiați. Cât despre munca la sediul

principal al Smart Aid, am știut mereu că voi ateriza acolo, dar am sperat c-o să mai am câteva veri libere și patru ani de facultate până să îmbrac cămașa de forță corporatistă. Am ezitat, gândindu-mă cum aș putea să-l refuz fără să par nepoliticos. Dar am spus doar atât:

— Nu sunt convins că psihiatrul meu ar aproba mișcarea asta chiar acum. Își apropie sprâncenele stufoase, apoi dădu din cap ușor confuz și spuse:

— Păi, bine, da, desigur. Atunci o să vedem noi mai încolo, când o fi. Ce zici, fratone? și a plecat fără să aștepte vreun răspuns, prefăcându-se că a văzut pe cineva în capătul celălalt al camerei, pe care trebuia să-l apuce de cot.

Mama mă anunță că e timpul să deschid cadourile, întotdeauna a insistat să le deschid de față cu invitații, ceea ce nu-mi convenea, pentru că, după cum am mai spus, nu mă pricep deloc să mint. Iar asta înseamnă că nu pot să mă prefac că mă bucur pentru niște CD-uri cu muzică de Crăciun country primite și făcute din nou cadou sau pentru un abonament la Field and Stream¹-unchiul Les a trăit ani întregi cu impresia greșită c-aș fi „genul munțar” -, dar m-am străduit să zâmbesc de dragul decorului și le-am arătat fiecare acaret nedespachetat ca să-l poată admira cu toții, până când din mormanul de pe măsuta de cafea au mai rămas doar trei cadouri.

M-am întins după cel mai mic. Înăuntru am descoperit cheia sedanului de lux al părinților mei, vechi de doar patru ani. Ei aveau să-și cumpere unul nou, mi-a explicat mama, așa că pe ăsta îl moșteneam eu. Prima mea mașină! Lumea a scos exclamațiile de rigoare, dar eu am simțit cum mi se încing obrazii. Aș fi făcut prea tare pe grozavul dacă aș fi acceptat un cadou atât de generos de față cu Ricky, a cărui mașină făcea mai puțin decât am primit eu de la ai mei pentru o lună la vârsta de doisprezece ani. Era ca și când părinții mei s-ar fi străduit tot timpul să mă facă să prind gustul banilor, dar n-au reușit. Pe de altă parte, e ușor să zici că nu-ți pasă de bani când ai destui.

¹ Revistă de pescuit și vânătoare.

Următorul cadou era o cameră digitală pentru care i-am bătut la cap pe ai mei toată vara trecută.

— Uau! am exclamat, cântărind-o în palme. E super!

— Pregătesc o carte nouă despre păsări, spuse tata. Mă gândeam că poate ai putea să faci tu pozele.

— O carte nouă! exclamă mama. E o idee grozavă, Frank! Apropo, ce s-a întâmplat cu ultima carte la care lucrai?

Era clar că băuse cam mult.

— Mai am de retușat câte ceva, răspunse tata discret.

— Ah, am înțeles, interveni unchiul Bobby zâmbind pe sub mustată.

— OK! am spus cu voce tare, ridicând ultimul cadou.

Asta e de la mătușa Susie.

— Sau, mai bine zis, de la bunicul tău, spuse mătușa-mea în timp ce rupeam hârtia de împachetat.

M-am oprit. În cameră se lăsă o liniște de mormânt, toți cei prezenți uitându-se la mătușa Susie de parcă ar fi rostit numele unui spirit malefic. Maxilarul lui taică-meu se încleștase, iar mama dădu pe gât ultima picătură de vin.

— Deschide-l și-o să vezi ce e! spuse mătușa Susie.

Am smuls și restul de hârtie și am descoperit o carte veche cu copertă

tare, plină de colțuri îndoite și fără supra-copertă. Era The Selected Works of Ralph Waldo Emerson. M-

am holbat la ea de parcă aş fi încercat să citesc prin copertă, neputând să-mi dau seama cum de-

a ajuns în mâinile mele tremurânde. În afară de dr. Golan, nimeni nu ştia despre ultimele cuvinte ale bunicului meu, şi doctorul îmi promisese în repetate rânduri că dacă nu-l ameninţam o să dau peste cap o sticlă de clor, sau că o să fac un salt în apoi pe podul Sunshine Skyway, tot ce discutam în cabinetul lui avea să rămână între noi.

M-am uitat la mătuşa mea, având în privire o întrebare pe care nu prea ştiam cum s-o formulez. Ea reuşi să schiţeze un zâmbet şi spuse:
— Am găsit-o în biroul bunicului când făceam curăţenie. Avea scris

numele tău pe prima pagină. Cred că voia să ți-o dea ție.

Dumnezeu s-o binecuvânteze pe mătușa Susie. Până la urmă, nu era lipsită de inimă.

— Super! N-am știut că pe bunicul îl pasiona cititul, spuse maică-mea încercând să înveselească atmosfera.

Ce gest frumos!

— Da, rosti tata printre dinții încleștați. Mulțumesc, Susan.

Am deschis cartea. Și într-adevăr, pe prima pagină se vedeau câteva rânduri caligrafiate de bunicul meu cu scrisul lui de mână tremurat.

M-am ridicat și am vrut să plec, de teamă ca nu cumva să izbucnesc în plâns de față cu toți, când dintre paginile cărții alunecă o bucată de hârtie și ateriză pe podea.

M-am aplecat s-o ridic. Era o scrisoare.

Emerson. Scrisoarea.

Am simțit cum îmi îngheată sângele în vene. Mama s-a aplecat spre mine și m-a întrebat șușotind încordat dacă vreau să beau puțină apă - felul ei de-a spune: „Revino-ți, nu vezi că oamenii ăștia se uită la tine?”

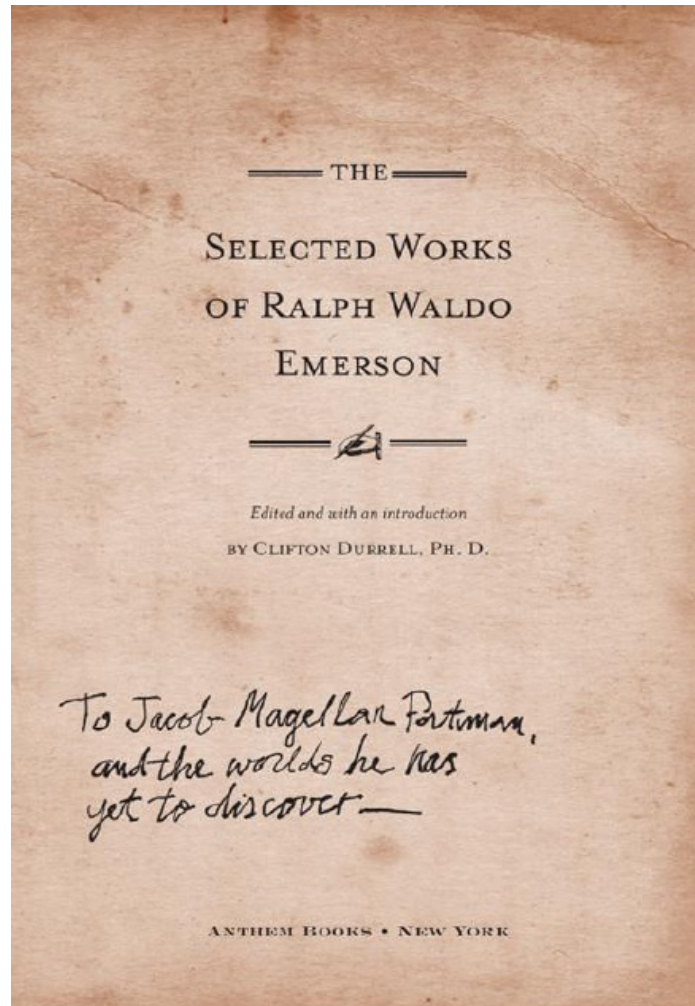
Am spus:

—Mă simt cam, ăăă..., și am țâșnit spre camera mea tinându-mă de stomac.

* * *

Scrisoarea era scrisă de mână pe o foaie de hârtie fină, fără linii, cu niște litere rotunjite și atât de decorative, încât păreau aproape caligrafice,

nuanța cernelei negre variind în intensitate ca atunci când scriai cu un stilou vechi. Scrisoarea suna astfel:

Și, după cum promisese, expeditoarea scrisorii indusesse și o fotografie veche. Am apropiat-o de lumina degajată de lampa mea de birou, încercând să

descopăr câteva trăsături distinctive pe chipul femeii, dar n-am reușit. Imaginea era atât de stranie - și cu toate acestea, nu semăna deloc cu fotografiile pe care mi le arătase bunicul. Aici nu se vedea nici un truc. Era doar o femeie - o femeie care fuma o pipă.

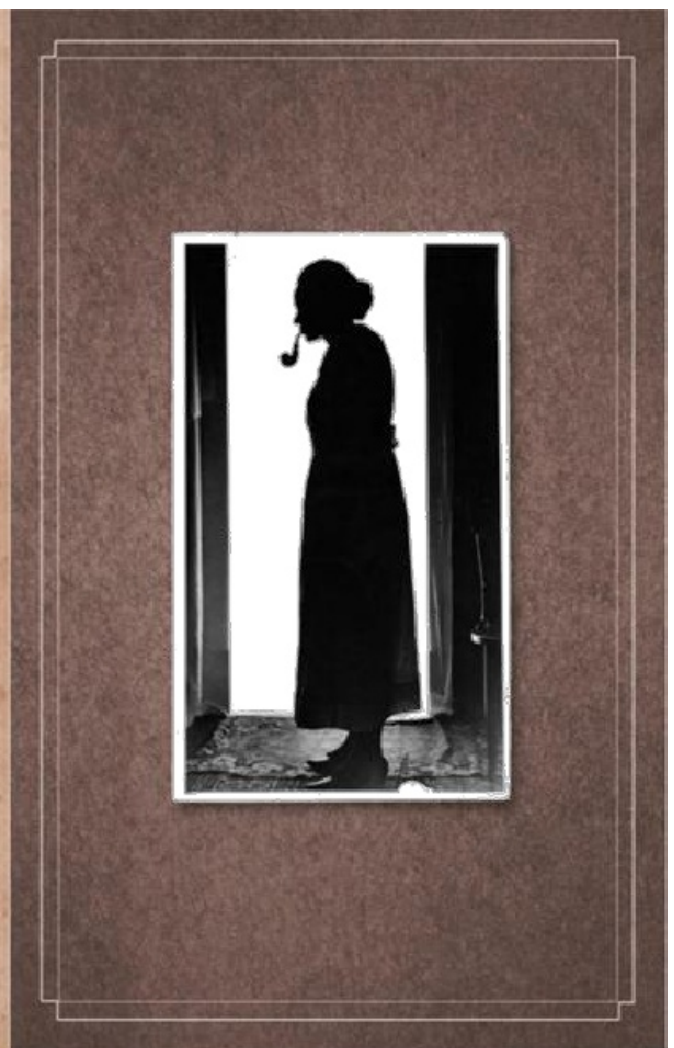
Dearest Abe,

I hope this note finds you safe & in the best of health. It's been such a long time since we last received word from you! But I write not to admonish only to let you know that we still think of you often & pray for your well-being. Our brave, handsome Abe!

As for life on the island, little has changed. But quiet & orderly is the way we prefer things! I wonder if we would recognize you after so many years, though I'm certain you'd recognize us - those few who remain that is. It would mean a great deal to have a recent picture of you, if you're one to send. I've included a positively ancient snap of myself.

E missen you terribly. Won't you write to her?

With respect & admiration,
Headmistress Alma Lefay Pirgime

Arăta ca pipa lui Sherlock Holmes, curbată și îndoită în jos, începând de la buzele ei. Privirea mi se întorcea mereu la imaginea pipei.

Oare asta să fi vrut bunicul să gădesc? asta trebuie să fie, mi-am spus - nu scrisorile lui Emerson, ci o scrisoare ascunsă în cartea lui Emerson. Dar cine era directoarea asta șefa, Peregrine? Am cercetat plicul pe verso căutând adresa expeditorului, dar n-am găsit decât o ștampilă ștearsă, pusă de cei de la poștă, pe care scria Cairnholm Is., Cymru, UK.

UK - asta însemna Marea Britanie. Știam de pe vremea când studiasem tot felul de atlase că Cymru însemna Țara Galilor. Cairnholm Is trebuie să fi fost insula menționată în scrisoare

de Miss Peregrine. O fi fost aceeași insulă pe care trăise bunicul cât a fost copil?

Cu nouă luni în urmă mi-a zis să „găsesc pasărea”. Cu nouă ani în urmă se jurase că orfelinatul în care trăise fusese protejat de o pasăre - „o pasăre care fuma pipă”. La șapte ani i-am interpretat vorbele ad litteram, dar de data asta mi-am dat seama că directoarea din poză fuma o pipă și se numea Peregrine, care era și numele unui șoim. Și dacă bunicul meu se referise la femeia care-l salvase când îmi spusese să „găsesc pasărea” - adică directoarea orfelinatului? Poate că se afla încă pe insulă, după atâția ani, bătrână ca Tutankamon, dar susținută de câțiva dintre protejații

ei, copii care crescuseră între timp, dar care nu plecaseră de pe insulă.

Pentru prima oară, vorbele bunicului meu începeau să aibă sens, chiar dacă într-un fel ciudat. Voia să mă duc pe insulă și s-o găsesc pe femeia asta, pe fosta directoare de la căminul în care crescuse. Dacă exista cineva care cunoștea secretele copilăriei lui, acea persoană avea să fie Miss Peregrine. Dar ștampila poștei era datată cu cincisprezece ani în urmă. Oare să fi fost încă în viață? Am făcut câteva calcule rapide în minte: dacă era directoare la un orfelinat în 1939 și avea douăzeci și cinci de ani, de pildă, asta însemna că în prezent avea peste nouăzeci. Așa că, era posibil - aveam destui bătrâni în Englewood, mai bătrâni

decât ea, care locuiau singuri și conduceau încă - și chiar dacă Miss Peregrine murise de atunci de când trimisese scrisoarea, poate mai erau oameni în Cairnholm care să mă poată ajuta, oameni care îl cunoscuseră pe Bunicul Portman în copilărie copil. Oameni care îi cunoșteau secretele.

„Pe noi, scrisese Miss Peregrine. Pe cei câțiva care am mai rămas. “

* * *

Vă dați seama că n-a fost deloc ușor să-i conving pe ai mei să mă lase să-mi petrec o parte din vacanța de vară pe o insulă micuță din Țara Galilor. Amândoi - în special maică-mea - au venit cu o mulțime de argumente

convingătoare pentru a demonstra că
ideea mea nu era deloc bună: ziceau
că ar costa prea mult, că parcă am
promis că o să-mi petrec vara cu
tunchiul Bobby care urma să mă
învețe cum să conduc un imperiu
farmaceutic, că n-avea cine să mă
însoțească pentru că niciunul dintre
ei n-avea chef să meargă cu mine și
în niciun caz nu mă lăsau să plec
singur. N-am avut niciun
contraargument inteligent și felul în
care mi-am motivat planul - „Cred că
sunt sortit să plec...” - nu se putea
explica mai bine decât cu riscul de a
părea și mai sonat decât credeam că
sunt. Despre ultimele cuvinte ale
Bunicului Portman, referitoare la
scrisoare și fotografie, nu voiam să le
povestesc în ruptul capului - m-ar fi

internat direct la balamuc. Singurele argumente care sunau cât de cât rațional erau: „Vreau să aflu mai multe despre istoria familiei noastre“ și nicideată convingătorul: „Chad Kramer și Josh Bell se duc în Europa vara asta. Eu de ce nu pot?“ I-am bombardat cât am putut cu argumentele astea, fără să par disperat (la un moment dat, le-am spus chiar că „nu e ca și când n-ați avea bani pentru asta“, o tactică pe care am regretat-o nespun mai încolo), dar părea că n-am nici o șansă.

Mai târziu însă, au avut loc câteva schimbări care m-au apropiat de țelul meu. În primul rând, unchiul Bobby s-a răzgândit în ultima clipă în legătură cu vacanța noastră - normal,

cine ar vrea să stea în aceeași casă cu un ticnit? Așa că, dintr-odată, programul meu pentru vara aceea s-a dovedit a fi cât se poate de liber. După care, tatăl meu a aflat că Insula Cairnholm era un habitat extrem de important pentru păsări și că jumătate din totalul contingentului unei specii rare trăia acolo pe insulă, ceea ce îi producea un orgasm ornitologic. Începu să vorbească despre o eventuală nouă carte, o a treia, și, ori de câte ori deschidea subiectul, mă grăbeam să-l încurajez și să par interesat. Dar rolul cel mai important l-a jucat dr. Golan. După o perioadă de lingușiri surprinzător de scurtă din partea mea, ne șocă pe toți nu doar pentru că-mi aprobă planul,

ci și prin faptul că-i încurajă pe părinții mei să mă lase să plec.

— Ar putea fi important pentru el, îi spuse într-o după-amiază maică-mii, după o ședință. E un loc care a fost atât de mitologizat de bunicul lui, încât o vizită acolo nu i-ar face decât bine și ar spulbera misterul. O să vadă că e doar un loc ca oricare altul și, prin extensie, și fantasmagoriile bunicului și-ar pierde puterea exercitată asupra lui. Ar putea fi o modalitate eficientă de a combina fantezia cu realitatea.

— Dar aveam impresia că nu mai crede în chestiile alea, spuse mama, întorcându-se spre mine. Nu-i așa,

Jake?

— Da, da, am asigurat-o.

— Nu, nu mai crede, cel puțin la nivel conștient, spuse dr. Golan. Dar subconștientul e cel care-i face probleme acum. Visele, anxietatea.

— Și chiar credeți că drumul ăsta l-ar ajuta? îl întrebă mama îngustându-și ochii, pregătită parcă să audă un adevăr de necombătut.

În privința recomandărilor pentru mine, cuvântul doctorului Golan era lege.

— Da, chiar cred.

Și asta a fost îndeajuns.

* * *

După aceea, lucrurile s-au aranjat de la sine, într-un ritm uimitor. Au fost cumpărate biletele de avion, programul a fost stabilit, iar planul

întocmit. Aveam să petrec acolo trei săptămâni din luna iunie împreună cu tata. Mă întrebam dacă nu cumva era prea mult, dar tata susținea că are nevoie de cel puțin atât ca să studieze pe îndelete coloniile de păsări de pe insulă. Eram sigur că mama o să protesteze - trei săptămâni! -, dar cu cât se apropia plecarea, cu atât devenea mai exaltată și mai emoționată pentru noi.

— Băieții mei, în aventura vieții lor, spunea radiind!

Sincer să fiu, entuziasmul ei mi s-a părut destul de înduioșător - până când, într-o după-amiază, am surprins-o vorbind la telefon cu o prietenă, turuind despre cât de ușurată se simte la gândul „c-o să-și

recapete viața“ pentru trei săptămâni și că „n-o să mai aibă pe cap doi copii smiorcăiți“.

Și eu te iubesc, îmi venea să-i zic cu tot sarcasmul de care eram capabil, dar nu mă văzuse, așa că n-am spus nimic. O iubeam, bineînțeles, dar mai mult din cauză că era un lucru obligatoriu și de la sine înțeles, și nu pentru că ar fi fost o persoană care cred că mi-ar fi plăcut foarte mult dacă aș fi întâlnit-o pe stradă plimbându-se. Ceea ce nu s-ar fi întâmplat oricum, pentru că, nu-i așa, doar oamenii săraci merg pe jos.

În cele trei săptămâni rămase până la plecarea noastră am făcut tot posibilul să verific dacă domnișoara Alma LeFay Peregrine se mai afla printre cei vii, dar căutările pe

internet n-au dus la nici un rezultat concret. Am presupus că mai trăia și am sperat să pot vorbi cu ea la telefon ca s-o anunț măcar că aveam să merg, dar nu mi-a luat mult să descopăr că locuitorii insulei Cairnholm n-aveau telefon. Am găsit un singur număr valabil pentru toată insula, așa că l-am format pe acesta.

A durat aproape un minut să mă conectez: linia șuieră, pocni, amuți, apoi începu să șuiere din nou. Aveam impresia că pot să percep fiecare kilometru străbătut de apelul meu. Intr-un final, am auzit țârâitul acela ciudat, tipic european - țââââr, țțțââr... țââââr-țțțââr - , după care mi-a răspuns un bărbat care era beat criță, cel puțin așa am presupus.

— Cloaca! mugi tipul.

Pe fundal se auzea o hărmălaie de nedescris, genul de muget estompat pe care-l auzi la momentul culminant al unui chef dezlăntuit, dat de membrii unei fraternități de la facultate. Am încercat să mă prezint, dar nu cred că m-a auzit.

— Cloaca! zbieră din nou. Acum cine mai e?

Dar înainte de a apuca să-i răspund, a luat receptorul de la ureche și a țipat la cineva.

— Am zis să tăceți din gură, tâmpiților, că vorbesc la...

Apoi linia amuți. Am stat cu receptorul la ureche preț de o secundă lungă și derutantă, apoi l-

am pus în furcă. Nu m-am mai obosit să sun înapoi. Dacă singurul telefon din Cairnholm era conectat

la un cuib de fărădelegi numit „cloaca”⁴¹, ce putea să prevestească asta despre restul insulei? Oare aveam să-mi petrec prima vacanță în Europa fugind de maniaci beți și admirând păsări care își golesc mațele pe plaje stâncoase? Poate că da. Dar dacă asta însemna c-aveam să dezleg enigma bunicului meu și puteam să-mi văd de viața mediocră, atunci merita să îndur orice chin.

CAPITOLUL TREI

Ceața ne învălui ca într-o mantie. Când căpitanul ne anunță că mai aveam puțin și ajungeam, prima oară am crezut că glumește; de pe puntea lăsată a feribotului nu distingeam

nimic în afară de o perdea nesfârșită de cenușiu. Am strâns balustrada și m-am uitat la valurile verzi, contemplând peștii care în curând aveau să se bucure de mic dejunul meu, în timp ce tata stătea lângă mine tremurând, doar în cămașă. Aerul era mai rece și mai umed decât mi-aș fi imaginat că poate fi în iunie. Am sperat, de dragul meu și al lui, că cele treizeci și șase de ore pe care le-am îndurat ca să ajungem până aici - trei avioane, două escale, niște moțait cu schimbul prin gări dubioase, iar acum, călătoria asta interminabilă cu feribotul care îți întorcea mațele pe dos - n-au fost în zadar. Tata strigă „uită-te!”. Mi-am ridicat privirea și am văzut un perete de stâncă ivindu-se pe pânza goală din fața noastră.

Era insula bunicului meu. Amenințătoare și pustie, învăluită în ceață, păzită de un milion de păsări gălăgioase, arăta ca o fortăreață străveche, construită de niște giganți. Când mi-am ridicat privirea spre stâncile ei dezgolite, cu vârfurile piedute într-un recif de ceață fantomatică, gândul că s-ar putea să fie un loc magic nu mi s-a mai părut chiar atât de ridicol.

Greața de dinainte dispăruse, se pare. Tata alerga de colo-colo, ca un copil în ajunul Crăciunului, cu ochii ațintiți asupra păsărilor care pluteau deasupra noastră.

— Ai văzut, Jacob? țipă arătând spre un mănunchi de pete care pluteau prin văzduh. Puffinūs!

în timp ce ne apropiam de stânci, am observat niște formațiuni ciudate, ascunse pe sub apă. Un membru al echipajului observă că stăteam aplecat peste balustradă și mă holbam la ele.

— N-ai mai văzut niciodată o epavă, nu-i așa? M-am întors spre el.

— Serios, chiar e o epavă?

— Toată zona asta e un cimitir nautic. Vorba căpitanilor bătrâni - „între Hartland Point și Cairnholm Bay e mormântul marinarului, vrei, nu vrei!“

În clipa aceea am trecut pe lângă o epavă care era atât de aproape de suprafață și conturul carcabei sale

înverzite se distingea atât de clar, încât aveam impresia c-o să se ridice

dintre valuri ca un zombie dintr-un mormânt nu foarte adânc.

— L-ai văzut? spuse arătând în direcția aceea. Ala, de acolo a fost scufundat de un submarin.

— Au existat submarine pe aici?

— O grămadă. Toată Marea Irlandei gema de submarine germane. Pun pariu c-ai dispune de jumătate de flotă dac-ai putea să scoți la suprafață toate navele pe care le-au scufundat cu torpile.

Ridică o sprânceană cu o mină dramatică, apoi se îndepărtă râzând.

Am alergat pe punte până la pupa, urmărind cu privirea epava care dispăru pe sub siaj. Apoi, chiar când începusem să mă întreb dacă o să avem nevoie de echipament de alpi-

niști ca să ajungem pe insulă, stâncile abrupte deveniră mai joase și ieșiră în întâmpinarea noastră. Am înconjurat și am intrat într-un golf în formă de semilună. În depărtare am zărit un port mic, cu bărci de pescuit colorate legă- nându-se pe apă, iar în spatele lui se vedea un oraș așezat într-un bol de pământ verde. Pe pășunile de pe dealuri, oile erau răspândite ca pe o pătură cusută din petice, iar dealurile se înălțau spre o coamă înaltă, unde un perete de nori forma un parapet din flori de bumbac. Arăta superb, spectaculos și diferit față de toate locurile pe care le văzusem până atunci. M-am înfiorat ușor preșimțind aventura care mă aștepta aici, în timp ce am intrat în golf, de parcă aș fi descoperit o

bucată de pământ acolo unde hărțile nu indicau decât un petic albastru, imposibil de distins.

Feribotul aruncă ancora și noi o luăram spre orașel, cu bagajele în spate. Cercetând mai îndeaproape, am ajuns la concluzia că nu arăta la fel de bine ca de la depărtare, ca majoritatea lucrurilor. Niște căsuțe spoite, demodate, cu excepția farfuriilor antenelor satelit, stăteau aliniate pe marginea unor străduțe neasfaltate și pline de noroi. Având în vedere că insula era prea îndepărtată și prea irelevantă ca să justifice costurile pe care le-ar fi implicat tragerea unor cabluri electrice de pe continent, la fiecare colț se auzea câte un generator împutit, pe motorină, bâzâ- ind ca o viespe furioasă, în

perfectă armonie cu tractoarele uruinde, singurele mijloace de transport pe uscat de pe insulă. La marginea oraşului se zăreau nişte colibe vechi, părăsite şi fără acoperiş, dovadă că populaţia se micşora şi copiii plecau altundeva, ademeniţi de un viitor mai luminos, uitând de tradiţia veche de sute de ani a pescuitului şi a creşterii animalelor de pe insulă.

Ne-am târât catrafusele prin oraş, căutând un loc numit Priest Home, unde tata rezervase o cameră. Mi-am imaginat o biserică veche transformată în pensiune - nimic pretenţios, doar un loc în care să dormim când nu ne uita la păsări sau nu urmăream indicii. Am întrebat câţiva localnici cum am putea ajunge

acolo, dar singurul răspuns pe care l-am primit au fost niște priviri confuze.

—Bănuiesc că vorbesc englezește, spuse tata cu voce tare.

Și chiar în clipa în care mâna începu să mă doară din cauza greutateii absurde a geamantanului meu, am ajuns la o biserică. Am crezut că găsisem locul în care trebuia să ne cazăm, până când am intrat și-am văzut că fusese într-adevăr transformată, dar nu într-o pensiune, ci într-un muzeu mic și sărăcăcios.

Am găsit custodele care lucra acolo cu jumătate de normă, într-o

încăpere decorată cu plase de pescuit și foarfece de tuns oi. Fața i se luminează când ne văzu, ca apoi să

se încrunte din nou, dându-și seama că doar ne rătăcisem.

— N-ați găsit Priest Hole¹,

presupun. E singurul loc de pe insulă care are camere de închiriat.

Continuă să ne dea indicații pe un ton săltăreț, ceea ce mi s-a părut foarte amuzant. Îmi plăcea foarte mult să-i aud vorbind pe galezi, chiar dacă nu înțelegeam decât jumătate din ce spuneau. Tata îi mulțumi bărbatului și se întoarse să plece, dar tipul fusese atât de serviabil încât nu m-am putut abține să nu-i pun încă o întrebare.

— Stiti cumva unde e orfelinatul vechi?

— Ce anume? mă întrebă uitându-se chiorăș. Pentru o clipă, m-am temut că am greșit insula sau, și

mai rău, că orfelinatul cu pricina era încă o fantasmă de-a bunicului meu.

— Un cămin pentru copii refugiați? am spus. Din timpul războiului? O casă mare?

Bărbatul își roase buzele și mă privi șovăitor, de parcă ar fi încercat să se decidă dacă să mă ajute sau mai bine să se spele pe mâini de toată povestea asta. Dar i se făcu milă de mine.

— Nu știu nimic despre niciun refugiat, spuse, dar cred că știu la ce te referi. E o casă sus de tot, pe cealaltă parte a insulei, după mlaștină și pădure. Dar, în locul tău nu m-aș plimba singur pe acolo. Dacă te abați prea mult de la potecă, n-o să te măi întorci - în afară de iarba umedă șicăcărezele de oaie, nu stă

nimic între tine și golul în care te poți prăbuși de pe stânci.

1

„Hole“, „gaură, văgăună“ (în engl.).

— E bine de știut, spuse tata, aruncându-mi o privire. Promite-mi că nu te duci singur.

— Bine, bine.

— Dar de ce te interesează? mă întrebă bărbatul. Nu e tocmai o destinație turistică.

— E doar un proiect genealogic, răspunse tata zăbovind lângă ușă. Taică-meu a stat acolo câțiva ani, cât a fost copil.

Mi-am dat seama că încerca să evite orice detaliu despre psihiatri și bunici morți. Îi mulțumii încă o dată bărbatului și mă conduse spre ușă.

Urmând indicațiile custodelui, ne-am întors pe același drum până când am ajuns la o statuie înfricoșătoare cioplită dintr-o rocă neagră, o statuie ridicată în memoria locuitorilor insulei care au pierit înecați și care se numea „Femeie așteptând”. Chipul ei exprima o jale nemărginită și era reprezentată cu brațele întinse spre portul aflat la câteva străzi depărtare, dar și spre Priest Hole care era chiar peste drum. N-aș zice că sunt un connaisseur în materie de hoteluri, dar o singură privire spre firma spălăcită îmi dădu de înțeles că n-o să ne bucurăm de o experiență de patru stele, gen „bomboane mentolate pe pernă, din partea casei”. Pe indicator, scris cu

litere de tipar imense, am citit:
„VINURI, ALE¹, SPIRTOASE.”

1

Bere englezească.

Iar sub rândul de sus, cu litere mai modeste, stătea scris: „Mâncăruri fine”, iar dedesubt, adăugat de mână, semn că cineva se gândise la asta ulterior, scria: „Camere de închiriat”. E-ul era însă tăiat și transformat în „ă”, sugerând că exista doar „o cameră”. Ne-am târât geamantanele spre ușă, tata bombănind ceva despre pușcăriași și reclamă falsă, iar eu, uitându-mă înapoi spre „Femeia așteptând”, întrebându-mă dacă nu cumva aștepta pe cineva care să-i aducă doar ceva de băut.

Ne-am îndesat bagajele prin ușa întredeschisă și ne-am oprit clipind în penumbra neașteptată din pubul cu tavanul jos. Când ochii mei s-au obișnuit cu lumina, mi-am dat seama că „văgăună” era termen destul de potrivit: ferestrele mici, plumburii permiteau să intre doar atâta lumină cât să găsești butoiul cu bere fără să te împiedici de mese și de scaune pe drum. Mesele, ponosite și instabile, ar fi fost mai utile ca lemne de foc. În ciuda orei matinale, nu știu cât să fi fost, barul era pe jumătate plin de bărbați în diferite stadii de ebrietate discretă, cu capetele plecate cuvios peste halbele pline cu lichidul chihlimbării.

— Sigur ați venit pentru cameră, spuse tipul de după bar și ieși să dea

mâna cu noi. Sunt Kev și ăștia-s băieții. Salutați frumos, băieți!

— Salut, mormăiră, dând din cap

spre halbele lor.

L-am urmat pe Kev pe niște trepte înguste care duceau spre câteva camere (la plural!) pe care cu îngăduință le-am putea descrie drept „simple”. Existau două dormitoare - tata îl ceru pe cel mai spațios - și o cameră care servea drept bucătărie, sufragerie și cameră de zi, ceea ce înseamnă că avea o masă, o canapea mâncată de molii și o plită. Baia se putea folosi „aproape tot timpul, ca să-l citez pe Kev, dar dacă se impute treaba, puteți să vă duceți la Umblătoarea Bătrână”. Ne îndică o latrină improvizată de pe aleea din spate,

care se vedea, cu totul convenabil, de la fereastra dormitorului meu.

— Ah, da, și o să aveți nevoie și de acestea, spuse scoțând două lămpi cu petrol din dulap. Generatoarele se opresc la zece pentru că ne costă al dracului de mult să transportăm până aici combustibilul, așa că ori vă culcați devreme, ori vă obișnuiți cu lumânările și petrolul, spuse rânjind. Sper că nu-i prea medieval pentru voi!

L-am asigurat că ne descurcăm perfect cu petrolul și cu buda din curte, că, de fapt, suna chiar amuzant - puțină aventură nu strică, dom'le -, după care ne-am lăsat conduși până jos spre ultimul punct de atracție al tărului nostru.

— Puteți să mâncați aici, spuse, și mă aștept s-o faceți, nu de alta, dar altundeva n-aveți loc. Dacă vreți să dați un telefon, să știți că avem unul aici, în colț. Se întâmplă să fie coadă la el, ce-i drept, pentru că telefoanele mobile n-au acoperire, și asta e singura linie fixă de pe insulă. Așa că, da, avem de toate, după cum vedeți: o bucătărie, un pat, un telefon!

Apoi se lăsă pe spate și râse mult și zgomotos.

Singurul telefon de pe insulă. I-am aruncat o privire - era genul montat într-o cabină, în caz că doreai un pic de intimitate, ca cele pe care le vezi în filmele vechi - și mi-am dat seama îngrozit că asta era orgia grecească, petrecerea studentească sălbatică la care mi s-a făcut legătura atunci

când am sunat la singurul număr de telefon existent pe insulă, cu câteva săptămâni în urmă. Asta era cloaca.

Key îi înmână tatălui meu cheile de la camerele noastre.

— Știți unde mă găsiți dacă aveți întrebări, spuse.

— Da, aș avea o întrebare, am zis eu. Ce-i aia cloacă - vreau să zic, gaură¹? Bărbații de la bar începură să râdă.

¹ Joc de cuvinte (Piss Hole - cloacă și Priest Hole, numele pensiunii ; hole= gaura).

— Păi, cum, nu știi? E o gaură făcută pentru preoți, bineînțeles!

spuse cineva, la care ceilalți începură să râdă și mai tare.

Kev se deplasă spre niște scânduri asamblate la nimerirea din podeaua neregulată, aflate în fața șemineului, unde dormea un câine murdar și zdrențaros.

— Uită-te aici, spuse bătând cu pantoful în ceva ce părea să fi fost o ușă montată în podea. Cu mulți ani în urmă, când simplul fapt că erai catolic putea să te trimită la spânzurătoare, preoțimea venea aici ca să se ascundă de derbedeii trimiși de regina Elisabeta. Iar noi îi ascundeam pe toți cei care aveau nevoie de o ascunzătoare în niște găurele comode ca cea de aici - numite „găuri pentru preoți”¹.

¹Priest holes în engleză în srcinal.

M-a frapat faptul că folosise pronumele „noi“ de parcă i-ar fi cunoscut personal pe locuitorii aceia vechi ai insulei, care muriseră deja de câteva secole.

— Comod pe naiba! spuse unul dintre bărbații de la bar. Pun pariu că se perpeleau acolo ca pe grătar și nu reușeau să se miște niciun centimetru!

— Prefer oricând să mă perpelesc cu capul la cutie decât să-mi pună lațul ăia care omoară preoți! spuse un altul.

— Să bem pentru asta! spuse primul. Pentru Cairnholm - să dea Domnul să fie mereu un loc în care să ne putem adăposti!

— Pentru Cairn holm! strigară în cor și își ridicară împreună paharele.

Epuizați și dați peste cap de diferența de fus orar, ne-am culcat devreme - sau, mai bine zis, ne-am culcat și ne-am pus pernele pe cap ca să nu mai auzim cacofonia aceea de bubuituri înfundate care răzbătea de la etaj și care se intensifica într-atât încât, la un moment dat, am crezut că petrecăreții mi-au invadat camera. Apoi, probabil că s-a făcut zece, pentru că, brusc, generatoarele bâzâinde au sfârșit o singură dată, după care au amuțit, la fel ca muzica de jos și lumina lămpii de afară care pătrundea prin geamul meu. Dintr-odată am fost învăluit într-un cocon de liniște și de întuneric fermecător,

și doar șoaptele îndepărtate ale valurilor îmi mai aminteau unde mă aflu.

Pentru prima oară după atâtea luni m-am cufundat într-un somn adânc, netulburat de coșmaruri. În schimb, l-am visat pe bunicul meu băiat, petrecându-și prima noapte aici, străin printre străini, sub un acoperiș străin, încredințându-și viata unor oameni care vorbeau o limbă străină.

Când m-am trezit, lumina soarelui invadase camera, și mi-am dat seama că Miss Peregrine nu salvase doar viața bunicului meu, ci și pe a mea și a tatălui meu. Și azi, cu puțin noroc, aveam să-i mulțumesc în sfârșit pentru acest lucru.

Am coborât la parter. Tata se așezase deja la o masă; își sorbea

cafeaua și își lustruia binoclul sofisticat. Tocmai mă așezasem și eu, când apărură Kev cu două farfurii pline cu niște hălci de carne de proveniență incertă și câteva felii de pâine prăjită la grătar.

—Nu știam că pâinea se poate prăji și la grătar, am remarcat, la care Kev a răspuns că nu exista aliment care să nu poată fi îmbunătățit prin prăjire.

La micul dejun am discutat cu tata despre planul de acțiune pentru ziua respectivă. Urma să facem un fel de recunoaștere pe teren ca să ne familiarizăm cu insula. Mai întâi, aveam să stabilim punctele ornitologice fierbinți de pe harta tatei, apoi aveam să plecăm în căutarea orfelinatului. Am înghițit totul pe

nerăsuflete. Abia aşteptam să plecăm.

Energizați bine de la mâncarea grasă, am părăsit taverna și am traversat orașul, ferindu-ne de tractoare și țipând unul la altul ca să acoperim uruitul generatoarelor, până când străzile au fost înlocuite de câmpii și zgomotul s-a stins în urma noastră. Era o zi răcoroasă și vântul bătea cu putere - soarele se ascundea în spatele unor nori imenși, ca apoi să străbată din nou printre ei și să puncteze dealurile cu niște raze spectaculoase -, iar eu mă simțeam plin de energie și de speranță. Ne îndreptam spre o plajă stâncoasă unde tata văzuse niște păsări de pe feribot. Nu prea știam cum vom ajunge acolo - insula arăta cam ca un

bol și era înconjurată de dealuri și stânci care plonjau direct în mare dar în punctul acesta, stâncile fuseseră erodate și o potecă ducea până jos, spre un banc de nisip înconjurat de apă.

Am coborât până la plajă, uitându-ne cu atenție pe unde călcăm, și am descoperit o colonie întreagă de păsări care băteau din aripi, cârâiau și pescuiau în băltoace rămase după flux. Tata făcu ochii mari.

— Fascinant, bâigui râcâind o bucată de guano împietrit cu capătul rotund al stiloului său. O să am nevoie de ceva timp. E în regulă dacă mai stau?

Am mai văzut expresia aceea și înainte, așa că știam exact ce însemna „ceva timp” - ore întregi.

— Atunci mă duc să caut singur casa, am spus.

— Nu, singur nu te duci. Mi-ai promis doar.

— Atunci voi găsi pe altcineva care să mă ducă până acolo.

— Pe cine?

— Kev cunoaște sigur pe cineva.

Tata privi către mare, unde un far masiv și ruginit se înălța dintr-un morman de stânci.

— Știi care ar fi răspunsul dacă ar fi și mama aici, spuse.

Părinții mei au teorii diferite în privința educației.

Mama a fost mereu cea care a impus regulile, plutind deasupra tuturor, pe când tata a încercat să se abțină. Spunea că e important să faci greșeli și să înveți din ele singur,

măcar din când în când. în plus, dacă mă lăsa să plec, ar fi fost liber să se joace toată ziua cu guanoul ăla.

— OK, spuse, dar să nu uiti să-mi lași numărul celui care te însoțește.

— Tată, aici nimeni nu are telefon. Tata oftă.

— Așa este. Păi, în regulă, atâta timp cât e o persoană de încredere.

* * *

Kev era plecat cu niște comisioane și fiindcă nu mi se părea o idee bună să-l rog pe vreunul dintre clienții lui obișnuiți, am intrat în primul magazin, cu gândul să mă adresez cuiva care măcar are o slujbă decentă. Pe ușă scria NEGUȘTOR DE PEȘTE. Am intrat, dar imediat m-am

făcut mic în fața bărbosului uriaș care purta un șorț plin de sânge și care mă întâmpină. Se opri din tăiat capetele peștilor și se holbă la mine, cu satârul picurând, iar eu am jurat că n-o să mai discriminez niciodată vreun bețiv.

— Da'de ce dracu'? mârâi când auzi unde voiam să ajung. Ce vrei să vezi acolo în afară de mocirlă și vreme cretină?

I-am povestit despre bunicul meu și despre fostul orfelinat. Se încruntă, apoi se aplecă peste tejghea și aruncă o privire sceptică spre pantofii mei.

— Poate te duce Dylan că nu ere' că-i ocupat, spuse arătând cu satârul spre un puști cam de vârsta mea, care aranja niște pește într-o vitrină frigorifică. Da'-ți trebe' niște

încălțăminte mai de Doamne-ajută.
Nu te las să te duci în cipicii ăia - o
să rămâi fără ei în nămol!

— Sigur? Serios? am întrebat. Sunteți

— Dylan! Adu-i omului o pereche
de Wellingtoni!

Puștiul mârâi ceva și trase dinadins
de timp, închizând ușa vitrinei
frigorifice cu încetinitorul și
spălându-se pe mâini înainte de a
se târi până la peretele pe care erau
montate rafturile cu articolele de
galanterie.

— întâmplător avem o pereche de
cizme zdravene la reducere, spuse
negustorul de pește. Plătești o
pereche, primești o pereche!
Izbucni în râs și despică un somon
cu satârul, propul- sându-i capul

peste tejgheaua alunecoasă și plină de sânge și trimitându-l direct într-o găletușă aflată la capătul mesei.

Am pescuit din buzunar banii „pentru cazuri de urgență” pe care-i promisem de la tata, spunându-mi că o jecmăneală mică nu mai conta dacă astfel aveam să o întâlnesc mai repede pe femeia pentru care am traversat Atlanticul.

Am părăsit prăvălia încălțat într-o pereche de cizme de cauciuc atât de mari, încât puteam să le port fără să-mi dau jos tenișii și atât de grele încât cu greu reușeam să mă țin după ghidul meu îmbufnat.

— Și ce faci, mergi la școală aici, pe insulă? l-am întrebat pe Dylan și am grăbit pasul ca să-l ajung din urmă.

Chiar eram curios - oare cum era pentru cineva de vârsta mea să locuiască aici?

Dylan rosti cu jumătate de gură numele unui oraș de pe continent.

— Și cât faci până acolo cu feribotul? O oră sau...?

— Da.

Și cu asta am terminat discuția. îmi răspunse cu și mai puține silabe la încercările mele de a purta o conversație - cu alte cuvinte, nu-mi mai răspunse nicicum -, așa că până la urmă am renunțat și l-am urmat fără să-i mai pun întrebări. La ieșirea din oraș ne-am întâlnit cu un prieten de-al lui, un băiat mai mare care purta un trening de un galben trăsniț și niște lanțuri de aur fals. Nici dacă ar fi fost îmbrăcat în astronaut n-ar fi

arătat mai scos din context. își lipi pumnul de cel al lui Dylan și se prezentă drept „Vierme”.

— Vierme?
E numele lui de scenă, îmi explică Dylan.

— Suntem cei mai belea raperi din Țara Galilor, spuse Vierme. Categoria grea, ai înțeles? Io-s Emsi Vierme și el e Surgeon Surgeon, eicheiei Emsi Dirty Dylan, eicheiei Dirty Bizniss, beatboxeru' numărul' unu din Cairnholm. Facem șou, Dirty Di? îi arătăm lu' Yankeu' ăsta cum ne mișcăm în teren?

Dylan păru iritat.

— Acum?

— Hai, frate, bagă niște beat-uri srcinale!

Dylan dădu ochii peste cap, dar făcu ce i se ceruse. Prima oară am crezut că s-a înecat, dar sunetele scuiate au început să formeze un oarecare ritm - puh, puh-CHAH, puh-puhhh, puh-CHAH - și Vierme începu să recite ca rapperii.

— Transmit cu plăcere mirosind a bere/cu putere, tac'- tu'-i pe șomaj/de ceva vreme/Vierme din Priest Hole în efect/rimele mele-s terapie/Dylan freacă discu'/ să sară-n aer boxele!

Dylan se opri.

— Da' n-are nici un Dumnezeu, spuse. Și, apropo, tac'- tu'-i șomer, nu taică-meu.

— Să-mi bag, Dirty Di ai stricat rima! spuse Vierme și continuă în stilul lui Dylan, imitând un robot care

se deplasa cu încetinitorul, scobind găuri în pietriș cu călcâiul. Ia microfonu', Di!

Dylan păru stânjenit, dar începu să recite totuși.

— Am întâlnit o zdreanță pe nume Sharon/îi plăcea treningu' și tenișii pe care-i port/I-am arătat pe loc ce-i aia apogeu/Versurile astea le-am făcut pe bideu!

Vierme scutură din cap.

— Pe bideu?

— N-am terminat!

Se întoarseră spre mine și mă întrebară ce părere am. Cum nici unul din ei nu se dădea în vânt după versurile celuilalt, nu prea

știam ce să răspund.

— Cred că-mi plac chestiile mai... nu știu, cu chitări și cântat și așa.

Vierme mă expedie dintr-un singur gest.

— Nu știe cu ce se mănâncă nici

dacă-i dai mură-n gură, mormăi.
Dylan răsese și cei doi executară un ritual complex și extravagant de saluturi, dând mâna, bătând cuba și boxând cu pumnul întins.

— Gata, putem să plecăm?

Cei doi mârâiră și mai zăboviră puțin, însă n-a durat mult și am pornit, de data asta cu Vierme, care se ținu după noi.

Am urcat povârnișul, încercând să mă gândesc ce-aș putea să-i spun lui Miss Peregrine când ne întâlnim. Mă așteptam să fiu prezentat unei stimabile doamne galeze, să sorbim ceai în salon și să stăm la taclale, până când aș fi găsit momentul

potrivit pentru vestea cea rea. „Sunt nepotul lui Abraham Portman, i-aș fi zis. Îmi pare rău că trebuie să vă dau vestea aceasta tocmai eu, dar bunicul s-a stins.” Apoi, după ce ar fi încetat să-și tamponeze discret colțul ochilor, aveam s-o copleșesc cu întrebări.

I-am urmat pe Vierme și pe Dylan pe un drumeag care se unduia prin pășuni pline de oi la păscut, apoi am urcat creasta de munte pe un drum care te făcea să-ți scuipi plămâni. Voaluri de ceață pluteau șerpuind peste vârful muntelui, atât de dese încât aveai impresia că te afli într-o altă lume. Era asemenea unui peisaj biblic; o ceață cu care, îmi imaginam eu, un Dumnezeu furios i-ar fi pedepsit pe egipteni. Pe partea cealaltă a povârnișului ceața părea și

mai deasă în timp ce coboram. Soarele se dizolvă, luând forma unei flori palide și albe. Umezeala se agăța de tot ce întâlnea, formând broboane pe pielea mea și pătrunzându-mi în haine. Temperatura scăzuse. Preț de o clipă, i-am pierdut din ochi pe Vierme și pe Dylan, dar în secunda următoare poteca se lărgi și i-am zărit. Mă așteptau.

— Pe-aici, Yankeule! strigă Dylan.

L-am urmat supus. Am părăsit poteca și am luat-o pe o câmpie mocirloasă, acoperită de iarbă. Niște oi cu lâna umedă și cozi picurânde se holbau la noi cu ochi mari și apoși. Din ceață se ivi o căsuță. Toate geamurile și ușile erau acoperite cu scânduri.

— Sunteți siguri că asta e? am întrebat. Pare goală.

— Goală? Nici vorbă! E plină de căcat, răspunse Vierme.

— Hai, intra! spuse Dylan. Aruncă o privire!

Bănuiam că vor să mă păcălească, dar m-am apropiat și am bătut la ușă. Nu era încuiată și se deschise puțin când am atins-o. Era prea întuneric ca să văd înăuntru, așa că am făcut un pas pe - și, spre surprinderea mea, - ceea ce părea a fi o podea bătătorită, dar care, mi-am dat seama în curând, era o mare adâncă de excremente care îmi ajungea până la fluierul piciorului.

Coșmelia aia nelocuită, atât de nevinovată de dinafară, fusese

transformată într-o stână de oi. O cloacă, literalmente.

— Dumnezeule! am țipat

dezgustat.

De afară se auzi o rafală de râsete.

M-am împleticit cu spatele spre ușă înainte ca mirosul să mă scoată din ring și i-am găsit aplecați și

ținându-se de burtă de râs.

— Sunteți niște dobitoci, pe bune, am spus, încercând să scap de mizerie bătând cu talpa în pământ.

— De ce? mă întrebă Vierme. Nu ți-am zis că-i plin de căcat?

Am sărit în fața lui Dylan.

— îmi arăți casa sau nu?

— Vezi că-i serios, spuse Vierme ștergându-și lacrimile.

— Normal că-s serios!

Dylan încetă să mai zâmbească.

- Credeam că faci 'șto.
- Ce să fac?
- Că glumești, gen.

— Păi, nu, nu glumeam.
Băieții schimbă niște priviri încurcate. Dylan îi șopti ceva lui Vierme. Acesta îi șopti ceva la rândul lui. într-un final, Dylan se întoarse și îmi arătă poteca.

— Dacă chiar vrei s-o vezi, spuse, mergi mai departe până treci de mlaștină și intri-n pădure. E ditamai casa veche. N-ai cum să n-o vezi.

— Haide, băi, ce dracu'! Nu ziceați că veniți cu mine?

Vierme își feri privirea și spuse:

- Mai departe de atât nu mergem.
- De ce?
- Așa, pur și simplu.

Apoi se întoarseră și porniră agale pe drumul pe care veniserăm, dispărând în ceață.

Mi-am cântărit opțiunile. Aș fi putut să văr coada între picioare și să-mi urmez batjocoritorii înapoi în oraș sau aș fi putut să merg mai departe singur și să-l mint pe tata.

După patru secunde de chibzuială intensă, am luat-o din loc.

* * *

O mlaștină vastă și stranie se distingea prin ceață, întinzându-se cât vedeam cu ochii de-o parte și de alta a potecii, cu iarbă ofilită și apă de culoarea ceaiului, monotonia peisajului fiind întreruptă doar din când în când de câte un morman de

pietre. Mlaștina se termină brusc la marginea unei păduri cu copaci scheletici, cu vârfulurile imite sus ca niște peri umezi de pensulă. Într-un loc, poteca se pierdea printre trunchiurile prăbușite și covoarele de iederă. Mă întrebam cum se descurca o persoană în vârstă ca Miss Peregrine în cursa asta de obstacole. „Măcar poștașul tot trebuie să treacă pe aici“, m-am gândit, deși părea că nimeni nu mai pusese piciorul pe poteca aia de luni, poate chiar de ani întregi.

Am sărit cu greu peste un trunchi de copac imens, acoperit cu mușchi alunecos, după care drumeagul coti

brusc. Copacii se despărțiră ca niște perdele și dintr-odată am văzut-o, cuprinsă de o mantie de ceață,

înălțându-se pe vârful unui deal năpădit de buruieni. Casa. M-am prins imediat de ce refuzaseră

băieții să mă însoțească. Bunicul mi-a descris-o de sute de ori, dar în poveștile lui, casa era tot timpul un loc luminos și vesel - mare și diformă, cu tot felul de cotloane și ascunzișuri, dar plină de râsete și de lumină. Ceea ce vedeam în fața mea însă nu era un refugiu pentru monștri, ci un monstru în sine, holbându-se la mine din vârful dealului, căscând a foame. Copacii crescuți înăuntru pătrunseseră prin geamurile sparte și niște mănunchi de viță-de-vie scabroasă ciuguleau pereții ca anticorpii care atăcau un virus - de parcă natura însăși i-ar fi declarat război -, dar clădirea părea

imposibil de nimic, înălțându-se cu stoicism, în ciuda unghiurilor greșite și a dinților știrbi ai cerului care se iveau pe alocuri, unde acoperișul era prăbușit.

Am încercat să mă conving că cineva ar fi putut să mai locuiască acolo, chiar și așa, distrusă cum era.

Auzisem destule povești de genul ăsta pe la noi - o epavă pe cale să se prăbușească de tot, undeva la marginea orașului, cu perdelele trase tot timpul, care se dovedea a fi locuită de vreo relicvă umană, care a supraviețuit cu supă cu tăiței și unghii tăiate, fiind descoperită doar atunci când un evaluator imobiliar sau vreun recenzor prea zelos dădu buzna în casă ca să-o găsească pe amărâta ființă pulverizată pe o

canapea. Oamenii îmbătrânesc și nu le mai pasă de casa în care stau, familiile lor îi șterg de pe listă, dintr-un motiv sau altul - e trist, dar se întâmplă. Ceea ce însemna că trebuia să bat la ușă, indiferent că-mi plăcea sau nu.

Mi-am adunat tot curajul care-mi mai rămăsese și am mărșăluit până la porticul plin de țigle sparte și lemn putrezit, prin buruienile care îmi ajungeau până la mijloc, apoi am aruncat o privire înăuntru printr-o fereastră spartă. Tot ce am reușit să disting prin geamul mânjit erau contururile unor piese de mobilier, așa că am bătut la ușă și m-am dat câțiva pași înapoi, așteptând în liniștea fantomatică, pipăind scrisoarea din buzunar a lui Miss

Peregrine. O adusesem în caz că trebuia să dovedesc cine eram, dar după un minut, două, părea puțin probabil că aş avea nevoie de ea. Am coborât în curte şi am înconjurat casa căutând o altă intrare, încercând să-mi dau seama cât de mare era, dar părea că nu se mai termină, ca şi cum după fiecare colţ m-ar fi aşteptat un rând nou de balcoane, turnuleţe şi coşuri de fum. Am găsit o cale de acces în spatele casei: un cadru de uşă gol, acoperit cu viţe de tot felul, căscând spre mine o gură întunecată, gata să mă înghită. Mi se făcea pielea de găină doar uitându-mă, dar nu venisem până aici din celălalt capăt al lumii ca să îmi iau tălpăşiţa urlând, alungat de o casă înfricoşătoare. M-am gândit

la toate ororile pe care le-a avut de înfruntat Bunicul Port- man cât a trăit și m-am simțit mai hotărât. În caz că era cineva înăuntru, sigur aveam să dau peste persoana cu pricina. Am urcat scările dărăpănate și am trecut pragul ușii.

M-am oprit pe holul de după ușă, întunecat ca un mormânt, și m-am holbat îngrozit la ceea ce păreau a fi niște piei atârinate în cârlige. După o secundă îngrozitoare în care mi-am imaginat un canibal țicnit sărind din umbră cu cutitul în mână, mi-am dat seama că nu erau decât niște haine ferfenițite și înverzite de vreme. M-am înfiorat fără să vreau și am respirat adânc. Nu explorasem mai mult de câțiva metri și deja făceam pe mine. „Adună-te!“, mi-am spus și am pornit

încet mai departe, cu inima amenințând să-mi sară din piept.

Cu cât înaintam, cu atât mi se părea că încăperile sunt mai decăzute și mai greu de procesat. Ziare adunate de vânt. Jucării împrăștiate, dovezi ale existenței unor copii demult pieriți, zăceau acoperite acum de un strat de praf aproape organic. Mucegaiul se târâse pe pereții de lângă geamuri și îi făcu negri și pufoși. Șemineele erau năpădite de vițele care coborâseră prin acoperiș și începuseră să se întindă pe jos ca niște tentacule de extraterestri. Bucătăria era un experiment științific care o luase razna de tot - rafturi întregi de conserve explodaseră după șaizeci de sezoane de îngheț și dezgheț, împrôșcând peretele cu pete

amenințătoare -, iar stratul de tencuială căzută pe podeaua sufrageriei era atât de gros, încât pentru o clipă am crezut că a nins înăuntru. La capătul coridorului, tânjind după lumină, mi-am balansat greutatea pe o scară hodorogită, cizmele mele lăsând urme proaspete în stratul de praf. Treptele gemură de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn greu. Dacă ar fi fost cineva la etaj, mi-ar fi ieșit demult în întâmpinare.

Până la urmă am ajuns la niște camere din care lipseau pereți întregi și în care crescuse o pădurice de tufișuri și copaci piperniciți. Se porni o briză neașteptată. Am stat și m-am întrebat oare ce ar fi putut provoca niște stricăciuni atât de grave. Aveam o presimțire rea: aveam impresia că

ceva teribil se întâmplase în locul acela. Nu reușeam să pun cap la cap poveștile idilice ale bunicului și casa aceasta de coșmar, sau gândul că s-ar fi putut refugia în locul acela în care domnea doar haosul. Aș mai fi avut mult de explorat, dar dintr-odată mi s-a părut o pierdere de vreme; n-avea cum să fi stat nimeni aici; nici cel mai retras pustnic. Am plecat cu impresia că mă aflam mai departe de adevăr ca niciodată.

CAPITOLUL PATRU

Am străbătut pădurea topăind, împiedicându-mă și orbecăind printre pomi și prin ceață ca un orb, și am ajuns din nou pe tărâmul celălalt, unde era soare și lumină, m-am mirat

să văd soarele apunând și colorând totul în roșu. Cumva, ziua se scursese pe nesimțite. Tata mă aștepta la pub cu o bere neagră, ca noaptea în fața și cu laptopul deschis. M-am așezat și am luat o gură de bere înainte să apuce să ridice privirea de la ce scria.

— Aoleu, Dumnezeu care ești! am bolborosit încercând să dau pe gât înghițitura, ce-i asta? Ulei fermentat de motor?

— Ceva de genul, spuse tata râzând și îmi smulse halba din mână. Nu-i ca berea americană. Nu c-ai ști ce gust are berea de la noi, nu-i așa?

— Nu, nici vorbă, am spus și i-am făcut cu ochiul, deși era adevărat. Tatei îi plăcea să creadă că eram un puști popular și aventuros cum

fusese el la vârsta mea - un mit părea mult mai ușor de transmis decât un adevăr.

Am fost supus unui scurt interogatoriu referitor la cum am ajuns la casă și cine m-a dus până acolo, și, pentru că cea mai la îndemână minciună e să nu spui totul, am trecut testul cu brio. Am „uitat” să spun că Vierme și Dylan m-au păcălit și m-au lăsat să mă bălăcesc în excremente de oaie și m-au abandonat cu dor un kilometru înainte să ajungem la destinație. Tata părea mulțumit că am reușit să fac deja cunoștință cu niște puști de vârsta mea; cred c-am uitat să-i menționez și faptul că mă urau.

— Și? Cum arăta casa?

— Praf.

Tata tresări.

— A trecut ceva timp de când a stat bunicul acolo, nu-i așa?

— Da. Sau oricine altcineva.
Tata închise laptopul, semn clar că urma să-mi acorde toată atenția.

— Văd că ești dezamăgit.

— Păi, știi, n-am călătorit atâtea mii de kilometri pentru o casă plină de gunoaie sinistre.

— Și ce vrei să faci?

— Vreau să găsesc niște oameni cu care să stau de vorbă. Cineva trebuie să știe ce s-a întâmplat cu copiii care au stat acolo. Bănuiesc că unii încă mai trăiesc. Pe continent, dacă nu aici. Intr-un cămin de bătrâni sau
ceva.

— Sigur. E o variantă și-asta.

Dar nu părea prea convins. După un moment de răgaz, spuse:

— Și ai impresia că începi să înțelegi cine era bunicul, cum era el cât a trăit aici? Am căzut pe gânduri.

— Nu știu. Cred că da. E doar o insulă, știi?

Tata dădu din cap.

— Exact.

— Și tu?

— Eu? mă întrebă ridicând din umeri. Eu am renunțat de mult să încerc să-l înțeleg pe tata.

— Ce trist! Nu te-a interesat?

— Ba da, cum să nu. Dar, după un timp, a încetat să mă intereseze.

Simțeam că discuția se îndrepta într-o direcție care nu-mi convenea întru totul, dar am insistat.

— De ce?

— Când cineva nu te lasă să intri, nici tu nu mai bați la ușă, la un moment dat. Înțelegi ce vreau să zic? Nu cred că l-am auzit prea des vorbind astfel. O fi fost din cauza berii, sau pentru că eram atât de departe de casă, sau poate c-a decis că, în sfârșit, eram destul de mare ca să aud chestii din astea. Oricare ar fi fost motivul, nu voiam să se oprească.

— Dar a fost tatăl tău. Cum ai putut să renunți așa, pur și simplu?

— Nu eu am fost cel care a renunțat! a spus puțin cam prea tare, apoi a coborât privirea jenat și a rotit berea în halbă. Doar că - știi, adevărul e că bunicul tău nu s-a prea descurcat în rolul de tată, dar a

simțit că trebuie să fie părinte pentru că niciunul dintre frații sau surorile lui n-au supraviețuit războiului. Așa că a adoptat strategia părintelui plecat tot timpul - la vânătoare, cu afaceri, oriunde. Și când era acasă... era ca și când ar fi fost plecat.

— Ca atunci, de Halloween?

— Ce vrei să spui?

— Știi - chestia aia cu poza.

Era o poveste veche și suna astfel: sărbătoream Halloweenul. Tata avea patru sau cinci ani și nu fusese niciodată la „colindat”¹ și Bunicul Portman îi promisese că o să-l ia cu el după ce iese de la muncă. Bunica îi cumpăraseră un costum de iepuraș roz, ridicol, iar el s-a îmbrăcat și l-a așteptat pe Bunicul Portman pe aleea de acces, de la cinci după-masa până

la lăsarea întunericului, dar el nu s-a întors. Bunica se înfuriase atât de tare, încât îi făcuse o poză lui taică-meu care plângea în stradă, doar ca să-i demonstreze bunicului ce dobitoc era. Și, bineînțeles, poza cu pricina a devenit o adevărată relicvă pentru familia noastră și un motiv de jenă eternă pentru taică-meu.

— N-a fost doar Halloweenul ăla, bâigui. Pe bune, Jake, cred c-ai fost mai apropiat de el decât am fost eu toată viața. Nu știu - între voi exista o legătură invizibilă.

Nu știam ce să-i răspund. Era gelos pe mine?

— De ce-mi spui chestiile astea?

— Pentru că ești fiu-meu și nu vreau să suferi.

— De ce-as suferi?

Tăcu. Afară norii se deplasară, iar ultimele raze de soare ne întinseră umbrele pe pereți. Stomacul mi se strânse ca atunci când părinții vor să te anunțe că se despart, dar tu te prinzi înainte de-a spune ceva.

— N-am săpat prea adânc când a fost vorba de bunicul tău, de teamă c-

o să dau peste ceva îngrozitor, spuse într-un târziu.

— Te referi la război?

— Nu. Bunicul tău a păstrat secretele alea pentru că erau dureroase. Mi-am dat seama de asta. Prin călătoriile lui, prin faptul că era plecat tot timpul. Am înțeles de ce o făcea, de fapt. Cred că - și mătușă-ta era de aceeași părere - a avut pe cineva. C-a existat o altă femeie. Poate chiar mai multe.

Am lăsat enigma să plutească un timp în aer. Simțeam o mâncărime ciudată în zona fetei.

— Asta-i o nebunie, tată!

— Odată am găsit o scrisoare. Era scrisă de o femeie necunoscută. Ii era adresată bunicului tău. „Te iubesc, mi-e dor de tine, când te

întorci¹¹, chestii de genul ăsta. O porcărie ieftină, genul „ruj-pe-guler“. N-o să uit niciodată.

Am simțit un val de rușine fierbinte, de parcă ar fi descris o mârșăvie de-ă mea. Dar tot nu mi-a venit să cred.

— Am rupt scrisoarea și am aruncat-o în veceu. De atunci n-am mai găsit niciuna. Probabil că a fost mai atent.

Nu știam ce să spun. Nu puteam să mă uit la el.

— îmi pare rău, Jake. Sunt sigur că nu-ți place să auzi așa ceva. Știu că-l idolatrizezi.

A întins mâna ca să-mi cuprindă umărul, dar m-am ferit, am tras

zgomotos scaunul și m-am ridicat.

— Eu nu idolatrizez pe nimeni.

— Bine, eu doar am... nu vreau să ai surprize, atâta tot. Mi-am înșfăcat haina și am aruncat-o

peste umăr.

— Ce faci? Imediat o să ne aducă cina.

— Te înșeli în privința lui. O să-ți dovedesc că te înșeli. Tata oftă. Era genul de oftat care te lăsa să câștigi.

— OK. Sper s-o faci.

Am ieșit din Priest Hole și am început să mă plimb fără vreo țintă anume. Uneori vrei doar să ieși pe o ușă și atât.

Taică-meu avea dreptate, bineînțeles: chiar îl idolatrizam pe bunicul meu. Existau niște lucruri pe care voiam neapărat să le cred despre el și faptul că fusese un soț adulter nu se încadra în categoria asta. Când

eram copil, poveștile Bunicului Portman îmi dădeau de înțeles că oamenii puteau să aibă și-o viață plină de magie. Și aveam impresia că bunicul își păstrase aura magică și după ce am încetat să mai cred în ele. Faptul că îndurase toate ororile alea, că văzuse umanitatea în starea ei cea mai decăzută și viața lui se schimbase radical din cauza asta - și că a ajuns totuși omul cinstit, bun și curajos pe care l-am și cunoscut -, asta mi se părea un lucru cu adevărat magic. Așa că nu puteam să cred că era un mincinos, un soț infidel și un părinte rău. Pentru că dacă Bunicul Portman nu era un om cinstit și bun, atunci nu știu cine ar fi putut fi.

* * *

Ușile muzeului erau deschise și luminile aprinse, dar înăuntru nu părea să fie nimeni. M-am dus acolo ca să-l găsesc pe custode, în speranța că știa câte ceva despre istoria insulei și a locuitorilor ei, și c-ar putea să mă lămurească puțin în legătură cu casa aceea părăsită și cu foștii ei locatari. Am presupus c-a ieșit doar pentru scurt timp - nu era ca și când hoardele de vizitatori ar fi rupt ușa - și am intrat în sanctuar ca să-mi mai omor timpul, uitându-mă la exponatele din muzeu.

Exponatele, cele câteva existente, erau așezate în vitrine mari, întoarse spre intrare, aliniate de-a lungul pereților și amplasate în locul

șirurilor de bănci din fosta biserică. Majoritatea erau incredibil de plictisitoare, prezentând viața într-un sat tradițional de pescari și misterele dăinuitoare ale zootehniei, dar un exponat ieșea totuși în evidență. Era pus într-un loc privilegiat, în fața tuturor cabinetelor din încăperea, într-o vitrină elegantă expusă pe fostul altar. Era adăpostit în spatele unui cordon peste care am pășit și al unei tăblițe cu un avertisment pe care nu m-am obișnuit să-l citesc, iar cabinetul era dintr-un lemn lucios și un capac din plexiglas, astfel încât puteai să vezi ce conținea.

Cred că am icnit de spaimă când m-am uitat înăuntru
- și, preț de o secundă de panică, mi-am spus - „un monstru!“, pentru

că, dintr-odată, complet nepregătit, am dat peste un cadavru înnegrit. Corpul zbârcit semăna în mod ciudat cu făpturile care mă bântuiseră prin coșmarurile alea, fiind de culoarea cărnii uscate sau prăjite la proțap. Dar văzând că n-a înviat (ceea ce m-ar fi făcut să-mi pierd definitiv mințile) spărgând sticla și sărindu-mi la jugulară, mi-am mai venit în fire. Era doar un exponat de muzeu, chiar dacă unul extrem de morbid.

— Văd c-ai făcut cunoștință cu bătrânu'! strigă cineva din spatele meu și când m-am întors, l-am văzut pe custodele muzeului venind spre mine. Te-ai descurcat destul de bine.

Am văzut oameni în toată firea leșinând pe loc!

Rânji și îmi întinse mâna.

— Martin Pagett. Nu cred că ți-am reținut numele ieri.

— Jacob Portman, am spus. Cine-i tipul? Cea mai renumită victimă a unui omor din Tara Galilor?

— Ha-ha! Ei, da, l-am putea numi și așa, deși nu m-am gândit niciodată la el altfel. E cel mai bătrân locuitor al insulei noastre, cunoscut și ca Omul din Cairnholm în cercurile de arheologi - dar noi îi zicem, simplu, Bătrânul. Are peste douăzeci și șapte de mii de ani, mai precis, deși n-avea mai mult de șaispe' când a murit. Așa că e un bătrân destul de tânăr, am putea spune.

— Douăzeci și șapte de m? am întrebat, aruncând o privire peste chipul băiatului mort, ale cărui

trăsături delicate se păstrasera cumva, aproape perfect.

— Dar arată atât de...

— Așa se întâmplă când îți petreci anii de glorie într-un mediu în care nu pătrund bacteriile și oxigenul, ca de pildă pe fundul mlaștinii. E un adevărat izvor al tinereții acolo jos - asta dacă ești deja mort, vreau să spun.

— Acolo l-ai găsit? În mlaștină?

Custodele râse.

— Nu l-am găsit eu! L-au găsit tăietorii de brichete care săpau după turbă de baltă în cariera de piatră de acolo, mai demult, prin anii '70. Era atât de bine conservat, încât s-au gândit că poate există vreun criminal pe picior liber în Cairnholm - până când polițiștii s-au uitat la arcul din

Epoca de Piatră pe care-l ținea în mână și la funia împletită din păr uman care îi atârna la gât. Nu prea mai vezi chestii din astea în ziua de azi.

M-am înfiorat.

— Sună a sacrificiu uman sau ceva de genul ăsta.

— Exact. I-au făcut felul combinând mai multe tehnici: strangulare, înec, eviscerare și o lovitură la cap. Pare cam exagerat, nu crezi?

— Ba da, presupun.

Martin râse cu poftă.

— Presupun, auzi!

— OK, da, așa e.

— Bineînțeles că așa e. Dar chestia cea mai fascinantă pentru noi, cei din lumea modernă, e că puștiul a murit de bunăvoie, pare-se. Cei din tribul

lui credeau că mlaștinile - și în special mlaștina noastră - erau niște porți către tărâmul zeilor, și deci locul perfect pentru a le aduce cea mai prețioasă ofrandă: pe ei însuși.

— Ce nebunie!

— Mda, cam da. Deși nu cred că felul în care ne omorâm acum unul pe celălalt o să le pară mai logic urmașilor noștri. Și în ceea ce privește o poartă către un alt univers, eu zic că o mlaștină e o alegere destul de decentă. Nu e nici apă, nici uscat - e un loc intermediar.

Se aplecă asupra vitrinei și studie silueta dinăuntru.

— Nu-i așa că-i superb?

M-am uitat din nou la corpul eviscerat, maltratată și înecat, care devenise astfel nemuritor.

— Nu mi se pare, am spus.

— Veniți și priviți-l pe omul de smoală! Negru zace mortul cu fața

blândă ca scrumul, membrele-i uscate, ca niște vene de cărbune, picioarele, lemn plutitor și boabe de struguri stafidiți!

Își aruncă brațele în lături ca un actor amator și încep să mărșăluiească în jurul cabinetului.

—Veniți și vedeți rănilor crude! Urmele de cuțit răsfirate; creierul și oasele expuse de pietre, funia care-i atârnă încă de gât. Prim fruct zdrobit și aruncat la pământ - căutător de rai - trup bătrân, captiv în tinerețe - da, cred că te iubesc!

Făcu o plecăciune în timp ce aplaudam.

— Super, am spus.

Dumneavoastră sunteți autorul?

— Da, eu sunt vinovatul! răspunse cu un zâmbet fâstâcit. Mă mai prostesc și eu, fac pe poetul când și când. E doar un hobby. În orice caz, mulțumesc că m-ai suportat.

M-am întrebat, oare ce căuta un om straniu și bun orator ca el în Cairnholm, cu pantalonii lui la dungă și niște poeme nu tocmai rele, arătând mai mult a director de bancă decât a cineva care trăia pe o insulă măturată de vânturi, cu un singur telefon și drumuri nepavate.

— Mi-ar face mare plăcere să-ți arăt și restul colecției, spuse, conducându-mă spre ușa, dar mă

tem că e ora închiderii. Dar poate mâine, dacă vrei să mai vii...

— De fapt, aş fi vrut să vă întreb ceva, am spus, oprindu-l înainte de a mă pofti afară. E legat de casa de care v-am pomenit azi-dimineaţă. M-am dus s-o văd.

— Aşa deci! exclamă. Am crezut că te-am speriat. Şi ce mai face casa noastră bântuită? Mai e în picioare?

L-am asigurat că da, după care am trecut direct la subiect.

— Ştiţi, oamenii care au stat acolo - aveţi idee ce s-a întâmplat cu ei?

— Au murit. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Am rămas surprins - deşi probabil că n-ar fi trebuit.

Miss Peregrine era bătrână. Bătrânii mor. Dar asta nu însemna că cercetările mele se terminau aici.

— Caut pe cineva care a stat acolo, în afara de directoare.

— Au murit cu toții, spuse. Nimeni n-a supraviețuit războiului. Asta mi-a luat câteva secunde s-o procesez.

— La ce vă referiți? Ce război?

— Aici când zicem „război”, ne referim la unul singur, la cel de-al doilea. A fost un raid aerian german, așa au murit dacă nu mă înșel.

— Nu, n-are cum să fie așa.

Dădu din cap.

— Pe vremea aceea, în capătul îndepărtat al insulei exista o unitate anti-aeriană, chiar lângă pădurea din apropiere. Din cauza asta, Cairnholm

devenise o țintă militară justificabilă. Nu că, justificabil” ar fi însemnat ceva pentru nemți. În orice caz, o bombă a fost deturată de la țintă și..., da...
Scutură din cap.

— Ghinion pur.

— N-are cum să fie așa, am spus din nou, deși începusem să am dubii.

— De ce nu stai jos? Pot să-ți fac un ceai dacă vrei. Pari cam abătut.

Miss Peregrine

— Nu, mi- e doar puțin rău...

M-a condus la scaunul din biroul lui și s-a dus să facă ceaiul. Am încercat să-mi adun gândurile. Bombardată în război - asta explica de ce lipseau pereți întregi în unele camere. Da, dar cum rămânea cu scrisoarea lui Miss Peregrine - cu

șampilă de Cairnholm - trimisă cu doar cincisprezece ani în urmă?

Martin se întoarse și îmi întinse o

cană.
— Am pus și-un strop de Penderyn, spuse. Rețetă secretă, să știi. Ar trebui să te pună pe picioare cât ai zice pește.

I-am mulțumit și am luat o înghițitură, dându-mi seama prea târziu că ingredientul secret era niște whiskey tare ca naiba. Era ca și când mi-aș fi opărit esofagul cu napalm.

— Da, pișcă puțin, am recunoscut, roșu ca racul. Martin se încruntă.

— Cred c- ar fi mai bine dacă m-aș duce după taică-tău.

— Nu, nu, o să-mi revin. Dar dacă puteți să-mi mai spuneți ceva despre atacul ăla, v-aș fi recunoscător.

Martin se așeză pe scaunul din fața mea.

— Apropo de asta, sunt curios. Zici că bunicul tău a stat la orfelinat. Nu ți-a povestit niciodată nimic despre atac?

— Și eu mă mir, am spus. Bănuiesc că s-a întâmplat după ce a plecat de acolo. Când a fost asta, la începutul sau la sfârșitul războiului?

— Mi-e rușine să recunosc, dar nu știu. Dar dacă vrei neapărat să afli, pot să-ți fac cunoștință cu cineva care știe - unchiul meu, Oggie. Are optzeci și trei de ani și și-a trăit toată viața pe insulă. Are o minte ascuțită ca briciul și-acum.

Martin aruncă o privire spre ceas.—
Sunt sigur c-o să-ți povestească tot

ce vrei, dacă-l prindem înainte să înceapă Father Ted la televizor.

* * *

Zece minute mai târziu, Martin și cu mine eram cufundați adânc într-o canapea supraîncărcată din camera de zi a lui Oggie, plină de teancuri de cărți, cutii de pantofi uzați și destule lămpi cât să ilumineze Cavernele din Carlsbad. O singură lampă era băgată în priză. Începusem să-mi dau seama că existența pe o insulă îndepărtată îi transformase pe oameni în șobolani adunați în grupuri. Oggie ședea cu fața spre noi, îmbrăcat într-un blazer jerpelit și niște pantaloni de pijama, de parcă ar fi așteptat musafiri - nu doar musafiri

demni de niște simpli pantaloni - și se legăna încontinuu într-un fotoliu din ceva material artificial în timp ce ne vorbea. Părea bucuros că avea niște ascultători și, după ce ne ținuse o întreagă poliloghie despre vreme, politica galeză și nivelul de cultură deplorabil al tineretului de azi, Martin reuși să-i îndrepte atenția spre atacurile aeriene și copiii din orfelinat.

— Mi-i amintesc, sigur că da, spuse. O adunătură tare ciudată. Îi vedeam în oraș, din când în când - pe copii și uneori și pe femeia care îi îngrijea -, cumpărau lapte ori medicamente sau mai știu eu ce. Când le dădeai „bună dimi- neața“, întorceau capul, nu se uitau la tine. Nu erau prea sociabili, stăteau mai mult izolați în casa aia

mare. îți dai seama că circulau tot felul de zvonuri și vorbe despre ce-ar putea să facă acolo, cu toate că nimeni nu știa nimic sigur.

— Ce fel de vorbe?

— O grămadă de tâmpenii. Cum spuneam, nimeni nu știa nimic. Tot ce pot să-ți spun e că nu erau copii normali, nu erau niște orfani obișnuiți - ca cei din Barnardo Home sau din alte locuri, care veneau în oraș pentru parade și alte festivități, și erau cât se poate de vorbăreți. Gașca asta era altfel. Unii nu știau nici englezește, vorba 'ceea, limba regelui. De fapt, nu vorbeau nicio boabă de engleză.

—Asta pentru că nu erau orfani pe bune, am spus. Erau refugiați din

alte țări. Polonia, Austria, Cehoslovacia...

— Serios, chiar așa? spuse Oggie și ridică o sprânceană. Ciudat, eu unul n-am auzit nimic de genul ăsta.

Părea ofensat, ca și când l-aș fi jignit pretinzând că știu mai multe despre insula lui decât el. începuse să se legene în scaun mai violent, mai repede. Dacă și restul populației îi primise cu aceeași atitudine pe bunicul meu și pe ceilalți copii, chiar nu mă mir că au stat mai mult izolați.

Martin își drese glasul.

— Așa, unchiule, și bombardamentele?

— Of, ai răbdare că nu fug nicăieri. Da, nemții ăia nenorociți. Cine-ar putea să-i uite?

Și se lansă într-o descriere detaliată despre cum era să trăiești pe insulă amenințat tot timpul de raidurile aeriene germane: ne povesti despre sirenele urlânde, despre oamenii care alergau panicați să se adăpostească, despre asistentul medical voluntar care alerga de la o casă la alta și se asigura că jaluzelele erau trase și iluminatul stradal era stins ca inamicul să nu găsească ținta prea ușor. S-au pregătit cât au putut de bine, dar nu s-au gândit niciodată că ar putea fi bombardati cu adevărat, având în vedere că pe continent existau porturi și fabrici - ținte mult mai importante decât micul depozit de armă de pe Cairnholm. Cu toate

astea, într-o noapte, a început să plouă cu bombe.

— Era un zgomot infernali, spuse Oggie. Aveam impresia că insula e atacată de niște uriași care trăpăiau pe acolo și am zis că n-o să se termine niciodată. Au bubuit de ne-au spart timpanele, dar slavă Domnului că n-a fost rănit nimeni din oraș. Din păcate, dintre bieții noștri artileriști - care s-au luptat cât au putut - și amărății de la orfelinat n-a scăpat nimeni. O bombă a fost de ajuns. Și-au sacrificat viețile pentru patrie, vă zic.

Dumnezeu să-i binecuvânteze, oriunde or fi fost.

— Vă mai amintiți când s-a întâmplat asta exact? Î-am întrebat. În primii sau ultimii ani de război?

— Pot să-ți spun data exactă - 3 septembrie 1940.

Simțeam că nu mai am aer. Mi-am amintit imediat chipul pământiu al bunicului meu, mișcându-și buzele cu greu și rostind exact aceleași cuvinte: „3 septembrie 1940.“

— Sunteți absolut... sigur? în legătură cu data?

— Nu apucasem să mă înrolez, spuse. Mi-ar mai fi trebuit un an. Noaptea aceea a fost singurul „război“ de care am avut parte. Așa că, da, sunt sigur.

Mă simțeam amorțit, deconectat de tot ce era în jurul meu. Chestia asta era mult prea stranie. Oare mi se juca o farsă, m-am întrebat - o farsă ciudată și deloc amuzantă?

— Și n-a existat niciun supraviețuitor? întrebă Martin. Bătrânul căzu puțin pe gânduri, rătăcind cu privirea în sus, spre tavan.

— Acum că mă întrebi, am impresia că a fost unul. Unul singur. Un tânăr, poate cu câțiva ani mai în vârstă decât băiatul ăsta.

Se opri din legănat încercând să-și aducă aminte.

— A venit în oraș a doua zi, dimineața, fără nicio zgârietură. Și nu părea nici foarte tulburat, având în vedere că își văzuse amicii murind. Dubios rău.

— O fi fost în stare de șoc, spuse Martin.

— Nu m-aș mira, zise Oggie. A deschis gura o singură dată ca să-l

întrebe pe taică-meu când pleca feribotul următor spre continent. Zicea că vrea să se înroleze cât mai repede și să-i omoare pe monștrii ăia blestemați care i-au ucis prietenii.

Povestea lui Oggie era aproape la fel de fantezistă ca cele pe care obișnuia să mi le spună Bunicul Portman, și, cu toate astea, n-aveam niciun motiv să mă îndoiesc de el.

— L-am cunoscut, am spus. A fost bunicul meu. M-au privit cu uimire.

— I-auzi, spuse Oggie, asta da!

M-am scuzat și m-am ridicat. Observând că nu prea sunt în apele mele, Martin se oferi să mă conducă până la pub, dar l-am refuzat.

Simțeam nevoia să rămân singur cu gândurile mele.

—Atunci treci pe la mine zilele astea, spuse, iar eu i-am promis c-o să-l vizitez.

Am luat-o pe drumul mai lung, trecând pe lângă luminile plătinde ale portului. Aerul părea saturat de mirosul de apă sărată și de fumul scos de coșurile a sute de case, fiecare cu soba ei. M-am plimbat până la capătul unui ponton și am privit luna care răsărise pe deasupra apei. Mi l-am imaginat pe bunicul stând acolo în dimineața aceea oribilă de după, amorțit de șoc, așteptând un feribot care avea să-l ducă departe de acolo, departe de moartea la care a fost martor, către un nou război. N-aveai cum să scapi de monștri nici măcar pe insula asta care pe hartă părea cât un firicel de nisip, fiind

protejată de munți de ceață, stânci ascuțite și valuri violente. N-aveai scăpare nicăieri. Asta era adevărul crunt de care a încercat să mă apere bunicii meu.

În depărtare am auzit generatoarele scuișând și oprindu-se și, pentru o secundă, toate luminile din port și de la ferestrele caselor din spatele meu zbârnâiră înainte de a se stinge definitiv. Am încercat să-mi închipui cum ar fi putut să arate asta dintr-un avion - o întreagă insulă care stinge lumina, ca și când nici n-ar fi existat. O supernova în miniatură.

* * *

M-am întors acasă la lumina lunii, simțindu-mă mic și neînsemnat.

Taică-meu stătea la aceeași masă la care-l lăsasem, cu o farfurie cu friptură de vită mâncată pe jumătate și niște sos înțepenit și gras.

— Ia te uită, cine s-a întors, spuse în timp ce mă așezam. Ți-am pus deoparte cina.

— Nu mi-e foame, am spus și i-am povestit tot ce aflasem despre Bunicul Portman. Părea mai degrabă furios decât surprins.

— Nu-mi vine să cred că nu ne-a povestit niciodată nimic. Nici măcar o dată.

Îi înțelegeam furia: una era să nu-i povestești unui nepot despre asta, și alta era să nu-i povestești nimic copilului tău - mai ales atâta timp.

Am încercat să schimb subiectul, adoptând un ton optimist.

— E incredibil, nu crezi? Prin câte a trecut... Tata dădu din cap.
— Nu cred c-o să știm niciodată.

— Ținea bine secretele, nu-i așa?

— Glumești? Omul era o adevărată fortăreață din punct de vedere emotiv.

— Dar, știi, mă gândeam dacă asta nu explică totuși un lucru. Poate de asta a fost atât de distant cu tine, când erai mic.

Tata îmi aruncă o privire severă. Știam că trebuia să mă fac înțeles cât mai repede, altfel riscam să întrec măsura.

— Păi, își pierduse deja familia de două ori. O dată în Polonia și a doua oară, aici - unde a găsit o familie

adoptivă. Și atunci când ați apărut tu și mătușa Susie...

— Cel care se arde suflă și-n iaurt? Da, vorbesc serios. Și atunci

poate că n-o înșela nici pe bunica, nu crezi?

— Nu știu, Jake. Nu cred că lucrurile sunt chiar așa de simple, că totul e așa, doar în alb și negru.

Scoase un oftat, aburind pereții halbei.

— Un lucru mi- e clar, oricum. Știu de ce ați fost atât de apropiați. Tu și bunicul.

— OK...

— I-a luat cincizeci de ani ca să-și revină după frica și grija pe care o presupunea o familie. Iar tu ai apărut exact când trebuia.

Nu știam cum să-i răspund. Cum ai putea să-i spui tatălui tău: „îmi pare rău că tatăl tău nu te-a iubit

1

suficient’? N-am știut, așa că i-am spus doar noapte bună și m-am dus la culcare.

M-am sucit și m-am învârtit toată noaptea. Nu puteam să-mi iau gândul de la scrisori - cea găsită de tata și mătușa Susie când erau copii, cea scrisă de „femeia aia” și cea pe care o găsisem eu, scrisă de Miss Peregrine. „Dacă era vorba de aceeași persoană?” - asta era gândul care nu-mi dădea pace.

Ștampila de pe scrisoarea lui Miss Peregrine era de acum cincisprezece ani, cu toate că, dacă era să cred în poveștile bătrânului, sărmana femeie ar fi trebuit să fie împrăștiată în

stratosferă încă din 1940. în capul meu, chestia asta putea fi explicată în două feluri: fie bunicul meu corespondase cu un mort - lucru puțin probabil, fie scrisoarea fusese scrisă de cineva care se folosea de numele ei ca să-și ascundă adevărata identitate.

—Si de ce ai vrea să-ti ascunzi identitatea? Pentru că ai ceva de ascuns. Pentru că ești „femeia aceea”.

Și dacă prin călătoria asta descoperisem un singur lucru, și anume că bunicul meu a fost un soț infidel și mincinos? Oare încercase cu ultima suflare să-mi spună ceva despre familia lui adoptivă - sau voia să se confeseze, să admită că avușese o relație dubioasă, veche de zeci de ani? Poate că voia să-mi povestească

despre amândouă, și adevărul era că, până să devină adult, bunicul meu își pierduse familia de atâtea ori încât nu mai știa cum e să ai una sau cum e să-i fii credincios celei pe care o ai.

Sigur că erau doar presupuneri. Nu aveam nicio certitudine și nici pe cine să întreb. Cei care cunoscuseră, poate, răspunsul, erau morți de mult. În mai puțin de douăzeci și patru de ore, călătoria asta își pierduse tot sensul.

Am alunecat într-un somn tulbure. M-am trezit când se lumina de ziuă. Auzisem un zgomot în cameră. M-am întors pe partea cealaltă să văd ce e și am tresărit imediat. Pe șifonierul meu stătea o pasăre imensă care se holba la mine de sus. Avea un cap neted, acoperit cu pene cenușii și niște

gheare care cloncăneau pe marginea șifonierului în timp ce pășea speriată într-o parte și alta, de parcă ar fi vrut să mă vadă mai bine. M-am holbat la ea paralizat, întrebându-mă dacă nu cumva visez.

L-am strigat pe tata și la auzul vocii mele, pasărea își luă zborul de pe șifonier. Mi-am acoperit fața cu brațele și m-am rostogolit într-o parte, iar când m-am uitat din nou, nu mai era. Zburase pe geamul deschis.

Tata intră împleticindu-se și cu ochii încețoșați:

— Ce s-a întâmplat?

I-am arătat urmele ghearelor de pe șifonier și o pană care aterizase pe podea.

— Doamne, ce ciudat, spuse întorcând pana în palmă. Șoimii migratori¹ nu se apropie niciodată atât de mult de oameni.

M-am gândit că poate n-am auzit bine.

— Ai spus șoim migratori Ridică pana.

— Da, a fost un șoim migrator. Un peregrine. Sunt niște făpturi uimitoare - cele mai rapide păsări de pe pământ. Ai impresia că-și schimbă forma, la cum își alungesc corpul în aer.

Numele era doar o coincidență stranie, dar cu toate astea, mi-a dat o senzație greu de descris, de care nu reușeam să scap.

La micul dejun, am început să mă întreb dacă nu cumva renunțasem

prea ușor. Da, era adevărat că nu mai rămăsese nimeni în viață cu care să fi putut vorbi despre bunicul meu, dar casa era încă în picioare și existau destule locuri pe care puteam să le cercetez. Dacă ascundea vreun indiciu legat de secretele bunicului meu - vreo scrisoare, poate, sau vreun album foto, un jurnal -, acestea arseseră sau putreziră cu zeci de ani în urmă. Dar știam că-mi va părea rău dacă părăseam insula fără să fac cercetări.

Așa se face că o persoană extrem de dispusă la coșmaruri, orori nocturne, bau-bauri, bâțâială și panică, Văzut

Lucruri Care Nu Există, se convinge pe sine să mai dea o tură - ultima - până la casa abandonată și, mai mult

ca sigur, bântuită, în care pieriseră înainte de vreme mai mult de zece copii.

CAPITOLUL CINCI

Era o dimineață aproape perfectă. Când am părăsit pu- bul, aveam impresia că am nimerit într-unul din peisajele alea retușate care vin la pachet ca imagini de fundal atunci când îți cumperi un calculator nou: străzi mărginite de colibe decrepite, întinzându-se în zare, făcând loc unor câmpii verzi, prinse laolaltă de niște ziduri din piatră șer- puite, întreg peisajul fiind completat de nelipsiții nori albi, plutitori. Dar dincolo de acest decor, în spatele caselor, al câmpiilor și al oilor care se țârâiau

dintr-un loc în altul, ca niște ghemotoace din vată de zahăr, se vedeau limbile de ceață densă care lungeau creasta muntelui din depărtare - acolo unde se termina acest tărâm și începea celălalt, cel rece, umed și neîncălzit de soare.

M-am îndreptat spre lanțul muntos și am nimerit într-o ploaie torențială. Bineînțeles că îmi uitasem cizmele de cauciuc și drumul se transformă rapid într-o panglică din ce în ce mai afundată în noroi. Dar preferam să mă ud puțin decât să urc dealul ăla de două ori într-o dimineață, așa că am aplecat capul ca să mă feresc cât pot de stropii reci și m-am târât mai departe. În scurt timp am trecut pe lângă adăpostul oilor. Contururile animalelor adăpostite acolo de frig se

distingeau cu greu, apoi urmă mlaștina învăluită în ceață, tăcută și fantomatică. M-am gândit la locuitorul de douăzeci și șapte de mii de ani al muzeului Cairnholmului și m-am întrebat oare câți mai fuseseră îngropați sub câmpiile acelea, nedescoperiți, prizonieri ai morții, câți își mai jertfiseră viețile acolo, în căutarea raiului.

Când am ajuns la orfelinat, burnița se transformă într-o ploaie torențială. Nu îmi puteam permite să pierd vremea prin curtea funebră a casei, meditănd la aspectul ei amenințător - la felul în care cadrul fără ușă părea că mă înghite când am intrat cu capul plecat, sau la scândurile îmbibate de apă de pe hol care cedaseră puțin sub pașii mei. Am stat

acolo, storcându-mi cămașa și scuturându-mi părul, iar când m-am mai uscat, am început să cercetez locul. Ce anume căutam, nu știam sigur. O cutie cu scrisori? Numele bunicului scrijelit pe un perete? Totul părea ireal.

Am umblat de colo-colo, ridicând covoare întregi de ziare vechi și uitându-mă sub scaune și mese. Mi-am imaginat că o să descopăr o scenă oribilă - un morman de schelete încurcate, îmbrăcate în zdrențe carbonizate -, dar n-am găsit decât niște camere care erau mai mult afară, în aer liber, decât înăuntru, fiind deformate de umezeală, vânt și straturile multiple de noroi. Parterul arăta catastrofal. M-am întors la scări, conștient că de data asta va

trebui să pun piciorul pe ele. Mai rămânea o singură întrebare: ce era mai bine, să urc sau să cobor? Un

contraargument pentru prima variantă era faptul că n-aș fi avut prea multe opțiuni pentru o evadare rapidă (din fașa aurolacilor care își făceau veacul pe acolo, a vârcolacilor sau a ce-mi mai putea trece prin mintea aia tulburată) decât dacă mă aruncam de la geamul de la etaj. Jos aș fi avut aceeași problemă, plus că era întuneric și n-aveam nici măcar o lanternă. Așa că am ales să urc.

Scările s-au lamentat sub greutatea pașilor mei prin- tr-o simfonie de cutremurări și scârțâieli, dar n-au cedat și ceea ce am descoperit apoi la etaj - cel puțin, în comparație cu parterul bombardat - era o adevărată

capsulă a timpului. Camerele arătau neașteptat de bine, aliniată de-a lungul holului acoperit cu fâșii de tapet decojit. Vreo două camere erau invadate de mușegăi acolo unde plouase printr-o fereastră spartă, dar restul erau acoperite doar de un strat - două de praf; altfel păreau aproape noi: o cămașă mușegăită era aruncată neglijent pe spătarul unui scaun, niște monede împrăștiate pe noptieră. Nu era greu să-ți imaginezi că nimic nu se schimbase; totul rămâne întocmai așa cum fusese lăsat de copii, de parcă timpul s-ar fi oprit în noaptea în care au murit.

M-am perindat prin fiecare cameră, examinând totul asemenea unui arheolog. Erau jucării de lemn, mușegăite într-o cutie; creioane

colorate pe un pervaz, cu culorile estompate de lumina a zeci de mii de după-amieze; o casă pentru păpuși cu păpuși condamnate la închisoare pe viața într-o colivie împopotonată. într-o bibliotecă modestă, umezeala infiltrată în lemn îndoie rafturile, transformându-le în niște zâmbete strâmbе. Mi-am trecut degetul peste cotoarele dezgolite, de parcă m-aș fi întrebat pe care s-o aleg. Am văzut cărți clasice precum Peter Pan sau The Secret Garden, povești scrise de autori uitați de istorie, manuale de latină și greacă. în colt fuseseră adunate niște bănci vechi. Aici învățau, aici era clasa, și Miss Peregrine a fost învățătoarea lor, mi-am spus.

Am încercat să deschid niște uși grele, apăsând cu fața pe clanță, dar umezeala le umflase și le ferecase de tot - așa că mi-am luat avânt și le-am împins cu umărul. Se deschiseră brusc cu o scrâșnitură stridentă. Am aterizat în nas în următoarea încăpere. Când m-am ridicat și m-am uitat înjur, mi-am dat seama că nu-i putea aparține decât lui Miss Peregrine. Era ca o cameră din castelul Frumoasei din Pădurea Adormită, cu lumânări inundate de pânze de păianjen, montate în niște sfeșnice de perete, o măsuță de toaletă cu oglindă, plină cu sticlute de cristal și un pat imens din lemn de stajar. Am încercat să-mi imaginez cum trebuie să fi arătat în ultima seară, cum s-a dat jos domnișoara

dintre așternuturi în miezul nopții, trezită de vaietul sirenelor care vesteau atacul aerian, cum a adunat copiii, amețiti încă de somn, cum și-au înșăcat hainele în drum spre ieșire.

„Vă era frică?” „Ați auzit avioanele?” m-am întrebat.

Începusem să mă simt ciudat. Aveam impresia că sunt privit; că toți copiii erau încă aici, conservați ca băiatul din mlaștină, protejați de ziduri. Simțeam cum mă privesc printre crăpăturile și nodurile goale din lemn.

Am pășit în camera următoare. Prin geam se strecura o lumină slabă.

Petale de tapet albastru deschis atârnavu ofilite deasupra unor paturi mici, acoperite și acum cu niște

așternuturi prăfuite. Ceva îmi spunea că asta fusese camera bunicului meu.

„De ce m-ai trimis aici? Ce voiai să

văd?”
Apoi am observat ceva sub unul dintre paturi și m-am lăsat în genunchi ca să mă uit. Era o valiză veche.

„Valiza asta a fost a ta? Cu asta te-ai urcat în tren ultima oară când i-ai văzut pe părinții tăi, în ziua în care prima ta viață a dispărut pe nesimțite?”

Am tras-o afară și am băjbâit pe curelele de piele zdrențuite. S-a deschis ușor - dar în afară de o familie de gândaci morți, n-am găsit nimic.

M-am simțit gol și eu și nefiresc de greu, de parcă planeta s-ar fi învârtit

prea repede, ațâțând gravitația și trăgându-mă în jos. Bruscu epuizat, m-am așezat pe pat - „patul lui, poate” - și dintr-un motiv pe care nu pot să mi-l explic, m-am întins pe cearșaful murdar și m-am holbat la tavan.

„La ce te gândeai în timp ce zăceai aici, nopțile? Și tu aveai coșmaruri?”

Am început să plâng.

„Ai știut când au murit părinții tăi? I-ai simțit cum se duc?”

Am început să plâng și mai tare. Nu voiam, dar nu mă puteam abține.

Nu reușeam să mă opresc, așa că m-am gândit la toate lucrurile rele și m-am hrănit cu ele până când am ajuns să plâng atât de tare, încât a trebuit să-mi trag sufletul între icnete

pentru că nu mai aveam aer. M-am gândit la străbunicii mei care muriseră de foame. M-am gândit la corpurile lor neînsufletite care fuseseră aruncate în cuptoare pentru că niște oameni pe care nici măcar nu-i cunoșteau îi urau. M-am gândit la copiii din casa asta care fuseseră arși și aruncați în aer pentru că un pilot nepăsător a apăsător un buton. M-am gândit la familia pe care cineva o răpise de la bunicul meu, la faptul că, din cauza asta, tatăl meu crescuse cu impresia că n-are tată, iar eu aveam boala „stresului acut” și coșmaruri și stăteam singur într-o casă, pe punctul de a se prăbuși și vărsăm lacrimi fierbinți și proteste peste cămașă. Toate astea din cauza unei dureri de șaptezeci de ani care-mi

fusese transmisă ca o bijuterie de familie otrăvitoare și a unor monștri cu care nu puteam să mă lupt pentru că erau morți și nu mai puteau fi uciși sau pedepsiți sau luați la rost. Măcar bunicul meu avusese ocazia să se înroleze și să se lupte cu ei. Dar ce puteam să fac eu?

Capul îmi zvâcnea când m-am mai liniștit. Am închis ochii și mi i-am apăsât cu pumnii ca să nu mă mai doară, măcar pentru câteva secunde, și când am încetat să-i mai presez și i-am deschis din nou, camera trecuse printr-o schimbare miraculoasă: prin geam pătrundea o singură rază de soare. M-am ridicat, m-am apropiat de sticla crăpată și am văzut că afară ploua cu soare - un soi de ciudățenie meteorologică al cărei nume stârnea

mereu discuții. Mi-am amintit cum îi zicea Ricky - „Dracul își bate nevasta!” - și am izbucnit în râs, după care m-am simțit un pic mai bine.

Apoi, în pata de lumină creată de soarele care apunea, am observat ceva ce nu văzusem până atunci. Era un cufăr - sau marginea unui cufăr - care se iveaua de sub patul de alături. M-am apropiat și am dat la o parte cearșaful care-l ascundea aproape de tot.

Era un cufăr vechi, ca cele de pe vapoarele cu aburi, zăvorât cu un lacăt imens și ruginit. N-are cum să fie gol, mi-am spus. Nimeni nu închide un cufăr gol. Aveam impresia că strigă: „Deschide-mă!” „Sunt plin de secrete! “

L-am apucat de margini și am dat să-l trag de sub pat. Nu s-a clintit.

Am tras din nou mai tare, dar nu s-a mișcat niciun centimetru. Nu-mi dădeam seama dacă era chiar atât de greu sau dacă straturile de umezeală și praf adunate în jurul lui nu-l lipiseră cumva de podea. M-am ridicat și i-am tras câteva șuturi, deplasându-l puțin, apoi am reușit să-l mișc trăgând mai întâi dintr-o parte, apoi din cealaltă, bălăngănindu-l spre mine, cam cum aș fi mișcat un frigider sau un aragaz, până când ieși cu totul de sub pat lăsând niște urme în formă de paranteze. Am tras tare de lacăt, dar, în ciuda stratului gros de rugină, părea extrem de solid. Pentru o

secundă, m-am gândit să caut cheia - trebuia să fi fost pe undeva pe acolo - , dar aş fi putut pierde ore întregi şi lacătul era atât de vechi încât mă întrebam dacă l-as mai putea deschide cu o cheie. N-aveam de ales: trebuia să-l sparg cumva.

Am aruncat o privire în jur căutând un obiect potrivit şi am găsit un scaun spart într-una din camere. Am atacat lacătul cu un picior de scaun rupt, ridicându-l deasupra capului ca un călău şi aplicând o lovitură puternică lacătului iar şi iar, până când piciorul s-a sfărâmat şi am rămas în mână cu un ciot. Am cercetat camera căutând un obiect mai rezistent şi imediat am zărit o bară desprinsă dintr- un cadru de pat. După câteva şuturi puternice a

aterizat pe jos, zăngănind. Am vârat un capăt prin urechea lacătului și am tras capătul celălalt în direcția opusă.

Nu s-a întâmplat nimic.

M-am lăsat pe el cu toată greutatea. Cufărul scârțâi puțin, dar asta a fost tot. I-am dat un picior și am tras de bară cât am putut de tare, venele de la gât mi s-au umflat și am țipat: „Deschide-te, cufăr tâmpit! Deschide-te dracului! “ în sfârșit, toată frustrarea și furia mea aveau un scop bine definit: dacă nu puteam să-l fac pe bunicul meu mort să-și dezvăluie secretele, puteam măcar să mă uit pe furiș la cele ce se ascundeau în cufărul ăsta vechi. în clipa următoare, bara alunecă și m-am prăbușit la pământ cu respirația întretăiată.

Am zăcut acolo holbându-mă la tavan, încercând să-mi revin. Lacrimile orfanilor secaseră și în locul lor rămăsesse doar ploaia de afară. Ploua mai tare decât oricând. M-am gândit să mă întorc în oraș după un baros sau un ferăstrău - dar asta n-ar fi făcut decât să stârnească curiozitatea oamenilor care aveau să-mi pună întrebări la care n-aveam chef să răspund.

Dar în clipa următoare, mi-a venit o idee genială. Dacă aș fi găsit o modalitate de a sparge cufărul, n-ar mai fi trebuit să-mi fac deloc griji pentru lacăt. Și ce era mai puternic decât mine și mușchii mei pectorali (recunosc) subdezvoltați care încercau să deschidă cufărul cu unelte care mai de care? Da, exact,

forța gravitațională. Până la urmă, mă aflam la etajul doi și chiar dacă știam că n-am cum să ridic cufărul cât să-l arunc pe geam, am observat că balustrada din capătul palierului era prăbușită. Nu trebuia decât să târăsc cufărul pe coridor și să-l arunc în gol. Nu știam dacă impactul n-avea să-i distrugă și conținutul, dar cel puțin aveam să aflu ce conținea.

M-am lăsat pe vine în spatele cufărului și am început să-l împing spre hol. După câțiva centimetri, picioarele de metal s-au înfipt în podeaua moale și au frânat cu încăpățănare, până când n-a med vrut să se clinească deloc. Fără să mă las descurajat, m-am deplasat pe partea cealaltă, am apucat lăcățul cu ambele mâini și am tras de el. Spre

surprinderea mea, s-a mișcat aproape un metru dintr-o singură încercare. Nu era tocmai cea mai demnă metodă

- ciuceala asta și târâțul pe fund pe care trebuia să-l repet iar și iar, timp în care, fiecare alunecare a cufărului se petrecea cu un scâr-tâit asurzitor de metal tras pe o suprafață de lemn -, dar n-a durat mult și am reușit să-l scot din cameră și-l târâm, metru cu metru, cameră după cameră, spre balustrada stricată. Ritmul și ecoul mă hipnotizau și am transpirat zdravăn și bărbătește.

Până la urmă am ajuns la balustradă și, cu un ultim icnet oribil, am tras cufărul spre ea. Acum

aluneca ușor și, după câteva îmbrâncituri, am reușit să-l plasez exact pe margine; ar fi fost suficient

să-i mai dau un ghiont ca să se prăbușească. Dar voiam să-l văd cum se face praf- asta drept răsplată pentru cât m-am chinuit.-, așa că m-am ridicat și l-am împins cu grijă până la margine, până când am ajuns într-un punct din care puteam să văd podeaua camerei lugubre de la parter. Apoi, ținându-mi respirația, am atins puțin cufărul cu piciorul.

A ezitat puțin clătinându-se acolo, pe marginea prăpaș- tiei, apoi s-a înclinat în față și a căzut, rostogolindu-se cu mișcări de balerin filmat cu încetinitorul. Se auzi o bufnitură asurzitoare care răsună prin toată casa - de am avut impresia că toată clădirea a început să se cutremure -, urmată de un nor de praf care se ridică brusc de la parter.

A trebuit să-mi acopăr fața și să mă retrag spre capătul coridorului până când s-a așezat. Am așteptat un minut, apoi m-am întors și m-am uitat pe îuriș prin barele balustradei. N-am văzut un maldăr de lemne făcute praf, cum speram, ci doar o gaură în podea, cu marginile zimțate, cam de mărimea cufărului. Aterizase tocmai în pivniță.

Am alergat într-un suflet până jos și m-am târât pe burtă până la marginea scândurilor rupte și umflate, de parcă aș fi vrut să mă apropii de o copcă pe gheața subțire. Patru metri mai jos, învăluite într-un voal de praf și întuneric, se vedeau rămășițele cufărului. Se fărâmițase ca un ou' imens în mii de bucățele, amestecate acum cu dărâmături și

așchii din podeaua distrusă. Câteva bucățele de hârtie se împrăștiaseră prin toată încăperea. Se pare că

dădusem, totuși, peste o cutie cu scrisori! Am mișcat ochii și mi-am dat seama că nu erau scrisori, ci fotografii - puteam să disting chipuri și siluete. Erau cu zecile.

Entuziasmul meu nu dură mai mult de o secundă. Mi-am dat seama de ceva înspăimântător.

Chiar trebuia să cobor acolo.

Pivnița era alcătuită dintr-un șir de încăperi șerpuinde, atât de întunecate încât aș fi putut la fel de bine să le cercetez legat la ochi. Am coborât scările scârțâinde și m-am

oprit puțin pe ultima treaptă, sperând că ochii mi se vor obișnui cu întunericul, dar era un întuneric cu

care n-aveai cum să te obișnuiești. Am sperat c-o să mă obișnuise și cu mirosul - o duhoare ciudată, corozivă, ca cea a cabinetului cu materiale didactice din laboratorul de chimie -, dar n-am avut norocul ăsta. Am înaintat ezitând, cu gulerul cămășii ridicat peste nas și cu mâinile întinse înaintea mea, sperând că n-o să pățesc nimic.

M-am împiedicat și era să cad. Un obiect de sticlă alunecă pe podea. Mirosul deveni și mai greu de suportat. Am început să-mi imaginez tot felul de monștri care stăteau ascunși în întunericul din fața mea. Dar lasă monștrii și strigoii - dacă înaintea mea se căsca o altă gaură în podea? Apoi mi-am dat seama - era ca o revelație de geniu - că dacă-mi

deschideam telefonul mobil pe care-l țineam în buzunar (deși mă aflam la aproape douăzeci de kilometri de cel mai apropiat emițător de semnal), puteam să improvizez un soi de lanternă cu lumină slabă. L-am ținut departe de mine, cu ecranul întors. Abia reușea să penetreze întunericul, așa că l-am îndreptat spre podea. Am văzut lespezi de piatră crăpate și excremente de șoareci. L-am întors într-o parte; în lumină se reflectă ceva greu de distins.

M-am apropiat și am luminat în sus și în jos cu telefonul. Din întuneric apărură un perete cu rafturi pline cu borcane. Erau toate formele și mărimile. Păreau marmorate din cauza prafului și pline cu niște chestii gelatinoase care pluteau într-

un lichid neclar. Mi-am amintit de bucătărie și de borcanele cu compoturi și conserve de legume explodate pe care le găsisem în casă. Poate că temperatura era mai stabilă aici jos și de aceea, se păstrasera.

Când m-am apropiat mai mult și m-am uitat mai cu atenție, mi-am dat seama că nu erau deloc fructe sau legume, ci organe. Creiere. Inimi. Plămâni. Ochi. Toate păstrate într-o saramură făcută în casă, un fel de formol - care explica și duhoarea aceea insuportabilă. Mi-a venit să vomit și m-am îndepărtat de rafturi în întuneric, dezgustat și uimit. Ce naiba de loc mai era și ăsta?

Borcanele alea arătau ca niște materiale didactice pe care le puteai găsi în subsolul unei facultăți de

medicină dubioase, nu într-o casă plină cu copii. Dacă n-aș fi auzit poveștile minunate ale Bunicului

Portman despre acest loc, aș fi crezut că Miss Peregrine îi adăpostea pe copii doar ca să le recolteze organele.

După ce mi-am mai revenit puțin, am ridicat privirea și am văzut o pată de lumină deasupra mea - nu era reflecția ecranului telefonului mobil, ci o rază plăpândă de lumină de undeva de afară. Venea dinspre gaura pe care o făcusem. Am mers mai departe, respirând prin cămașa ridicată și ținându-mă la distanță de pereți și de celelalte surprize înfiorătoare pe care le puteau ascunde.

Raza mă conduse până după un colț, într-o încăpere mică din care

lipsea o bucată de tavan. Lumina zilei se revărsa prin gaură peste un morman de scânduri rupte și sticlă spartă, din care se ridicau niște spirale de praf fin, bucăți de covor lipite ici-colo, ca niște fâșii de carne uscată. Pe sub dărâmături se auzeau răcâiturile unor picioare mici, vreo rozătoare care-și făcea veacul prin întuneric și care supraviețuise imploziei acestei lumi. În mijlocul prăpădului se afla cufărul făcut bucăți și fotografiile împrăștiate ca niște confeti.

Mi-am croit drum printre dărâmături, sulite de lemn ridicate și scândurile nituite cu cuie ruginite. M-am așezat în genunchi și am început să adun tot ce se putea salva din morman. Mă simțeam ca un agent de

intervenție, ridicând fețe fotografiate dintre dărâmături, înlăturând cioburile de sticlă și bucățile de lemn putrezit. Și deși o parte din mine ar fi vrut să se grăbească - nu se știa dacă sau cât mai avea să reziste tavanul -, nu mă puteam abține să nu le studiez.

La prima vedere, păreau genul de poze pe care le vezi într-un album vechi de familie. Erau fotografiile cu oameni zburdând pe plaje, zâmbind de pe verande, vederi de pe insulă și o grămadă de portrete de copii, pozând singuri sau în grup, instantanee private sau portrete sobre, făcute în fața unui fundal artificial, cu subiecte agățate de păpuși cu ochi morți, de parcă s-ar fi dus să facă poze într-o cabină dubioasă dintr-un mail de

acum o sută de ani. Dar ceea ce mi s-a părut și mai înfricoșător decât păpușile zombie, tunsoarea ciudată a copiilor – sau, lipsa zâmbetului, era faptul că, uitându-mă atent la poze, ele mi se păreau cunoscute. Aveau același aer de coșmar ca pozele vechi ale bunicului meu, mai ales cele pe care le ținuse ascunse în cutia de trabucuri. Aveam impresia că proveneau din același lot.

Exista, de pildă, o poză cu două femei tinere, fotografiate în fața unui decor nu foarte convingător, care voia să reprezinte un ocean. Poza în sine nu era atât de ciudată; ceea ce te pune pe gânduri era în care pozau.

Amândouă stăteau cu spatele la aparatul de fotografiat. De ce să te obosești să dai bani ca să te lași

fotografiată - portretele erau cam scumpe pe vremea aceea - doar ca să te întorci cu spatele la fotograf? Mai că nu mă așteptam să dau peste o altă poză printre dărâmatuși, una care să le reprezinte pe fete din față, cu capete de mort rânjind în loc de fețe.

Am găsit apoi o mulțime de fotografii care păreau manipulate, cam în același fel cu cele pe care mi le arătase bunicul meu. Una dintre ele reprezenta o fată singuratică într-un cimitir, uitându-se cu privirea pierdută la un bazin plin cu apă care reflecta tot ce era înjur - doar că, în loc de o fată, în reflexia apei se vedeau două. îmi amintea de fotografia pe care mi-o arătase Bunicul Portman cu fata „închisă”

într-o sticlă, doar că imaginea asta, creată cu aceeași tehnică a camerei obscure, nu arăta la fel de falsă. Într-
alta, un tânăr tulburător de calm stătea cu trunchiul acoperit de albine. Chestia asta putea fi trucată ușor, nu-i așa? Ca poza tânărului care ridică o stâncă făcută, mai mult ca sigur, din gips. Pietroi fals - albine false.

Dar când mi-am amintit povestea Bunicului Portman despre băiatul pe care-l cunoscuse la orfelinat - înăuntrul căruia trăiau albine - mi s-a zburlit părul de pe ceafă. „De câte ori deschidea gura, ieșeau câteva, mi-a spus, dar nu înțepau decât dacă le poruncea Hugh.”

Nu mă gândeam decât la o singură explicație. Pozele păstrate de bunicul

proveneau din același cufăr ca și cele care zăceau împrăștiate în fața mea. Cu toate astea, m-am convins abia când am găsit o nouă poză cu cei doi ciudați: doi puști mășcați, cu guleri încrêțite, care păreau că se hrăneau unul pe celălalt cu niște role de panglică. Nu prea îmi dădeam seama ce voiau să reprezinte - mai mult decât o sursă bună pentru niște coșmaruri; ce erau, de fapt? Niște balerine sadomasochiste? - îmi aminteam clar că Bunicul Portman avea o fotografie cu aceiași băieți. O văzusem în cutia de trabucuri acum câteva luni.

N-avea cum să fie o coincidență, ceea ce însemna că pozele pe care mi le arătase bunicul - despre care jurase că îi reprezentau pe copiii din

orfelinat - chiar proveneau din casa asta. Dar oare însemna și că erau netrucate - lucru de care mă îndoiam deja la vârsta de opt ani? Și poveștile fantastice care le însoțeau? Părea de necrezut ca vreuna din ele să fi fost adevărată - literalmente adevărată. Și totuși, stând acolo în praf și în penumbră, în casa aceea moartă care părea atât de bântuită de strigoi, am crezut că, poate...

Dintr-odată, de undeva de deasupra mea se auzi un bubuit puternic, ceea ce m-a speriat atât de tare încât am scăpat pozele printre degete.

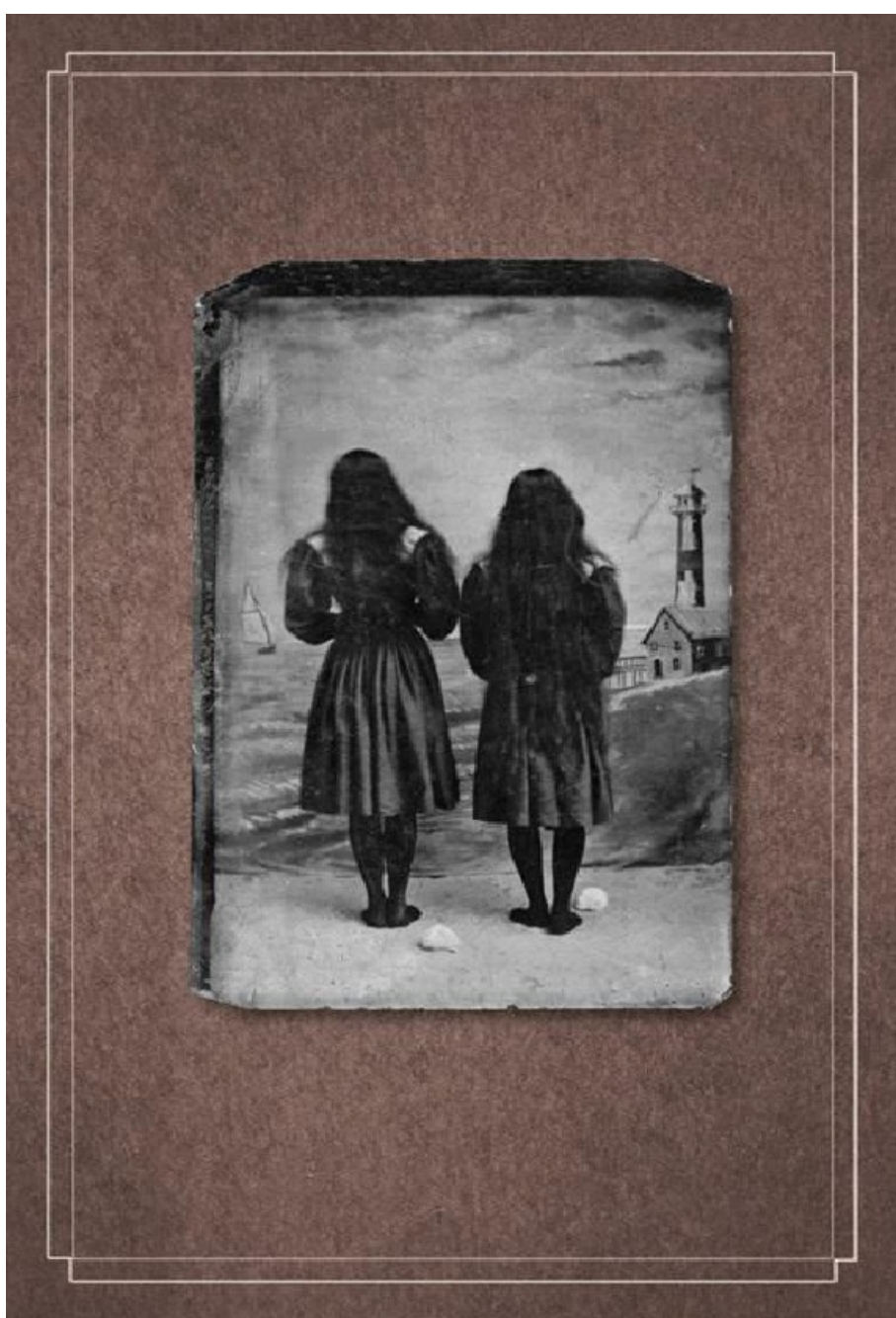
„E doar casa, mi-am spus, se așază-sau se prăbușește!” Dar când m-am aplecat să adun fotografiile, bubuitura se auzi din nou și într-o clipă lumina slabă care pătrundea

prin gaura din podea dispăru și m-am trezit ghemuit în întunericul de nepătruns.

Am auzit pași și apoi niște voci. Am încercat să înțeleg ce spun, dar n-am reușit. Nu îndrăzneam să mă mișc, de teamă că orice mișcare, cât de mică, ar fi putut să declanșeze o avalanșă zgomotoasă de dărâmături în jurul meu. Știam că frica aceasta era irațională - probabil că erau puștii ăia cu rapul lor, încercând să-mi joace feste din nou -, dar inima îmi bătea cu două sute de bătăi pe minut și un instinct adânc înrădăcinat și animalic îmi porunci să stau liniștit.

Picioarele începuseră să-mi amorțească. Mi-am mutat greutatea pe piciorul celălalt, cât de discret am putut, ca să-mi pun din nou sângele

în circulație. Ceva se desprinse din morman și se rostogoli într-o parte, făcând un zgomot care păru extrem de strident în liniștea din jur. Vogile amuțira. Apoi o scândură din podea scârțâi deasupra capului meu și

un praf de tencuială fulgui de sus. Cel de deasupra mea știa exact unde eram, oricine ar fi fost el.

Mi-am ținut respirația.
Apoi, am auzit o voce blândă de fată care spuse:

—Abe, tu ești?

Am avut impresia că visez. Am așteptat să mai zică ceva, dar preț de câteva minute lungi n-am auzit decât ropotul ploii pe acoperiș, bătând darabana ca o mie de degete. Apoi o lanternă se aprinse deasupra mea și mi-am sucit gâtul, uitându-mă în sus la cei șase-șapte copii îngenuncheați în jurul zimților din podeaua stricată care se holbau la mine.

I-am recunoscut cumva, deși nu știam de unde. Aveam impresia că le-am văzut chipurile într-un vis de care-mi aminteam doar pe jumătate.

Oare unde-i mai văzusem - și de unde cunoșteau numele bunicului meu? În clipa următoare mi-a picat fisa.

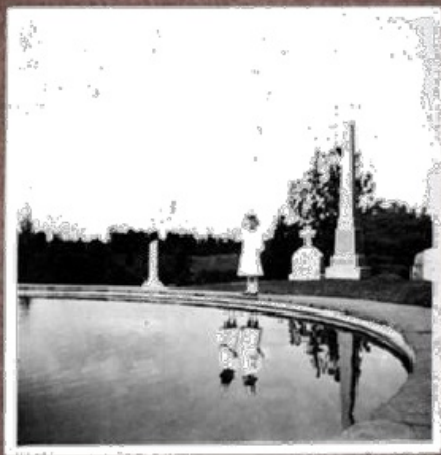
Hainele lor erau ciudate chiar și pentru Țara Galilor. Fetele lor erau palide și nezâmbitoare. Asemenea chipurilor din pozele împrăștiate în fața mea, holbându-se la mine de jos, asemenea copiilor care mă fixau de sus. Brusca, am înțeles. Îi văzusem în fotografii.

Fata care vorbise se ridică pentru a mă vedea mai bine. În palmele ei goale licărea o lumină care nu părea nici lanternă, nici lumânare, ci o minge de foc. Îi văzusem poza cu nici cinci minute înainte și arăta exact la fel ca acum, protejând aceeași lumină cu mâinile.

„Sunt Jacob, aş fi vrut să zic. V-am căutat o grămadă.” Dar fălcile mi se încleştaseră şi am rămas aşa,

holbându-mă la ei. ^{Expresia de pe} chipul fetei se înăspri. Arătam mizerabil, eram ud de la ploaie şi plin de praf, şi stăteam pe vine într-un munte de dărâmături.

Nu ştiu ce se aşteptau să găsească în

gaura asta din podea, dar nu pe mine, cu siguranță.

Se auzi un murmur general, apoi copiii se ridicară și se împrăștiară rapid. Agitația lor mă scoase din amorțeală; vocea îmi reînvie și am strigat după ei să mă aștepte, dar îi auzeam tropăind deja pe scândurile care duceau spre ușă. Mi-am croit drum printre dărâmături, poticnindu-mă orbește de tot ce întâlneam în cale, în subsolul împutit. Până să ajung înapoi la parter unde lumina pe care o acope- riră reapăruse cumva în mod misterios, copiii dispăruseră.

M-am năpustit afară și am coborât treptele din cărămizi fărâmițate până la peluză, țipând:

—Stați! Opriți-vă!

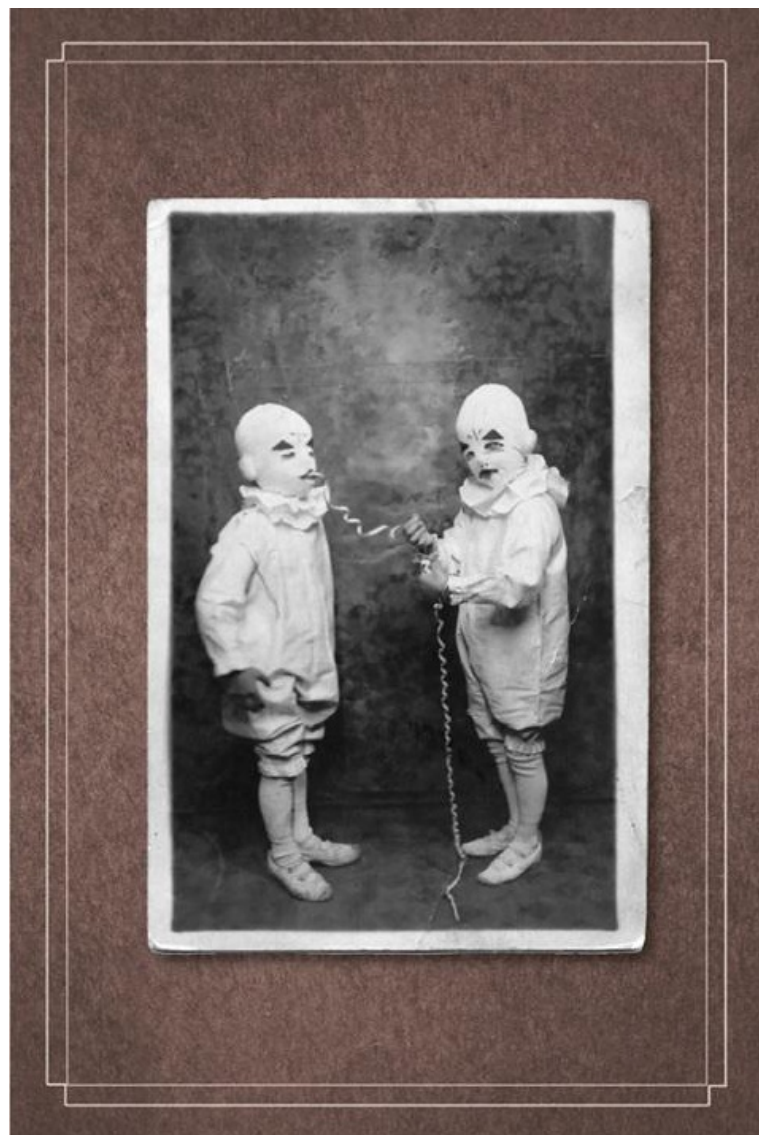
Dar dispăruseră. Am scrutat cu atenție curtea, pădurea, respirând

cu greu și înjurându-mă.

Ceva pocni pe după copaci. Am alergat într-acolo ca să văd ce e și am zărit, printr-o rețea de crengi, o pată ștearsă și mișcată - tivul unei rochii albe. Ea era. Am năvălit în pădure alergând după ea. O rupse la fugă pe potecă.

Am sărit peste trunchiuri de copaci căzuți și m-am ferit de crengile joase, urmărind-o până când am simțit că-mi scuiplă plămâni. A încercat să scape de mine, părăsind poteca și afundându-se în desiș, apoi întorcându-se. Până la urmă pădurea rămase în urmă și am ajuns la mlaștină. Asta era șansa mea. Acum

nu mai avea unde să se ascundă -
trebuia doar să accelerez ca s-o prind
- și tinând seama că eu eram în teniși
și jeanși, iar ea în rochie, n-avea cum
să se ia la întrecere cu mine. Dar
tocmai când părea că o s-o prind din
urmă, coti brusc și o luă drept spre
mlaștină.

N-aveam de ales, trebuia s-o urmez.

Era imposibil să alergi pe terenul acela imprevizibil: mă afundam la fiecare pas, împotmolindu-mă până la genunchi în găurile din pământ care-mi trăgeau picioarele înapoi și-mi udară pantalonii. Fata însă părea că știe exact unde trebuie să calce și se îndepărtă din ce în ce mai mult, dispărând până la urmă în ceață. N-aveam decât să mă iau după urmele ei.

Mă tot așteptam ca urmele să se întoarcă la potecă după ce scăpă de mine, dar se adânciră și mai mult în mlaștină. Apoi ceața deveni de nepătruns în spatele meu și poteca dispăru; mă întrebam dacă o să mă mai pot întoarce. Am încercat s-o strig: „Sunt Jacob Portman! Sunt

nepotul lui Abe! Nu vreau să-ți fac niciun rău!“ - dar aveam impresia că ceața și nămolul îmi înghițeau cuvintele.

Urmele duceau către un morman de pietre. Arăta ca un iglu mare și cenușiu, dar era doar un turnul celtic¹- un mormânt neolitic care dăduse numele insulei.

Turnului era puțin mai înalt decât mine, fiind alungit și îngust, cu o deschizătură dreptunghiulară într-un capăt, ca un fel de ușă, și se înălța din nămol, fiind amplasat pe un petic de iarbă. Am pus piciorul pe pământul cât de cât stabil din jur și am văzut că deschizătura era, de fapt, intrarea într-un tunel care părea interminabil. Niște bucle și spirale complicate fuseseră săpate în ambii

pereți, reprezentând niște hieroglifice străvechi al căror înțeles se pierduse de mult. „Aici se odihnește băiatul din

1

mlaștină ‘, mi-am spus. Sau, mai bine zis, „Voi cei care intrați, lăsați orice speranță!”

Dar am ales să intru pentru că urmele fetei se continuau înăuntru.

Tunelul de sub turnul era umed și îngust și înăuntru era un întuneric de nepătruns. Mai era și foarte strâmt, astfel că nu puteam să înaintez decât cocoșat, târându-mă ca un crab. Aveam noroc că spațiile strâmte și închise nu făceau parte din lungă listă de lucruri care mă speriau de moarte.

¹Cairn în engl. în srcinal, de unde și numele insulei, Cairnholm.

Mi-am închipuit-o pe fată speriată și tremurând undeva în fața mea, așa că am început să-i vorbesc, s-o asigur după fiecare pas făcut că nu voiam să-i fac rău. Cuvintele mi se întorceau ca vârful unui bici, răsunând cu un ecou debu- solant. Și tocmai când pulpele începuseră să mă doară din cauza poziției bizare pe care fusesem nevoit s-o adopt, tunelul se lărgi formând o încăpere distinctă, întunecată, dar suficient de mare încât să mă pot îndrepta de spate și să îmi pot întinde brațele în lături, fără să ating peretele.

Am scos telefonul și l-am deschis din nou, folosindu-l ca pe o lanternă improvizată. Nu mi-a luat mult să măsoz locul cu privirea. Era o galerie simplă, săpată în piatră, cam de

mărimea dormitorului meu - fiind complet goală. Fata nu se vedea niciunde.

Am încercat să realizez cum naiba a reușit să scape așa de ușor și mi-am dat seama de ceva - ceva atât de evident, încât m-am simțit un fraier că nu m-am gândit la asta mai devreme. N-a existat nici o fată. Mi-am imaginat-o, și pe ceilalți, de asemenea. Erau doar o plăsmuire a minții mele, influențată de fotografiile la care mă uitam. Dar întunericul brusc și inexplicabil care le-a precedat apariția? O pană de curent.

Oricum, nu putea fi cu puțință; copiii ăia muriseră cu mult timp în urmă. Și chiar dacă n-ar fi murit, era ridicol să-ți imaginezi că arătau la fel ca în momentul în care fuseseră

făcute pozele. Totul se întâmplase însă atât de repede, încât n-am avut când să mă opresc și să mă întreb

dacă nu cumva urmăream o nălucă.

Deja puteam să prezic explicația doctorului Golan: „Casa aia e un loc atât de încărcat emoțional, încât simplul fapt că ești acolo îți poate provoca o reacție de stres. “ Da, omul era specialist în blablauri psihopupuiștice. Dar asta nu însemna că n-avea dreptate.

M-am întors cu coada între picioare. N-am mai apelat la mersul de crab, ci am renunțat și la ultimul strop de demnitate pe care-l mai aveam și m-am târât pe mâini și în genunchi spre lumina slabă dinspre gura tunelului. Ridicând privirea, mi-am dat seama că mai văzusem imaginea aceea: într-

o fotografie din muzeul lui Martin, care reprezenta locul în care îl găsiseră pe băiatul mumificat. Era uluitor: să crezi că, odată, demult, oamenii au crezut că locul acesta era o poartă spre rai - și că erau atât de convinși de acest lucru încât un copil de vârsta mea a fost gata să-și sacrifice viața pentru asta. Ce pierdere inutilă și tristă!

Am hotărât că vreau să plec acasă. Nu-mi mai păsa de fotografiile din pivniță și eram sătul de ghicitori, mistere și cuvinte rostite pe patul de moarte. Faptul că-i făcusem pe plac bunicului meu, ascultându-i obsesiile, mi-a înrăutățit și mai mult starea. Era timpul să renunț.

Am parcurs tunelul strâmt de sub turnul și am ieșit în lumina orbitoare a zilei. Mi-am acoperit ochii și m-am uitat printre degetele răsfirate la o lume pe care abia o recunoșteam. Erau aceeași mlaștină și aceeași potecă și totul era la fel ca înainte, dar pentru prima oară de când sosisem, eram învăluit într-o lumină caldă și galbenă, iar cerul era ca o acadea albastră. Nici urmă de ceața plutitoare care ajunsese să definească partea aceasta a insulei. Era atât de cald, de parcă ar fi fost mijlocul verii și nu începutul ei. „Doamne, ce repede se schimbă vremea aici!“, mi-am spus.

M-am târât înapoi până la potecă, încercând să ignor senzația neplăcută și nămolul rece care-mi intrase în

șosete, și am luat-o spre oraș. În mod ciudat, poteca nu era deloc plină de noroi, de parcă s-ar fi uscat în doar câteva minute, dar era bombardată cu excremente de animale de mărimea unui grepfrut, încât nu puteam să mă deplasez în linie dreaptă. Cum de nu le văzusem?

N-am ridicat privirea de la tabla de șah plină de căcăreze până când n-am traversat coama dealului. Mă îndreptam deja spre oraș când mi-am dat seama de unde apăruse toată mizeria aia. Dacă în dimineața aceea potecile pietruite fuseseră brăzdate de un batalion de tractoare cu remorci pline cu pește și brichete de turbă, acum în locul lor apăruseră niște căruțe trase de cai și catâri. Uruitul

motoarelor fusese înlocuit de tropotul copitelor.

Nu se auzea nici zumzăitul omniprezent al generatoarelor pe motofină. Oare toată insula rămăsese fără combustibil în cele câteva ore cât am lipsit? Și unde au ținut până acum localnicii animalele astea mari?

Și de ce se holba toată lumea la mine? Toți oamenii pe care i-am întâlnit s-au holbat la mine cu niște ochi cât cepele, oprindu-se din ce făceau doar ca să întoarcă capul după mine. „Probabil că arăt la fel de dus precum mă simt“, mi-am spus aruncând o privire la pantalonii mei. Eram acoperit de nămol de jos până la mijloc, și de tențuială de la mijloc până în cap, așa că am aplecat capul și am grăbit pasul cât am putut ca să

ajung la pub, unde măcar puteam să mă ascund în penumbra anonimă până când tata se întorcea ca să luăm prânzul. Am hotărât să-i spun imediat ce-l văd că vreau să plec acasă cât mai repede. Dacă aveam să văd că ezită, eram gata să admit că am avut halucinații și pun pariu că ne-am urca în primul feribot.

Ca de obicei, Cloaca era plină de grupul obișnuit de bărbați în stare de ebrietate, aplecați peste halbe cu bere spumegândă, iar mesele ponosite și decorul sărăcăcios deveniseră un soi de casă pentru mine aici, departe de „acasă”. Dar în timp ce mă îndreptam spre scări, am auzit o voce

necunoscută care se rățoi la mine:

— Da' unde crezi că meri?

M-am întors, cu un picior pe prima treaptă, și l-am văzut pe barman care mă cerceta din cap până-n picioare.

Doar că nu era Kev, ci un tip încruntat cu cap de ghiulea, pe care nu-l cunoșteam. Purta un șorț de barman, avea niște sprâncene stufoase și unite și o mustață dreaptă care îl făceau să arate de parc-ar fi avut niște dungi pe față.

Aș fi putut spune ceva de genul: „Mă duc până sus să-mi fac bagajul și dacă tata n-o să vrea să mă ducă acasă, o să mă prefac că am o criză de nervi“, dar am răspuns doar atât:

— Mă duc până în cameră.

A sunat mai mult a întrebare decât a afirmație.

— Nu, zău, spuse barmanul, trântind paharul pe care-l umplea. Da' unde te crezi, la hotel?

Se auzi un scârțâit general și mușterii se întoarseră în scaune ca să mă vadă mai bine. Le-am cercetat rapid fețele. Niciuna nu-mi era cunoscută.

„Am o criză psihotică, mi-am spus. Chiar în clipa asta. Așa te simți când ai o criză psihotică. “ Doar că nu mă simțeam nicicum. Nu vedeam fulgere și nu-mi transpirau palmele. Era ca și când lumea ar fi luat-o razna, nu eu.

I-am spus barmanului că ceva nu era în regulă, evident.

— Tatăl meu și cu mine am închiriat câte o cameră, sus, la etaj, am spus. Uitați, am și cheia, și am

scos cheia din buzunar ca să dovedesc.

— Ia dă-o încoa', spuse, aplecându-se peste tejghea ca să mi-o smulgă din mână. O ridicase spre lumina slabă, chiorându-se la ea ca un bijutier.

— Asta nu-i cheia ta, mârâi și o strecură în buzunarul lui. Și-acum zi-mi ce vrei de fapt acolo sus - dar de data asta, fără minciuni!

Am simțit că îmi ia foc fața. Nu mai fusesem numit mincinos până atunci - cu atât mai puțin de o persoană matură.

— V-am spus deja! Am închiriat camerele alea! Intre- bați-l pe Kev dacă nu mă credeți!

— Nu cunosc niciun Kev. Și nu-mi place să mă ia lumea de fraier, spuse

calm. Aici n-avem camere de închiriat și singurul care stă sus sunt eu!

Am privit în jur, așteptându-mă ca cineva să schițeze un zâmbet, semn că era o glumă. Dar chipurile bărbaților erau toate împietrite.

— E american, remarcă un bărbat cu o barbă elaborată. O fi din armată.

— Pe dracu', mârâi un altul. Nu-l vezi? Zici că-i un fetus!

— Da' țoalele astea, spuse bărbosul întinzându-se ca să-mi ciupească mâneca gecii. Așa ceva n-ai să găsești la prăvălie-n veci! Armată - vă zic eu!

— Știți ceva, am spus, nu sunt din armată și jur că nu încerc să vă păcălesc! Vreau doar să-l găsesc pe taică-meu, să-mi iau lucrurile și să mă...

— Ce american, fraților?! mugi un tip gras.

Se extrase cu greu din scaun și se postă între mine și ușa către care începusem să mă retrag încet.

— Accentul ăla al lui mi se pare cam de-a-n boulea. Pun pariu că-i un spion neamț!

— Nu sunt spion, am spus cu jumătate de gură. Doar m-am rătăcit.

— Asta-i clar, spuse celălalt râzând. Eu zic să-l chestionăm după metoda străveche. Cu ștreangul!

Urmară câteva strigăte aprobatoare aburite de alcool. Nu-mi dădeam seama dacă vorbeau serios sau doar „făceau ’șto“, dar n-aveam chef să zăbovesc prea mult pe-acolo ca să aflu. În mintea mea încețoșată se

contură o idee clară: fugi! Mi-ar fi fost mai ușor să-mi dau seama ce naiba se întâmplă dacă nu m-ar fi amenințat cu linsatul o cârciumă întreagă de bețivani. Bineînțeles că aveau să mă creadă vinovat dacă fugeam, dar nu-mi păsa.

Am încercat să-l ocolesc pe grăsan.

A încercat să mă prindă, dar un om încet și beat n-o să întrecă niciodată pe unul rapid care face pe el de frică. M-am prefăcut c-o iau la stânga și l-am ocolit prin dreapta. A urlat furios, în timp ce ceilalți se dezlipiră de scaune ca să se arunce asupra mea. M-am strecurat printre ei și m-am năpustit afară în după-amiaza însorită.

Am țâșnit spre stradă, lăsând urme adânci în pietriș. Treptat, vocile din

spatele meu se stinseră. La primul colț am cotit spectaculos, alunecând, ca să dispar definitiv din câmpul lor vizual și am tăiat-o printr-o curte plină de noroi, sperînd puii care se refugiară din calea mea. Am ajuns la o bucată de teren deschis, unde un șir de femei stăteau la coadă ca să scoată apă dintr-o fântână veche. Când am trecut pe lângă ele, au întors capul. În clipa următoare am avut o revelație („Hei, unde a dispărut Femeia care aștepta?”), însă n-aveam timp să meditez prea mult la ea. Am ajuns la un zid scund și a trebuit să mă gândesc cum să sar peste el - „Pune mîna, ridică piciorul și aruncă-te peste el.”

Am aterizat pe un drum intens circulat și era să fiu lovit de o căruță

care se deplasa cu viteză. Birjarul spuse ceva urât despre maică-mea, în timp ce pulpa calului îmi șterse pieptul, iar urmele copitelor și ale foților se imprimară în pământ la doar câțiva centimetri de picioarele mele.

Habar n-aveam ce se întâmplă. Am înțeles doar două lucruri: că, foarte probabil, eram pe cale de a-mi pierde mințile și că trebuia să mă țin deoparte de oameni până când îmi dădeam seama dacă o luasem razna sau nu. Așa că, am țâșnit spre o străduță aflată în spatele unui rând de case, unde mi se părea c-o să mă pot ascunde, și am tăiat-o spre marginea orașului. Am încetinit pasul sperând că un puști american deplorabil, plin de noroi, care nu

alerga, avea să atragă mai puțin atenția decât unul care fugea mâncând pământul.

Încercarea mea de a mă comporta normal era sabotată la tot pasul de faptul că orice zgomot slab sau orice mică mișcare mă făcea să tresar. Am dat din cap și i-am făcut cu mâna unei femei care atârna rufe la uscat, care doar se holbă la mine, ca toți ceilalți. Am grăbit pasul.

Am auzit un zgomot ciudat în spatele meu și m-am tras spre un șopron. În timp ce așteptam acolo, lipit de ușa întredeschisă, ochii îmi cercetau pereții plini de graffiti.

Dooley e un poponar.

Ce, n-ai zahăr?
Într-un final, un câine trecu pe lângă șopron, urmat de un șir de

cățeluși scheunând. Am răsuflet
ușurat și m-am relaxat puțin. Am
încercat să mă calmez și am pășit din
nou pe străduță.

Cineva mă trase de păr. Înainte de a
apuca să țip, o mână ateriză din
spate pe gâtul meu și mă apăsă cu
ceva ascuțit.

—Țipă numai, că te tai, spuse
cineva.

Ținând lama la gâtul meu,
atacatorul mă lipi de peretele
șopronului și ieși din ascunziș
postându-se în fața mea. Spre marea
mea surprindere, nu era unul dintre
tipii de la cârciumă. Era fata. Purta o
rochie albă simplă și părul extrem de
dură. Chipul ei era izbitor de frumos,
în ciuda faptului că părea a se gândi

serios dacă să-mi creșteze sau nu esofagul.

— Ce ești? șuieră.

— Sunt - ă - sunt american, am băiguit, neștiind ce răspuns voia să audă. Mă cheamă Jacob.

Mă strânse de gât mai tare, cu mâinile tremurânde. Era speriată - ceea ce însemna că era periculoasă.

— Ce-ai căutat în casă? vru să afle. De ce m-ai urmărit?

— Voiam doar să discut cu tine! Nu mă omorî! îmi aruncă o privire disprețuitoare.

— Să discuți despre ce?

— Despre casă - despre cei care au stat acolo.

— Cine te-a trimis aici?

— Bunicul meu. îl chema Abraham Portman. Rămase cu gura deschisă.

— Minți! strigă fulgerându-mă cu privirea. Crezi că nu știu ce ești? Nu m-am născut ieri! Deschide ochii -
— lasă-mă să te privesc în ochi! Te las! I-am deschis! și am

deschis ochii cât am putut de larg.

Se ridică pe vârfuri și se holbă la ei, apoi bătut din picioare și strigă:

— Nu ăștia! Pe ăia adevărații Ăștia falși nu mă păcălesc cătuși de puțin, și nici minciunile tale ridicole despre Abe!

— Nu-i o minciună - și ăștia chiar sunt ochii mei!

Mă strângea atât de tare de gât, încât mi-era greu să respir. Mă bucuram că lama era boantă, altfel m-ar fi tăiat de mult.

— Nu sunt ce crezi că sunt, am spus răgușit. Pot s-o dovedesc! Mâna i se relaxă puțin.

— Atunci dovedește-o, altfel ud iarba cu sângele tău!

— Am ceva aici, am spus strecurând mâna în haină.

A sărit înapoi și a strigat la mine să mă opresc, ridicând lama astfel încât ajunse să atârne tremurând în aer, chiar între ochii mei.

— E doar o scrisoare! Calmează-te! Coborî lama din nou și o lipi de gâtul meu. Am scos încet scrisoarea și poza lui Miss Peregrine din haină, ținându-le în așa fel încât să le vadă.

— Scrisoarea e unul dintre motivele pentru care am venit aici. Mi-a dat-o bunicul meu. E scrisă de Pasăre. Așa-

i spuneți directoarei voastre, nu-i așa?

— Asta nu dovedește nimic! spuse, deși abia dacă se uitase la ea. Și de unde știi atâtea despre noi?

— Ti-am zis, bunicul meu...

Îmi smulse scrisoarea din mână.

— Să nu mai aud de porcăria asta!

Se pare că atinsesem o coardă sensibilă. Preț de o clipă amuți, cu fața încordată de frustrare, de parcă s-ar fi gândit oare cum să scape de cadavrul meu odată ce și-a dus la bun sfârșit amenințările. Dar înainte de a apuca să ia o decizie, din capătul celălalt al străduței se auziră niște strigăte. Neam întors și i-am văzut pe bărbații din pub alergând spre noi, înarmați cu bâte de lemn și diverse unelte agricole.

— Ce-i asta? Ce- ai făcut?

— Nu ești singura persoană care vrea să mă omoare! Luă cuțitul de la gâtul meu și îl ținu într-o parte, apoi mă apucă de guler.

— Gata, acum ești prizonierul meu. Fă exact ce-ți spun, că dacă nu, o să-ți pară rău!

Nu m-am împotrivit. Nu știam dacă aveam șanse mai mari între mâinile acestei fete dezechilibrate sau în fața adunăturii ăleia băloase, dar cel puțin de la ea aveam șanse să aflu niște răspunsuri.

Îmi dădu un brânci și o luarăm din loc, alergând spre o alee secundară. Pe la jumătatea drumului, fata se repezi într-o parte și mă trase după ea. Am evitat un rând de cearșafuri puse la uscat și am sărit peste gardul

de sârmă al unui coteț pentru găini și am nimerit în curtea unei căsuțe.

— Intră aici, șopti ea și privi înjur ca să se asigure că nu ne văzuse nimeni, apoi mă împinse înăuntru printr-o ușă. Ne aflam într-o bojdeucă strâmtă, mirosind a turbă aprinsă.

Înăuntru nu era nimeni, în afară de un câine bătrân care dormea pe o canapea. Deschise un ochi și se uită la noi, dar nu fu deloc impresionat, așa că adormi din nou. Ne-am năpustit spre o fereastră care dădea spre stradă și ne-am lipit de perete. Am stat acolo și am tras cu urechea, timp în care fata a fost atentă să nu-i scap, ținând o mână pe umărul meu și cuțitul aproape de șold.

Se scurse căm un minut. Vocile bărbaților dispăreau, apoi reapăreau;

nu ne dădeam seama unde sunt. Privirea îmi rătăci prin încăperea micuță. Părea excesiv de rustic, chiar și pentru Cairnholm, într-un colț se vedea o stivă înclinată de coșuri împletite. Un scaun îmbrăcat în pânză de sac stătea în fața unui cuptor imens pe cărbune, fabricat din fier forjat. În peretele de vizavi se vedea un calendar și, deși era prea întuneric ca să pot descifra ceva de la distanța la care mă aflam, doar simpla lui prezență îmi stârnea niște idei ciudate.

— În ce an suntem?

Fata îmi spuse să tac din gură.

— Vorbesc serios, am șoptit. Pentru o secundă mă privi nedumerită.

— Nu știu ce joc e ăsta, dar poți să te uiți și singur, spuse împingându-mă spre calendar.

Jumătatea de sus era ocupată de o fotografie alb-negru reprezentând un decor tropical, cu niște fete plinuțe cu bretoane lungi și costume de baie demodate, zâmbind pe o plajă. Deasupra îndoiturii scria „Septembrie 1940“. Primele două zile ale lunii fuseseră marcate cu un „x“.

Mă cuprinse o amorțeală rece. M-am gândit la toate lucrurile bizare pe care le văzusem în dimineața aceea: schimbarea bruscă și inexplicabilă a vremii, insula pe care o cunoscusem, acum plină de străini, faptul că toate obiectele din jurul meu păreau demodate, dar totuși noi. Toate astea

se explicau perfect prin ce arăta
calendarul de pe perete.

3 septembrie 1940. Cum era?

Apoi mi-am amintit unul dintre
ultimele lucruri pe care mi le
spusese bunicul meu.

„Pe partea cealaltă a mormântului
bătrânului” Era ceva ce nu reușisem
să dezleg niciodată. Un timp am
crezut că se referea la fantome - că
dacă toți copiii pe care-i cunoscuse
aici erau morți, eram nevoit să mă
duc „dincolo” ca să-i găsesc -, numai
că asta suna prea poetic. Bunicul
meu obișnuia să se exprime clar și
răspicat, nu în metafore și ghicitori.
Îmi dăduse indicații clare pe care, pur
și simplu, n-a mai avut timp să le
detalieze. Mi-am dat seama că așa îl
numeau localnicii pe băiatul din

mlaștină, „bătrânul”, și că tumulul fusese mormântul lui. Azi-dimineată intrasem acolo și ieșisem altundeva:

mă întorsesem la 3 septembrie 1940. Foarte aștepta imi trecuă prin cap în cele câteva secunde cât a durat ca încăperea să se întoarcă cu susul în jos, genunchii să-mi cedeze și obiectele din jurul meu să se afunde într-o negură catifelată.

M-am trezit pe jos, cu mâinile legate de cuptor. Fata se plimba agitată prin cameră și părea să poarte un dialog aprins cu sine însăși. Am ținut ochii mai mult închiși și am ascultat-o.

— Sigur e un strigoi, spuse. Altfel de ce spiona prin casă ca un hot?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse o altă voce, dar am impresia că nici el. Deci nu vorbea

singură - deși, de unde eram, nu-l vedeam pe tânărul care vorbise.

— Dar zici că nu și-a dat seama că

se află în buclă?
— Păi, uită-te și tu, spuse fata arătându-mă cu degetul. Chiar îți imaginezi că prostănacul ăsta-i rudă cu Abe?

— Dar tu poți să-ți imaginezi un strigoi? spuse tânărul.

Mi-am întors ușor capul și m-am uitat prin toată camera. In zadar, însă.

— Pot să-mi imaginez un strigoi care se preface, spuse fata.

Câinele care se trezise între timp se apropie agale și începu să mă lingă pe față. Am strâns ochii și am încercat să-l ignor, dar baia pe care mi-o administrase fusese atât de

dezgustătoare și de umedă, încât a trebuit să mă ridic în capul oaselor ca să scap de el.

— Ia te uită cine s-a trezit! spuse fata și aplaudă sardonice. Mi-a plăcut scena de dinainte. Mai ales partea cu leșinul. Sunt sigură că teatrul a pierdut un actor de primă mână când ai ales să te dedici canibalismului și crimelor.

Am deschis gura ca să mă apăr - dar m-am oprit, observând o ceașcă în aer care plutea spre mine.

— Bea puțină apă, spuse tânărul. Nu vrem să mori înainte de-a te târi la directoare.

Vocea lui părea să vină de nicăieri.

M-am întins după ceașcă și era s-o scap, când o mână invizibilă îmi atinse degetul mic.

— E neîndemânatic, spuse tânărul.

— Iar tu ești invizibil, i-am răspuns prosteste.

— Așa este. Millard Nullings, la dispoziția dumneavoastră.

— Nu-i spune cum te cheamă! se răsti fata.

— Și asta e Emma, continuă el. E un pic paranoică, după cum bănuiesc că ți-ai dat și tu seama.

Emma se holbă la el - sau la spațiul pe care presupuneam că-l ocupă -, dar nu spuse nimic. Ceașca îmi tremura în mână. Am încercat din nou să mă explic, dar am fost întrerupt de câteva voci furioase din fața ferestrei.

— Taci! șuieră Emma. Pașii lui Millard se apropiară de fereastră și

jaluzelele se depărtară câțiva centimetri.

— Ce se întâmplă? întrebă Emma.

— Au început să perchezitioneze casele, spuse el. Nu mai putem rămâne aici.

— Dar nici afară n-avem cum să ieșim!

— Ba da, cred că putem, spuse tânărul. Dar ca să fiu sigur, mai bine mă uit în carte.

Jaluzelele se apropiară din nou și am văzut o carte legată în piele ridicându-se de pe masă și deschizându-se în văzduh. Miliard mormăi în timp ce întorcea paginile. După un minut, închise cartea zgomotos.

— Exact cum am bănuit! spuse. Trebuie să mai așteptăm doar un

minut sau două și după aceea putem ieși pe ușa din față, fără nici o problemă.

— „Ești nebun?” spuse Emma. „O să sară toți țărănoii pe noi cu bâte și cărămizi!”

— Nu și dacă suntem mai puțin interesanți decât ceea ce o să se întâmple în curând, spuse el. Fii sigură că asta e singura șansă pe care o s-o avem în următoarele câteva ore.

Am fost dezlegat și condus la ușă, unde ne-am lăsat pe vine și am așteptat. Apoi de afară se auzi un tărăboi și mai mare decât înainte, când i-am auzit pe bărbați: erau niște

motoare. Cam o duzină, după zgomot.
— O, Miliard, e genial! exclamă Emma. Millard pufni pe nas.

— Și ziceai că cercetările mele nu folosesc la nimic. Emma puse mâna pe clanță și se întoarse spre mine.

— Ia-mă de braț. Nu alerga. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic.

Ascunse cuțitul, dar mă asigură că aveam să-l văd din nou dacă încercam să fug - chiar înainte de a mă omorî cu el.

— Și de unde știi că n-o să mă omori oricum? Preț de o clipă, căzu pe gânduri.

— Păi, n-ai de unde.

Apoi împinse ușa în lături.

* * *

Afară strada era plină de oameni, nu doar de bărbații din pub care ajunseseră la capătul cvartalului și

pe care i-am observat imediat, ci și de negustori, femei și birjari cu fețe încruntate care se opriseră din muncă și înlemniseră în mijlocul străzii, cu capetele întoarse spre cer. Acolo, nu foarte sus, o escadrilă de avioane de luptă naziste uruia într-o formație perfectă. Văzusem fotografii cu avioane de acest tip în muzeul lui Martin, într-o vitrină intitulată „Cairnholm sub asediu“. Ce ciudat, m-am gândit, să te trezești dintr-odată, într-o după-amiază complet obișnuită, umbrit de mașinile morții care ar putea să scuipe foc asupra ta oricând!

Am traversat strada cât am putut de nonșalant. Emma se agățase de mine, strângându-mi brațul cu toată puterea. Mai aveam puțin și

ajungeam la aleea de pe partea cealaltă, când am fost descoperiți de unul dintre ei. Am auzit un strigăt și când ne-am întors, i-am văzut pe bărbații din pub gonind spre noi.

Am rupt-o la fugă. Aleea era îngustă și mărginită de grajduri. Străbătusem cam jumătate din drum când Miliard spuse:

— Eu rămân în urmă și le pun piedică! Ne vedem în spatele pubului peste exact cinci minute și jumătate!

Pașii lui amuțiră în spatele nostru și când am ajuns la capătul aleii, Emma mă opri. Am privit în urmă și am văzut un ghem de sfoară care se desfășură și pluti deasupra pietrișului cam pe la înălțimea gleznelor. Se întinse chiar în clipa în care gloata ajunse în fața ei. Se

împiedicată cu toții și aterizată în noroi, reduși la un morman încurcat de membre agitându-se. Emmascoase un chiot, iar eu eram aproape sigur că-l auz pe Miliard răzând.

Am alergat mai departe. Nu știam de ce fusese Emma de acord să ne întâlnim cu Millard la Priest Hole, când orfelinatul se afla în direcția opusă, nu spre port. Dar din moment ce nu știam nici cum aflase Miliard când aveau să apară avioanele alea, nu m-am mai oboșit s-o întreb. Am fost și mai uluit când, în loc să ne furișăm prin spate, Emma spulberă toate șansele noastre de a trece neobservați și mă împinse înăuntru pe ușa din față. Clienții plecaseră, lăsându-l singur pe bărbân. M-am întors și mi-am ascuns fața.

— Barman, spuse Emma, când desfaci butoiul ăla? Mi-e sete de mor! Barmanul râse.

— Nu obișnuim să servim fetițe.

— Lasă vorbăria! strigă Emma bătând cu pumnul în tejghea. Mai bine mi-ai turna un sfert de dram din

cel mai tare whiskey pe care-l ai. Dar să nu-mi pui din pișoarca aia îndoită cu apă pe care o servești de obicei!

Am început să cred că doar se prostea - făcea șto, ca să zic așa doar ca să-l întreacă pe Miliard și scamatoria lui cu funia întinsă peste stradă.

Barmanul se aplecă peste tejghea.

— Aha, deci vrei din ăla tare, să-nțeleg, spuse rânjind libidinos. Numai să nu-i zici lu' maică-ta sau lu' taică-tău, că o să mă trezesc cu polițistul și cu preotul pe cap.

Luă o sticlă ce conținea un lichid închis la culoare, amenințător, și umplu un pahar gradat.

— Și amicul tău? Parcă văd că-i beat criță. M-am prefăcut că studiez șemineul.

— Timid băiat, nu-i așa? spuse barmanul. De unde e?

— Zice că din viitor, răspunse

Emma. Eu zic că-i dus cu sorcova. Expresia de pe fața barmanului se schimbă.

— Ce zice? întrebă.

Și în clipa următoare mă recunosc pentru că scoase un strigăt, trânti sticla de whiskey și se năpusti spre mine.

Mai aveam puțin și o rupeam la fugă, dar înainte ca barmanul să fi ieșit din spatele tejghelei, Emma răsturnă paharul plin și stropi totul cu băutura maronie. Apoi făcu ceva uluitor. Întoarse mâna cu palma în jos deasupra barului plin de alcool și în secunda următoare, acesta luă foc.

Flăcările formară un zid cam de o jumătate de metru.

Barmanul scoase un țipăt și încercă

să stingă focul cu stergarul.

— Pe aici, prizonierule! îmi indică Emma și, încleștându-și degetele pe brațul meu, mă trase spre șemineu. Dă-mi mâna! Bagă-ți degetele acolo și ridică!

Îngenunche și își strecură degetele într-o crăpătură lungă din podea. Mi-am vârât degetele lângă ale ei și, împreună, am ridicat o bucată de scândură care scoase la iveală o gaură lată cam cât umerii mei: gaura preotului. În timp ce camera se umplea de fum și barmanul se

chinuia să stingă flăcările, am coborât unul după altul și am dispărut.

Gaua preotului era puțin mai lată decât un puț și după o adâncime de aproximativ un metru și jumătate, se lărgi și mai mult, încât reușirăm să ne țărăm în genunchi. Era o beznă de nepătruns, dar înainte de-a mă dumiri, tunelul se umplu de o lumină blândă, portocalie. Emma își folosi mâna drept torță; o minge mică de foc părea că îi plutește chiar deasupra palmei. Am rămas cu gura căscată și am uitat de toate celelalte.

— Mișcă-te! se rățoi la mine, îmbrâncindu-mă. Mai încolo o să vezi o ușă.

Am continuat să mă târăsc până când tunelul se termină într-un zid.

Emma se strecură pe lângă mine, se așază în fund și lovi peretele cu

ambele călcâie. Acesta se deschise și tunelul se umplu de lumină.

— În sfârșit, ați ajuns, l-am auzit pe Miliard, în timp ce ieșirăm cu greu în străduță. Nu te poți abține să nu faci circ, nu-i așa?

— Habar nu am despre ce vorbești, răspunse Emma, deși mi-am dat seama că era mulțumită de ea însăși.

Miliard ne conduse la o căruță trasă de un cal, care părea că ne așteaptă. Ne-am urcat în spate și ne-am ascuns sub o prelată. În câteva secunde, un bărbat apăru de nicăieri, se urcă pe cal, scutură hățurile și apoi am început să ne legănăm ușor.

Am mers așa un timp, fără să vorbim. După zgomotele schimbate de afară îmi dădeam seama că eram pe cale de a părăsi orașul.

Mi-am făcut curaj și am întrebat:

— De unde știați de căruță? Și de avioane? Sunteți medii, sau ce?

Emmachicoti,
— Puțin probabil.

— Pentru că s-a întâmplat și ieri, răspunse Miliard. Și alaltăieri. La tine lucrurile nu se întâmplă așa? Ca într-o buclă?

— Intr-o ce?

— Ți-am spus pe un ton scăzut. Ți-am zis doar că-i un strigoi nenorocit.

— Nu cred. Un strigoi nu te-ar fi lăsat să-l capturezi viu.

— Vezi, am șoptit. Nu sunt, mă rog, ce-ziceai-că-sunt. Sunt Jacob.

— Vedem noi mai încolo. Acum taci din gură.

Apoi se întinse și ridică puțin prelata, dezvăluind o fâșie de cer azuriu plutitor.

CAPITOLUL SASE

Cand ultimele căsuțe dispărură în spatele nostru, am coborât pe neobservate din căruță, am trecut peste coama dealului și ne-am îndreptat spre pădure. Emma mergea pe lângă mine, în timp ce Miliard fredona pentru el și lovea pietricelele cu piciorul. Eram agitat, uimit și emoționat într-un mod aproape greșos. O parte din mine simțea că urma să se întâmple ceva spectaculos. Cealaltă parte a mea se aștepta să se trezească din clipă în clipă, să iasă din visul acesta febril

sau din episodul acesta provocat de o criză de stres sau ce-o fi fost și să se trezească cu fața într-o baltă de salivă în camera de recreație de la Smart Aid, să-mi spun „Hm, ce chestie!” și să mă întorc la vechea și plictisitoare mea îndeletnicire, adică la a fi eu.

Dar nu m-am trezit. Am mers mai departe, însoțit de fata care putea să provoace un incendiu cu mâinile și băiatul invizibil. Am traversat pădurea, unde poteca era lată și curățată, ca orice drumeag dintr-un parc național, și se termină într-o pajiște întinsă, plină cu flori și crestată de răsaduri îngrijite.

Ajunsesem la casă.

M-am uitat la ea îndelung, uimit - nu fiindcă arăta groaznic, ci pentru

că era superbă. Nu-i lipsea nicio șindrilă și nu avea nicio fereastră spartă. Turnulețele și coșurile de fum prăbușite leneș în imaginea din capul meu se înălțau acum mândre spre cer. Pădurea, care înainte părea că vrea să-i devoreze zidurile, se afla la o distanță respectabilă.

Am fost condus pe o potecuță pavată cu dale de piatră, apoi am urcat câteva trepte proaspăt vopsite care duceau spre tambur. Părea că Emma nu mă mai consideră chiar atât de amenințător, dar înainte de a intra, îmi legă mâinile la spate - cred că mai mult de formă. Adoptase rolul vânătorului care se întorcea acasă cu prada, adică cu mine. Tocmai se pregătea să mă poștească înăuntru când Miliard o opri.

— Are pantofii plini de noroi, spuse. N-are voie să lase urme de noroi. Pasărea o să facă sigur infarct.

Mi-am scos pantofii și ciorapii, plini și ei de noroi. Stăpânii mei mă așteptau. Miliard îmi sugeră să ridic și manșeta pantalonilor ca să nu-i târâi pe covor, iar eu m-am conformat. Emma mă apucă de braț nerăbdătoare și mă împinse înăuntru.

Am traversat holul, pe care mi-l aminteam năpădit de piese de mobilier stricate. Câteva chipuri curioase mă urmăreau pe furiș dintre balustrade și din sufragerie. Nu mai ningeă cu tencuială; în schimb, apăruse o masă lungă de lemn, înconjurată de scaune. Era aceeași casă pe care o explorasem, doar că

totul fusese pus la loc și era ordine. În locurile în care îmi aminteam că văzusem mușegai verde, peretele era tapetat și lambrisat sau vopsit în culori vesele. Am văzut și vase cu buchete de flori. Grămezile de lemn lăsate și stofă putrezită reveniseră la starea lor inițială, transformându-se în canapele și fotolii moi, iar razele soarelui răzbăteau prin ferestrele înalte, cândva atât de murdare încât avusesem impresia că au fost vopsite în negru.

Într-un final, am ajuns la o cameră mică ale cărei ferestre dădeau spre curtea din spatele casei.

— Mă duc s-o anunț pe doamna directoare. Să nu-i dai drumul până atunci, îi spuse Emma lui Miliard și în clipa următoare am simțit că mă

apucă de cot. Când Emma plecă, îmi dădu drumul.

— Nu ti- e teamă c-o să-ti mănânc creierii sau ceva de genul ăsta? l-am întrebat.

— Nu, nu neapărat.

M-am întors spre geam și am privit mirat afară. Curtea era plină de copii pe care i-am recunoscut aproape în totalitate din fotografiile îngălbenite. Unii leneveau la umbra copacilor; alții se jucau cu mingea și alergau pe lângă straturi cu flori în culori explozive. Era întocmai precum paradisul descris de bunicul meu. Asta era insula fermecată și ăștia erau copiii deosebiți. Dacă visam înseamnă că nu mai voiam să mă trezesc. Cel puțin, nu în curând.

Afară, pe colina acoperită cu iarbă, cineva trimisese o minge prea sus. Aceasta ateriză pe un gard viu, modelat în forma unui animal imens, și rămase acolo. Mai multe tufișuri plantate într-un șir fuseseră tăiate astfel încât să semene cu diverse animale - niște creaturi fantastice, la fel de înalte precum casa, apărătorii ei de eventualele pericole care o puteau paște dinspre pădure - printre ei aflându-se un grifon înaripat, un centaur cabrat și o sirenă. Doi adolescenți alergară după mingea pierdută și se opriră la picioarele centaurului, urmați de o fată. Am recunoscut-o imediat, era „fata care levita“ în pozele bunicului meu, doar că acum nu levita. Pășea încet, fiecare pas părând o mare încercare

pentru ea, de parcă ar fi fost ancorată de pământ de un surplus de gravitație.

Când ajunse lângă băieți, ridică brațele și cei doi îi pătrecură o funie în jurul mijlocului. Fata se descălță cu grijă și se ridică brusc în aer, ca un balon. Era incredibil. Se ridică până când funia legată în jurul mijlocului ei se întinse, și pluti acolo, la trei metri deasupra pământului, ținută de cei doi băieți.

Fata le spuse ceva și băieții dădură din cap, apoi începură să slăbească frânghia. Fata se înălță pe lângă centaur; când ajunse în dreptul pieptului lui, se întinse spre crengi și căută mingea, dar aceasta se poticnise prea adânc. Se uită în jos și scutură din cap, iar băieții o traseră

înapoi pe pământ, unde se încălță în pantofii ei speciali, cu greutate, și dezlegă frânghia.

— Îți place spectacolul? întrebă Miliard. Am dat din cap fără să spun nimic.

— Există metode mult mai ușoare ca să recupereze mingea aia, dar știu că au spectatori.

O altă fată se apropie de centaur. Părea să aibă în jur de optsprezece, nouăsprezece ani și arăta ca o sălbatică, cu părul ca un cuib de păsări, transformat aproape în dreadlocks. Se aplecă, prinse coada lungă și plină de frunze a animalului, și-o înfășură în jurul brațului, apoi închise ochii de parcă s-ar fi concentrat. În clipa următoare, mâna centaurului se mișcă. M-am holbat

prin geam, fixând bucățica aia de verdeață, spunându-mi că a fost doar vântul, dar apoi fiecare deget se încordă, de parcă s-ar fi întors viața în ele. M-am uitat uluit, în timp ce brațul centaurului se îndoi și se apropie de pieptul lui, scoase mingea de acolo și le-o aruncă înapoi copiilor care începură să chiuie. După ce jocul fu reluat, fata cu părul vâlvoi îi dădu drumul cozii centaurului și acesta înmărmuri la loc.

Respirația lui Miliard aburi geamul din fața mea. M-am întors spre el uimit:

— Nu vreau să par nepoliticos, am spus, dar ce sunteți, de fapt?

— Suntem deosebiți, spuse și păru că stă pe gânduri. Tu nu ești deosebit?

— Nu știu. Nu cred.

— Ce păcat!

— De ce i-ai dat drumul? întrebă o

voce severă din spatele nostru și, întorcându-mă, am zărit-o pe Emma care stătea în cadrul ușii. în fine, nu contează! spuse și prinse capătul sforii. Vino! Directoarea te poate primi.

Am traversat mai multe încăperi, am trecut pe lângă alți ochi curioși care se uitau pe furiș prin crăpăturile ușilor și din spatele canapelelor, și am ajuns într-o cameră însorită în care, stând pe un scaun cu spătarul înalt, așezat în mijlocul unui covor persan lucrat cu grijă, croșeta o

doamnă cu un aspect distins. Era îmbrăcată din cap până în picioare în negru, având părul adunat într-un

coc perfect rotund în vârful capului, purta mănuși din dantelă și o bluză cu guler înalt, mulat pe gât - cu alte cuvinte, era la fel de îngrijită și de elegantă ca și casa în care stătea. Mi-aș fi dat seama cine este și dacă nu mi-aș fi amintit-o din pozele găsite în cufărul distrus. Era Miss Peregrine.

Emma mă conduse până la covor și își dresе vocea, iar acele de croșetat ale lui Miss Peregrine se opriră din dansul lor monoton.

— Bună ziua, spuse doamna și își ridică privirea. Ești Jacob, nu-i așa?

Emma rămase cu gura căscată.

— De unde știți cum îl...

— Eu sunt domnișoara directoare

Peregrine, spuse, ridicând un deget ca s-o disciplineze pe Emma, său, dacă preferi, Miss Peregrine. Mai ales

că deocamdată nu te aflu sub tutela mea. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit.

Miss Peregrine flutură o mână înmănușată înspre mine și, văzând că

n-o strâng, observă că sunt legat la încheieturi.

— Domnișoară Bloom! strigă. Ce înseamnă asta? Așa tratăm un musafir? Dezlegați-l imediat!

— Dar domnișoară directoare! E un hoț și un mincinos și așa mai departe!

Aruncându-mi o privire îndoielnică, Emma îi șopti ceva la ureche directoarei.

— Dar, domnișoară Bloom, spuse Miss Peregrine, râzând zgomotos, astea-s baliverne, draga mea! Dacă băiatul ăsta ar fi fost un demon, te-ar fi aruncat deja în cazanul lui! Bineînțeles că e nepotul lui Abraham Portman. Tu nu-l vezi?

Am simțit un val de ușurare; poate că, până la urmă, nu mai trebuia să dau explicații. Se pare că mă aștepta!

Emma începu să protesteze, dar Miss Peregrine îi închise gura cu o privire nimicitoare.

— Of, bine, suspină Emma, dar să nu-mi spuneți că nu v-am avertizat.

Și după ce trase de nod de câteva ori, frânghia ateriză pe jos.

— Vă rog s-o scuzați pe domnișoara Bloom, spuse Miss Peregrine în timp ce-mi masam încheieturile julite. Are un simț al dramaticului foarte dezvoltat.

— Am observat.

Emma se încruntă.

— Dacă e cine zice că e, de ce n-a știut ceva despre bucle - sau în ce an suntem? Haideți, întrebați-1!

— De ce n-a știut nimic, o corectă Miss Peregrine. Și singura persoană pe care am s-o iau la întrebări o să fii tu, mâine după-amiază, în legătură cu pronumele!

Emma oftă.

— Și acum, dacă nu te superi, spuse Miss Peregrine, aș vrea să stau de vorbă puțin cu domnul Portman. Între patru ochi.

Fata își dădu seama că n-are rost să se mai certe. Oftă și se duse la ușă, dar înainte de a ieși, îmi mai aruncă o privire peste umăr. Pe chipul ei se citea o expresie pe care n-am mai văzut-o până atunci: părea îngrijorată.

— Mă refer și la tine, domnule Nullings! strigă Miss Peregrine.

Persoanele politicoase nu trag cu urechea la discuțiile altora!

— Am rămas în urmă doar ca să vă întreb dacă doriți puțin ceai, spuse Miliard care aveam impresia că era un pic lingușitor.

— Nu, nu dorim, mulțumesc, răspunse tăios Miss Peregrine.

Tălpile goale ale lui Miliard se îndepărtară plescăind pe podea și ușa se trânti în urma lui.

— Te-aș fi invitat să iei loc, spuse Miss Peregrine, indicându-mi un scaun tapisat din spatele meu, dar ești plin de noroi.

Am ales să îngenunchez pe jos, ca un pelerin care vrea să-i ceară sfatul unui oracol atotștiutor.

— Ești pe insulă de câteva zile deja, spuse Miss Peregrine. De ce ai ezitat atât înainte să ne vizitezi?

— N-am știut că sunteți aici, am spus. De unde știți?

— Te-am urmărit. Și tu m-ai văzut, doar că poate nu ți-ai dat seama. A trebuit să-mi schimb înfățișarea.

Ridică mâna și scoase o pană lungă și cenușie din păr.

— E mai indicat să te transformi în pasăre când vrei să-i urmărești pe oameni, îmi explică.

Am rămas mască.

— Dumneavoastră erați cea pe care am văzut-o azi-di-mineață în cameră? am întrebat. Uliul?

— Șoimul, mă corectă. Un șoim călător, bineînțeles.

— Atunci e adevărat! am spus.
Dumneavoastră sunteți Pasărea!

— E o poreclă pe care o tolerez, dar
n-o încurajez, răspunse. Dar acum,
permite-mi să te întreb, continuă
Miss Peregrine. Ce naiba căutai
printre ruinele alea deprimante?

— Pe dumneavoastră, am răspuns,
și ochii ei se măriră puțin. Nu știam
cum să vă găsesc. Abia ieri mi-am dat
seama că erați toți...

Apoi m-am oprit, realizând cât de
ciudat urma să sune ce aveam să
spun.

— Nu mi-am dat seama că erați
morți. îmi aruncă un zâmbet
discret.

— Of, Doamne! Bunicul tău nu ți-
a povestit chiar nimic despre vechii
săi prieteni?

— Ba da, mi-a spus câte ceva. Dar mult timp am crezut că sunt povești de adormit copii.

— Am înțeles, răspunse femeia.
— Sper că nu v-am jignit.

— E puțin surprinzător, atâta tot. Dar preferăm ca lumea să ne creadă morți pentru că asta pare să-i țină la distanță pe vizitatorii nedoriți. În zilele noastre nu prea mai există oameni care să creadă în povești cu zâne, spiriduși și prostii de genul ăsta - așa că oamenii obișnuiți nu se mai obolesc să ne caute. Ceea ce ne ușurează viața destul de mult. La fel și poveștile cu fantome și case bântuite - dar se pare că pe tine nu te-au oprit.
Zâmbi.

— Probabil că ai moștenit curajul
ăsta de la ai tăi.

— Da, presupun, am spus răsând
nervos, deși simțeam că o să leșin din
clipă-n clipă.

— în orice caz, în ceea ce privește
locul acesta, spuse gesticulând larg,
când erai mic, erai convins că
bunicul tău „îți toarnă gogoși¹¹, cum
se spune, nu-i așa? Că-ți vâra
minciuni pe gât, da?

— Nu chiar minciuni, dar...

— Invenții, baliverne, ghicitori - poți
să alegi ce termen vrei. Când ți-ai dat
seama că Abraham spunea adevărul?

— Păi, cred că-mi dau seama abia
acum, privind curios labirintul de
modele complicate țesute în covor.

Miss Peregrine, care fusese plină de energie până atunci, deveni puțin mai rezervată.

— A, înțeleg!
Chipul ei se întunecă, de parcă, în cele câteva secunde de tăcere care se lăsaseră între noi, ar fi intuit ceva îngrozitor, ceva ce urma să-i spun. Și totuși, trebuia să găsesc un mod de a-i spune.

— Cred că voia să explice totul, am spus, dar a așteptat prea mult. Așa că m-a trimis să vă caut pe dumneavoastră.

Am scos scrisoarea mototolită din buzunar.

— Asta e a dumneavoastră. Din cauza asta am ajuns aici.
O netezi cu grijă pe brațul fotoliului

și o ridică, mișcându-și buzele în timp ce citea.

— Ce dizgrațios! Aproape că mă milogesc de el să-mi răspundă. Scutură din cap cu un aer melancolic.

— Eram tot timpul disperată când așteptam o scrisoare de la Abe. Odată l-am întrebat dacă voia să mor de grija lui, având în vedere faptul că a ales să trăiască afară, în lumea oamenilor. Uneori putea fi al dracului de încăpățânat!

Împături scrisoarea și o puse înapoi în plic, apoi chipul i se întunecă.

— S-a prăpădit, nu-i așa?

Am dat din cap. I-am povestit ce s-a întâmplat poticnindu-mă de mai multe ori - altfel spus, i-am prezentat concluzia la care ajunseseră polițiștii

și pe care, după o mulțime de ședințe cu psihologul meu, am ajuns s-o cred și eu. N-am intrat prea tare în detalii, ca să n-o fac să plângă. I-am spus doar că bunicul trăise la marginea orașului, într-o zonă mai sălbatică, și că tocmai trecusem printr-o secetă lungă, așa că pădurea era plină de animale înfometate și disperate. Bunicul fusese în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit și asta a fost tot.

— N-ar fi trebuit să stea singur, i-am explicat, dar, cum ați spus și dumneavoastră, a fost un om încăpățânat.

— Mi-a fost teamă că se va întâmpla așa, spuse Miss Peregrine. L-am avertizat să nu plece.

Își încleștă pumnii în jurul acelor de croșetat, de parcă s-ar fi pregătit să înjunghie pe cineva.

— Și acum l-a pus pe nepotul lui să ne transmită vestea asta oribilă.

Îi înțelegeam revolta. Trecusem și eu prin starea asta. Am încercat s-o consolez, recitând toate locurile comune liniștitoare pe care le auzisem de la părinții mei și de la dr. Golan în momentele mele cele mai întunecate din toamna trecută:

— Îi venise vremea. Era singur. Bunica mea a murit cu mulți ani în urmă și el nu mai avea mintea limpede. Uita tot timpul lucruri sau le amesteca. De asta și ajunsese în pădure.
Miss Peregrine dădu din cap cu tristețe.

— Nu s-a împotrivit. Și-a permis să îmbătrânească.

— Într-un fel a avut noroc. N-a durat mult, n-a fost o bătrânețe lungă. N-a trebuit să stea la spital, conectat la aparate.

Fusese, desigur, o observație ridicolă - moartea lui fusese absurdă și dezgustătoare -, dar cred că ne-am simțit amândoi mai bine după ce am spus-o.

Miss Peregrine își puse lucrul de mână deoparte, se ridică și șontăcăi până la fereastră. Avea un mers rigid, nefiresc, de parcă ar fi avut un picior mai scurt.

Se uită spre curte, la copiii care se jucau afară.

— Copiii nu trebuie să afle. Cel puțin deocamdată. Doar s-ar întrista.

Bine. Cum credeți
dumneavoastră.

Rămase lângă geam pentru câteva secunde, fără să mai spună ceva, cu umerii tremurânzi. Când se întoarse spre mine, era calmă și avea un aer calculat.

— Ei bine, domnule Portman, spuse abrupt, cred că te-am interogat destul. Probabil că vrei să mă întrebi și dumneata ceva.

— Da, vreo mie de lucruri.

Scoase un ceas din buzunar și îl consultă.

— Mai avem puțin timp până la cină. Sper că te voi putea lămuri.

Miss Peregrine se opri și înălță capul. Dintr-odată se îndreptă cu pași mari spre ușa camerei de zi și o deschise brusc. De partea cealaltă a ușii, Emma stătea ghemuită, cu fața roșie și brăzdată de lacrimi. Auzise toată discuția.

— Domnișoară Bloom! Ai tras cu urechea?

Emma se chină să se ridice și începu să plângă în hohote.

— Persoanele politicoase nu trag cu urechea la discuțiile altora.

Dar Emma o rupsese deja la fugă, iar Miss Peregrine se opri din discurs oftând neputincios.

— A, ce neplăcut! Mă tem că e destul de sensibilă când vine vorba despre bunicul tău.

— Am observat. Dar de ce? Au fost...?

— Când Abraham a plecat să lupte în război, a luat cu el toate inimile de aici, dar în special pe cea a domnișoarei Bloom. Da, s-au admirat reciproc, au fost iubiți, drăguți, cum vrei să-i zici.

Am început să înțeleg de ce n-a vrut să mă creadă Emma; asta ar fi însemnat, cel mai probabil, că venisem să transmit vestea cea rea despre bunicul meu.

Miss Peregrine bătu din palme, de parcă ar fi vrut să alunge o vrajă.

— În fine, spuse, n-avem ce face.

Am urmat-o afară și ne-am îndreptat spre scări. Miss Peregrine urcă treptele cu o fermitate fioroasă, apucând balustrada cu ambele

mâini, trăgându-se în sus pas cu pas și refuzând orice ajutor. Când am ajuns la capătul palierului, m-a condus până la bibliotecă, traversând holul. Biblioteca arăta ca o sală de clasă adevărată, cu bănci aliniată, o tablă într-un colț și cărți șterse de praf, aranjate frumos pe rafturi. Miss Peregrine îmi indică o bancă și spuse „Stai jos“, așa că m-am străduit să mă înghesui după pupitru. Femeia se așeză pe locul ei, în fața clasei, uitându-se la mine.

— Permite-mi să-ti fac un rezumat scurt. Cred c-o să descoperi în el răspunsuri la majoritatea întrebărilor pe care voiai să mi le pui.

— Bine.

— Specia umană e alcătuită dintr-un amestec mult mai diversificat

decât am crede, începu directoarea. Adevărata taxonomie a homo sapiens e un secret cunoscut doar de câțiva alesi, dintre care faci și tu parte acum. La baza ei se află o dihotomie simplă, și anume cea a așa-numiților coerlfolc, masa supraaglomerată din care fac parte oamenii obișnuiți care alcătuiesc marea majoritate a populației Terrei, și o ramură secretă - crypto-sapiens, dacă vrei - numită și syndrigast, sau „spirit deosebit”¹, în limba respectabilă a strămoșilor mei. După cum sunt sigură că ai ghicit, noi facem parte din cea din urmă categorie.

Am încuviințat din cap de parcă aș fi înțeles, deși mă pierduse pe drum. I-am pus o întrebare în speranța c-o s-o mai temperez:

— Dar cum se face că oamenii nu știu nimic despre voi? Sunteți singuri?

— Spirite deosebite există pe tot globul, spuse, deși nu mai suntem la fel de mulți ca înainte. Puținii care au mai rămas se ascund pe undeva, la fel ca noi.

Vocea ei deveni mai domoală, de parcă ar fi vorbit cu părere de rău.

— Cândva ne puteam amesteca fără nicio problemă cu oamenii obișnuiți. În câteva colturi ale lumii, oamenii ne numeau șamani sau mistici și se consultau cu noi în vremuri grele. Există câteva civilizații care au păstrat relația aceasta armonioasă cu cei ca noi, însă doar în părți ale lumii în care modernismul și religiile mai importante nu au pătruns încă, de

pildă în insula magiei negre, Ambrym, din Insulele Hebride. Dar majoritatea pământenilor s-au întors împotriva noastră cu mult timp în urmă. Musulmanii ne-au alungat. Creștinii ne-au ars pe rug, numindu-ne vrăjitoare. Până și păgânii din Țara Galilor și din Irlanda au ajuns la concluzia că suntem toți niște zâne malefice și niște fantome care își schimbă înfățișarea.

— Și atunci, de ce nu - nu știu -, de ce nu întemeiați un stat numai al vostru? De ce nu stați singuri undeva?

— Ar fi bine dac-ar fi așa de simplu, spuse domnișoara directoare.

Trăsăturile acestea deosebite pot sări uneori peste câte o generație sau chiar peste zece. Copiii deosebiți nu

se nasc de obicei din părinți deosebiți, și părinții deosebiți nu procrează tot timpul sau, mai bine zis, de obicei, copii deosebiți. Ți dai seama acum, de ce ne-am aflat în pericol într-o lume atât de temătoare față de orice fel de diferență?

— Pentru că părinții normali ar lua-o razna dacă propriii copii ar începe să scuipe foc, să zicem.

— Întocmai, domnule Portman. Progeniturile deosebite ale unor părinți normali sunt deseori abuzate sau neglijate, în cele mai cumplite feluri. Cu doar câteva secole în urmă, părinții copiilor ciudați au presupus, pur și simplu, că fiii sau fiicele lor „adevărate” au fost furate și înlocuite cu copii străini¹ - cu alte cuvinte, cu sosii fermecate și răuvoitoare, și,

bineînțeleas, ireale - ceea ce, în vremuri mai întunecate, a fost scuza perfectă ca să-i abandoneze pe bieții copii, asta, dacă nu îi omorau.

Oribil.

— Cât se poate de oribil. A trebuit să găsim o soluție, așa că oameni ca mine au creat niște locuri în care copiii sau tinerii deosebiți să poată trăi izolați de oamenii obișnuiți - niște enclave separate în spațiu și timp ca aceasta -, lucru de care sunt extrem de mândră.

— Oameni ca dumneavoastră?

— Noi, cei deosebiți, am fost binecuvântați cu niște trăsături pe care oamenii obișnuiți nu le au, la fel de infinite și variate ca nuanța pielii sau particularitățile ce țin de înfățișarea oamenilor de

pretutindeni. Există și însușiri comune, însă, ca cititul gândurilor, de pildă. Altele sunt mai rare, ca manipularea timpului, spre exemplu - un talent pe care-l am eu.

— Manipularea timpului?

Credeam că vă transformați în pasăre și atât.

— Mă transform ca să fiu sigură - și tocmai în asta rezidă talentul meu. Doar păsările pot manipula timpul. Toți manipulatorii timpului trebuie să știe cum să se transforme în păsări.

¹Changeling în engl., copil furat sau înlocuit de spiriduși, conform folclorului local.

Spuse toate astea cu o expresie atât de serioasă, atât de prozaică, încât mi-au trebuit câteva secunde ca să prelucrez informația

— Pășările... călătoresc în timp?

Simțeam cum un zâmbet prostesc mi se întinde pe față.

Miss Peregrine dădu din cap cu un aer sobru.

— Majoritatea însă călătoresc înainte sau înapoi doar ocazional, din greșeală. Noi, cei care știm cum să manipulăm zone temporale în mod conștient - și nu doar de dragul nostru, ci și de dragul altora - ne numim

Putem să creăm bucle temporale în care oamenii deosebiți pot trăi la nesfârșit.

— Buclă, am repetat, amintindu-mi dispozițiile bunicului meu: „găsește pasărea din buclă“. Așa se cheamă locul ăsta?

— Da. Deși ar fi mai corect să-i spunem „3 septembrie 1940“.

M-am aplecat spre ea peste pupitru.

— Ce vreți să spuneți? Că-i doar o zi? Care se repetă?

— Da, iar și iar, deși noi o percepem ca pe o experiență continuă. Altfel nu ne-am aminti de ultimii... câți să fie... șaptezeci de ani de când suntem aici.

— E uimitor, am spus.

— Sigur, am venit aici în Cairnholm cu zece ani înainte de 3 septembrie 1940. Sau chiar mai mulți. Și am fost izolați fizic, datorită poziției

geografice unice a insulei. Dar abia după ziua aceea a trebuit să ne izolăm și temporal.

— De ce?
— Pentru că altfel am fi fost uciși.

— De bombă.

— Mai mult ca sigur.

M-am holbat la tăblia pupitrului.

începuse să aibă sens - deși nu era totul clar.

— Mai există și alte bucle în afară de asta?

— Da, sunt mai multe, spuse, și aproape toate ymbrynele care administrează buclele acestea sunt prietenele mele. Să vedem: Miss Gannett din Irlanda, din iunie 1770,

Miss Nightjar din Swansea, 3 aprilie 1901, Miss Avocet și Miss Bunting din Derbyshire, captive în ziua

Sfântului Swithin din 1867; Miss Treecreeper nu îmi amintesc exact unde ea, da, și ar mai fi Miss Finch, draga de ea. Am o fotografie drăguță cu ea pe undeva.

Miss Peregrine se luptă cu un album imens cu fotografii pe care îl dădu jos de pe raft și mi-l puse în față. Se aplecă peste umărul meu, în timp ce întorcea filele întărite, căutând o fotografie anume, dar se opri și zăbovi și asupra altora, vocea ei încărcată de nostalgie răsunând clar ca un clopoțel. În timp ce dădea paginile, am recunoscut câteva fotografii din cufărul distrus din subsol și din cutia cu trabucuri a bunicului meu. Miss Peregrine le adunase pe toate. Mi-era greu să cred că îi arătase aceleași poze bunicului

meu cu ani în urmă, când el era cam de vârsta mea - poate chiar în camera aceasta, la pupitrul acesta -, iar acum mi le arăta mie, de parcă ne-am fi întors în timp.

Într-un final, a ajuns la fotografia unei femei cu un aer diafan care ținea o pasăre micuță și îndesată pe mână și spuse:

— Asta e Miss Finch¹ și mătușa ei, domnișoara Finch. Aveam impresia că femeia și pasărea comunicau.

— Cum le deosebiți? am întrebat.

— Domnișoarei Finch, cea mai în vârstă, îi plăcea să fie cintează aproape tot timpul. Ceea ce i se potrivea oricum mai bine. N-a fost niciodată prea vorbăreață.

Miss Peregrine a mai întors câteva pagini, de data asta oprindu-se

asupra unui portret de grup reprezentând câteva femei și copii blazați, adunați în jurul unei semiluni din hârtie.

¹ Cintează (în engleză, în srcinal).

— A, da! Pe asta aproape c-am și uitat-o.

Scoase fotografia din album și o ridică plină de reverență.

— Doamna din prim-plan e Miss Avocet. E un fel de regină a celor de seama noastră. Cincizeci de ani s-au chinuit s-o numească reprezentantă a Consiliului Ymbrynelor, dar nu vrea să renunțe la predat. Predă la academia pe care a înființat-o împreună cu domnișoara Bunting. În prezent nu există nici o ymbrină care

să se poată considera demn de aripile pe care le-a primit, care să nu fi trecut prin școala lui Miss Avocet. E valabil și pentru mine! De fapt, dacă te uiți mai bine, s-ar putea s-o recunoști pe fata aceea cu ochelari.

Am mijit ochii. Fața pe care mi-a indicat-o era întunecată și ușor ștearsă.

— Dumneavoastră sunteți?

— Am fost cea mai tânără elevă pe care a acceptat-o vreodată Miss Avocet, spuse plină de mândrie.

— Te referi la frații mei nechibzuiți. N-au vrut să ne despartă, așa că frații mei m-au urmat la academie. Erau răsfățați și fricoși ca niște prințese. Cred că din cauza asta au ajuns niște depravați.

— Și băieții din fotografie? am întrebat. Par și mai tineri decât dumneavoastră.

Miss Peregrine se întunecă la față.

— Ei nu erau ymbryni?

— A, nu, pufni Miss Peregrine. Doar femeile se nasc ymbryne, slavă Cerului!

Bărbatilor le lipsește seriozitatea necesară pentru astfel de responsabilități. Noi, ymbrine-le, trebuie să străbatem lumea în lung și-n lat pentru a-i găsi pe copiii deosebiți care au nevoie de ajutor, trebuie să-i păzim de cei care vor să le facă rău, trebuie să-i hrănim, să-i îmbrăcăm și să-i ascundem pe cei aflați sub tutela noastră și trebuie să le transmitem cunoștințele și tradițiile celor din lumea noastră. Și pe lângă asta, trebuie să ne asigurăm că bucele noastre sunt reajustate în fiecare zi, ca un mecanism de ceasornic.

— Și ce se întâmplă dacă nu le resetați?

Duse o mână tremurândă la sprâncene și se dădeau câțiva pași înapoi, încercând să-și exprime groaza.

— O catastrofă, un cataclism, un dezastru! Nici nu îndrăznesc să mă gândesc. Din fericire, mecanismul care reajustează buclele este unul cât se poate de simplu: unul dintre noi trebuie să treacă prin poartă din când în când. Ca să rămână flexibilă, știi. Punctul de acces e asemenea unei găuri făcute în aluat; dacă n-o împungi din când în când, s-ar putea să se închidă de la sine. Și dacă nu există puncte de ieșire sau de intrare - dacă nu există valve prin care să evacuezi presiunea care se

acumulează în mod natural într-un sistem temporal închis -

Făcu un gest mic cu mâinile prin

care încercă să mimeze o explozie.

— Ei, bine, toată treaba devine instabilă.

Se aplecă din nou asupra albumului și începu să-l

frunzărească.

— Apropo de asta, s-ar putea să am o poză cu - da, exact, uite-o aici. Un punct de acces clasic!

Scoase încă o fotografie din folia protectoare.

— E Miss Finch și unul dintre copiii aflați sub tutela ei la intrarea buclei administrate de Miss Finch, care se

află într-o porțiune aproape necirculată a rețelei de metrou din Londra. Când se reajustează, tunelul

e inundat de o lumină orbitoare terifiantă. Întotdeauna am considerat-o mai modestă pe a noastră, spuse pe un ton ușor invidios.

— Vreau să fiu sigur c-am înțeles ce-mi spuneți. Deci, dacă azi e 3 septembrie 1940 înseamnă că și mâine e ... tot 3 septembrie?

— Ei bine, dacă luăm în considerare că fiecare buclă are douăzeci și patru de ore, atunci în unele părți ale ei e 2 septembrie. Dar da, mâine e tot 3 septembrie.

— Deci ziua de mâine nu mai vine niciodată.

— Da, e un fel de-a spune.

Afară se auzi ecoul unui ropot îndepărtat care semăna cu un tunet și fereastra dincolo de care începuse

să se întunece se cutremură în ramă.
Miss Peregrine ridică privirea și își scoase din nou ceasul.

— Mă tem că deocamdată nu mai am timp. Sper că rămâi la cină.

Am spus că rămân fără să mă gândesc că tata s-ar putea să se întrebe unde sunt. M-am extras din bancă cu greu și am urmat-o spre ușă, dar între timp mi-am amintit o altă întrebare care mă sâcâia de o vreme.

— Bunicul meu chiar fugea de naziști când a ajuns aici?

— Da, spuse Miss Peregrine. În anii aceia îngrozitori de dinainte de război au sosit mai mulți copii. Au fost niște vremuri tulburi.

Părea îndurerată, de parcă ar fi vorbit despre niște amintiri recente.

— Pe Abraham l-am găsit într-o tabără pentru persoane deportate de pe continent. Era un băiat amărât și chinuit, dar și foarte puternic. Mi-am dat seama imediat că locul lui e printre noi.

M-am simțit ușurat; măcar acea perioadă din viața lui fusese așa cum mi-am închipuit. Dar aș fi vrut să-i mai pun o întrebare, deși nu prea știam cum s-o formulez.

—Și... bunicul meu... a fost la fel ca...

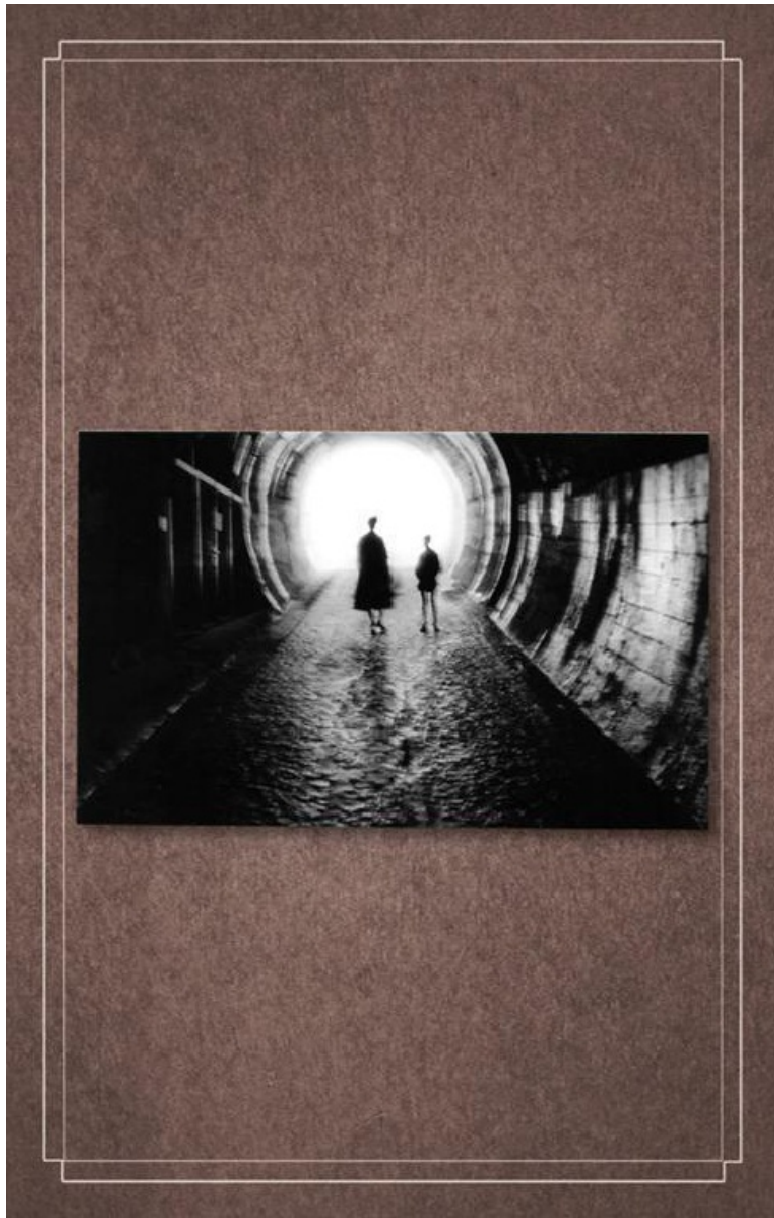
—Ca noi?

Am dat din cap.

Îmi aruncă un zâmbet ciudat.

— A fost la fel ca tine, Jacob.

Apoi s-a întors și a luat-o șontăcând spre scări.

Miss Peregrine insistă să mă curăț de noroiul din mlaștină înainte să mă așez la masă și o rugă pe Emma să-mi pregătească baia. Spera poate că dacă vă sta de vorbă puțin cu mine se va simți mai bine. Dar Emma nici nu

voia să mă privească. Am urmărit-o în timp ce umplea cada cu apă rece. A încălzit-o apoi cu mâinile, rotindu-le deasupra apei până când începură să iasă aburi.

— Mamă, ce mișto! am spus, dar Emma plecă fără să-mi răspundă.

După ce apa deveni tulbure și maronie, m-am șters cu prosopul și am găsit un schimb de haine agățate pe ușa - niște pantaloni de stofă largi, o cămașă și o pereche de bretele prea scurte, pe care însă n-am știut cum să le ajustez. Aveam două variante: să umblu cu pantalonii în vine sau să-i ridic până peste buric. Am ales răul mai mic și am coborât ca să iau ceea ce avea să fie cea mai ciudată cină din viața mea, îmbrăcat ca un clown fără machiaj.

Cina a fost un amestec năucitor de nume și de fețe dintre care am recunoscut o grămadă, din pozele și descrierile de demult ale bunicului meu. Când am ajuns în sufragerie, copiii care până atunci se certaseră pentru scaunele din jurul mesei lungi înmărmuriră și se holbară la mine. Eram convins că nu prea avuseseră oaspeți la masă. Miss Peregrine, așezată deja în capul mesei, se ridică și profită de liniștea neașteptată ca să mă prezinte.

— Cei care n-ați avut încă plăcerea de-a face cunoștință cu Jacob, îi anunță, aflați că este nepotul lui Abraham. E oaspetele nostru de onoare și a venit foarte de departe. Sper că-l veți trata cum se cuvine.

Apoi mi-i arată pe fiecare în parte și le rosti numele. Pe majoritatea le-am uitat imediat, dar așa mi se întâmplă mereu când sunt agitat. Prezentările au fost urmate de o avalanșă de întrebări pe care Miss Peregrine le pară extrem de rapid și eficient.

— Jacob va sta cu noi?

— Din câte știu, nu.

— Abe unde e?

— Abe are treabă în America.

— De ce poartă Jacob pantalonii lui Victor?

— Pentru că Victor nu mai are nevoie de ei și pantalonii domnului Portman sunt la spălat.

— Ce face Abe în America?

La întrebarea aceasta, Emma, care până atunci ne arunca priviri fioroase dintr-un colț, al încăperii, se ridică de

pe scaunul ei și ieși din cameră. Ceilalți, aparent obișnuiți cu asemenea toane, nu o băgară în seamă.

— Nu vă interesează pe voi ce face Abe, se rățoi Miss Peregrine.

— Și când se întoarce?

— Nici asta nu vă interesează. Și acum, haideți să mâncăm!

Toți copiii tropăiră la scaunele lor. Crezând că am găsit un scaun liber, am dat să mă așez, dar m-am trezit înțepat cu o furculiță în picior.

— Pardon! țipă Miliard.

Dar Miss Peregrine îi spuse s-o lase baltă și îl trimise să se îmbrace.

— De câte ori să-ți spun că

persoanele politicoase nu se așază la masă în pielea goală, strigă după el.

Copiii care erau de serviciu la bucătărie apărură cu tăvi încărcate cu mâncare, acoperite cu capace argintii, lucioase, care ascundeau conținutul hofurilor și stărniră tot felul de speculații referitoare la ce am putea avea la cină.

— Vidră Wellington! strigă un băiat.

— Ficat sărat de pisoii și de scorpie! spuse un altul, la care copiii mai mici răspunseră prefacându-se că vomită.

Când capacele au fost în sfârșit ridicate, ni s-a dezvăluit un festin de proporții regale: o găscă gătită la cuptor, cu carnea perfect aurie, un somon și un cod întreg, garnisiți cu felii de lămâie, mărar proaspăt și cubulețe de unt care începuseră să se topească, un bol de midii fierte la

abur, platouri cu legume la cuptor, pâini proaspăt scoase din cuptor și tot felul de jeleuri și sosuri pe care nu le cunoșteam, dar care păreau delicioase. Totul strălucea apetisant la lumina lămpilor cu gaz, la ani lumină de tocanele grase cu srcini neclare, pe care le dădeam pe gât în Priest Hole. Nu mâncasem nimic de la micul dejun, așa că am început să mă îndop ca nebunul.

N-ar fi trebuit să mă mire că niște copii deosebiți ca ei aveau obiceiuri deosebite și în privința mâncatului, dar cu toate astea, printre două îmbucături, m-am trezit că mă uit pe furiș în jurul meu. Olive, fata care levita, a trebuit să fie legată de un scaun fixat de podea cu șuruburi, ca să nu se ridice până la tavan. Și ca să

nu fim deranjați de insecte, Hugh, cel cu albinele în stomac, mânca într-un colț, la o masă de o persoană, sub o plasă mare pentru tântari. Claire, o fetiță cu fața de păpușă și zuluți aurii aranjați impecabil, stătea lângă Miss Peregrine, fără a se atinge de mâncare.

— Nu ti-e foame? am întrebat-o.

— Claire nu mănâncă împreună cu noi, se oferi să mă lămurească Hugh și scăpă o albină pe gură. Îi e jenă.

— Nu-i adevărat! spuse Claire, uitându-se urât la el.

— Serios? Atunci mănâncă ceva!

— Aici nimănui nu-i e jenă cu talentul său, spuse Miss Peregrine.

Domnișoara Densmore preferă să mănânce singură, atâta tot. Nu-i așa, domnișoară Densmore?

Fata se holbă la farfuria goală din fața ei, vizibil împovărată de atenția care i se acordă.

— Claire are o gură și la ceafa, îmi explică Miliard, care stătea lângă mine îmbrăcat într-un frac (și nimic mai mult).

— O ce?

— Haide, arată-i! spuse cineva.

În curând, toți cei așezați la masă începură s-o bată la cap pe Claire să mănânce ceva. Și, până la urmă, Claire se supuse, doar ca să le închidă gura.

Cineva îi puse în față un copan de găscă. Fata se întoarse și, apucând brațele scaunului, se aplecă în spate, scufundându-și ceafa în farfurie. Se auzi un molfăit distinct și când își ridică din nou capul, din copanul de

gâscă lipsea o îmbucătură uriașă. Pe sub buclele ei aurii se vedea un șir de colți ascuțiți. Dintr-odată, am înțeles cum trebuia să interpretez fotografia stranie a lui Claire pe care o văzusem în albumul lui Miss Peregrine, căreia fotograficul îi dedică două poziții: una pentru chipul ei gingaș și una pentru buclele care îi mascau perfect ceafa.

Claire se întoarse cu fața și își încrucișă brațele, iritată că s-a lăsat convinsă să facă o demonstrație atât de umilitoare. Stătea fără a scoate o vorbă, pe când ceilalți mă bombardau cu întrebări. După ce Miss Peregrine respinse alte câteva referitoare la bunicul meu, copiii și-au îndreptat atenția spre alte subiecte. Păreau interesați mai ales de cum era să trăiești în secolul douăzeci și unu.

— Ce fel de mașini zburătoare aveți?
mă întrebă Horace, un adolescent
îmbrăcat într-un costum închis la
culoare, ceea ce-l făcea să arate ca
asistentul unui antreprenor de pompe
funebre.

— N-avem așa ceva, am spus. Cel
puțin deocamdată.

— Au construit orașe pe lună? mă întrebă plin de speranță un altul.

— Am lăsat în urmă niște gunoaie și un steag prin anii '60, dar cam asta a fost tot.

— Și tot Marea Britanie conduce lumea?

— Aăă... nu chiar.

Păreau dezamăgiți. Mirosind ocazia, Miss Peregrine spuse:

—Vedeți, copii? Viitorul nu sună chiar atât de bine, până la urmă. Tot mai bine e să trăim aici și acum!

Aveam impresia că încercase să-i convingă de acest lucru de mai multe ori, dar nu prea reușise. Dar vorbele ei m-au pus pe gânduri: oare de când erau prinși în bucla aceasta, în acest „aici și acum“?

—Vă supărați dacă vă întreb câți ani aveți? i-am întrebat.

— Eu am optzeci și trei, spuse

Horace.

Olive ridică mâna plină de zel.

— Eu împlinesc șaptezeci și cinci și jumătate săptămâna viitoare!

Mă întrebam cum măsurau lunile și anii dacă tot timpul retrăiau aceeași zi.

— Eu am o sută șapte sau o sută opt, spuse Enoch, un băiat cu ochii oboșiți. Nu părea să aibă mai mult de șaisprezece.

— Am mai stat într-o buclă înainte de-a ajunge aici, îmi explică.

— Eu am aproape optzeci și șapte, spuse Miliard cu gura plină de zeama lăsată de carnea de găscă și în timp ce vorbi, o îmbucătură mestecată pe

jumătate se învârti în gura lui invizibilă. Se auziră gemete și oamenii își acoperiră ochii sau se uitară în altă parte.

Apoi a venit rândul meu. Le-am spus că am șaisprezece ani. Câțiva copii se holbară la mine. Olive râse surprinsă. Li se părea ciudat că eram atât de tânăr, iar mie mi se părea ciudat cât de tineri păreau ei. Cunoșteam o grămadă de octogenari din Florida, dar copiii ăștia nu se comportau deloc ca ei. Era ca și când continuitatea vieții lor de aici, zilele acestea invariabile - vara aceasta perpetuă și nemuritoare -, le-ar fi ținut sentimentele și corpurile în captivitate, condamnate la tinerețe eternă, ca în povestea lui Peter Pan și a Băieților săi Pierduți.

De afară se auzi un tunet neașteptat
- al doilea în seara aceasta, dar mai aproape și mai puternic decât primul

- care mișcă argintăria și farfuriile.
— Haideți, grăbiți-vă și terminați
ce mai aveți în farfurii! le ordonă
Miss Peregrine și înainte să-și
termine îndemnul, casa se zgudui
din nou.

În spatele meu, o fotografie
înramată zbură de pe perete.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Sunt nemții ăia nenorociți din
nou! mârâi Olive și bătu cu pumnul
ei micuț în masă, imitând un adult
irascibil.

Apoi am auzit ceva ca o sirenă,
declanșându-se undeva departe și
dintr-odată mi-am dat seama ce se
întâmpla. Era noaptea aceea din 3

septembrie 1940 și, în scurt timp, o bombă avea să cadă din cer și avea să facă o gaură imensă în casă. Sirena era o alarmă antiaeriană și sunetul venea dinspre coama dealului.

— Trebuie să ieșim de aici, am spus cu vocea sugrumată de panică. Trebuie să plecăm înainte să arunce bomba!

— Nu știe! chicoti Olive. Crede c-o să murim!

— E doar conversa, spuse Miliard și ridică din umerii redingotei. Nu-i nevoie să îți uzi izmenele.

— Se întâmplă în fiecare noapte? Miss Peregrine dădu din cap.

— în fiecare noapte, da.

Dar, cumva, îmi venea greu să mă liniștesc.

— Putem să ieșim să-i arătăm lui Jacob? întrebă Hugh.

— Da, putem? se milogi Claire, dintr-odată însufletită după douăzeci de minute de îmbuinare. E așa de frumoasă conversația!

Miss Peregrine obiectă, atrăgându-le atenția că nu terminaseră cina, dar copiii se milogiră de ea până când cedă.

— Bine, dar să vă puneți măștile.

Copiii săriră de pe scaune și se năpustiră afară, lăsând-o în urmă pe sărmana Olive, până când cuiva i se făcu milă de ea și se întoarse s-o dezlege de scaun. Am alergat în urma lor până la foaietul lambrizat, unde fiecare înșfăcă un obiect dintr-un dulap, înainte de a da buzna afară. Miss Peregrine îmi dădu și mie ceva.

M-am oprit și am sucit-o în toate direcțiile. Arăta ca o față dezumflată din cauciuc negru, cu găuri mari, acoperite cu sticlă, ca niște ochi bulbucați, înmărmuriți de frică, și un râț dezumflat care se termina într-o canistră perforată.

— Haide, spuse Miss Peregrine, pune-o pe cap.

În clipa următoare mi-am dat seama ce era: o mască de gaz.

Am tras-o pe față și am urmat-o până la pajiștea din fața casei, unde copiii stăteau împrăștiați ca niște piese de șah pe o tablă fără marcaje, anonimi în spatele măștilor lor ridicate spre cer, urmărind niște valuri de fum negru plutind în văzduh. Vârfurile copacilor ardeau pe orizontul încețoșat. Aveam impresia

că uruitul avioanelor invizibile se aude din toate direcțiile.

Din când în când se auzea câte o explozie înfundată, pe care o percepeam ca pe o a doua inimă ce-mi bătea în piept, urmată de niște valuri de aer fierbinte, ca și când cineva ar fi deschis și închis un cuptor chiar în fața mea. Mi-am ferit capul după fiecare undă de șoc, dar copiii nici măcar nu s-au clintit. În schimb, au început să cânte și versurile lor păstrau întocmai ritmul exploziilor.

Aleargă, aleargă, ALEARGĂ,
iepuraș!

Pang, pang, PANG, te împușcă un
arendaș,
N-o să mănânce friptură de iepuraș,
mai bine aleargă, FUGI de mardeiaș!

Cerul fu brăzdat de câteva trasoare chiar în clipa în care terminară de cântat. Copiii aplaudară ca niște spectatori la o demonstrație cu focuri de artificii, fulgerele colorate reflectându-se în măștile lor. Atacul acesta nocturn devenise o parte atât de obișnuită a vieții lor, încât nu-l mai considerau ceva terifiant - de fapt, în albumul cu fotografii al lui Miss Peregrine, poza aceea fusese intitulată „Demonstrația noastră frumoasă”. Și, în felul ei morbid, presupun că asta și era.

Se porni o ploaie mărunță, de parcă toate bucățelele acelea de metal zburătoare ar fi perforat norii.

Zguduielele se răriră. Atacul păru pe sfârșite.

Copiii începură să plece. Am crezut că vom intra înapoi în casă, dar trecură prin fața ușii principale și se îndreptară spre cealaltă parte a curții.

— Unde ne ducem? i-am întrebat pe doi copii mascați.

Nu mi-au răspuns, dar m-au luat cu blândețe de mâini, părând că și-au dat seama că sunt agitat, și m-au condus spre ceilalți. Am înconjurat casa și ne-am oprit lângă colțul din spate, unde toată lumea se adunase în jurul unui tufiș imens. Acesta nu era tuns în formă de creatură mitică, ci reprezenta un om care se odihnea în iarbă, sprijinit pe un braț și arătând spre cer cu celălalt. În scurt timp mi-am dat seama că era o copie naturală a frescei lui Michelangelo

din Capela Sixtină, reprezentându-l pe Adam. Având în vedere că era sculptată dintr-un tufiș, era chiar impresionantă. Aproape că puteai să distingi expresia pașnică de pe chipul lui Adam, care avea două gardenii înflorite în loc de ochi.

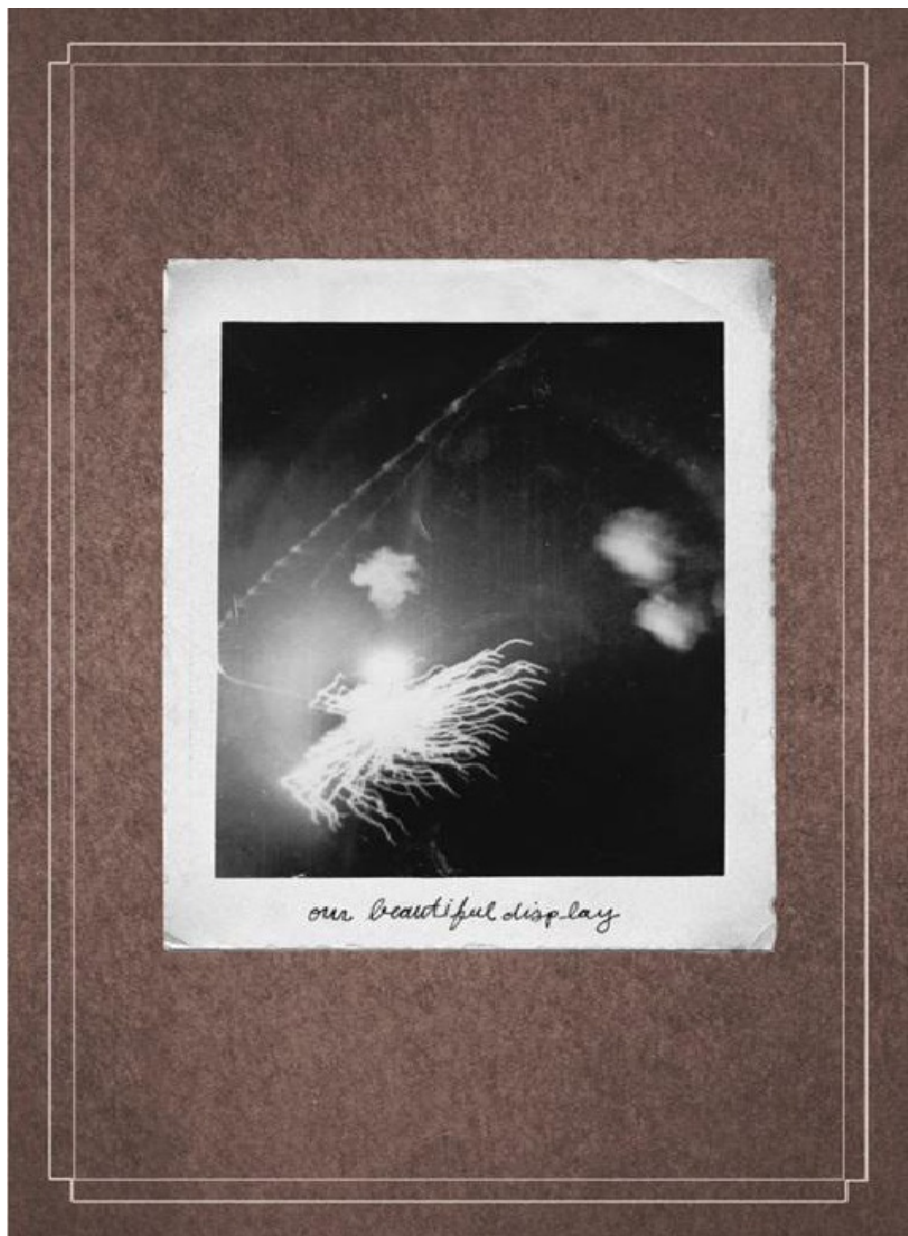
Am zărit-o pe fata cu părul vâlvoi stând aproape de mine. Purta o rochie înflorată care fusese peticită de atâtea ori încât părea o cuvertură matlasată. M-am dus la ea și, arătând spre Adam, am întrebat-o:

— Tu ai făcut asta? Fata dădu din cap.

— Cum?

Se aplecă și puse o palmă deasupra ierbii. Câteva secunde mai târziu, o colecție de frunze în formă de palmă

se suciră, se întinseră și crescură
până când îi atinseră palma.

— Ce nebunie! am spus.
E clar, nu mă exprimam foarte
articulat.

Cineva îmi făcu semn să tac. Copiii stăteau cu capetele ridicate și arătau spre un punct de pe cer. M-am uitat în sus, dar am văzut doar câțiva nori de fum în care se reflectau flăcările portocalii ale incendiilor izbucnite.

Apoi am auzit un singur motor de avion, acoperindu-le pe celelalte. Se auzea de aproape, de foarte aproape. Am intrat în panică. Asta e noaptea în care au fost omorâți. Mai exact, momentul acela. Oare copiii ăștia au murit în fiecare seară, m-am întrebat, doar ca apoi să fie reînviați de bucla asta, ca o sectă sinucigașă sisifică, condamnată la moarte prin explozie și cusută la loc, iar și iar?

Un obiect mic și cenușiu despică norii și se apropie de noi zgomotos. „E

un pietroi”, m-am gândit, dar pietroaiele nu şuieră în cădere.

„Aleargă, aleargă, aleargă, iepuraş!”

As fi vrut, dar nu mai aveam timp; tot ce puteam să fac era să tip şi să mă arunc la pământ, ca să mă ascund. Dar nu exista niciun ascunziş, așa că am aterizat pe iarbă şi mi-am aruncat braţele deasupra capului, de parcă astfel l-aş fi putut împiedica să se desprindă de restul corpului.

Mi-am încleştat fălcile şi am închis ochii, ţinându-mi respiraţia, dar în loc de bubuitul asurzitor la care mă aşteptam, se aşternu o linişte totală, profundă. Dintr-odată nu se mai auzi niciun motor urnind, nici bombe şuierânde, nici pocnetele armelor din depărtare. Era ca şi când cineva ar fi

apăsasem pe butonul mute al telecomenzii și ar fi oprit sonorul.

Oare eram mort?

Mi-am descoperit capul și, încet, am aruncat o privire în spate. Crengile aplecate de vânt ale copacilor înghețaseră. Cerul arăta ca o fotografie, cu niște flăcări înmărmurite ce lungeau un taluz de nori. Picăturile de ploaie atârnav suspendate în fața ochilor mei. Iar în mijlocul cercului de copii, ca un obiect folosit într-un ritual esoteric, plutea bomba cu vârful în jos, balansând parcă pe degetul întins al lui Adam.

Apoi, ca un film care ia foc în proiector, în timp ce-l urmărești, o albeață fierbinte, ca o floare, se întinse în fața mea și înghiți totul.

Primul lucru pe care l-am auzit din nou a fost un hohot de râs. Apoi albeața dispăru și am văzut că eram în continuare adunați în jurul lui Adam, ca și înainte, dar bomba dispăruse și era o noapte liniștită, cerul senin fiind iluminat doar de o lună plină. Când am ridicat privirea, am zărit-o pe Miss Peregrine, care îmi întinse mâna. Am apucat-o și m-am ridicat în picioare, împleticindu-mă buimac.

— Te rog să primești scuzele mele, spuse. Ar fi trebuit să te pregătesc mai bine.

Dar nu reuși să-și ascundă zâmbetul și nici copiii, care între timp își scoșeseră măștile. Eram sigur că mi-au făcut o farsă.

Mă simțeam amețit și nu eram deloc în apele mele.

— Cred c-ar trebui să mă întorc acasă, i-am spus lui Miss Peregrine. Tata o să-și facă griji. Pot să plec acasă, nu-i așa? am adăugat repede.

— Bineînțeles că poți, spuse ea și ceru cu voce tare un voluntar care să mă conducă înapoi la tumulul celtic.

Spre surprinderea mea, cea care ieși în față fu chiar Emma. Miss Peregrine părea mulțumită.

— Sunteți sigură că e OK? am întrebat-o în șoaptă pe directoare. Acum câteva ore era gata să-mi taie gâtul.

— O fi domnișoara Bloom iute la mânie, dar e una din pupilele mele cele mai de încredere, răspunse ea. Și

cred că aveți câte ceva de discutat departe de urechile curioase.

Cinci minute mai târziu am pornit la drum, doar că de data asta n-aveam mâinile legate și ea nu mă împungea cu cuțitul în spate. Câțiva copii mai mici ne-au însoțit până în curte. Voiau să știe dacă mă voi întoarce a doua zi. Am făcut niște promisiuni vagi, dar îmi era greu să realizez ce se întâmpla în clipa aceea, darămite în viitor.

Am intrat în pădurea întunecată singuri. Când casa dispăru în spatele nostru, Emma ridică palma întoarsă în sus, își atinse ușor încheietura și o minge mică de foc se aprinse chiar deasupra degetelor ei. O ținu în fața ei, ca un chelner care duce tavă, iluminând poteca și dezvăluind

umbrele noastre gemene întinse peste copaci.

— Ți-am mai zis cât de tare e chestia asta? am încercând să rup tăcerea care devenea din ce în ce mai apăsătoare.

— Ba nu e tare deloc, răspunse Emma și apropie flacăra de mine până când i-am simțit căldura.

M-am ferit și am rămas câțiva pași în urmă.

— Nu mă refeream la... voiam să zic că e tare că poți să faci asta.

— Poate dacă ai vorbi normal, te-aș înțelege, se răsti.

Ne-am oprit și ne-am cercetat unul pe celălalt, de la o distanță prudentă.

— Nu trebuie să-ți fie frică de mine, spuse ea.

— Serios? De unde să știu că nu mă crezi vreun monstru și nu m-ai atras aici doar ca să mă omori, în sfârșit?

— Nu fi prost! spuse. Ai venit neanunțat, erai un străin pe care nu-l cunoșteam și m-ai urmărit ca un nebun. Ce era să cred?

— Bine, am înțeles, i-am spus, deși nu era chiar așa. Se uită în jos și începu să sape o gaură mică în pământ cu vârful bocancului. Flacăra din palma ei se coloră din portocaliu într-un indigo rece.

— Am mințit. Adevărul e că te-am recunoscut. își ridică privirea spre mine.

— Semeni foarte tare cu el.
— Mi s-a mai spus.

— Îmi pare rău că ți-am spus toate grozăviile alea. N-am vrut să te cred - n-am vrut să cred că ești cine spuneaai că ești. Știam ce ar fi însemnat asta.

— Nu-i nimic, am răspuns. În copilărie mi-am dorit foarte tare să vă cunosc. Și acum când, în sfârșit, am ocazia..., am scuturat din cap. Îmi pare rău că a trebuit să vin aici din cauza asta.

Și în clipa următoare s-a repezit spre mine, aruncându-și brațele în jurul gâtului meu, stingând flacăra chiar înainte de a mă atinge. Palma ei era fierbinte în punctul în care o ținuse. Am stat așa în întuneric, eu și adolescența aceasta îmbătrânită, fata aceasta, de-a dreptul frumoasă, care l-a iubit pe bunicul meu când a fost

de vârsta mea. N-am putut să fac altceva decât să o cuprind și eu cu brațele și, după un timp, cred că am început să plângem amândoi.

Am auzit-o suspinând adânc în întuneric, apoi se eliberă din îmbrățișarea mea. Flacăra reînvie în mâna ei.

— îmi pare rău, a spus. De obicei nu sunt așa de...

— Nu-ți face griji.

— Ar fi bine s-o luăm din loc.

— Ia-o tu înainte, am spus.

Am traversat pădurea învăluți într-o liniște confortabilă. Când am ajuns la mlaștină, mi-a spus:

— Pune piciorul exact unde îl pun

eu, și așa am și făcut, punându-mi picioarele exact pe urmele lăsate de ea.

În depărtare, gazele emanate de mlaștină răbufniră în coloane verzui, de parcă ar fi vrut să salute flacăra din palmele Emmei.

Am ajuns la tîmîlul și am intrat cu capetele plecate, tîrîndu-ne unul după celălalt spre încăperea din capăt, până când am ieșit pe partea cealaltă, unde ne aștepta o lume învăluită în ceață. Emma mă conduse înapoi la potecă și când am ajuns și-a împletit degetele cu ale mele și mi le-a strâns. Am stat așa, fără să spunem nimic, timp de câteva secunde. Apoi ea s-a întors cu spatele și a plecat, perdelele de ceață înghițind-o atât de repede încât, preț de o clipă, chiar mă întrebam dacă mă însoțise cu adevărat.

* * *

In drum spre oraș, mai că nu mă așteptam să găsesc căruțe trase de cai, hoinărind pe stradă. Dar în loc de asta, am fost întâmpinat de zumzăitul generatoarelor și de licăritul ecranelor TV din spatele ferestrelor. Eram acasă, indiferent ce-ar fi însemnat asta.

L-am găsit pe Kev după teighea. Când am intrat, ridică un pahar în cinstea mea. Nici unul dintre bărbații din pub nu voiau să mă linșeze. Totul părea din nou în regulă.

Am urcat și l-am găsit pe tata dormind în fața lapto- pului de pe măsuta noastră. Când am închis ușa, tresări și se trezi.

— Hei! Salut! Ai stat până târziu.
Sau? Cât e ceasul?

— Nu știu, am spus. Nu e trecut de
nouă, cred. Se întinse și își
funcționează încă. Generatoarele
frecă ochii.

— Și ce-ai făcut toată ziua? Am
sperat c-o să ne vedem la cină.

— Nimic, am mai cotrobăit prin
casa veche și cam atât.

— Ai găsit ceva interesant?

— Ăăă... nu prea, am spus, dându-
mi seama că poate era mai bine să
mă rezum la un răspuns mai vag, în
loc de unul elaborat.

Mă privi cu ochi bănuitori.

— Unde ai găsit alea?

— Ce anume?

— Hainele alea, spuse.

Am coborât privirea și mi-am dat seama că uitasem de tot de costumația pantalonide-stofă-și-bretele, cu care eram îmbrăcat.

— Le-am găsit în casă, am spus, pentru că n-aveam timp să inventez un răspuns mai puțin ciudat. Nu-i așa că arăt mișto?

Tata se strâmbă.

— Te-ai îmbrăcat cu haine ? Jake, nu sună deloc igienic. Și cu jeanșii și geaca ce-ai făcut?

Trebuia să schimb subiectul.

— S-au murdărit rău de tot, așa că, ăăă...

Am amuțit și am încercat să par surprins de documentul deschis pe laptop.

— Uăau, e cartea ta? Cum merge?
Tata închise brusc laptopul.

— Nu cartea mea e problema acum. Important e să te faci tu bine. Și nu cred că statul în casa aia părăsită, singur, e terapia la care s-a referit dr. Golan, atunci când ne-a sfătuit să venim aici.

— Uau, ăsta a fost un record, am spus.

— Ce?

— Nu cred c-au mai trecut atâtea zile fără să-l amintești pe psihiatrul meu.

M-am prefăcut că mă uit la un ceas de mână inexistent.

— Patru zile, cinci ore și douăzeci și șase de minute. Am oftat.

— A fost plăcut cât a durat.

— Omul ăla te-a ajutat mult, să știi, mi-a spus. Numai Dumnezeu știe în ce hal ai fi fost dacă nu l-am fi găsit.

— Ai dreptate, tată. E adevărat, dr. Golan m-a ajutat cu adevărat. Dar asta nu înseamnă că poate să controleze fiecare detaliu al vieții mele. Adică, știi, imi mai lipsește să-mi cumpărați o brățară pe care să scrie: „Ce ar face Golan?” în felul ăsta, pot să-mi pun întrebarea de fiecare dată când vreau să fac ceva, nu contează ce. înainte să mă cac. Oare cum ar vrea dr. Golan să mă cac? Să țintesc vasul, cumva într-o parte, sau să-l las să aterizeze direct în centru? Care ar fi căcatul cel mai benefic pentru mine, din punct de vedere psihologic?

Tata n-a spus nimic preț de câteva secunde, apoi când a început să vorbească, vocea lui era joasă și gravă. Mi-a zis că aveam să-l însoțesc

la privitul păsărilor, indiferent că-mi convenea sau nu. Când i-am răspuns că se înșală amarnic, se ridică și coborî la bar. Am presupus că-o să-și ia ceva de băut sau ceva de genul ăsta, așa că m-am dus să-mi scot hainele de clown, dar după câteva minute bătut la ușă și îmi spuse că cineva vrea să vorbească cu mine la telefon.

Am crezut că e mama, așa că am strâns din dinți și l-am urmat până jos, la cabina de telefon din colțul îndepărtat al pubului. Tata îmi întinse receptoru, apoi se duse să se așeze la o masă. Am închis usa cabinei după mine.

— Alo?

— Tocmai am discutat cu tatăl tău, spuse o voce de bărbat. Părea puțin supărat.

Era dr. Golan.
Voiam să-i spun că putea să-și vâre ideile în cur împreună cu tata, dar știam că situația necesita puțin tact. Dacă-l scoteam din sărite pe dr. Golan, puteam să-mi iau la revedere de la vacanța mea de pe insulă. Deocamdată nu puteam să plec, nu înainte să aflu mai multe despre copiii deosebiți. Așa că am cooperat și i-am explicat ce am mai făcut - fără să-i povestesc despre copiii din buclă - și am încercat să-l conving că începusem să-mi pierd interesul, spunându-i că nici insula și nici bunicul n-aveau nimic ieșit din

comun. Era ca o mini-sesiune la telefon.

— Sper că nu-mi spui ce crezi tu că vreau să aud de la tine. Devenise replica lui favorită.

— Poate ar trebui să vin până acolo să te examinez. Mi-ar prinde bine o scurtă vacanță. Cum ți se pare?

Te rog frumos, sper că glumești, mi-am spus în gând.

— Sunt bine. Pe bune.

— Calmează-te, Jacob. Glumeam doar, deși numai Dumnezeu știe cât de bine mi-ar face să mai plec de la birou. Oricum, te cred. Chiar pari OK, din câte aud. De fapt, i-am spus și tatălui tău că cel mai bine ar fi să te lase puțin să te descurci singur și să-ți rezolvi problemele pe cont propriu.

— Serios?

— Te-am păzit destul, și eu, și părinții tăi. La un moment dat, devine contraproductiv.

— Păi... mulțumesc, apreciez foarte mult.

A mai spus ceva, dar nu prea am înțeles; se auzeau prea multe zgomote de fundal la capătul celălalt al firului.

— Vă aud prost, am spus. Sunteți într-un mail sau ce?

— Sunt la aeroport. O aștept pe soră-mea. Oricum, te-am îndemnat să te simți bine. Cercetează locurile și nu-ți face prea multe griji! Ne vedem în curând, nu-i așa?

— Mulțumesc încă o dată, dr. Golan.

Când am pus receptorul în furcă, m-am simțit prost că îl criticasem.

Era a doua oară când îmi lua
apărarea, iar părinții mei nu.

Tata trăgea de o bere în capătul
celălalt al încăperii. În drum spre
cameră, m-am oprit la masa lui.

— Apropo de ce o să fac mâine...,
am spus.

— Fă ce vrei, ce pot să spun.

— Ești sigur?

Ridică din umeri îmbufnat.

— Dacă așa a ordonat doctorul.

— Mă întorc înainte de cină.
Promit.

Dădu din cap. L-am lăsat la bar și
am urcat, cu gândul să mă culc.

Înainte să adorm, gândurile îmi
rătăceau în toate direcțiile, la copiii
deosebiți și la prima întrebare pe care
i-au pus-o lui Miss Peregrine când m-

a prezentat: „Jacob o să stea cu noi?“
în clipa aceea, mi-am spus:
„Bineînțeles că nu.“ Dar, de fapt, de
ce nu? Ce pierdeam dacă nu mă mai
întorceam niciodată acasă? Mi-am
imaginat casa rece și cavernoasă,
orașul în care n-aveam niciun
prieten, plin de amintiri neplăcute și
viața extrem de plictisitoare pe care
mi-o pregătiseră. Mi-am dat seama că
până acum nu mi-a trecut niciodată
prin cap s-o refuz.

CAPITOLUL ȘAPTE

Dimineața veni cu ploaie, vânt și
ceață, adică o vreme sHîdeprimantă,

drept pentru care mi-a fost greu să cred că ziua precedentă fusese mai mult decât un vis frumos și straniu.

Mi-am înfulecat micul dejun și i-am spus lui taică-meu că ies. Se uită la mine ca la un nebun.

— Pe vremea asta? Ca să faci ce?

— Ca să stau cu... am spus fără să mă gândesc. Apoi, ca să-i distrag atenția, m-am prefăcut că m-am înecat cu ceva. Dar era prea târziu, mă auzise.

— Să stai cu cine? Sper că nu cu derbedeii ăia de raperi. Singura modalitate de a ieși din capcana asta era să sap și mai adânc.

— Nu. Nu cred că i-ai văzut, stau în partea cealaltă a insulei, îhm, și...
— Serios? Credeam că în partea aia nu stă nimeni.

— Păi, ba da, doar câțiva oameni, nu foarte mulți. Ciobani și... din ăștia. Mă rog, sunt de treabă, și îmi tin de șase cât sunt acolo, la casă, Prietenii și siguranța: erau două lucruri împotriva cărora tatăl meu n-avea cum să obiecteze.

— Vreau să fac cunoștință cu ei, spuse încercând să pară sever.

Își lua de multe ori masca asta, un fel de imitație a tatălui rațional care nu stă la discuții, cum își dorea să fie, cred.

— Clar. Numai că ne întâlnim acolo, pe partea cealaltă, așa că, altă dată. Dădu din cap și mai luă o îmbucătură.

— Să te întorci până la cină.

— Da, tată, recepție.

Mai că n-am alergat tot drumul până la mlaștină. În timp ce mă chinuiam să înaintez prin noroiul alunecos, încercând să-mi amintesc traseul și însulițele semi-invizibile acoperite cu iarbă, folosite de Emma ca să traverseze, m-am temut că n-o să găsesc altceva pe partea cealaltă decât mai multă ploaie și o casă în ruine. Tocmai de aceea, m-am simțit extrem de ușurat atunci când am ieșit din turnul și am găsit ziua de 3 septembrie 1940 exact așa cum o lăsasem: era o zi caldă, însorită și fără ceață, cu un cer de un azuriu trainic, pe care norii se adunau în formațiuni previzibile, și deci liniștitoare. Și ca să fie și mai bine, Emma mă aștepta deja, așezată pe

marginea zidului de piatră și arunca pietre în mlaștină.

— în sfârșit! strigă și sări în picioare. Hai odată, că te așteaptă toată lumea!

— Pe bune?

— Daa-aa, spuse dând ochii peste cap cu un aer nerăbdător, apoi mă luă de mână și mă trase după ea.

Îmi venea să sar în sus de nerăbdare - nu numai pentru că mă atinsese, dar și pentru că mă gândeam la ziua care începea, o zi plină de posibilități infinite. Cu toate că, la suprafață, avea să fie perfect identică cu cea de ieri - avea să bată aceeași briză și aveau să cadă aceleași crengi -, aveam s-o percep și s-o trăiesc altfel. Și la fel și copiii deosebiți. Ei erau zeii acestui rai

ciudat, în miniatură, iar eu eram oaspetele lor.

Am luat-o la fugă prin mlaștină și apoi prin pădure, de parcă am fi întârziat de la o întâlnire. Când am ajuns la casă, Emma m-a condus în spate, în curtea din dos, unde fusese ridicată o scenă mică din scânduri de lemn. Copiii mișunau în fața casei, intrând și ieșind, cărând recuzite de teatru, încheindu-se la sacouri și trăgând fermoarele rochiilor cu paiete. Pe scenă se încălzea o orchestră mică, compusă doar dintr-un acordeon, un trombon amărât și un ferăstrău¹ muzical la care cânta Horace cu un arcuș.

— Ce-i asta? am întrebat-o pe Emma. Ați făcut o piesă de teatru?

— Ai să vezi, spuse.

- Cine joacă?
- Ai să vezi.
- Și despre ce e?

Emma mă ciupi.
Se auzi un fluier și toată lumea se îngrămădi spre șirul de scaune rabatabile din fața scenei. Eu și Emma ne așezarăm chiar în clipa în care traseră cortina. Apăru o pălărie din paie care plutea deasupra unui costum țipător, cu dungi roșii și albe. Abia când i-am auzit vocea mi-am dat seama că era - desigur - Miliard.

— Doaaaamnelor și dooomnilor! țipă. Îmi face o deosebită plăcere să vă prezint un spectacol unic în istoria omenirii! O demonstrație de un curaj nemaiîntâlnit, de o magie desăvârșită - pur și simplu, n-o să vă vină să vă credeți ochilor! Stimați cetățeni, vi-i

prezint pe Miss Peregrine și pe Copiii ei Deosebiți!

Spectatorii aplaudară furtunos.

Miliard își înclină pălăria.
— Pentru primul spectacol de iluzionism o s-o invit pe scenă pe însăși Miss Peregrine!

Dispăru în spatele cortinei și apăru puțin mai târziu, cu un cearșaf înfășurat pe un braț și un șoim migrator pe celălalt. Dădu din cap spre orchestra care începu să cânte un soi de muzică de carnaval răgușită.

Emma îmi dădu un ghiont.

— Fii atent! șopti.

1

Sau „joagăr“, cu un timbru muzical „asemănător cu cel al tereminului.

Millard lăsă șoimul jos și ridică cearșaful, ascunzând pasărea de spectatori. Apoi începu o numărătoare inversă.

— Trei, doi, unu!

La „unu“ am auzit clar niște bătăi de aripi și i-am zărit capul lui Miss Peregrine - capul ei uman, adică - apărând de după cearșaf, în mijlocul unor ropote de aplauze și mai înflăcărate. Avea părul dezordonat și nu se vedea decât de la umeri în sus; părea goală în spatele cearșafului. Se pare că atunci când te transformi în pasăre, hainele nu te însoțesc. Miss Peregrine apucă marginile cearșafului și îl înfășură în jurul ei, rușinoasă.

— Domnule Portman, spuse aruncându-mi o privire pătrunzătoare

de pe scenă, sunt atât de bucuroasă că te-ai întors! Știi, ăsta e un spectacol modest pe care-l prezentam atunci când făceam turnee pe continent, în vremuri de demult. M-am gândit c-ar putea fi instructiv.

Unii după alții, copiii deosebiți se ridicară de pe scaun și urcară pe scenă, fiecare cu rolul său. Miliard își scoase smochingul, devenind complet invizibil și începu să jongleze cu niște sticle. Olive își scoase pantofii de plumb și ne oferî o demonstrație care sfida legile gravitației, pe o pereche de bare paralele. Emma aprinse focul, îl înghiți și apoi îl scoase pe gură, fără a se arde. Am aplaudat până când mi s-au înroșit palmele.

Când Emma a revenit la locul său, m-am întors spre ea și i-am spus:

— Nu înțeleg. Dădeți spectacole din astea pentru oameni?

— Da, bineînțeles.
— Pentru oameni obișnuiți

— Da, normal, pentru oameni obișnuiți. Crezi că deosebiții ar da bani ca să vadă ceva ce pot face și ei?

— Dar nu vă dădeți de gol... gen? Emma chicoti.

— Nimeni nu bănuia nimic, spuse. Oamenii vin la spectacole din astea mici ca să vadă cascadorii și trucuri și mai știu eu ce, și, în ceea ce ne privea, chiar asta au primit.

— Cu alte cuvinte, vă ascundeți la vedere.

— Mai demult, cei cu puteri deosebite își câștigau traiul așa, spuse Emma.

— Și nu s-a prins nimeni?

— Se mai întâmpla să ne trezim cu câte un cap sec în culise care ne puneau tot felul de întrebări prostești, dar tocmai de aceea, aveam tot timpul pe cineva mai cu... un braț ferm, care îi dădea afară de aterizau în fund. Că vor- birăm de lup - uite-o, e ea!

Pe scenă, o fată cu aspect băiețos încerca să tragă un bolovan cam de mărimea unui frigider mai mic, de după cortină.

— N-o fi ea cea mai ageră la minte, șopti Emma, dar are o inimă de aur și ar trece prin foc pentru prietenii ei. Sunt prietene la cataramă cu Bronwyn.

Cineva împărți un set de cartonașe promoționale folosite de Miss

Peregrine ca să facă reclamă spectacolului lor. Cartonașul lui Bronwyn fusese ultimul pe care l-am primit. Poza o înfățișa în picioarele goale, sfidând camera cu o privire rece și tăioasă. Pe verso era scris ca un blazon: „UIMITOAREA FATĂ-PUTERNICĂ DIN SWANSEA!“

— De ce nu are în mână un bolovan, ceva, dacă asta face pe scenă? am întrebat-o pe Emma.

— Era prost dispusă pentru că Pasărea a obligat-o să se îmbrace în haine de „domnișoară”⁴¹ pentru fotograf. N-a vrut să ridice nici măcar o cutie pentru pălării.

— Dar se pare că la pantofi a tras linie.

— Da, așa face mereu.

Bronwyn târâse bolovanul în mijlocul scenei și, preț de o secundă apăsătoare, se holbă la mulțime de parcă cineva ar fi învățat-o să facă o pauză de efect. Apoi, se aplecă și apucă bolovanul cu mâinile ei mari și îl ridică încet deasupra capului. Toată lumea începu să aplaude și să chiuie, iar entuziasmul copiilor nu păru deloc slăbit de faptul că, probabil, o văzuseră făcând trucul acesta de o mie de ori. Era de parcă m-aș fi aflat la un meci¹ între două scoli străine.

Bronwyn căscă și părăsi scena cu bolovanul la subraț. A urmat fata cu părul vâlvoi.

—O cheamă Fiona, îmi spuse Emma. Stătea cu fața spre spectatori, în spatele unui ghiveci plin cu pământ,

cu mâinile ridicate deasupra lui, ca un dirijor. Orchestra începu să cânte „Zborul bondarului^{1*} (mă rog, s-au străduit), iar Fiona făcu câteva mișcări prin aer cu mâinile, deasupra ghiveciului, cu fața contorsionată de efort și de concentrare. În timp ce muzica urcă

spre un crescendo dramatic, din ghiveci se ridică un șir de margarete care se întinseră spre mâinile ei. Era

ca un videoclip din ăla cu plante înfloritoare filmate pe repede înaintea, doar că Fiona părea că le ridică din patul lor argilos prin niște fire invizibile. Copiii apreciară

demonstrația și săriră de pe scaune ca s-o aclame.

Emma frunzări teancul de cartonașe până când ajunse la cel al Fionei.

— Asta e poza mea preferată, spuse. Am muncit zile-n șir la costumul ei.

M-am uitat la fotografie. Fiona era îmbrăcată ca o cerșetoare și avea în brațe un pui de găină.

¹Pep rally în engl. în src., eveniment menit să întărească spiritul colectiv al școlii înainte de un meci sau eveniment important, specific școlilor din SUA și Canada.

— Ce vrea să reprezinte? am întrebat-o. O țărăncă fără adăpost? Emma mă ciupi.

— Trebuia să arate natural, ca un om sălbatic. Am numit-o Jill a Junglei.

— Și chiar e din junglă?

— Nu, e din Irlanda.
— Sunt mulți pui în junglă?

Emma mă ciupi din nou. În timp ce șușoteam, Hugh i se alătură Fionei pe scenă. Stătea cu gura deschisă și lăsa albinele să iasă și să polenizeze florile Fionei, ca într-un ritual de împerechere ciudat.

— Și ce mai știe să crească Fiona în afară de flori și de tufișuri?

— Toate legumele astea de aici, spuse Emma și îmi arată răsadurile din grădină. Și uneori, copaci.

— Serios? Copaci întregi?

Emma căută din nou printre cartonase.

— Uneori ne jucăm de-a „Jack și vrejul de fasole”¹¹. Cineva apuca un puiet de la marginea pădurii și noi ne uitam la Fiona, curioși să vedem cât de mult putea să-l întindă în timp ce persoana respectivă stătea pe trunchiul puietului.

Găsi fotografia pe care o căuta și o atinse ușor cu degetul.

— Aici a doborât recordul, spuse mândră. Douăzeci de metri.

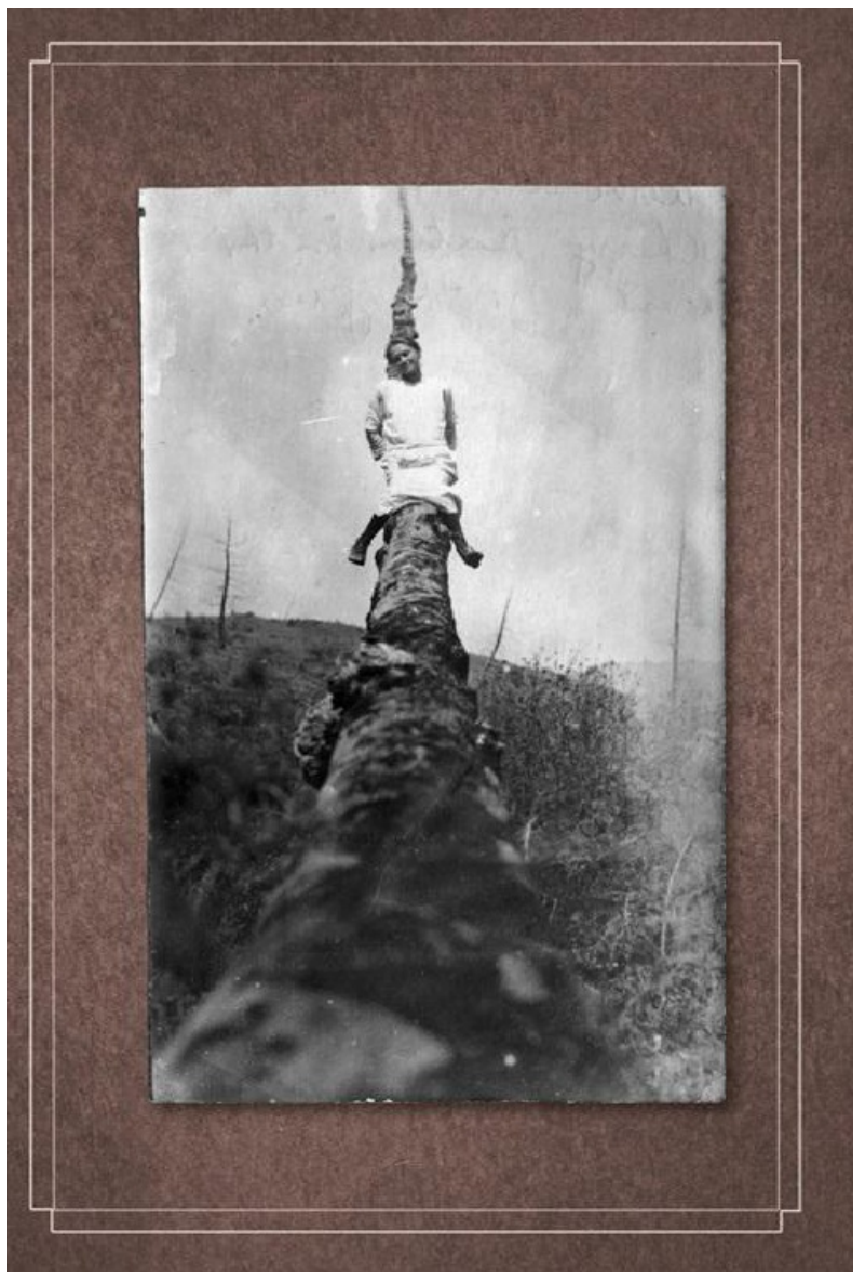
— Văd că vă plictisiți destul de tare, nu-i așa?

Dădu să mă ciupească din nou, dar am prins-o de mână. Nu sunt expert în privința fetelor, dar când una te ciupește de patru ori, poți fi convins că flirtează cu tine.

După ce Fiona și Hugh părăsiră scena, au mai urmat câteva

spectacole, dar copiii începuseră să se fâțăie pe scaune și în scurt timp ne-am împrăștiat și am petrecut restul zilei cuprinși de beatitudinea verii: am lenevit la soare, sorbind limonadă, am jucat crichet, am grădinărit, deși datorită Fionei nu prea aveam multe de făcut, am discutat despre diferite meniuri pentru prânz. Aș fi vrut s-o întreb mai multe pe Miss Peregrine despre bunicul meu - un subiect pe care-l evitam când vorbeam cu Emma care devenea posacă ori de câte ori îi rosteam numele -, dar directoarea plecase să țină un curs copiilor mai mici în camera de lucru. Dar părea că am destul timp și ritmul moale al zilei și arșița amiezii îmi răpiră dorința de a mai face cercetări și nu

voiam decât să mă plimb prin împrejurimi, cuprins de o uimire continuă, visătoare.

După un prânz indecent, format din sendvișuri cu carne de gâscă și budincă de ciocolată, Emma începu

să-i sâcâie pe copiii mai mari, încercând să-i convingă să se ducă la scaldat.

— Nici vorbă, gemu Miliard și nasturele de sus al pantalonilor săi pocni. M-am îndopat ca un curcan de Crăciun.

Ne tolănim pe scaunele capitonate cu catifea din camera de zi, plini până la refuz. Bronwyn stătea ghemuită, cu capul între două perne.

— M-aș duce la fund imediat, se auzi răspunsul ei înăbușit.

Dar Emma insistă. După zece minute de lingușeală, reuși să-i ridice pe Hugh, pe Fiona și pe Horace de pe scaunele de pluș și o provocă pe

Bronwyn - care se pare că n-ar fi renunțat în ruptul capului la o întrecere - la un concurs de înot.

Văzând că ieșim de-a valma din casă, Miliard ne certă pentru că l-am lăsat în urmă.

Cel mai bun loc pentru înot era lângă port, dar ca să ajungem acolo ar fi trebuit să traversăm tot orașul.

— Și cu bețivarii ăia nebuni care mă cred spion german ce fac? am spus. Azi chiar n-am chef să fiu alergat cu bâtele.

— Ești un prostănac, spuse Emma. Aia a fost ieri. N-o să-și mai amintească nimic.

— Acoperă-te cu un prosop ca să nu-ți mai vadă hainele alea...ăăă, din viitor, spuse Horace.

Purtam niște jeansi și un tricou, hainele cu care mă îmbrăcam de obicei, pe când Horace era îmbrăcat cu obișnuitul lui costum negru. Părea

că urmează aceeași tendință vestimentară ca și Miss Peregrine: una morbidă și ultra-formală, neadaptată ocaziei. Găsisem fotografia lui în cufărul zdrobit, încercând să se pună „la patru ace“, Horace exagerase rău de tot: pe cap avea un joben, în mâini un baston și la ochi un monoclu - ce să mai..., tot tacâmul.

— Ai dreptate, am spus ridicând sprânceana spre Horace. N-aș vrea să zică cineva că sunt îmbrăcat ciudat.

— Dacă faci cumva aluzie la vesta mea, îmi răspunse arogant, atunci, da, recunosc, sunt un împătimit al modei.

Ceilalți râseră pe înfundate.

— Dă, râdeți numai, râdeți, pe seama bătrânului Horace! Puteți să-

mi ziceți că-s un filfizon, dar doar pentru că sătenii n-o să-și amintească în ce erați îmbrăcați nu înseamnă că trebuie să arătați ca niște cerșetori!

Și după asta se apucă să-și netezească revenirile, stârnind o veselie și mai mare printre copii. Ca într-o criză de furie, Horace arată spre hainele mele, cu un deget acuzator.

— Cât despre el, Doamne ferește!... dacă asta e garderoba care ne așteaptă în viitor!

Când nu se mai auzi niciun chicotit, am tras-o pe Emma într-o parte și i-am șoptit:

— Ce-l face deosebit pe Horace - vreau să zic, pe lângă felul în care se îmbracă?

— Păi are niște vise profetice. Niște coșmaruri oribile care uneori au tendința neplăcută de a se transforma în realitate.

— Cât de des?

— Intreabă-1.

Dar Horace n-avea chef să stea la palavre cu mine. Așa că am amânat întrebarea pentru altă dată.

Când am ajuns în oraș, mi-am înfășurat un prosop în jurul meu și mi-am pus încă unul pe umeri. Chiar dacă n-a fost o profecie în adevăratul sens al cuvântului, Horace avusese dreptate: nu mă recunosc nimeni. Pe drumul principal, câțiva oameni ne-au aruncat niște priviri ciudate, dar nu s-a legat nimeni de noi. Ba chiar am trecut pe lângă tipul gras care făcuse scandal în bar cu o zi în

urmă. își umplea pipa în fața unei tutungerii și îi turuia ceva despre politică unei femei, care nu prea îl asculta. Nu m-am putut abține să nu mă holbez la el. Se holbă și el la mine, fără a mă recunoaște.

Era ca și când cineva ar fi apăsât pe reset, în ceea ce privea tot orașul. Am observat o grămadă de lucruri pe care le văzusem și ieri: aceeași căruță gonind nebușeste pe drum, cu o roată din spate alunecând din când în când pe pietriș, aceeași femeie atârând haine la uscat lângă fântână, același bărbat care ungea fundul unei bărci cu smoală, fără să fi avansat câtuși de puțin, față de acum douăzeci și patru de ore. Aproape că mă așteptam să-mi văd sosia sprintând prin oraș, urmărit de o bandă furioasă, dar cred că lucrurile nu funcționau chiar așa.

— Cred că știți o grămadă despre ce se întâmplă pe-aici, am spus. Ca ieri, cu avionul și căruța.

Miliard e cel care știe totul, zise Hugh.

— Așa e, spuse Millard. De fapt, m-am apucat de o lucrare prin care vreau să descriu o zi din viața unui oraș, din perspectiva tuturor locuitorilor săi. Ar fi prima relatare completă de acest gen. Vreau să descriu fiecare activitate, fiecare discuție, fiecare sunet scos de cei o sută cincizeci și nouă de oameni și cele trei sute treizeci și două de animale care locuiesc în Cairnholm, minut cu minut, de la răsărit și până la apus.

— Incredibil! am spus.

— Nu pot să te contrazic, răspunse

Miliard. în doar douăzeci și șapte de ani, am luat notițe despre vreo

jumătate din contingentul de animale și despre aproape toți oamenii.

Am rămas cu gura căscată.

— în douăzeci și șapte de ?
— Trei ani a stat numai la porci! spuse Hugh. Asta înseamnă că în fiecare zi, timp de trei ani, și-a luat notițe doar despre porcii îți poți imagina? „Azi s-a căcat bombonici!“ sau „Ala a spus guiț-guiț, apoi s-a culcat în propriul căcat!“

—Notițele sunt absolut necesare pentru întregul proces, ne explică răbdător Miliard. Dar îți înțeleg invidia, Hugh. Lucrarea mea promite a fi una nemiintâlnită în istoria științelor academice.

— Hai, lasă, nu te mai umfla în pene, spuse Emma. O să fie și nemiintâlnit de

plictisitoare. O să fie cel mai plictisitor lucru care s-a scris!

În loc să-i răspundă, Miliard începu să ne atragă atenția asupra anumitor lucruri înainte ca ele să se întâmple.

— Domnișoara Higgins o să aibă un acces de tuse, spuse și o femeie de pe stradă începu să tușească până când se înroși la față.

Sau:

— Chiar acum, un pescar se va plânge că nu poate ieși la fel de des cu barca din cauza războiului, și în clipa următoare, un bărbat sprijinit de o căruță plină de plase de pescuit se întoarse spre un altul și îi spuse:

— Sunt atâtea submarine nenorocite în apă, că nu mai poți nici să te duci să-ți verifici undițele!

Am rămas adânc impresionat și i-am spus asta.

— Mă bucur că există cineva care

îmi apreciază activitatea, spuse.

Ne-am plimbat de-a lungul portului aglomerat până când am ajuns la capătul docurilor și apoi am luat-o pe malul stâncos care ducea spre un cap abrupt și un golfuleț cu nisip. Noi, băieții, ne-am dezbrăcat la chiloți (cu excepția lui Horace, care își scoase doar pantofii și cravata), în timp ce fetele dispărură și se schimbă în costume de baie modeste, de modă veche. Apoi ne-am dus să înotăm cu toții. Bronwyn și Emma s-au luat la întrecere, iar noi, ceilalți, ne-am bălăcit prin apă; când am obosit, am urcat pe malul nisipos și am tras un pui de somn. Când soarele a început

să ardă prea tare, am sărit din nou în apă și când am simțit că înghețăm în apa mării, am ieșit din nou, și tot așa, până când umbrele au început să ni se lungească pe plaja din golf.

Am pornit o discuție aprinsă. Aveau să-mi pună un milion de întrebări și, departe de Miss Peregrine, puteam să le dau răspunsuri sincere. Cum arăta lumea mea? Ce mâncau oamenii, ce beau, ce haine purtau? Când aveau să fie eradicate bolile și moartea de către știință? Copiii aceștia trăiau într-o lume de vis, dar le lipseau fețele și poveștile noi. Le-am spus ce am putut, frământându-mi mintea și încercând să-mi amintesc câte ceva despre secolul XX, de la orele de istorie ale doamnei Johnston. Aterizarea pe lună! Zidul Berlinului!

Vietnam! - dar n-am reușit să fiu prea articulat.

Cel mai mult i-au uimit detaliile tehnologice și cele despre standardul de viață. Casele noastre aveau aer condiționat. De televizoare auziseră deja, dar nu văzuseră niciodată unul. Au rămas șocați când au auzit că familia mea avea câte o cutie din asta vorbitoare și cu poze în fiecare cameră. Călătoria cu avionul era la fel de obișnuită și de ieftină pentru noi ca o călătorie cu trenul pentru ei. Armata noastră lupta cu ajutorul unor avioane-țintă, controlate prin telecomandă. Aveam asupra noastră computere de mărimea unui telefon, care încăpeau în buzunarele noastre și, deși al meu nu funcționa aici (cel puțin partea electronică părea moartă

definitiv), l-am scos din buzunar ca să le arăt măcar carcasa lucioasă și elegantă.

Soarele apunea deja când am pornit spre casă. Emma se lipi de mine, dosul palmei ei atingându-mi mâna în timp ce pășeam unul lângă altul. Trecând pe lângă un măr, undeva la marginea orașului, se opri ca să culeagă un fruct, dar nu ajungea nici până la cel mai de jos, chiar dacă se ridicase pe vârfuri. Am făcut ce ar fi făcut orice gentleman, și anume am ridicat-o, cuprinzând-o cu brațele în jurul mijlocului, încercând să nu gâfâi de efort. Brațul ei alb, întins, și buclele ei umede străluceau în soare.

Când am lăsat-o jos, mi-a dat un sărut mic pe obraz și mi-a întins mărul.

— Poftim, spuse, îl meriți.

— Ce, mărul sau sărutul?

Începu să râdă și alergă după ceilalți. Nu știam cum să numesc chestia asta dintre noi, dar îmi plăcea. Mă simțeam nătâng, fragil și bun. Am pus mărul în buzunar și am fugit după Emma.

Când am ajuns la mlaștină, i-am spus că trebuie să plec. Se prefăcu bosumflată.

— Măcar lasă-mă să te conduc, spuse, așa că le-am făcut cu mâna celorlalți și am traversat mlaștina până când am ajuns la tumulul.

M-am străduit să rețin fiecare petic pe care pusese piciorul.

Când am ajuns, am spus:

— Vino cu mine un minut, până dincolo.

— Nu-i o idee prea bună. Trebuie să mă întorc, altfel Pasărea o să intre la bănuieli.

— De ce ar intra la bănuieli?
Emma zâmbi rezervat.

— De... aia.

— De aia.

— Ne ține tot timpul sub observație, spuse râzând. Am schimbat tactica.

— Atunci de ce nu vii să mă vizitezi mâine?

— Să vin să te vizitez? Unde, dincolo?

— De ce nu? Miss Peregrine n-o să fie tot timpul cu voi și n-o să afle nimic. Poți să faci cunoștință și cu taică-meu. N-o să-i spunem cine ești, bineînțeles. Dar poate o să se mai liniștească și n-o să mă mai întrebe pe unde umblu și ce fac douăș'patru

din douăş'patru. A, stau cu o fată trăsnet? Asta-i visul fiecărui tată.

Credeam c-o să zâmbească la „fata

trăsnet” dar a devenit serioasă.

— Să ştii că Pasărea nu ne lăşă să trecem dincolo şi să stăm mai mult de câteva minute, şi asta doar din când în când, ca să păstrăm bucla deschisă.

— Atunci spune- i că de asta vrei să treci dincolo!

Oftă.

— Aş vrea. Serios. Dar e o idee proastă.

— Te ţine cam din scurt.

— Habar nu ai ce vorbești, spuse și se încruntă. Și mulțumesc că mă compari cu un trăsnet. Genial, n-am ce zice.

Mă întrebam cum de-am trecut așa de repede de la flirt la ceartă.

— Nu asta voiam să zic.

— Nu e vorba că nu vreau. Pur și simplu, nu pot.

— Bine, atunci hai să negociem. Uită c-am zis o zi întreagă. Ieși cu mine doar un minut. Acum, în clipa asta.

— Un minut? Ce putem să facem într-un minut?

Am rânjit.

— Ai fi surprinsă.

— Spune-mi! zise și mă îmbrânci.

— Putem să-ți facem o poză.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Nu arăt tocmai de nota zece, spuse stând în cumpănă.

— Nu-i adevărat, arăți super. Pe

bune Un minut și-atât? Promiți?

Am lăsat-o să intre în turnul înaintea mea. Când am ieșit pe partea cealaltă, lumea era învăluită în ceață și frig, deși, slavă cerului, ploaia se oprise. Mi-am scos telefonul și m-am bucurat să văd că teoria mea era adevărată. De partea asta a buclei, electronicele funcționau bine-mersi.

—Unde e aparatul tău de fotografiat? mă întrebă Emma tremurând. Hai să terminăm odată!

Am ridicat telefonul și i-am făcut o poză. A dat doar din cap, de parcă nimic din lumea aceasta a mea bizară n-ar mai fi mirat-o. Apoi a rupt-o la

fugă și a trebuit s-o alerg în jurul tumulului. Am râs amândoi și Emma dispăru și reapăru pozând seducătoare. Am făcut atâtea poze într-un minut, încât telefonul meu a rămas fără memorie.

Emma alergă la gura tumulului și-mi trimise un sărut.

— Ne vedem mâine, băiete-din-viitor!

Am ridicat mâna ca să-mi iau la revedere și Emma se afundă în tunelul de piatră.

Am zbughit-o înapoi spre oraș dârdâind, ud până la piele și rânjind ca un idiot. Eram la câteva străzi de pub când am auzit un sunet ciudat care acoperi zumzetul generatoarelor și cineva mă strigă pe nume. Am întors capul în direcția aceea și l-am

văzut pe taică-meu stând în mijlocul străzii într-un pulover ud leoarcă și pufăind ca o țeavă de eșapament într-

o dimineață rece.
— Jacob! Te- am căutat peste tot!

— Ți-am zis că mă întorc până la cină! Iată-mă-s!

— Lasă cina. Vino cu mine!

Tatăl meu nu sărea niciodată peste cină. Cu siguranță ceva nu era în regulă.

— Ce se întâmplă?

— îți explic pe drum, spuse, și ne îndreptăm spre pub. Apoi mă cercetă din cap până-n picioare.

— Ești ud leoarcă! exclamă. Pentru Dumnezeu, sper că nu ți-ai pierdut și

cealaltă geacă?

— Păi, aaa...

— Și de ce ești roșu la față? Arăți de parcă te-ar fi ars soarele.

Căcat. Am stat o după-amiază

întreagă la plajă fără lotiune.

— Leșin de căld pentru că am alergat până aici, am spus, deși pe mâini mi se făcuse pielea de găină din cauza frigului. Ce s-a întâmplat? A murit cineva, sau ce?

— Nu, nu, nu, spuse tata. Adică, ba da. Într-un fel. O oaie sau ceva de genul ăsta.

— Și ce legătură are asta cu noi?

— Lumea crede c- au fost niște copii. Un act de vandalism, cică.

— Care lume? Poliția care are grijă de oi?

— Fermierii, spuse. I-au luat la puricat pe toți locuitorii insulei sub

douăzeci de ani. Și, bineînțeles, se întrebau unde ai fost toată ziua.

Am simțit un gol în stomac. N-aveam un alibi fără echivoc și m-am grăbit să găsesc unul înainte de-a ajunge la Priest Hole.

În fața pubului, câțiva oameni se adunaseră în jurul unui cvorum format din câțiva fermieri furioși. Unul dintre ei purta o salopetă plină de noroi și stătea sprijinit de o furcă, părând cât se poate de amenințător. Un altul îl ținea pe Vierme de guler. Vierme era îmbrăcat în niște pantaloni de trening neon și un tricou pe care scria I LOVE IT WHEN THEY CALL ME BIG POPPA¹. Plânsese și era plin de muci pe buza superioară.

¹ Piesă din 1995 a artistului The Notorious BIG, nominalizat pentru un premiu Grammy; refrenul corect este, de fapt, I love it when you call me big poppa.

Un al treilea, slab ca un țâr și purtând o căciulă croșetată, arată spre mine în timp ce ne apropiam.

— Uitați-l că vine! strigă. Unde ai fost toată ziua, copile? Tata mă bătut pe spate.

— Spune-le, mă îndemnă pe un ton încrezător.

Am încercat să vorbesc de parcă n-aș avea nimic de ascuns.

—Am fost să văd partea cealaltă a insulei. Casa cea mare.

Căciulă Croșetată păru că nu înțelege:

— Care casă mare?

— Adunătura aia de pietroaie din pădure, spuse Furcă. Numai un nebun cu acte ar pune piciorul acolo. Locul ăla e vrăjit, i-o capcană mortală, ce să mai.

Căciulă Croșetată se uită la mine chiorâș.

— Cu cine ai fost în casa mare?

— Cu nimeni, am spus și l-am văzut pe tata aruncându-mi o privire ciudată.

— Pe naiba! Parcă văd c-ai fost cu ăsta de-aci, spuse tipul care îl ținea de guler pe Vierme.

— N-am omorât nicio oaie! țipă Vierme.

— Taci bă din gură! urlă bărbatul.

— Jake? spuse tata. Și prietenii tăi?

— Eteee, căcat, tată.

Căciulă Croșetată se întoarse spre mine și scuipă.

— Al dracu' mincinos! Ar trebui să te bat cu cureaua aici, de fața cu Dumnezeu și toți ceilalți.

— Să nu pui mâna pe el, spuse tata pe vocea de Tată Sever.

Căciulă Croșetată înjură și făcu un pas spre el, și amândoi luară poziția de atac. Dar înainte de-a apuca să-și tragă vreun pumn, o voce cunoscută spuse:

— Stai așa, Dennis, că rezolvăm imediat. Martin ieși din mulțime și se postă între ei.

— Spune-ne ce-ai aflat de la fiu-tău, îi zise tatălui meu. Tata se holbă la mine.

— Mi-a zis că se duce să se întâlnească cu prietenii lui de pe partea cealaltă.

— Care prieteni? insistă Furcă.
Mi-am dat seama că lucrurile aveau să scape urât de sub control dacă nu luam niște măsuri drastice. Bineînțeles că nu puteam să le povestesc despre copii - nu că m-ar fi crezut careva dacă o făceam așa că am riscat, doar că într-un fel calculat.

— N-am fost cu nimeni, am spus coborându-mi privirea și prefăcându-mă că mi-e rușine. Sunt prietenii mei imaginari.

— Ce-a zis?

— A zis că a fost cu prietenii lui imaginari, repetă tata vizibil îngrijorat.

Fermierii schimbă niște priviri uluite.

— Vedeti? spuse Vierme și fața i se luminează. Pustiul a scăpat de la balamuc! El a fost, clar.

— Nici n-am pus mâna pe ele, am spus, deși nu mă asculta nimeni.

— N-o fost americanu', spuse fermierul care-l ținea pe Vierme. Pe ăsta de-aci îl cunosc de când hău'. Acum câțiva ani l-am văzut cum a parașutat un miel într-o râpă. N-aj fi zis că-i adevărat, dac' nu l-aj fi văzt'. Când l-am întrebat de ce a făcut-o, mi-a zis că voia să vadă dacă poată să zboare. Vă zic io, e dus cu capu'.

Oamenii murmură dezgustați.

Vierme părea incomodat, dar nu negă acuzațiile.

— Unde e amicu' lui, pescaru'? spuse Furcă. Dacă n-o fost ăsta, sigur îi celălalt. Punem pariu.

Cineva spuse că l-a văzut pe Dylan în port și imediat un detașament porni să-l caute.

— Și dacă a fost un lup - sau un câine vagabond? întrebă tata. Pe taică-meu l-au omorât câinii.

— Singurii câini din Cairnholm sunt ăia care păzesc oile, răspunse Căciulă Croșetată. Și nu prea le stă în fire să omoare oi.

Aș fi vrut ca tata să renunțe și să plece cât mai putea, dar începuse să despice firul în patru ca Sherlock Holmes.

— Dar despre câte oi e vorba, de fapt? întrebă.

— Cinci, răspunse cel de-al patrulea fermier, un tip scund, cu fața acră, care până atunci nu scosese nici un cuvânt. Ale mele, toate. Au fost omorâte în țarc. Amărătelele nici n-au avut unde să fugă.

— Cinci oi. Și cât sânge credeți că e în cinci oi?

— Vreo cadă, așa, spuse Furcă. Nu m-aș mira să fie atât.

— Și-atunci, ăla care a făcut-o n-ar trebui să fie mânjit din cap până-n picioare?

Fermierii se priviră unul pe altul. Se uitară la mine, apoi la Vierme, după care ridicară din umeri și se scărpinară în cap.

— O fi fost niște vulpi... nici nu știu ce să mai zic, spuse Căciulă Croșetată.

— O haită de vulpi, poate, spuse Furcă șovăitor, asta dacă avem o haită întreagă pe insulă.

— Eu zic că tăieturile alea-s prea vizibile, spuse cel care îl ținea pe Vierme. Sunt făcute cu cuțitul, clar.

— Mie tot nu- mi vine să cred, continuă tata.

— Atunci veniți și uitați-vă singur, spuse Căciulă Croșetată.

În timp ce mulțimea începu să se împrăștie, câțiva dintre noi i-am urmat pe fermieri până la locul crimei. Am urcat cu greu un deal, nu foarte înalt, am traversat un câmp din apropiere și ne-am oprit în fața unui adăpost mic și maro, cu un țarc dreptunghiular pentru animale. Ne-am apropiat cu precauție și ne-am uitat printre șipci.

Violența scenei care ne întâmpină fu ca dintr-un desen animat. Era ca și când un pictor impresionist nebun ar fi zugrăvit totul doar în roșu. Iarba bătătorită era scaldată în sânge, ca și stâlpii de susținere stricați ai țarcului și cadavrele rigide și albe ale oilor, azvârlite la nimerală, exprimând agonia animalelor. Una încercase să se cațere pe gard și își prinsese picioarele fusiforme în șipci. Atârna în fața mea într-un unghi ciudat, despiciată ca o scoică de sus până jos, de parcă ar fi avut un fermoar desfăcut.

Trebuia să îmi feresc privirea. Ceilalți mormăiră și dădură din cap, cineva scoase un fluierat. Lui Vierme îi venea să vomite și începu să plângă, ceea ce fusese interpretat

drept o recunoaștere tacită a propriei vinovății. A fost luat de acolo și închis în muzeul lui Martin - în fosta sacristie, transformată într-o celulă improvizată, folosită de locuitorii insulei drept închisoare - până când putea fi predat poliției.

L-am lăsat pe fermier să se gândească la oile lui măcelărite și ne-am întors în oraș, târându-ne peste dealurile noroioase, în amurgul cenușiu. Ajunși în cameră, mi-am dat seama că urma o discuție cu Tatăl Serios, așa că am încercat să-l dezarmez înainte să apuce să se lege de mine.

— Am mințit, tată, îmi pare rău.

— Serios? m-a întrebat sarcastic schimbându-și puloverul ud. Ce drăguț din partea ta! Dar la care

minciună te referi, mai exact? Că nu prea le știu șirul.

— La cea cu prietenii. Nu există nici un copil pe cealaltă parte a insulei. Și-am spus că există, pentru că n-am vrut să-ți faci griji pentru mine. Să crezi că sunt singur.

— Ei, bine, să știi că-mi fac, chiar dacă psihiatrul tău mi-a zis că nu-i cazul.

— Știu.

— Și ce-i cu prietenii ăștia imaginari? Golan știe de ei?

Am dat din cap.

— Nu, a fost o minciună și asta. Trebuia să scap cumva de indivizii ăia. Tata își încrucișă brațele, nemaștiind ce să creadă.

— Nu, zău.

— Mai bine să mă creadă un pic excentric, decât un ucigaș de oi, nu crezi?

M-am așezat pe un scaun de lângă masă. Tata mă cercetă din cap până în picioare. Nu eram sigur că are încredere în mine. Apoi s-a dus la chiuvetă și și-a dat cu niște apă pe față. Când s-a șters și s-a întors spre mine, mi-a lăsat impresia că se hotărâse: avea să aibă încredere în mine. Măcar era mai puțin complicat.

— Ești sigur că nu vrei să mai stai puțin de vorbă cu dr. Golan? mă întrebă. O discuție mai... așa, pe îndelete?

— Pot să stau de vorbă cu el dacă

ții neapărat. Dar sunt bine, să știi.

— De asta nu voiam să te încurci cu raperii ăia, spuse pentru că simțea

nevoia să încheie cu o replică suficient de părintească încât să pară c-am avut o „discuție serioasă”⁴.

— Da, tată, ai avut dreptate în privința lor, am zis, deși în sinea mea nu mi-i puteam închipui făcând așa ceva.

Lui Vierme și Dylan le umbra gura aiurea, dar asta era tot. Tata se așeză în fața mea. Părea obosit.

— Dar tot aș vrea să știu cum de-ai reușit să te arzi într-o zi ca asta. Așa e. Arsura de soare.

— Oi fi hipersensibil, eu știu.

— Nu trebuie să mă convingi, spuse tata fără chef.

Mă lăsă să plec. M-am dus să fac un duș și m-am gândit la Emma. Apoi m-am spălat pe dinți și m-am

gândit la Emma, m-am spălat pe față și m-am gândit la Emma. După aceea m-am dus în camera mea, am scos din buzunar mărul pe care mi-l dăduse și l-am pus pe noptiera, după care, ca și când aș fi vrut să mă asigur că există, am scos telefonul și m-am uitat la pozele pe care i le făcusem în după-amiaza aceea. Mă uitam la ele și când l-am auzit pe taică-meu ducându-se la culcare în camera de alături, când generatoarele au murit și lampa s-a stins, și, chiar dacă în cameră nu se mai zărea nicio lumină în afara feței de pe micuțul ecran, m-am întins pe pat și am stat așa, pe întuneric, uitându-mă la ea.

CAPITOLUL OPT

Sperând c-o să scap de o nouă predică, dimineată și m-am plecat trezit dis-de-trezească tata. I-am strecurat un bilețel pe sub ușă și m-am întors în cameră ca să iau mărul de la Emma, dar nu l-am găsit pe noptieră unde-l lăsasem. Am căutat mai pe îndelete pe jos și am găsit o grămadă de șomoioage de praf și o chestie tare, rugoasă, de mărimea unei mingi de golf. începusem să mă întreb dacă nu cumva aterizase ceva pe geam, dar în clipa următoare mi-am dat seama ce era: mărul. Putrezise în noaptea aceea atât de tare, încât nu mai semăna deloc cu un măr. Arăta de parcă ar fi stat un an într-un

deshidrotator de fructe. Când am vrut să-l ridic, s-a sfărâmat în mâna mea ca un bulgăre de pământ.

Am ridicat din umeri intrigat și am ieșit. Ploua mărunț, n-a durat mult și am lăsat în urmă cerul înorat, întorcându-mă la soarele etern din buclă. De data asta însă nu mă aștepta nicio fată frumoasă pe partea cealaltă - de fapt, nu mă aștepta nimeni. Eram destul de dezamăgit, chiar dacă încercam să nu mă simt așa.

De îndată ce am intrat în casă am pornit s-o caut pe Emma. Miss Peregrine m-a oprit însă înainte de a traversa holul de la intrare.

—O secundă, domnule Portman, spuse și mă conduse într-un loc mai ferit din bucătăria care mirosea încă

a bună- tățuri - micul dejun copios, probabil, pe care-l ratasem. Aveam senzația că fusesem convocat în cancelarie.

Miss Peregrine se sprijini de cuptorul uriaș.

— îți place aici la noi? mă întrebă.

I-am spus că îmi plăcea, chiar foarte mult.

— Atunci e bine, răspunse și în clipa următoare zâmbetul îi dispăru de pe față. Am înțeles că ieri ai petrecut o după-amiază amiabilă cu câțiva dintre pupili mei. Și că ați avut și-o discuție animată.

— A fost foarte drăguț. Sunt foarte de treabă.

Am încercat să păstrez un ton degajat, dar mi-am dat seama că

discuția o lua într-o direcție dubioasă.

— Ia, spune-mi, mă întrebă ea, cum ai descrie discuția voastră? Am încercat să-mi aduc aminte.

— Nu știu... am discutat despre o grămadă de chestii. Despre cum e aici. Și cum e acolo de unde vin.

— De unde vii.

— Exact.

— Și crezi că e bine să discuți despre evenimente din viitor cu niște copii din trecut?

— Copii? Chiar îi considerați copii? dar am regretat întrebarea înainte de a o termina de rostit.

— Asta se consideră și ei, spuse cu tăfnă Miss Peregrine. Tu cum i-ai numi?

Având în vedere dispoziția în care se afla, m-am gândit c-ar fi mai bine să nu discut despre subtilități.

— I-as numi la fel, presupun.
— întocmai. Dar, cum spuneam, crezi că e bine să discuți despre viitor cu niște copii din trecut? mă întrebă accentu-ându-și cuvintele cu niște gesturi mici care imitau un satâr.

M-am hotărât să dau un răspuns vag.

— Nu...?

— Ba da, ba da, mie așa mi se pare! Mi se pare că ai impresia că-i bine! Știu asta fiindcă noaptea trecută Hugh ne-a ținut o prelegere fascinantă despre minunile tehnologice din domeniul telecomunicațiilor secolului XXI.

Vorbea pe un ton sarcastic.

— Știi că în secolul XXI, dacă trimiți o scrisoare, destinatarul o poate primi aproape instantaneu?
— Cred că vă referiți la e-mail.

— Ei, bine, Hugh era informat pe deplin.

— Nu înțeleg, am spus. E vreo problemă?

Miss Peregrine se dezlipi de cuptor și făcu un pas șontăcăit spre mine. Reușea să fie destul de intimidantă, chiar dacă era cu vreo treizeci de centimetri mai scundă decât mine.

— în calitate de ymbrynă, e datoria mea să-i țin într-un loc sigur pe copiii ăștia, ceea ce, înainte de toate, înseamnă că trebuie să-i țin aici - în buclă -, pe insula asta.

— OK.

— Lumea ta nu va face parte niciodată din ea, domnule Portman.

Si-atunci ce rost are să le umplem capul cu tot felul de discuții prețioase despre minunile exotice ale viitorului? Acum jumătate din ei mă roagă să-i duc cu avionul în America și restul visează la ziua în care vor avea un telefon-cu-calculator ca al tău.

— îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

— Asta e casa lor! Am încercat s-o fac cât am putut de frumoasă. Dar lucrurile stau în felul următor: copiii ăștia n-au cum să plece de aici, și gata. Așa că m-aș bucura dacă nu le-ai mai spune povești care să-i ademenească să plece.

— Dar de ce nu pot pleca?

Își îngustă ochii preț de o secundă, apoi scutură din cap.

— Iartă-mă. Continuă să subestimez gradul ignoranței tale.

Miss Peregrine, care părea a fi incapabilă de indolență, luă o tigaie de pe plită și începu s-o frece cu un burete de sârmă. Mă gândeam dacă îmi ignora întrebarea sau dacă pur și simplu se gândea cum să reformuleze răspunsul în termeni mai accesibili.

Când termină, trânti tigaia înapoi pe plită și spuse:

— Nu pot zăbovi prea mult în lumea ta, domnule Portman, pentru c-ar îmbătrâni și ar muri în scurt timp.

— Cum adică „ar muri“?

— Nu știu cum să-ți explic mai pe șleau. Vor muri, Jacob!

A fost foarte concisă, de parcă ar fi vrut să scape de subiectul ăsta cât mai repede.

— Poate ți se pare că am găsit un mod de-a păcăli moartea, dar e numai o iluzie. Dacă copiii rămân prea mult în partea cealaltă a buclei, toți anii care au trecut cât au stat în buclă și-ar arăta efectul pe loc, în doar câteva ore.

Mi-am imaginat un om încrețindu-se și sfărâmându-se ca mărul de pe noptiera mea.

— Ar fi oribil, am spus cutremurându-mă.

— N-o să uit niciodată cele câteva cazuri la care am avut ghinionul să fiu martoră. Sunt amintirile mele cele

mai groaznice, și crede-mă că am trăit destul cât să văd o mulțime de lucruri cu adevărat oribile.

— Deci s-a întâmplat.
— Da, din păcate, cu câțiva ani în urmă, cu o fată de sub tutela mea. Se numea Charlotte. A fost prima și ultima dată când am vizitat-o pe una din surorile mele ymbryne. În intervalul acela scurt, Charlotte a reușit să-i păcălească pe copiii mai mari care aveau grijă de ea și a scăpat cumva din buclă. Eram prin 1985 sau '86. Charlotte hoinărea voioasă prin sat când a fost descoperită de un polițist. N-a putut să-i spună cine e sau de unde vine -

în orice caz, n-a reușit să-l convingă pe om, așa că sāraca a fost trimisă la o instituție pentru drepturile

copilului. N-am reușit s-o prind din urmă și a îmbătrânit treizeci și cinci de ani.

— Cred că am văzut o poză cu ea, am spus. Cu o femeie mătăsură în haine de fetiță. Miss Peregrine dădu din cap posomorâtă.

— Nu și-a mai revenit niciodată. N-a mai fost sănătoasă la cap.

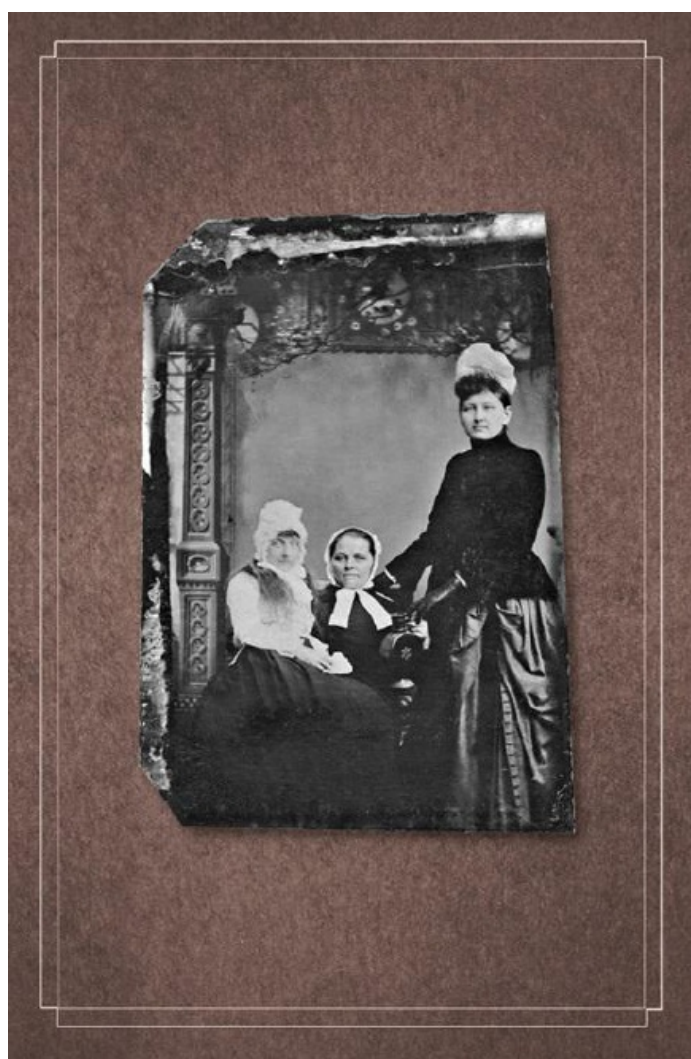
— Ce-a pățit?

— Stă cu Miss Nightjar. Miss Nightjar și Miss Thrush preiau toate cazurile complicate.

— Dar nu e ca și când ar fi obligați să stea doar pe insulă, nu-i așa? am întrebat. N-ar putea să plece din 1940?

— Ba da, și ar începe să îmbătrânească într-un ritm normal. Dar la ce bun? Ca să fie prinși iar în

vreun război feroce? Ca să
întâlnească oameni cărora să le fie
frică de ei și să-i înțeleagă greșit? Și
mai există și alte pericole. E mai bine
dacă rămân aici.

— Ce fel de pericole?
Se întunecă la față de parcă i-ar fi
părut rău că deschisese subiectul.

— Nimic care să te preocupe. Cel puțin, deocamdată.

Și cu asta mă goni afară. Am întrebat-o încă o dată ce voia să spună cu „alte pericole”, dar îmi închise ușa cu plasă în față.

— Să ai o dimineață frumoasă, ciripi cu un zâmbet forțat. Du-te și caut-o pe domnișoara Bloom, sunt sigură că abia așteaptă să te vadă, spuse și dispăru în casă.

Am ieșit în curte, întrebându-mă oare cum să-mi șterg imaginea mărului ofilit din memorie. Dar în scurt timp, a dispărut de la sine. N-am uitat-o, doar că nu mă mai preocupa atât de mult. Ce ciudățenie!

Mi-am reluat misiunea de căutare a Emmei și am aflat de la Hugh că plecase să cumpere provizii din sat,

așa că m-am așezat la umbra unui copac și am așteptat. A durat cinci minute ca să ațipesc în iarbă, zămbind ca un tâmpit și întrebându-mă senin oare ce era de mâncare la prânz. Era ca și când statul în locul ăsta ar fi avut un efect narcotic asupra mea; ca și când bucla în sine ar fi fost un drog - un fel de combinație între un energizant și un drog cu efect sedativ -, dacă aș fi stat vreodată prea mult, n-aș mai fi putut pleca.

Dacă era adevărat ce auzisem, mi-aș fi explicat o grămadă de lucruri, mi-am spus, de pildă faptul că oamenii puteau să re trăiască aceeași zi fără a-și pierde mințile. Da, era bine așa și viața era frumoasă, numai că, dacă fiecare zi ar fi arătat la fel și

copiii chiar n-ar fi putut pleca din locul acesta, cum îmi spusese Miss Peregrine, atunci bucla n-ar fi fost doar un rai, ci și un fel de închisoare. Era un loc atât de hipnotizant de plăcut, încât puteau trece ani întregi până când ți-ai fi dat seama unde erai... și între timp ar fi fost deja prea târziu și prea periculos ca să mai pleci.

De fapt, nu aveai cu adevărat putere de decizie în acest sens. Rămâneai, pur și simplu. Abia mai târziu - după mulți ani - începeai să te întrebi ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi plecat.

* * *

Probabil că ațipisem pentru că era deja spre prânz când m-am trezit.

Ceva îmi atinse piciorul. Am deschis un ochi și am descoperit un omuleț care încerca să se ascundă în pantoful meu și se încurcă în șireturi. Avea membrele rigide și arăta ciudat: era înalt cam de o palmă și purta o uniformă camuflaj. L-am urmărit în timp ce se chinuia să se elibereze, după care înmărmuri ca o jucărie întoarsă cu cheia care mai avea doar puțin și se oprea. Mi-am dezlegat șireturile ca să-i dau drumul și l-am întors pe burtă, căutând cheia. În zadar însă. De aproape arăta ca un obiect ciudat, cioplit grosolan, cu un cap de argilă și un chip pătat, purtând ștampila unei amprente.

— Adu-l aici! strigă cineva din capătul curții.

Era un băiat care stătea pe un butuc la marginea pădurii și îmi făcea cu mâna.

Neavând nimic urgent de făcut, am ridicat soldățul de argilă și m-am dus spre el. Băiatul era înconjurat de o întreagă menajerie de omuleți trași cu cheia, băjbâind pe lângă el ca niște roboți stricați. Când m-am apropiat de el, cel din palma mea începu să se miște din nou, zvârcolindu-se de parcă ar fi încercat să evadeze. L-am pus lângă ceilalți și m-am șters de argilă pe pantaloni.

— Eu sunt Enoch, spuse băiatul. Tu ești puștiul ăla.

— Da, presu pun că da, am zis.

— Scuze dacă te-a deranjat, spuse și îl mână pe omulețul înapoiat către ceilalți. Le vin tot felul de idei, vezi?

Nu sunt încă perfect dresați. I-am făcut abia săptămâna trecută.

Vorbea cu un ușor accent londonez.

În jurul ochilor avea niște cearcâne negre ca de cadavru, asemenea unui raton, și salopeta lui - aceeași pe care o purta în pozele pe care le văzusem - era mânjită cu argilă și noroi. Dacă-i ignorai fața durdulie, puteai să juri că e un hornar din „Oliver Twist“.

— Tu i-ai făcut? am întrebat impresionat. Cum?

— Se cheamă homunculi¹. Uneori le pun niște capete de păpuși, dar de data asta mă grăbeam și nu m-am mai obosit.

— Ce-s ăia homunculi?

— Mai multi homunculus.

O spuse de parcă orice idiot ar fi trebuit să știe una ca asta.

— Unii își închipuie că „homunculusi” e pluralul corect, dar eu zic că sună aiurea. Tu ce zici?

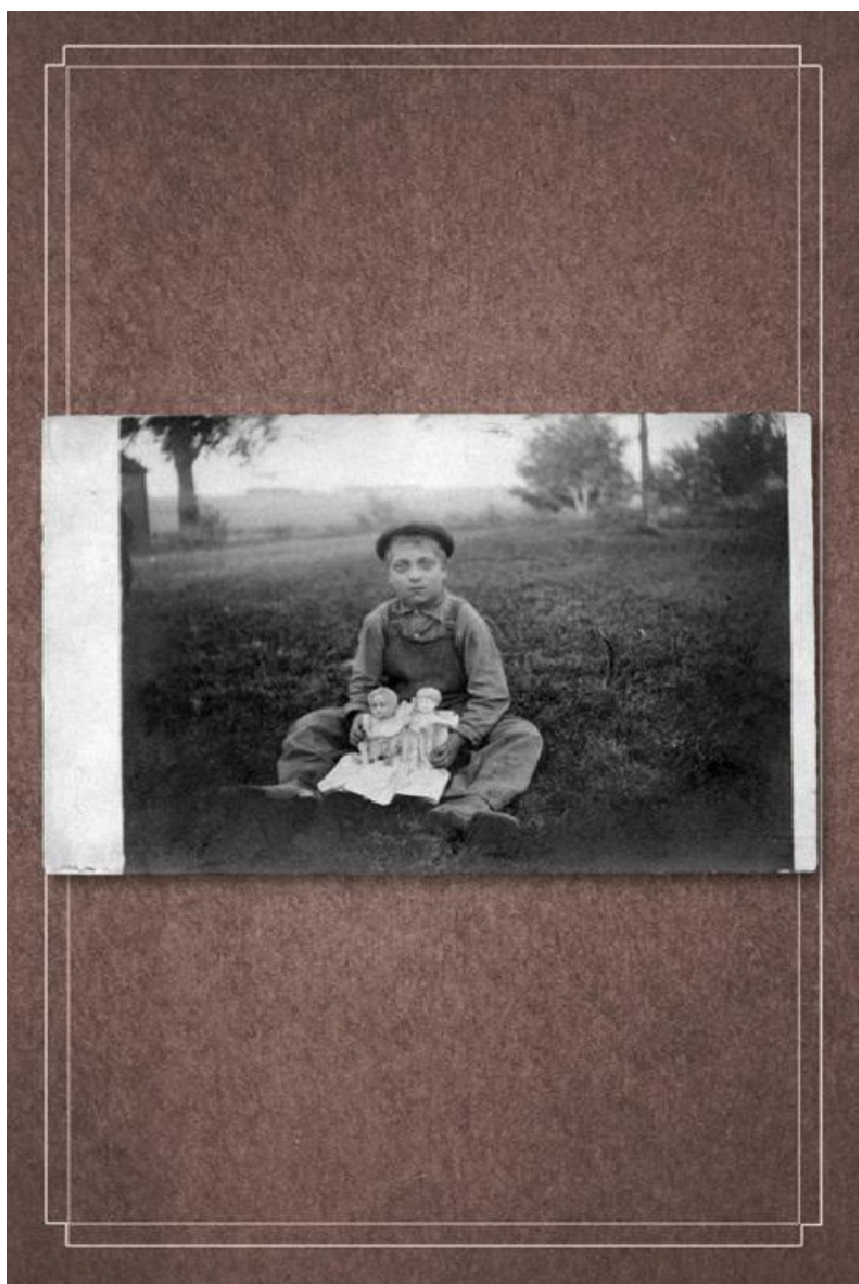
— Da, da, clar.

¹ Oameni mici (lat.).

Soldățelul de argilă pe care îl înapoiasem începu să se plimbe iar. Enoch îl împinse înapoi spre grup cu piciorul. Mergeau complet aiurea, se loveau unul de altul ca niște atomi agitați.

— Luptați, pământărilor! le ordonă el și abia în clipa aceea mi-am dat seama că omuleții nu se ciocneau pur și simplu, ci își împărțeau pumni și picioare.

Omulețul aventurier însă nu părea interesat să se lupte și când începu să se bălăbăne din nou într-o altă direcție, Enoch îl înșfacă și îi rupse picioarele.

— Asta pătesc cei care dezertează! strigă și aruncă figurina oloagă în iarbă, unde aceasta începu să se zvârcolească grotesc, în timp ce celelalte se aruncară asupra lui.

—Așa te porți cu toate jucăriile tale?

—De ce? mă întrebă. Ți-e milă de ele?

—Nu știu? Ar trebui să-mi fie?

—Nu. Fără mine nici n-ar fi vii.

Am râs și Enoch mă privi încruntat.

— Am spus ceva amuzant?

— Ai făcut o glumă.

— Ești cam bătă, nu-i așa? spuse.

Uită-te aici. Ridică un soldățel și îl dezbracă. Apoi îl crăpă ținându-l cu ambele mâini pe la mijloc și îi

scoase din pieptul lipicios o inimă minuscule, care pulsa. Soldățelul se

înmuie imediat. Enoch apucă inima între două degete și mi-o arată.

— E de șoarece, îmi explică. Asta fac

- pot să iau viața unei fiinte și s-o dau alteia, unei figurine de ceară sau unei vietăți care a murit.

Strecură inima moartă în buzunarul salopetei.

— De îndată ce-mi dau seama cum să-i dresez o să fac o armată întreagă ca asta. Numai că vor fi imenși.

Și ridică un braț deasupra capului ca să-mi arate cât de imenși.

— Tu ce știi să faci? mă întrebă.

— Eu? Nimic, ca să fiu sincer. Adică nimic special, ca tine.

— Păcat. Dar vei sta cu noi oricum?

N-a spus-o de parcă ar fi vrut asta; era doar curios.

— Nu știu, i-am răspuns. Nu m-am gândit.

Era o minciună, bineînțeles. Mă gândisem, la asta, dar de cele mai multe ori doar am visat cu ochii deschiși, nimic mai mult.

Mă privi bănuitor.

— Dar nu vrei să stai cu noi?

— Nu știu încă.

Își îngustă ochii și mă privi de parcă tocmai și-ar fi dat seama ce fel de om sunt. Apoi se aplecă și îmi șopti:

— Bănuiesc că ți-a povestit Emma despre „Invadează Satul”.

— Invadează ce?

Privi într-o parte.

— A, nimic. E doar un joc pe care-l jucăm. Unii din noi, adică. Aveam impresia că mi se pregătește o farsă.

— Nu mi-a spus nimic, i-am zis. Enoch se aplecă spre mine stând pe butuc.

— Pun pariu că nu ți-a spus, zise. Pun pariu că nu vrea să afli o grămadă de lucruri despre locul ăsta.

— Nu, zău? De ce?

— Pentru că n-o să ți se mai pară la fel de grozav cum vor să te convingă că e, și n-o să mai vrei să rămâi.

— Si care-s lucrurile alea? l-am întrebat.

— Nu pot să-ți spun, zise și îmi aruncă un zâmbet diavolesc. Aș putea s-o iau pe cocoașă rău de tot.

— Bine, las- o baltă, am spus. Tu ai deschis subiectul.

M-am ridicat și am vrut să plec.

— Stai! strigă și mă apucă de mânecă.

— De ce să stau, dacă n-o să-mi spui oricum nimic? își frecă bărbia gânditor.

— Ai dreptate, n-am voie să-ți spun nimic... dar bănuiesc că nu te-aș putea împiedica să urci la etaj și să arunci o privire în camera din capătul holului.

— De ce? l-am întrebat. Ce-i acolo?

— Prietenul meu, Victor. Vrea să facă cunoștință cu tine. Du-te și stai de vorbă cu el.

— Bine. Mă duc.

Am luat-o spre casă și l-am auzit pe

Enoch fluierând. Se prefăcu că ia un obiect invizibil de pe cadrul unei uși invizibile. „Cheia“, mimă.

—De ce-mi trebuie cheie dacă e cineva acolo?

Întoarse capul, prefăcându-se că nu aude.

* * *

M-am plimbat agale spre casă și am urcat scările de parcă aș fi avut ceva de făcut acolo și nu mi-ar fi păsat dacă mă vede cineva. Am ajuns la etajul doi fără să mă observe nimeni, m-am furișat lângă ușa camerei din capătul holului și am încercat clanța. Ușa era încuiată. Am ciocănit, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am aruncat o privire peste umăr ca să mă asigur că nu mă vede nimeni, am trecut mâna peste rama ușii și am găsit cheia, exact cum mă așteptam.

Am descuiat și m-am strecurat înăuntru. Camera arăta întocmai ca și celelalte dormitoare din casă - avea o masă de toaletă, un șifonier și o vază cu flori pe o noptieră. Soarele dimineții târzii pătrundea prin perdelele trase de culoarea muștarului. Camera părea învăluită într-o lumină de culoarea chihlimbarului. Abia în clipa următoare l-am observat pe tânărul care zăcea în pat, cu ochii închiși și cu gura întredeschisă, ascuns pe jumătate după o perdea de dantelă.

Am încremenit, speriat că l-am trezit. L-am recunoscut din albumul lui Miss Peregrine, deși nu-l văzusem la masă sau prin casă și nu mi-l

prezentase nimeni. în poza pe care o văzusem dormea într-un pat, exact ca acum. Era cumva în carantină,

fusese infectat cu o boală a somnului? Asta voia Enoch, să mă îmbolnăvesc și eu?

—Salut? am șoptit. Te-ai trezit?

Nu se mișcă. Am pus o mână pe brațul lui și l-am scuturat încet. Capul îi căzu într-o parte.

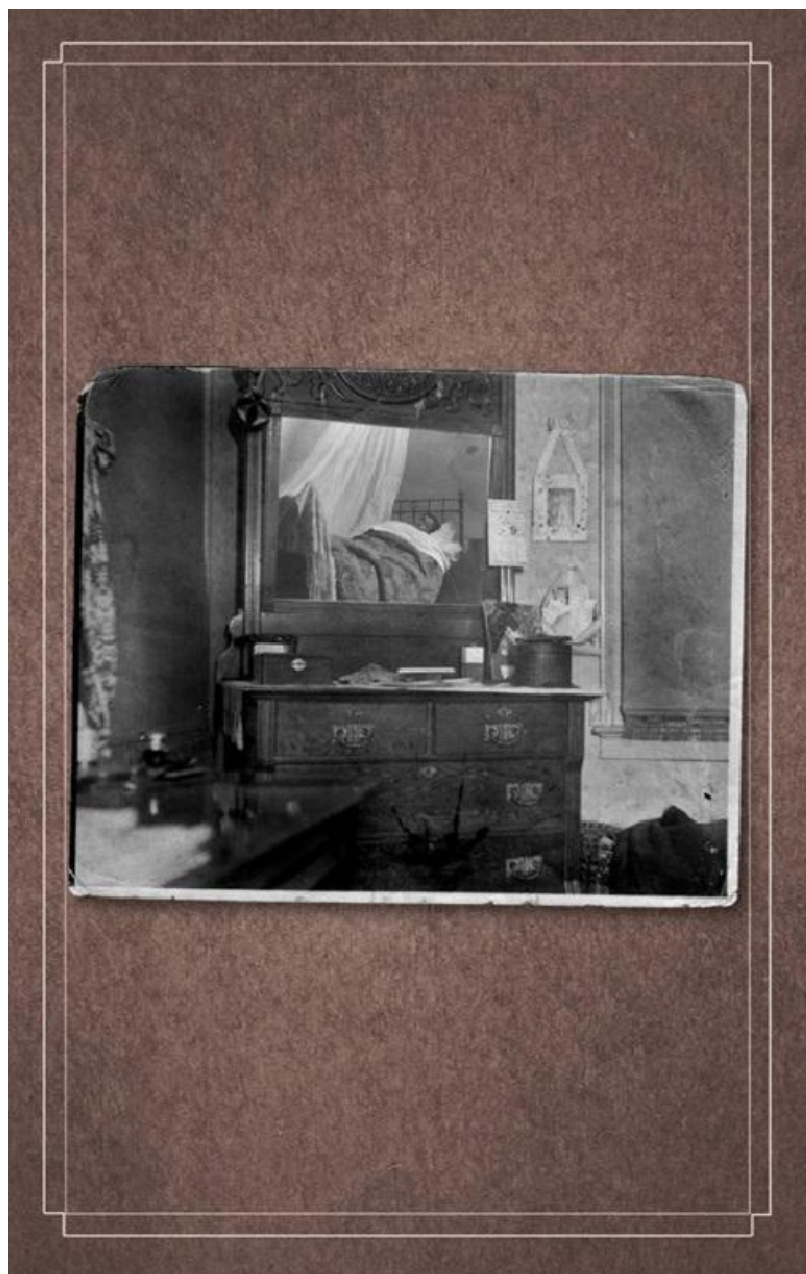
Am avut o revelație teribilă. Ca să-mi verific teoria, am pus palma în fața gurii lui. Nu-i simțeam răsuflarea. I-am atins buzele cu degetele. Erau reci ca gheața. Mi-am retras mâna șocat.

În clipa următoare am auzit niște pași și când m-am întors, am văzut-o în cadrul ușii pe Bronwyn.

—N-ai voie să intri aici! șuieră.

—E mort, am spus.

Ochii lui Bronwyn se opriră asupra
băiatului și fața i se contorsionă.

— El e Victor.

Dintr-odată mi-am amintit unde-l văzusem. Era băiatul care ridica pietroiul din poza pe care mi-o arătase bunicul. Victor era fratele lui Bronwyn. Nu îmi dădeam seama de când era mort; atâta timp cât bucla exista, putea să fi trecut și cincizeci de ani și el să arate mort de o zi.

— Ce-a pățit? am întrebat.

— Poate pot să-l trezesc, spuse o voce din spatele nostru, și poți să-l întrebi personal.

Era Enoch. Intră și închise ușa.

Bronwyn îi aruncă o privire disperată pe sub lacrimile care o năpădiră.

— Poți să-l trezești? Hai, te Enoch!

— N-ar trebui s-o fac, spuse acesta. Am cam rămas fără inimi și am nevoie de o grămadă ca să trezesc din moarte un om, chiar și pentru un minut.

Bronwyn se apropie de băiatul mort și începu să-i netezească părul cu degetele.

— Te rog, îl imploră, au trecut atâția ani de când am vorbit cu Victor.

— Hm, păi, aș avea niște inimi de vacă puse la murat la subsol, spuse Enoch prefăcându-se că se gândește. Dar urăsc să folosesc ingrediente de proastă calitate. Cele proaspete sunt mult mai bune!

Bronwyn începu să plângă sfâșietor. O lacrimă căzu pe haina băiatului și

Bronwyn se grăbi s-o șteargă cu mâneca.

— Nu fi așa șocată, spuse Enoch, știi bine că nu suport așa ceva. Și oricum, eu aș fi nemilos dacă l-aș trezi. Lui Victor îi place acolo unde e acum.

— Unde anume? l-am întrebat.

— Cine știe? Dar de câte ori îl trezim ca să stăm de vorbă cu el pare că abia așteaptă să se întoarcă de unde a venit.

— Ce mi se pare nemilos e că te joci cu Bronwyn în halul ăsta și că vrei să mă păcălești, i-am spus. Și dacă Victor e mort, de ce nu-l îngropați?

Bronwyn îmi aruncă o privire batjocoritoare.

— Păi atunci nu l-am mai vedea niciodată, spuse.

— Asta a durut, prietene, spuse Enoch. Ți-am zis să urci aici pentru că voiam să fii cât se poate de informat, chipurile. Sunt de partea ta.

— Serios? Și care-s informațiile alea? Cum a murit Victor?

Bronwyn își ridică privirea.

— A fost omorât de un - auuuul țipă pentru că Enoch o ciupi de braț.

— Taci! strigă. Nu e treaba ta să-i spui!

— Ce ridicol! am spus. Atunci o s-o întreb pe Miss Peregrine, dacă niciunul din voi nu vrea să-mi spună.

Enoch făcu un pas mare spre mine, cu ochii larg deschiși.

— O, nu, să n-o faci.

— Nu? De ce?

— Pasărea nu vrea să discutăm despre Victor. Nu-i place. De asta poartă doliu tot timpul, să știi. În orice caz, n-are voie să afle c-am fost aici. Altfel ne spânzură de degetul mic!

Exact în clipa aceea, am auzit șontăcăitul inconfundabil al lui Miss Peregrine care urca scările. Bronwyn se făcu albă ca varul și o tuli afară pe lângă mine, dar Enoch n-a apucat să fugă pentru că i-am blocat calea.

— Dă-te din fata mea! șuieră.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu Victor!

— Nu pot!

— Spune-mi ce înseamnă chestia

aia cu „invadatul satului”¹!

— Nici asta nu pot să-ți spun!

încercă să se strecoare pe lângă mine, dar când și-a dat seama că nu poate, s-a dat bătut.

— Bine, atunci închide ușa și-o să-ți șoptesc la ureche!

Am închis-o chiar în clipa în care Miss Peregrine ajunsese în capătul palierului. Pentru câteva secunde am stat cu urechile lipite de ușă, încercând să ne dăm seama dacă am fost văzuți. Pașii directoarei se auziră pe la mijlocul coridorului, apoi se opriră. O ușă se deschise cu un scârțâit și apoi fu închisă.

— S-a dus în camera ei, șopti Enoch.

— Deci. Povestește-mi despre „invadatul satului”. Enoch păru să regrete c-a deschis subiectul, dar mă împinse mai departe de ușă. L-

am urmat gârbovit ca să-mi ajungă la ureche.

— Cum spuneam, e un joc pe care-l jucăm uneori. îți dai seama cum e după nume.

— Vrei să zici că voi chiar invadați satul?

— Da, distrugem tot, fugărim oamenii, furăm ce vrem, dăm foc la chestii. E al naibii de distractiv!

— Dar sună oribil!

— Cumva trebuie să ne exersăm competențele, nu crezi? în caz că va trebui să ne apărăm vreodată. Altfel o să ruginim. Plus că avem și niște reguli. De pildă, n-avem voie să ucidem pe nimeni. Putem să-i speriem puțin, atât. Și dacă cineva are de suferit, a doua zi se face bine

și n-o să-și mai amintească oricum nimic.

— Și participă și Emma?

— Neeeeh! Ea e ca tine. Zice că e urât.

— Păi, chiar e.

Enoch își dădu ochii peste cap.

— Vă meritați unul pe altul.

— Adică, ce vrei să spui?

Se ridică cât putu (n-avea mai mult de un metru șaizeci) și mă împunse în piept cu degetul.

— Vreau să spun c-ar fi bine să nu faci pe grozavul cu mine, amice. Pentru că dacă n-am ataca satul ăla nenorocit, din când în când, majoritatea din gașca asta ar fi luat-o razna de mult.

Se duse la ușă, puse mâna pe clanță, apoi se întoarse spre mine.

— Și dacă tu crezi că noi suntem
ăia răi, așteaptă să vezi cum sunt
ei.

— Care ei? Despre ce dracu' tot
vorbiți?

Ridică un deget ca să mă facă să tac
și ieși.

Rămăsesem din nou singur. Privirea
îmi fu atrasă de cadavrul de pe pat.
Ce s-a întâmplat cu tine, V?

Poate a luat-o razna și s-a sinucis,
mi-am spus - s-a săturat atât de tare
de eternitatea asta roz, dar lipsită de
orice perspectivă, încât a băut otravă
de șoareci sau s-a aruncat de pe vreo
stâncă. Sau poate c-au fost ele, acele
„pericole” la care făcuse aluzie Miss

Peregrine.

Am ieșit pe coridor și tocmai ce
coboram când am auzit vocea lui

Miss Peregrine în spatele ușii întredeschise. M-am retras în cea mai apropiată cameră și am stat ascuns până când trecu pe lângă mine șontăcâind și coborî scările. Apoi, în fața unui pat făcut, am zărit o pereche de bocanci. Bocancii Emmei. Mă aflam în dormitorul ei.

De-a lungul unui perete se vedea o comodă cu sertare și o oglindă, iar pe o altă latură o masă de scris și un scaun împins sub aceasta. Era camera unei fete ordonate care n-avea nimic de ascuns, sau cel puțin așa mi s-a părut, până când am găsit o cutie pentru pălării într-un dulap. Cutia era legată cu o sfoară și cineva scrisese pe ea cu un creion din ceară:

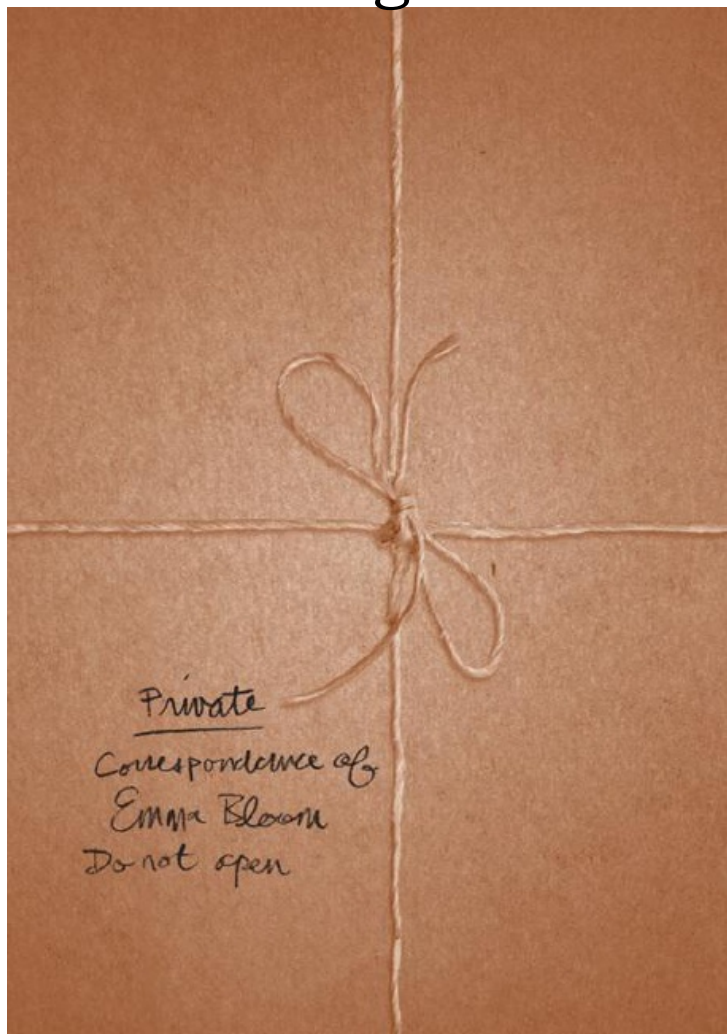
Era ca și când cineva ar fi fluturat o pereche de chiloți roșii în fața unui taur. M-am așezat ținând cutia în poală și am dezlegat sfoara. Cutia era plină cu vreo sută și ceva de scrisori, toate de la bunicul meu.

Inima începu să-mi bată alert. Era exact comoara pe care sperasem s-o găsesc în casa ruinată. Bineînțeles că mă simțeam prost pentru că-mi vârâsem nasul, dar dacă toată lumea insista să nu-mi dezvăluie nimic, atunci trebuia să aflu câte ceva singur, de capul meu.

Voiam să le citesc, dar mă temeam că voi fi surprins, așa că le-am răsfoit rapid, ca să-mi fac o idee.

Am găsit multe din 1940, anul în care Bunicul Portman plecase în armată. La o privire aleatorie, s-au

dovedit a fi lungi și prostești, pline de declarații de dragoste și descrieri ciudate ale frumuseții ei, în engleza pe atunci stricată a bunicului meu („Ești frumos ca o floare, miroși și bine, pot să culeg?“). Într-un plic am găsit o fotografie cu el, pozând cocoțat pe o bombă, cu țigara atârnându-i din gură.

Cu timpul, scrisorile lui s-au rărit și au devenit mai scurte. După 1950 n-a trimis mai mult de o scrisoare pe an. Ultima era datată în aprilie 1963; în plic nu se afla nicio scrisoare, ci doar câteva fotografii. Două erau cu Emma, instantanee pe care i le trimisese ea, iar bunicul i le înapoiase. Prima părea făcută de mult - era un aranjament amuzant prin care voia să-i răspundă la glumă - și o înfățișa pe Emma în timp ce curăța cartofi și se prefăcea că fumează una din pipele lui Miss Peregrine. Următoarea era mai tristă și mi-am închipuit c-a fost trimisă după ce bunicul meu nu i-a mai scris o perioadă mai lungă. Ultima fotografie - și ultimul lucru pe care i l-a trimis,

de fapt - îl reprezenta pe bunicul meu între două vârste, cu o fetiță în brațe.

A trebuit să mă holbez destul de mult la ultima poză ca să-mi dau seama cine era fetița. Era mătușa mea Susie, cam pe la patru ani. După aceea, bunicul n-a mai trimis nicio scrisoare. Mă întrebam, oare cât i-a mai scris Emma fără a primi vreun răspuns și ce-a făcut bunicul cu scrisorile ei? Le-o fi aruncat la gunoi? Le-o fi ascuns undeva? Erau cu siguranță aceleași scrisori pe care le găsiseră tata și mătușa în copilăria lor, cele care i-au făcut să creadă că tatăl lor era un mincinos și un soț adulter. Cât de tare se înșelaseră!

Cineva își dresese vocea în spatele meu și când m-am întors, am văzut-o pe Emma holbându-se la mine din

cadrul uşii. Roşu ca racul, m-am grăbit să strâng scrisorile. Am fost prins asupra faptei.

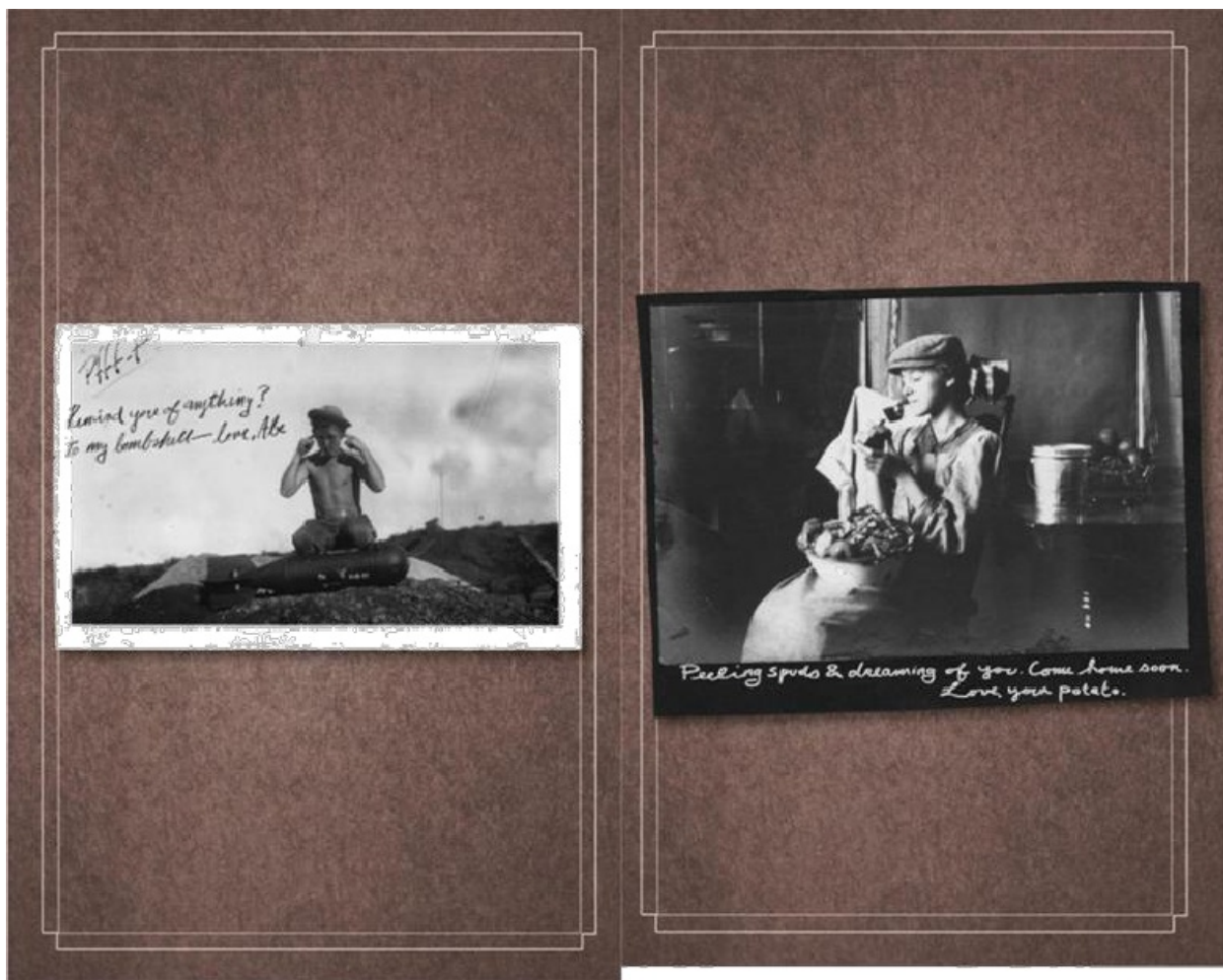
— Îmi pare rău. N-ar trebui să fiu aici.

— Asta-i al dracului de clar, spuse, dar, te rog, nu te opri. Mărşălui până la scrinul cu sertare, scoase unul şi îl trânti pe podea.

— Şi dacă tot te-ai apucat, de ce nu cotrobăi puţin şi printre budigăii mei!

— Îmi pare foarte, foarte rău, am repetat. Nu obişnuiesc să fac aşa ceva, niciodată.

— O, păi, nu mă mir. Eşti prea ocupat să te uiţi pe furiş la femei pe geam, bănuiesc!

Stătea deasupra mea ca un turn, tremurând de furie, în timp ce eu mă chinuiam să îndes toate scrisorile în cutie.

— Sunt aranjate după un anumit sistem, să știi. Dă-mi-le, că le mototoleşti ca naiba!

Se așeză și mă dădu la o parte, golind conținutul cutiei pe podea și aranjând scrisorile în diverse teancuri, cu viteza unui poștaș. Am considerat că e mai bine să-mi țin gura și am urmărit-o supus în timp ce lucra.

Când s-a calmat puțin, mi-a spus:
— Deci vrei să știi ce s-a întâmplat între mine și Abe, sau ce? Puteai să întrebi.

— Nu voiam să fiu indiscret.

— Aici ar fi de discutat, nu crezi?

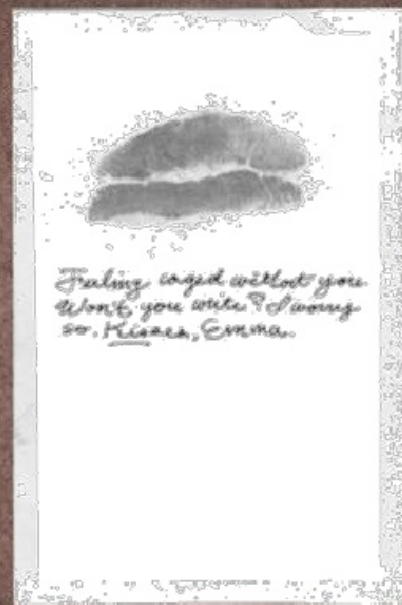
— Ba da, presupun.

— Si? Ce vrei să știi?

M-am gândit. Nu eram sigur cu ce să încep.

— Păi... voiam să știu ce s-a întâmplat.

— Bine, atunci o să sărim peste părțile frumoase și o să începem cu sfârșitul. E simplu, ce să zic... S-a cărat. A spus că mă iubește și mi-a promis c-o să se întoarcă la un moment dat. Dar nu s-a mai întors niciodată.

— Dar a fost nevoie să plece, nu-i așa? La luptă?

— A fost nevoie? Habar nu am. Mi-a spus că nu și-ar putea-o ierta dacă stătea cu brațele în sân aici, în timp ce poporul lui era persecutat și ucis. Spunea că ține de datoria lui. Cred că datoria însemna mai mult pentru el decât însemnam eu. În orice caz, eu l-am așteptat. Am așteptat și mi-am făcut griji cât a durat războiul ăla împuțit, convinsă că fiecare scrisoare pe care o primeam avea să fie o înștiințare că a murit. Apoi, când în sfârșit s-a terminat, a spus că n-are cum să se mai întoarcă. Cu niciun chip. Zicea că ar lua-o razna de tot. Că a învățat să se apere și n-are nevoie de o dădacă precum Pasărea, care să

aibă grijă de el. Zicea că se duce în America și c-o să construiască un cămin pentru noi și c-o să trimită pe cineva după mine. Așa că am mai așteptat o tură. Am așteptat atât de mult încât dacă mă duceam să stau cu el, aș fi avut deja patruzeci de ani. Dar între timp s-a încurcat cu o femeie de rând. Și asta a fost tot, cum s-ar zice.

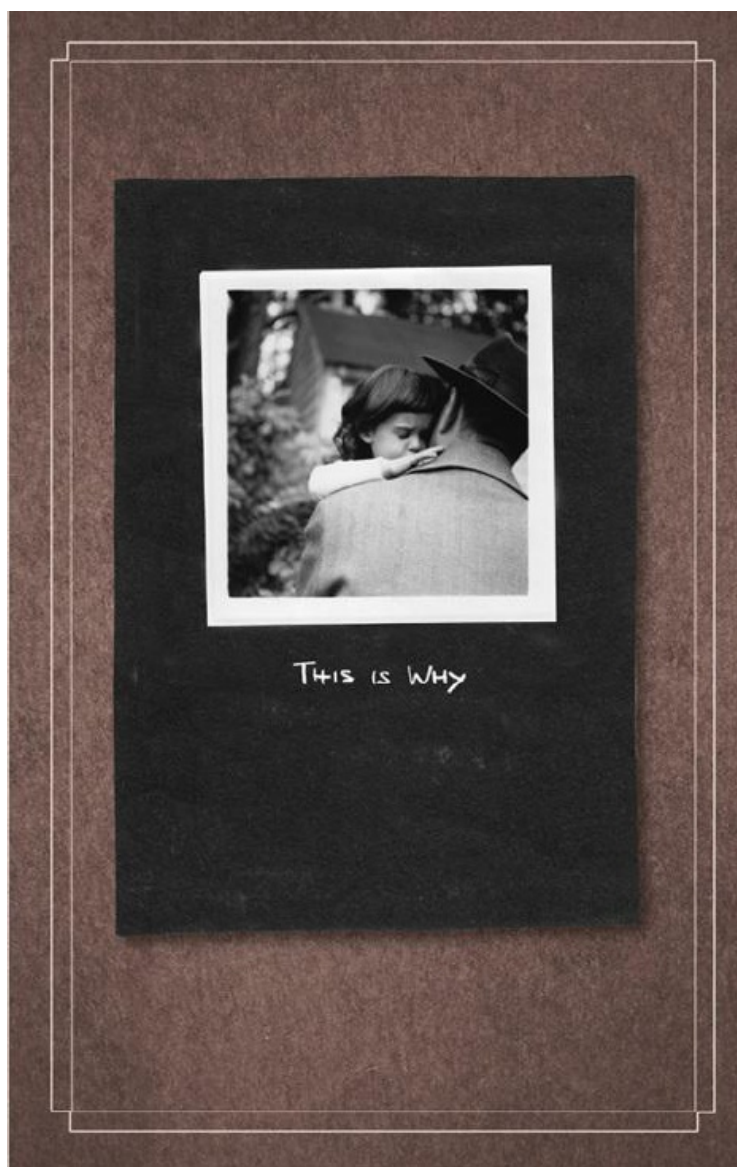
— îmi pare rău. Habar n-aveam.

— E o poveste veche. N-o prea mai lungesc.

— îl învinuiești pe el pentru c-ai rămas blocată aici, am spus.

Emma îmi aruncă o privire severă.

— Cine a spus că sunt blocată?
Apoi a scos un oftat.

— Nu. Nu-l învinuiesc. Mi-e dor de el, atâta tot.

— Chiar și acum?

— În fiecare zi.

Termină de sortat scrisorile.

— Uite că asta e tot, spuse trântind capacul cutiei. Toată povestea vieții

mele amoroase într-o cutie prăfuită, închisă într-un dulap.

Trase aer în piept, închise ochii și se ciupi de rădăcina nasului. Pentru o clipă, am avut senzația că descopăr femeia bătrână în spatele trăsăturilor ei fine. Bunicul meu îi frânsese inima plină de dor și rana era încă proaspătă, chiar și după atâția ani.

M-am gândit s-o iau în brațe, dar ceva m-a oprit. Aveam în față o fată frumoasă, amuzantă, fascinantă care, al naibii miracol, părea că mă place. În clipa următoare însă mi-am dat seama că nu mă plăcea pe mine. Tânjea după altcineva, iar eu nu eram decât un substitut al bunicului meu. Și asta e de ajuns ca să-ți taie avântul, indiferent cât ai fi de încins. Cunoscoți tipii cărora li se pare

dezgustător să iasă cu fostele prietenilor. Iar dacă e să ne luăm după standardul lor, să ieși cu fosta prietenă a bunicului tău înseamnă, practic, incest.

Fără să-mi dau seama, m-am trezit cu mâna Emmei pe brațul meu. Apoi și-a pus capul pe umărul meu și am simțit cum își îndreaptă încet bărbia spre obrazul meu. Dacă a existat vreodată un limbaj al trupului care să arate că vrei să fii sărutat, asta era. În clipa următoare, fețele noastre aveau să ajungă la același nivel și asta însemna că trebuia să aleg: voiam s-o sărut sau s-o jignesc îngrozitor, ferindu-mă? Știam că o jignisem deja. Nu e ca și când n-aș fi vrut s-o sărut - voiam, mai mult decât orice -, dar ideea sărutatului la

nici doi metri de o cutie plină cu scrisori primite de la bunicul meu și păstrate cu sfințenie mă făcea să mă

simt ciudat și nelalocul meu

în clipa următoare, obrazul ei se lipi de al meu și mi-am dat seama că „acum ori niciodată!”, așa că am spus primul lucru care mi-a trecut prin cap pentru a distruge atmosfera.

— S-a întâmplat ceva între tine și Enoch?

Se retrase imediat, privindu-mă de parcă i-aș fi propus să mâncăm căței la cină.

— Ce?! Nu! De unde naiba ți-a venit ideea asta trăsniță?

— De la el. Pare destul de înverșunat când vorbește despre tine și am impresia că nu

vrea să mă vadă pe aici, ca și când i-aș fi furat prada sau ceva de genul ăsta.

Făcu ochii și mai mari.
— În primul rând, n-ai ce „pradă” să-i furi, te asigur. E un prost gelos și un mincinos.

— Serios?

— Serios ce?

— E un mincinos?

Emma își strânse ochii.

— De ce? Ce prostii ți-a mai vândut?

— Emma, ce s-a întâmplat cu Victor?

Părea șocată. Apoi, scuturându-și capul, bâigui:

— Să-l ia naiba de egoist.

— E ceva ce nu-mi spuneți. Vreau să știu ce e.

— Nu pot să-ți spun.

— Altceva mai știți? Eu n-am voie să vorbesc despre viitor, voi n-aveți voie să vorbiți despre trecut, Miss Peregrine ne-a zăpăcit pe toți de cap. Ultima dorință a bunicului meu a fost să vin aici și să aflu adevărul. Chiar nu contează deloc?

Îmi apucă mâna, o așeză în poala ei și se uită la ea. Părea că încearcă să găsească vorbele potrivite.

— Da, e ceva.

— Zi-mi.

— Nu aici, șopti. În noaptea asta.

Ne-am dat întâlnire noaptea târziu, când tata și Miss Peregrine aveau să doarmă. Emma insistă spunând că e singura soluție, deoarece aici zidurile aveau urechi și nu puteam dispărea amândoi în miezul zilei fără să trezim

bănuieli. Și ca să-i convingem că n-avem nimic de ascuns, am petrecut tot restul zilei în curte, în văzul tuturor, iar când soarele începu să apună, m-am întors singur la mlaștină.

În secolul XXI era tot o seară ploioasă și când am ajuns la pub, m-am bucurat că mă pot adăposti într-un loc uscat. L-am găsit pe tata singur, trăgând de o bere la o masă, așa că mi-am luat un scaun și am început să inventez tot felul de povești despre cum îmi petrecusem ziua, în timp ce îmi ștergeam fața cu niște șervețele. (Descoperisem ceva: cu cât mințeam mai des, cu atât mă descurcam mai bine.)
Abia dacă mă asculta.

— Aha, spunea, ce interesant! și apoi rămânea cu privirea pierdută sau lua o gură de bere.

— Ce-i cu tine? l-am întrebat. Mai ești supărat pe mine?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta.

Voia să-mi explice, dar se răzgândi.

— Ei, e o prostie.

— Hai, tată! Zi!

— E doar... am văzut un tip acum două zile. Un ornitolog.

— îl cunoști?

Tata scutură din cap.

— Nu l-am mai văzut niciodată. La început am crezut că-i doar un entuziast din ăsta amator, dar văd că se întoarce tot timpul la aceleași locații și cuiburi ca și mine și ia tot timpul notițe. Știe ce face, clar. Și azi l-am văzut cu o colivie din sârmă de

oțel și c-o pereche de Predators, așa
că mi-am dat seama că-i un
profesionist.

— ~~Predators?~~
E un tip de binoclu. Marfă a-
ntâia.

Mototolise și netezise șervetul de
masă de trei ori. Era un tic nervos.

— Chestia e că eram convins că
dețin exclusivitate în ceea ce privește
populația de păsări de pe insulă, știi?
Chiar voiam să fie specială cartea
asta.

— Si te-ai lovit de dobitocul ăsta.

— Jacob!

— De tâmpitul ăsta, vreau să spun.
Tata râse.

— Bine, copile, ajunge. Mulțumesc.

— Chiar o să fie specială, i-am spus pe un ton încurajator. Ridică din umeri.

— Nu știu. Sper.
Dar nu părea foarte convins.

Știam cu siguranță ce avea să se întâmple. Făcea parte din ciclul ăsta păcătos în care era prins. Se entuziasma brusc de fiecare dată când se gândea la un proiect și apoi vorbea despre asta încontinuu. După care, inevitabil, se ivea o „mică problemă”¹¹ care-i turna nisip în cutia de viteză, și tata, în loc să rezolve problema, se lăsa doborât, înainte să-ți dai seama, proiectul se anula sau se apuca de altceva și tot așa, înainte și de la capăt. Se lăsa descurajat mult prea ușor. De asta avea o duzină de manuscrise neterminate

ascunse în sertar, de asta nu deschisese nici magazinul pentru păsări la care visa împreună cu mătușa Susie și tot din cauza asta n-a fost niciodată în Asia, deși avea o diplomă în limbi asiatice. Avea patruzeci și șase de ani și încă nu știa cine e; încă încerca să demonstreze că se descurca și fără banii maică-mii.

Avea nevoie de multă încurajare, numai că nu mă simțeam îndreptățit să-l ajut tocmai eu, așa că am încercat să schimb subiectul cât am putut de subtil.

— Și unde stă interlopul ăsta? l-am întrebat. Credeam că am închiriat singurele camere din oraș.

— Bănuiesc că este cu cortul, răspunse tata.

— Pe vremea asta?

— Da, e o chestie tare în rândul ornitologilor pasionați.

Știi, au impresia că sunt mai apropiați de subiectele lor, atât concret, cât și sufletește. Că au rezultate mai bune dacă înfruntă tot felul de adversități.

Am râs.

— Atunci tu de ce nu ești acolo? am spus și am regretat imediat.

— Pentru același motiv pentru care n-o să termin, probabil, nici cartea. Întotdeauna se găsește cineva care e mai dedicat decât mine.

M-am fâțâit pe scaun stângaci.

— N-am vrut să spun așa. Voiam să spun că...

— Şş!

Tata încremeni aruncând o privire piezişă spre uşă.

— Uită-te repede, dar încearcă să fii discret! A intrat chiar în clipă asta.

Am ținut meniul în față și m-am uitat pe furiș. Un tip bărbos și ciufulit se oprise în cadrul ușii și își scutura apa de pe cizme. Purta o pălărie de ploaie, ochelari întunecați și mai multe geci îmbrăcate una peste alta, ceea ce îl făcea să pară gras și oarecum pe fugă.

— Mor după țoalele de Moș Crăciun aurolac, i-am șoptit tatei. Nu oricine îndrăznește să afișeze un look ca ăsta. E foarte avangardist.

Tata nu mă băgă în seamă. Bărbatul se lipi de bar și discuțiile

din jurul lui se domoliră puțin. Kev îl întrebă ce dorește, tipul îi spuse ceva și Kev dispăru în bucătărie, apoi ieși și îi întinse o porție de mâncare la pachet. Bărbatul, luă pachetul, aruncă niște bancnote pe tejghea și se duse spre ușă. Până să iasă, se întoarse și cercetă pe îndelete toată camera. După o clipă de ezitare, ieși.

— Ce-a comandat? strigă tata după ce ușa se trânti.

— Două fripturi, răspunse Kev. A zis că nu-i pasă cum le fac, așa că le-am prăjit vreo zece secunde și le-am lăsat în sânge. Nu s-a plâns.

Oamenii începură să mormăie și să facă speculații, discuțiile luând amploare din nou.

— Friptură crudă... Trebuie să recunoaştem că e puţin ciudat, până şi pentru un ornitolog.

— O fi adeptul alimentaţiei raw, răspunse tata.

— Da, sigur. Sau poate că s-a săturat să se delecteze cu sânge de miel.

Tata îşi dădu ochii peste cap.

— Omul are cu siguranţă o plită de camping. Probabil că preferă să gătească în aer liber.

— în ploaie? Dar de ce îi totiei apărarea? Am crezut că e inamicul tău numărul unu.

— Nu mă aştept să înţelegi, dar mă aş bucura dacă n-ai face mişto de mine.

Se ridică şi se duse la bar.

După câteva ore tata urcă în cameră clătinându-se și duhnind a alcool și se prăbuși în pat. Adormi instantaneu, sforăind îngrozitor. Mi-am luat geaca și am plecat să mă întâlnesc cu Emma. Nici măcar n-am fost nevoit să merg pe vârfuri.

Străzile erau pustii și era atâta liniște, încât aproape că auzeam rouă căzând. Norii se întindeau ca niște fâșii străvezii pe cer, lăsând să se strecoare exact atâta lumină cât să văd pe unde calc. Când am ajuns în vârful dealului, m-a cuprins o senzație neplăcută și uitându-mă în jur, am observat un om care mă urmărea dintr-un afloriment îndepărtat. Stătea cu mâinile ridicate și cu coatele întinse ca și când s-ar fi uitat printr-un binoclu. Primul lucru

care mi-a trecut prin cap a fost „la naiba, m-a prins“, presupunând că era unul dintre fermieri, cel cu oile, și că stătea la pândă, făcând pe detectivul. Dar dacă era așa, de ce nu venea să ne confruntăm? Stătea doar și se uita la mine, iar eu mă uitam la el.

Până la urmă, m-am gândit că „și ce dacă m-a prins, asta e“, pentru că nu mai conta dacă mă întorceam sau dacă îmi continuam drumul, taicămeu ar fi aflat oricum despre excursia mea nocturnă. Așa că am ridicat degetul mijlociu drept salut și m-am afundat în ceața răcoroasă.

Ieșind din turnul, am avut impresia că norii fuseseră înlăturați de pe cer ca niște abțibilduri și luna fusese umflată ca un balon mare și galben,

fiind atât de luminoasă încât mă orbea. Peste câteva minute sosi și Emma, înotând prin mlaștină. Își ceru scuze și începu să turuie cu o sută de cuvinte pe minut.

— Scuze c-am întârziat. Le-a luat o veșnicie să se ducă la culcare! Apoi, când am vrut să ies, am dat peste Hugh și Fiona care se pupau ca nebunii în grădină. Dar nu-ți face griji. Au promis că n-o să mă dea de gol dacă nici eu nu-i dau de gol pe ei.

Își aruncă brațele după gâtul meu.

— Mi-a fost dor de tine, spuse. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

— Și mie, am spus, bătând-o pe spate cu un aer încurcat. Păi, hai să discutăm. Se dezlipi de mine.

— Nu, nu aici. Știu eu un loc mai bun. Un loc special.

— Nu știu ce să...

Mă luă de mână.

— Nu fi așa. O să-ți placă la

nebunie, promit. Și când ajungem acolo, o să-ți povestesc tot.

Eram convins că e un truc pentru a mă face să mă dau la ea, iar dacă aș fi fost mai în vârstă și mai deștept, sau unul dintre tipii ăia mai mari pentru care sesiunile de pupături cu tipe tari erau atât de frecvente încât nu le mai păsa, aș fi avut puterea emoțională și tăria hormonală ca să-i pretind să discutăm aici și acum. Dar nu eram deloc așa. În plus, mai era și felul în care se uita la mine, zâmbindu-mi cu toată ființa, sau

gesturile timide precum datul părului pe spate, care mă făceau să vreau s-o

urmez, s-o ajut, să fac orice voia. Eram pierdut, n-aveam nici o șansă.

„Mă duc, dar n-o s-o sărut“, mi-am spus. Am repetat-o ca pe o mantra în timp ce mă conducea prin mlaștină. „Să n-o săruți!“, „să n-o săruți!“ Am luat-o spre oraș, dar am cotit spre plaja stâncoasă care dădea spre far și am coborât pe poteca abruptă până la nisip.

Ajunși la marginea apei, Emma mi-a spus să aștept și alergă după ceva. Am rămas pe loc și m-am uitat la lumina farului care se rotea și inunda totul în jur - un milion de păsări dormind pe stâncile cavernoase, roci imense, dezgolite de reflux și o barcă putrezită afundată în nisip. Când s-a întors am văzut că își pusese

costumul de baie, iar în mână ținea o pereche de măști de scufundat.

— O, nu! am spus. Nici nu vreau

~~—~~ să mă gândesc.

— Poate ar fi bine să te dezbraci la izmenețe, spuse Emma uitându-se întrebătoare la geaca și jeanșii mei. Ținuta asta nu prea se potrivește cu înotul.

— Asta fiindcă n-am de gând să înot! Am fost de acord să ies pe furiș în creierii nopții, da, dar ca să stăm de vorbă, nu ca să...

— O să stăm de vorbă, insistă Emma.

— Sub apă. În boxeri.

Aruncă niște nisip spre mine cu

vârful piciorului și vru să plece, dar se întoarse.

— N-o să sar pe tine, dacă de asta ți-e frică. Nu te flata singur.

— Nu mă flatez.

— Atunci nu te mai mojgăi și dă-ți jos pantalonii aia ridicoli!

După care chiar a sărit pe mine, aruncându-mă la pământ și chinându-se să-mi scoată cureaua cu o mână, în timp ce cu cealaltă îmi umplu fața de nisip.

— Bleeeeee! am țipat, scuișând nisip, lovitură sub centură, lovitură sub centură!

N-am avut de ales, trebuia să întorc favoarea cu un pumn plin de nisip și în doar câteva secunde lucrurile au degenerat într-o bătaie cu nisip, fără reguli. Când s-a terminat, eram pe jos amândoi și râdeam, străduindu-

ne în zadar să ne scuturăm nisipul din păr.

— Acum chiar că ai nevoie de o baie, așa că mai bine ai intra în apa aia nenorocită.

— OK, bine.

La început apa părea șocant de rece - ceea ce nu e tocmai ideal când porți doar boxeri - , dar m-am obișnuit destul de repede cu temperatura. Am mers prin apă până la o stâncă lângă care se vedea o canoe legată de o plută de marcaj. Ne-am urcat în ea cu chiu, cu vai și Emma îmi înmână o vâslă, apoi începurăm să pedalăm amândoi spre far. Era o noapte caldă și marea părea liniștită și, preț de o clipă, am rămas hipnotizat de ritmul plăcut al vâslelor care loveau apa. La vreo nouăzeci de metri de far, Emma

se opri din vâslit și sări în apă. Spre uimirea mea, nu dispăru sub valuri, ci stătea în picioare, scufundată doar până la genunchi.

— Stai pe un banc de nisip, sau...?

— Nu.

Se aplecă peste canoe, scoase o ancoră mică, apoi o aruncă. Căzu vreun metru, apoi se opri cu un dangăt metalic. În clipa următoare, lumina farului trecu pe lângă noi și am văzut carena unei nave ivindu-se pe sub noi din toate părțile.

— E o epavă!

M-am dat jos din barcă precaut și am urmat-o. Dacă cineva s-ar fi uitat la noi de pe mal, ar fi crezut că mergem pe apă.

— Cât de mare e chestia asta, de fapt? am întrebat-o.

— E imensă. E o navă de luptă a Forțelor Aliate. S-a lovit de o mină drăguță și s-a scufundat chiar în locul ăsta.

Se opri.

— Nu te mai uita la far, spuse.

Așteaptă să ți se obișnuiască ochii cu întunericul.

Ne-am întors cu fața spre mal și am așteptat, în timp ce valurile mici se loveau de coapsele noastre.

— Bine și acum hai după mine și trage mult aer în piept.

Se duse spre o gaură întunecată care se căsca în carena navei - o

ușă, cel mai probabil -, apoi se așeză pe marginea ei și plonjă în apă.

„Nu suntem normali“, m-am gândit. Mi-am pus masca pe care o promisem și am sărit în apă după ea.

Am deschis ochii, încercând să disting ceva în beznă atotcuprinzătoare de sub picioarele mele și am văzut-o pe Emma afundându-se și mai mult, cu mâinile pe treptele unei scări. Am apucat ultima treaptă și am urmat-o, coborând tot așa, cu mâinile, până când am atins o podea metalică unde mă aștepta Emma. Părea că ajunsesem într-un soi de magazie cu pereți înclinați, deși era prea întuneric ca să disting mai multe.

Am bătut-o pe braț și am arătat spre gură. Nu mai am aer. Mă bătut peste umăr plină de condensanță și se întinse după tubul de plastic

care atârna pe acolo; era conectat la o țeavă care urca pe lângă scară până la suprafață. Puse tubul la gură și suflă, obrații i se umflară de la efort, apoi trase aer în piept și mi-l pasă și mie. Am inspirat o gură de aer binevenită. Eram la șase metri adâncime, înăuntrul unei epave vechi și respiram.

Emma arătă spre cadrul unei uși din fața noastră, o gaura neagră în întuneric. Am scuturat din cap. Nu vreau.

Dar m-a luat de cap de parcă aș fi fost un bebeluș speriat și m-a condus spre gaură, trăgând și tubul după ea.

Am plutit prin cadrul ușii și ne-am scufundat într-o beznă totală. Preț de o clipă doar am înotat pe acolo, împărțind tubul cu aer. Nu se auzea

decât sunetul respirației noastre care făcea bule și niște pocnituri surde din burta vasului, bucăți desprinse din carenă purtate de curenți. Nu s-ar fi făcut mai întuneric nici dacă aș fi închis ochii. Eram ca doi astronauți care pluteau într-un univers fără stele.

Dar în clipa următoare s-a întâmplat ceva uluitor și ieșit din comun - una câte una, stelele au apărut ca niște străfulgerări verzi în întuneric. Credeam că am halucinații. Dar apoi s-au aprins și mai multe, și mai multe, până când în jurul nostru se formă o întreagă constelație care făcea valuri, ca un milion de stelute verzi, sclipitoare, care ne iluminau corpurile și se reflectau în măștile noastre. Emma întinse mâna și

flutură din încheietură, dar în loc să creeze o minge de foc, mâna ei începu să lumineze într-un albastru scânteiitor. Stelele verzi se grupară în jurul ei, licărind și învârtindu-se, copiindu-i mișcările ca un banc de pești - ceea ce și erau, după cum am descoperit la o privire atentă.

Eram ca vrăjit și am pierdut noțiunea timpului. Mi s-a părut că am stat acolo ore întregi, deși, probabil, nu trecuseră mai mult de câteva minute. Apoi am simțit împunsătura Emmei și ne-am retras spre cadrul ușii, am urcat pe lângă scară și când am ajuns la suprafață din nou, primul lucru pe care l-am văzut a fost dunga reliefată a Căii Lactee pictată pe cer, și m-am gândit că stelele și peștii formau împreună

un sistem complet, fiind părți identice ale unei unități străvechi și misterioase.

Ne-am apropiat de carenă și ne-am scos măștile. Preț de câteva secunde am stat doar așa, cufundați până la brâu, cu pulpele apropiate, fără să vorbim.

—Ce-au fost ăia? am întrebat într-un final.

— Noi le spunem pești-lanternă.

— Nu i- am mai văzut niciodată.

— Majoritatea oamenilor nu îi văd deloc, spuse. Pentru că stau ascunși.

— Sunt superbi.

— Da.

— Și deosebiți.
Emma zâmbi.

— Da, și asta.

Mâna ei se strecură pe lângă genunchiul meu, iar eu am lăsat-o pentru că avea mâna caldă, plăcută

în apa rece. Am ciulit urechea, încercând să descopăr vocea lăuntrică ce îmi spusese de atâtea ori să n-o sărut, dar n-am mai auzit-o.

În clipa următoare ne-am sărutat.

Profunzimea buzelor noastre atingându-se și limbile noastre lipite, mâna mea cuprinzându-i obrajii albi și perfecti șterse toate ezitățile și amintirile. Nu mai știam de ce o urmaseam până în locul acela. Ne sărutam, ne sărutam și în secunda următoare s-a terminat. Când s-a dezlipit de mine, m-am întins după

ea. Puse o mână pe pieptul meu, cu un gest ferm, dar delicat.

— Trebuie să mai și respir,
prostănacule.

Am izbucnit în răs.

Mă ^{OK}luă de mâini și mă privi. Am privit-o și eu. Privitul acesta părea mai intens, parcă, decât sărutul de dinainte. Apoi Emma spuse:

— Ar trebui să rămâi.

— Să rămân, am repetat.

— Da, aici. Cu noi.

Înțelesul cuvintelor ei ajunse până la creierul meu și magia incitantă a ceea ce se întâmplase între noi dispăru treptat.

— Aș vrea, dar nu cred că pot.

— De ce?

Am cântărit puțin propunerea. Soarele, ospețele, prietenii... și lipsa

de variație, zilele perfect identice. Până la urmă te saturezi de orice, dacă ai parte de ceva în exces, ca obiectele luxoase și meschine pe care le cumpăra maică-mea și de care se sătura după scurt timp.

Dar Emma. Mai era și Emma. Poate că relația pe care am fi putut-o avea n-ar fi fost chiar așa de ciudată. Poate aș fi putut să rămân aici un timp, aș fi putut s-o iubesc și apoi să plec acasă. Dar nu. Până atunci avea să fie prea târziu. Emma era o sirenă. Trebuia să mă țin tare.

— Pe el îl vrei, nu pe mine. Nu pot să-i țin locul de dragul tău. Emma își feri privirea îndurerată.

— Nu de asta ziceam să rămâi. Locul tău e aici, Jacob.

— Nu-i adevărat. Eu nu sunt ca tine.

— Ba da, ești, insistă.

— Nu sunt. Sunt normal, ca și bunicul meu. Emma scutură din cap.

— Chiar crezi asta?

— Dacă aș ști să fac ceva spectaculos, ca și tine, nu crezi că mi-aș fi dat seama până acum?

— N-am voie să-ți spun asta, zise, dar oamenii obișnuiți nu pot să intre în bucle temporale.

Asta mă puse pe gânduri puțin, dar tot nu înțelegeam mare lucru.

— N-am nici un talent ieșit din comun. Sunt cea mai mediocră persoană pe care ai s-o întâlnești vreodată.

— Mă îndoiesc. Abe avea un talent rar și special, știa să facă ceva ce nu știa aproape nimeni.

Privirile ni se întâlniră și Emma îmi spuse:

— Putea să vadă monștri.

CAPITOLUL NOUĂ

Putea să vadă monștri. În clipa în care a spus-o, toate gândurile înfiorătoare pe care le credeam îngropate m-au copleșit din nou. Chiar existau. Existau și chiar ei l-au ucis pe bunicul meu.

—Și eu îi văd, i-am șoptit Emmei, de parcă i-aș fi spus un secret rușinos.

Ochii i se umplură de lacrimi și mă îmbrățișă.

—Știam eu că ești deosebit, spuse.

Și asta e un compliment.

Am știut mereu că sunt ciudat. Dar n-as fi crezut că sunt deosebit. Dar dacă vedeam lucruri pe care nu le vedea aproape nimeni, era clar de ce, în noaptea aceea când a murit bunicul, Ricky n-a văzut nimic în pădure. Țsta era și motivul pentru care toată lumea mă considera nebun. Nu eram nebun, nu aveam halucinații și nici nu aveam o reacție exagerată la o situație stresantă; încordarea înfricoșată a stomacului de câte ori îi simțeam aproape - asta și faptul că-i vedeam - iată care era darul meu.

—Dar tu nu-i vezi deloc? am întrebat-o.

—Le văd doar umbrele. De asta vânează mai mult noaptea.

—Și ce-i împiedică să vă atace chiar acum? am întrebat, după care m-am corectat. Pe noi toți, de fapt.

Emma deveni serioasă.

—Nu știu unde suntem. Și nici nu pot intra în bucle. Suntem în siguranță pe insulă - numai că nu putem pleca.

— Dar Victor a plecat. Dădu din cap cu tristețe.

— Zicea că o ia razna aici, că nu mai suportă. Săraca Bronwyn! Abe al meu a plecat și el, dar măcar n-a fost omorât de strigoi.

M-am străduit să-mi evit privirea.

— îmi pare tare rău că trebuie să-ți spun...

— Ce? O, nu!

— M-au încredințat că au fost niște animale sălbatice. Dar dacă e adevărat ce spui, atunci înseamnă că bunicul meu a fost omorât tot de ei. Prima și ultima oară când am văzut un monstru a fost în noaptea în care a murit el.

Își strânse genunchii la piept, închizând ochii. Am cuprins-o cu un braț și ea și-a rezemat capul de al meu.

— Eram convinsă c-o să-l prindă până la urmă, șopti. M-a asigurat că va fi în siguranță în America. C-o să se poată apăra. Dar n-o să fie în siguranță niciodată - nici unul din nou - cu adevărat.

Am stat de vorbă pe nava aceea eșuată până când luna a apus, apa ne-a lipăit pe la gât și Emma a început să tremure. Apoi ne-am luat de mână și am înotat până la canoe. Aproape de mal, am auzit câteva voci care ne strigau, iar când am ieșit de după o stâncă, i-am zărit pe Hugh și pe Fiona care ne făceau semne desperate de pe plajă. Cu siguranță ceva nu era în regulă. Am legat canoea și am alergat spre ei. Hugh găfâia și albinele roiau în jurul lui, agitate.

— S-a întâmplat ceva rău! Trebuie să ne întoarcem! N-aveam timp de discuții. Emma își puse hainele peste costumul de baie ud și eu am sărit în pantaloni, plin de nisip. Hugh mă privi șovăitor.

— Nu, nu și el, spuse. E ceva serios.

— Nu, Hugh, spuse Emma.

Pașărea a avut dreptate. E unul din noi.

Hugh căscă gura la ea, apoi la mine.

— I-ai spus?

— Am fost nevoită. Oricum, s-a prins singur, practic. La început, Hugh păru luat prin surprindere, dar apoi își reveni și îmi strânse mâna cu fermitate.

— Atunci bine ai venit în familia noastră.

Nu știam ce să zic, așa c-am spus doar „mulțumesc”.

În drum spre casă am cules câteva informații vâgi de la Hugh despre ce se întâmplase, dar nu ne-am oprit

din alergat. Când am făcut o scurtă pauză în pădure ca să ne tragem sufletul, Hugh spuse:

— E vorba de una dintre prietenele ymbryne ale Păsării. A ajuns acum o oră, într-un hal fără de hal, țipând ca din gură de șarpe, de i-a trezit pe toți din somn. înainte să ne dăm seama ce vrea să spună a leșinat. Of, sunt sigur că s-a întâmplat ceva oribil, spuse frângându-și mâinile și părul foarte nefericit.

— Sper că te înșeli, spuse Emma și am rupt-o la fugă.

În holul din fața ușii închise a camerei de zi, copiii îmbrăcați în pijamale și cămăși de noapte mototolite se îngrămădiseră în jurul unei lămpi cu petrol și își dădeau cu părerea referitor la ce se întâmplase.

— Poate au uitat să reseteze bucla, spuse Claire.

— Pun pariu c-au fost strigoii, spuse Enoch. Pun pariu că i-au mâncat pe toți, i-au ros până la cizme!

Claire și Olive începură să plângă și își acoperiră fețele cu mâinile micuțe. Horace se așeză în genunchi lângă ele și le spuse pe un ton mângâietor:

— Gata, gata, n-o să se întâmple nimic. Nu-l lăsați pe Enoch să vă umple capetele cu prostii. Toată lumea știe că strigoilor le plac mai mult ăia tineri. De asta au lăsat-o în pace pe amica lui Miss Peregrine - sigur are un gust de cafea rancedă!

Olive se uită pe furiș printre degete.

— Și ăia tineri ce gust au?

— De merișoare de munte, spuse

Horace prozaic. Fetele se puseră din nou pe jelit.

— Lasă-le în pace! țipă Hugh și un detașament de albine îl urmări pe Horace, care o rupse la fugă pe hol scâncind.

— Ce se întâmplă acolo? strigă Miss Peregrine. L-am auzit cumva pe domnul Apiston? Unde sunt domnișoara Bloom și domnul Portman?

Emma se dădu înapoi și îi aruncă o privire nervoasă lui Hugh.

— Știe?

— Când a aflat că nu sunteți aici, a căpiat de tot. A crezut că v-ău răpit

strigoii, o prostie din asta. îmi pare rău, Em. A trebuit să-i spun.

Emma scutură din cap, dar n-aveam de ales, trebuia să intrăm și să înfruntăm furtuna. Fiona ne salută - vrând parcă să ne ureze noroc -, apoi am intrat.

În camera de zi, singura sursă de lumină era focul aprins în șemineu, care ne proiecta umbrele tremurătoare pe perete. Bronwyn gravita agitată în jurul unei femei bătrâne care se legăna pe jumătate leșinată într-un fotoliu, înfășurată în mai multe pături, ca o mumie. Miss Peregrine stătea pe o canapea și o hrănea cu o lingură plină cu un lichid negru.

Când îi zări fața, Emma înlemni.

— O, Dumnezeule, șopti, e Miss Avocet!

Abia atunci am recunoscut-o și eu, cu greu, ce-i drept, după fotografia pe care mi-o arătase Miss Peregrine, cea în care era mai tânără. Pe cât părea de îndărătnică în poza aceea, pe atât era de fragilă și de slăbită acum.

Stăteam și ne uitam la ele - Miss Peregrine duse un flacon argintiu spre gura lui Miss Avocet și îl înclină, apoi ymbryna mai în vârstă păru să-și revină, ridicându-se în scaun cu ochi strălucitori. În clipa următoare însă, bătrâna își pierdu simțirea și se lăsă moale în fotoliu.

— Domnișoară Bruntley, îi spuse

Miss Peregrine lui Bronwyn, du-te și fă patul pentru Miss Avocet și adu și

o sticlă de vin de coca și o sticlută de coniac.

Bronwyn plecă valvârtej și dădu din cap cu un aer solemn când trecu pe lângă ea. Apoi Miss Peregrine se întoarse spre noi și spuse pe un ton scăzut:

— M-ai dezamăgit teribil, domnișoară Bloom. Teribil. Nu ți-ai găsit altă noapte să ieși pe furiș.

— îmi pare rău. Dar de unde era să știu c-o să se întâmple ceva rău?

—Ar trebui să te pedepsesc. Dar, având în vedere situația de față, nu cred că mai merită efortul.

Ridică mâna și netezi părul alb al mentorului ei.

— Miss Avocet nu și-ar fi părăsit pupili ca să vină aici dacă nu s-ar fi întâmplat ceva cumplit.

Din cauza flăcărilor puternice, pe frunte îmi apărură broboane, de sudoare, dar Miss Avocet tremura în scaunul ei. Oare avea să moară? Oare scena aceea tragică la care am asistat când a murit bunicul meu avea să se repete și pentru Miss Avocet și Miss Peregrine? Mi-am și imaginat cum l-am ținut în brațe pe bunicul meu, îngrozit și confuz, fără să bănuiesc vreo secundă care era adevărul în ceea ce ne privea pe amândoi. Dar ceea ce avea să se întâmple acum nu se putea compara cu ce mi se întâmplase mie, mi-am spus. Miss Peregrine a știut mereu cine sunt.

Nu era deloc momentul potrivit pentru așa ceva, dar eram furios și nu m-am putut abține.

— Miss Peregrine? am spus și ea ridică ochii. Când aveți de gând să-mi spuneți?

Era pe punctul de a mă întreba „ce?“, dar se uită la Emma și păru să citească răspunsul pe chipul ei. Pentru o clipă păru foarte nervoasă, dar observă furia mea și se mai liniști.

— Voiam să-ți spun, copile. Te rog să înțelegi. Dacă te-aș fi împovărat cu tot adevărul la prima întâlnire, ai fi suferit un șoc teribil. Aveai un comportament imprevizibil. Poate ai fi fugit și nu te-ai mai fi întors niciodată. Nu puteam să risc.

— Și atunci ați încercat să mă seduceți cu mâncare, activități distractive și fete, iar despre lucrurile urâte nu mi-ați spus nimic.

Emma rămase cu gura căscată.

— Să te seducem? Of, te rog să nu crezi așa ceva despre mine, Jacob! N-aș suporta una ca asta.

— Am impresia că ne-ai judecat foarte greșit, spuse Miss Peregrine. Cât despre faptul că te-am sedus, să știi că ceea ce ai văzut e adevărat, chiar așa trăim. Nu te-am înșelat, doar că nu ți-am spus câteva adevăruri.

— Atunci să vă spun eu un adevăr. Unul din monștrii ăia l-au ucis pe bunicul meu. Miss Peregrine se uită drept spre foc pentru câteva secunde.

— îmi pare rău să aud asta.

— Am văzut totul cu ochii mei. Când am povestit ce s-a întâmplat, toată lumea a încercat să mă convingă că sunt nebun. Dar nu eram, și nici bunicul meu. Când mă gândesc că toată viața lui mi-a spus doar adevărul, dar eu nu l-am crezut.

Mi se făcu rușine.

— Dacă l-aș fi crezut, poate c-ar fi trăit și astăzi. Miss Peregrine văzu că nu prea mă mai țin pe picioare și îmi oferi un scaun.

M-am așezat, iar Emma a îngenuncheat lângă mine.

— Cred că Abe știa că ești deosebit, spuse. Și sigur a avut un motiv întemeiat pentru care nu ți-a spus.

— Da, e adevărat, chiar a știut, răspunse Miss Peregrine. Mi-a dat de înțeles într-una dintre scrisori.

— Atunci nu înțeleg. Dacă era adevărat - toate poveștile alea ale lui - și a știut că sunt ca el, de ce a ținut totul secret până în ultima secundă?

Miss Peregrine îi mai dădu câteva linguri de coniac lui Miss Avocet, care gemu și se ridică puțin, după care se lăsă din nou pe spate.

— Nu-mi pot imagina decât că voia să te protejeze, spuse. Viețile noastre pot fi pline de încercări și de privațiuni. Viața lui Abe a fost de două ori așa pentru că s-a născut evreu în cel mai nepotrivit moment. A fost martor la un genocid dublu, cel al evreilor, comis de naziști, și cel al deosebiților, comis de sufletele

pustii¹. A fost tot timpul chinuit de gândul că se ascundea aici, în timp ce semenii lui, atât evreii, cât și deosebiții, erau măcelăriți.

— Obișnuia să-mi spună că a plecat la război ca să se lupte cu monștri, am spus.

— Așa a și făcut, zise Emma.

— Războiul a curmat supremația naziștilor, dar spiritele au devenit mai puternice ca oricând, continuă Miss Peregrine.

— Așa că, la fel ca mulți alți deosebiți, am rămas în ascunziș. Dar bunicul tău era un om schimbat când s-a întors. Devenise un războinic și era decis să-și construiască o existență în afara buclei. A refuzat să se ascundă.

— L-am implorat să nu plece în America, spuse Emma. Noi toți l-am rugat.

— De ce a ales America? am întrebat.

— Pentru că la vremea aceea avea mai puține suflete pustii, răspunse Miss Peregrine.

Hollow, gastin src., cuvânt compus de autor din hollow (gol) și gast (spirit, fantomă).

— După război, a avut loc un exod minor al deosebiților spre America. Pentru un timp au reușit să trăiască sub o identitate falsă, de om comun, și asta a făcut și bunicul tău. Era cel mai mare vis al lui - să devină un om comun, să trăiască o viață comună.

Mi-a scris despre asta de mai multe ori. Sunt sigură că de asta nu ți-a spus adevărul nici ție atâta timp. Voia să ai măcar tu ceea ce el n-a putut să aibă niciodată.

— Să fiu un om obișnuit, am spus.
Miss Peregrine dădu din cap.

— Dar n-a reușit să scape niciodată de darul lui. Capacitatea lui unică, combinată cu vitejia pe care a dobândit-o în timpul războiului ca vânător de strigoi l-au făcut prea valoros. Deseori era trimis cu forța la luptă, având ca sarcină eradicarea unor colonii de strigoi care ne dădeau bătăi de cap. Și rar refuza o sarcină.

M-am gândit la lungile expediții de vânătoare la care pleca Buñicul Portman. Familia mea avea o poză

făcută în timpul unei expediții de acest fel, deși nu știu cine a făcut-o și când, pentru că pleca aproape tot timpul singur. Dar când eram copil mi se părea cel mai haios lucru, pentru că pleca îmbrăcat în costum. Cine se îmbracă în costum când se duce la vânătoare?

Acum știu cine: cel care nu are de gând să vâneze animale.

Noua imagine pe care mi-o formasem despre bunicul mă emoționa: nu mai era un paranoic obsedat de arme, nici un donjuan ascuns sau un tip pe care nici cei din familie nu se puteau bizui, ci un cavaler aflat tot timpul pe drumuri, care și-a riscat viața pentru ceilalți, locuind în mașini, moteluri ieftine,

urmărind umbre ucigașe, întorcându-se acasă cu câteva gloanțe lipsă și cu vânătăi ale căror prezență nu ni le

putea explica nicidecum și cu coșmaruri despre care nu ne putea vorbi. Și pentru toate aceste sacrificii, n-a primit de la cei dragi decât batjocură și suspiciuni. Probabil din cauza asta le-a scris atâtea scrisori Emmei și lui Miss Peregrine. Pentru că ele îl înțelegeau.

Bronwyn se întoarse cu o carafa plină cu vin de coca și cu o ploscă cu coniac. Miss Peregrine a trimis-o afară și s-a apucat să le amestece într-o ceașcă de ceai. Apoi a început s-o bată ușor pe Miss Avocet pe obrazul brăzdat de vinișoare albastre.

— Esmeralda, spuse, Esmeralda, trebuie să te ridici și să bei tonicul ăsta făcut de mine.

Miss Avocet gemu, iar Miss Peregrine îi apropie ceașca de buze. Bătrâna sorbi de câteva ori și, deși scuipe și tuși, cea mai mare parte din lichidul purpuriu i-a alunecat pe gât. Pentru o clipă a rămas cu privirea pierdută, de parcă ar fi vrut să alunece din nou înapoi în starea aceea de amorțeală, apoi s-a îndreptat în scaun, cu fața din ce în ce mai luminoasă.

— O, Doamne, spuse pe o voce răgușită, am adormit? Câtă lipsă de bună-cuviință din partea mea.

Ne privi ușor surprinsă, de parcă am fi apărut de nicăieri.

— Alma? Tu ești?

Miss Peregrine masă mâinile osoase ale bătrânei.

— Esmeralda, ai venit de departe ca să ne vezi în toiul nopții. Mă tem că ne-ai speriat teribil.

— Chiar așa? se încruntă Miss Avocet, ridicând o sprânceană și ochii ei părură că fixează peretele de vizavi, animat de umbre tremurânde. Apoi o expresie gravă îi umbri chipul.

— Da, am venit să vă avertizez, Alma. Trebuie să fiți cu ochii în patru. Nu trebuie să le permiteți să vă ia prin surprindere, ca pe mine.

Miss Peregrine încetă să o mai maseze.

— Să le permitem? Cui?

— Nu puteau fi decât strigoii. Doi dintre ei au sosit noaptea, deghizați în membri ai consiliului. Bineînțeles

că nu există bărbați în consiliu, dar le-a luat doar câteva secunde să-i păcălească pe pupiliile mei somnoroși,

să-i lege fedelele și să-i răpească. Lui Miss Peregrine i se tăie respirația.

— O, Esmeralda...

— Și pe mine, și pe domnișoara

Bunting ne-au trezit țipetele îndurerate, ne explică, dar ne baricadaseră în casă. Ne-a luat ceva timp să spargem ușile, dar când am reușit și am urmat dâra de miros împuțit lăsată de strigoii care ieșiseră din buclă, ne-am trezit cu o haită de bestii-umbră, care ne așteptau pe partea cealaltă. Au sărit la noi urlând.

Se opri, încercând să-și reprime lacrimile.

— Și copiii?

Miss Avocet scutură din cap. Toată lumina păru să fi dispărut din ochii

ei. Copiii erau doar momeala, spuse.

Emma își strecură mâna în mâna mea și o strânse. Obrajii lui Miss Peregrine străluceau la lumina flăcărilor din semineu.

— Pe mine mă voiau și pe Miss Bunting. Eu am reușit să evadez, dar Miss Bunting n-a fost la fel de norocoasă.

— Au omorât-o?

— Nu - au răpit-o. Ca pe Miss Wren și Treecreeper, când le-au invadat buclele acum două săptămâni. Au început să răpească ymbryne, Alma. E un fel de acțiune coordonată. Mi-e și frică să-mi imaginez în ce scop.

—Atunci o să vină și după noi,
spuse încet Miss Peregrine.

— Da, Alma, dacă vă găsesc,
răspunse Miss Avocet. Voi v-ați
ascuns mai bine decât toți ceilalți,
dar trebuie să fiți pregătiți.

Miss Peregrine dădu din cap. Miss
Avocet se uită neajutorată la mâinile
ei care îi tremurau în poale ca niște
păsări cu aripa frântă. Vocea ei se
întretăie.

— Of, dragii mei copii! Să vă rugați
pentru ei. Sunt singuri-singurei.

Apoi își feri fața și începu să plângă.

Miss Peregrine puse pătura pe
umeri bătrânei și se ridică. Am
urmat-o afară, lăsând-o pe Miss

Avocet singură cu durerea ei.

I-am găsit pe copii adunați în fața
ușii camerei de zi. Chiar dacă nu

auziseră tot ce spusese Miss Avocet, pe chipurile lor încordate se vedea că auziseră destul.

— Săraca Miss Avocet, se tânguie Claire cu buza inferioară tremurândă.

— Săracii copii ai lui Miss Avocet! spuse Olive.

— Acum vor veni după noi? întrebă Horace.

— O să avem nevoie de arme! izbucni Miliard.

— Securi de luptă! spuse Enoch.

— Bombe! zise Hugh.

— Terminați imediat cu prostiile! strigă Miss Peregrine facându-le semn să tacă. Trebuie să ne păstrăm

calmul. Da, e adevărat, e tragic - foarte tragic - ce i s-a întâmplat lui Miss Avocet. Dar asta nu înseamnă

că trebuie să se repete și cu noi. În orice caz, trebuie să fim atenți. De aceea, o să plecați de aici doar cu permisiunea mea, și chiar și atunci, doar în perechi. Dacă vedeți o persoană necunoscută, chiar dacă persoana respectivă pare deosebită, veniți și mă anunțați imediat. Vom discuta despre asta și despre celelalte măsuri de precauție în dimineața aceasta. Dar până atunci, la culcare cu voi! Nu-i o oră potrivită pentru întruniri.

— Dar, Miss..., începu Enoch.

— La culcare!

Copiii plecară în grabă spre camerele lor.

— Cât despre tine, domnule Portman, nu-mi place deloc că te plimbi singur. Cred c-ar trebui să stai

aici, cel puțin până când se mai calmează apele.

— Nu pot să dispar pur și simplu.

Tata ar înnebuni.
Miss Peregrine se încruntă.

— în cazul ăsta, măcar noaptea asta trebuie să ți-o petreci aici. Insist.

— Bine, dar numai dacă îmi spuneți tot ce știți despre monștrii care l-au omorât pe bunicul meu.

Înclină capul, cercetându-mă cu o expresie amuzată.

— Prea bine, domnule Portman, nu mă mai opun nevoii tale de cunoaștere. Fă-te comod pe canapea și dimineață la prima oră discutăm cât vrei.

— Trebuie să discutăm acum.

Așteptasem zece ani ca să aflu adevărul și nu mai puteam să aștept niciun minut.

— ^{Vă rog.} Uneori, tinere, te aflu într-un fel imperceptibil la granița dintre încăpățănare, în mod adorabil, și îndărătnicie, la modul nesuferit.

Se întoarse spre Emma.

— Domnișoară Bloom, îmi aduci, te rog, sticla cu vin de coca? Se pare că n-o să pun geană pe geană în noaptea asta și va trebui să mă răsfaț astfel dacă nu vreau să adorm.

* * *

Camera de lucru era prea aproape de dormitoarele copiilor pentru o discuție nocturnă, așa că ne-am

mutat într-o seră mică de la marginea pădurii. Ne-am așezat pe niște ghivece răsturnate, cu o lampă cu petrol, între noi. Soarele nu răsărise încă dincolo de pereții de sticlă. Miss Peregrine scoase o pipă din buzunar și se aplecă s-o aprindă la flacăra lămpii. Pufăi de câteva ori, scoțând rotoacoale de fum albastru, apoi începu:

— în vremuri străvechi, oamenii au crezut că suntem zei, dar noi, deosebiții, suntem la fel de muritori ca oamenii obișnuiți. Buclele temporale doar încetinesc inevitabilul și prețul pe care-l plătim pentru ele e foarte mare - adică ruptura definitivă de prezentul real. După cum știi, cei care au locuit în bucle o perioadă mai lungă pot să încerce prezentul doar

cu degetul, altfel se ofilesc și mor. E un aranjament vechi, din negura vremurilor.

Mai pufăi o dată, apoi continuă.
— Cu câțiva ani în urmă, în pragul secolului trecut, dintre semenii noștri s-a desprins o facțiune - un grup de nemulțumiți, cu idei periculoase.

Credeau că au descoperit o metodă prin care rolul buclelor temporale putea fi modificat de cei care le foloseau, în așa fel încât să le confere un soi de nemurire; nu doar o anulare a îmbătrânirii, ci o rever-siune.

Vorbeau despre o tinerețe eternă de care ne puteam bucura în afara restrângerilor buclei, de sărit înainte sau înapoi în timp, din viitor în trecut, fără pic de rușine, fără să

suferim de efectele negative care au împiedicat mereu un astfel de gest nesăbuit - cu alte cuvinte, despre controlarea timpului în lipsa supremației morții. Era o noțiune absurdă - vorbe goale -, o negare a legilor empirice care reglementează totul!

Expiră șuierând zgomotos, apoi se opri puțin ca să-și vină în fire.

— în orice caz, cei doi frați ai mei, geniali din punctul de vedere al abilităților tehnice, dar cam săraci cu duhul în rest, au fost imediat seduși de idee. Ba chiar au avut obrăznicia să mă roage să-i ajut în punerea ei în practică.

„Vreți să vă transformați în zei, le-am spus. Așa ceva nu e posibil. Și chiar de ar fi, n-ar trebui s-o faceți.”

Dar nu s-au lăsat descumpăniți. Crescând alături de ymbrynele în devenire, școlite de Miss Avocet, au adunat mai multe cunoștințe despre noi decât majoritatea, băieților deosebiți - suficiente, mă tem, ca să prezinte un pericol. În ciuda avertismentelor - și chiar a amenințărilor - din partea Consiliului, în vara anului 1908, frații mei și câteva sute de membri ai facțiunii dezertoare - printre ei fiind mai multe ymbryne puternice - s-au aventurat în tundra siberiană ca să-și desfășoare experimentul odios. Drept locație, au ales o buclă veche și necunoscută, nefolosită de secole. Ne-am așteptat să se întoarcă după vreo săptămână, cu coada între picioare, umiliți de caracterul imuabil al

naturii. Dar pedeapsa lor binemeritată a fost una mult mai dramatică: o explozie dezastruoasă

care a scuturat geamurile și-n Insulele Azore. Sunt sigură că cei aflați pe o rază de cinci sute de kilometri au crezut că a venit sfârșitul lumii. Am presupus că au fost omorâți cu toții, că bubuitura aia oribilă a fost ultima lor manifestare.

— Dar au supraviețuit, am presupus eu.

— Într-un fel. Alții ar numi starea pe care au dobândit-o un gen de osândă veșnică. La câteva săptămâni după aceea au urmat niște atacuri din partea unor

creaturi oribile asupra deosebiților, creaturi care nu puteau fi văzute decât de cei ca tine - în afara

umbrelor lor. Acestea au fost primele noastre conflicte cu sufletele pustii. A trecut mult timp

până când ne-am dat seama că monstruozițiile astea cu tentăcule în loc de gură erau, de fapt, frații noștri rătăcitori, care se târâseră la suprafață din craterul format în urma experimentului. În loc să devină zei, s-au transformat în diavoli.

— Dar ce n-a mers?

— E un subiect controversat. Există o teorie conform căreia au dat înapoi timpul până la o perioadă în care sufletele lor nici măcar nu fuseseră concepute și asta e motivul pentru

care le spunem „suflete pustii” - pentru că inimile și sufletele lor sunt goale. în mod ironic, au dobândit

nemurirea la care aspirau. Se spune că sufletele pustii pot trăi mii de ani, dar că viața lor e o suferință fizică neconținută, o decădere umilitoare - se hrănesc cu animale rătăcite, trăiesc izolați -, ca să nu mei vorbim că sunt veșnic nesătui și poftesc la carnea foștilor lor semeni, sângele nostru fiind singura lor speranță pentru izbăvire. Dacă un suflet gol se îndoapă cu destui deosebiți, devine un strigoi.

—Iar cuvântul ăsta, am spus. Când ne-am văzut prima oară, Emma m-a acuzat că sunt un strigoi.

—Poate că și eu aș fi crezut același lucru dacă nu te-aș fi remarcat de dinainte.

—Și ce sunt strigoii ăștia?

—Dacă a fi un suflet gol este egal cu a trăi într-un iad - și sigur este -, atunci putem spune că viața de strigoi e un fel de purgatoriu. Strigoii nu ies în evidență cu aproape nimic. Nu au nici o capacitate deosebită. Dar, datorită faptului că se pot deghiza în oameni, strigoii își slujesc frații „vii”, fiind un fel de cercetași sau spioni și cei care fac rost de carne. Există o ierarhie între cei damnați, care are drept scop transformarea tuturor sufletelor goale în strigoi și a tuturor deosebiților în cadavre.

—Dar ce-i oprește? am întrebat. Doar au fost deosebiți cândva. Nu-și mai amintesc de ascunzișurile voastre?

—Din fericire, se pare că nu-și mai amintesc nimic din viața lor de

dinainte. Și chiar dacă strigoii nu sunt la fel de puternici și de înfricoșători ca sufletele pustii, putem spune că-s, la fel de periculoși. Spre deosebire de sufletele pustii, strigoii nu ascultă doar de instinct și sunt capabili să se piardă în mulțime. Poate fi destul de greu să-i deosebești de oamenii obișnuiți, deși există câteva indicii. Ochii lor, spre exemplu. În mod ciudat, strigoii nu au pupile.

Mi se făcu pielea găină. Mi-am amintit de vecinul cu ochii sticloși care uda peluza netunsă în noaptea în care a fost omorât bunicul meu.

—Cred că am văzut unul. Am crezut că-i doar un bătrân orb.

—Atunci ești mai perspicace decât majoritatea oamenilor, spuse Miss

Peregrine. Strigoii sunt experți în a trece neobservați. Tind să-și ia măști de persoane care nu ies cu nimic în evidență în societate: bărbatul în costum gri pe care-l vedem în tren, omul sărac care cerșește niște mărunțiș, fețele anonime din mulțime. Deși se știe că unii își asumă riscul de a fi demascați, intrând în pielea unor oameni cu funcții importante - medici, politicieni, preoți -, asta ca să interacționeze cu un număr mai mare de oameni sau ca să poată exercita o anumită putere asupra lor și să poată descoperi mai ușor deosebiții care se ascund printre oamenii obișnuiți - precum Abe.

Miss Peregrine se întinse după albumul cu fotografii pe care-l luase cu ea și începu să-l răsfoiască.

—Pozele astea au fost reproduse și împărțite deosebiților de pretutindeni, asemenea afișelor cu infractori căutați de poliție. Uită-te aici, spuse și-mi arată o poză cu două fete călare pe un ren artificial și un Moș Crăciun cu ochi goi, înfiorători, al cărui cap se ivea printre coarnele renului. Strigoii ăsta a fost descoperit într-un magazin universal din America. Lucra acolo pe perioada Crăciunului. A avut ocazia să interacționeze cu o mulțime de copii într-un timp surprinzător de scurt - i-a atins, le-a pus întrebări - căutând indicii caracteristice pentru deosebiți.

Dădu foaia și îmi arătă fotografia unui dentist cu aspect sadic.

— Strigoiiul ăsta a practicat chirurgia dentară. Nu m-ar mira deloc să aflu că acel craniu din poza i-a aparținut vreuncea dintre victimele lui - vreun deosebit.

Întoarse pagina din nou și se opri la fotografia unei fetițe care stătea pe vine în fața unei umbre amenințătoare.

— Asta e Marcie. Ne-a părăsit acum treizeci de ani pentru o familie obișnuită de la țară. Am implorat-o să nu plece, dar era hotărâtă s-o facă. N-a trecut mult și a fost înhățată de un strigoi în timp ce aștepta autobuzul care o ducea la școală. La locul faptei s-a găsit un aparat de fotografiat cu poza asta nedezvoltată.

— Cine a făcut-o?

— Păi, chiar strigoiul. Se dau în vânt după gesturi din astea dramatice și lasă tot timpul în urmă un suvenir zeflemitor.

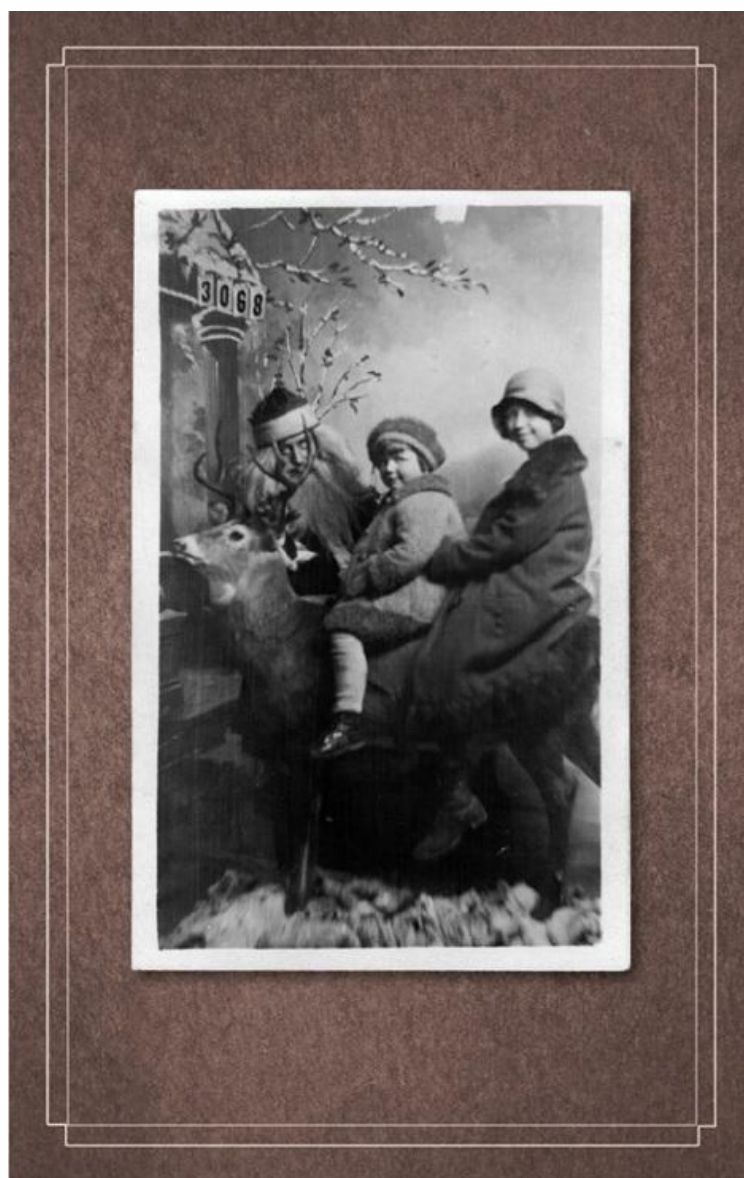
Am examinat fotografiile cu o frică lăuntrică vagă, familiară.

Când n-am mai suportat să mă uit la ele, am închis albumul.

— Ți-am spus toate astea pentru că e dreptul tău să știi, spuse Miss Peregrine, dar și pentru că am nevoie de ajutorul tău. Ești singurul care poate ieși din buclă fără a trezi suspiciuni. Atâta timp cât stai cu noi și vrei neapărat să călătorești înainte și înapoi, o să te rog să fii atent la toți nou-veniții de pe insulă și să mi-i semnalezi.

— Am văzut unul chiar ieri, am spus gândindu-mă la ornitologul care îl călcase pe bombeu pe tata.

— I-ai văzut ochii? mă întrebă.
— Nu prea. Era întuneric și purta o pălărie mare care-i acoperea în mare parte fața. Miss Peregrine își mușcă pumnul încruntată.

— De ce? Credeți că e unul dintre ei?

— Nu putem fi siguri dacă nu-i vedem ochii, spuse, dar există posibilitatea să te fi urmărit până pe insulă și asta mă îngrijorează teribil.

— Ce vreți să spuneți? Credeți c-am fost urmărit de un strigoi?

— Poate chiar de cel pe care zici că l-ai văzut în noaptea în care a murit bunicul tău. Asta ar explica de ce au ales să-ți cruțe viața - ca să-i conduci la o comoară și mai mare - locul acesta.

— Dar de unde să știe că sunt deosebit? Nici măcar eu nu știam!

— Dacă știau de bunicul tău, poți fi sigur c-au aflat și de tine.

Sigur au avut o mie de ocazii să mă ucidă, mi-am zis. De fiecare dată

când i-am simțit aproape în săptămânile alea de după moartea Bunicului Portman. Oare m-au urmărit? Au așteptat să fac ce am făcut - să vin aici?

Simțindu-mă copleșit, mi-am sprijinit capul de genunchi.

— Bănuiesc că n-o să mă lăsați să iau o gură din vinul ăla, am spus.

— Nu, în niciun caz.

Dintr-odată, inima mi se strânse.

— Voi fi vreodată în siguranță undeva? am întrebat-o.

Miss Peregrine îmi atinse umărul.

— Aici ești în siguranță, spuse. Și poți să stai cu noi cât vrei. Am încercat să spun ceva, dar n-am

reușit decât să mă bâlbâi:

— Dar - nu - pot - părinții mei.

— Sunt sigură că te iubesc, șopti,
dar n-o să te înțeleagă niciodată.

Soarele aruncă primele umbre lungi

pe străzi când am ajuns înapoi în oraș. Cei care băuseră toată noaptea se învârteau pe lângă felinarele stradale, deloc dornici să ajungă repede acasă; pescarii își țârâiau cizmele mari și negre spre port, iar tatăl meu tocmai se trezea dintr-un somn greu. Când el s-a dat jos din pat, eu m-am ghemuit într-al meu, trăgând pătura peste hainele pline de nisip, cu doar câteva secunde înainte să intre să vadă ce fac.

— Te simți bine?

Am gemut și m-am întors cu spatele, apoi tata a ieșit. M-am trezit după-amiază târziu și am găsit un bilet compătitor și o cutie cu

medicamente pentru răceală, pe
masa din camera din mijloc.

Am zâmbit și, pentru o clipă, m-am
simțit vinovat că l-am mințit. Apoi am
început să-mi fac griji pentru el,
știind că băntuie singur pe
promontoriu, doar cu binoclul și un

carnețel. Mă temeam că o să dea peste nebunul care omorâse oile.

M-am șters la ochi ca să mă trezesc și mi-am aruncat pe umeri o pelerină de ploaie, apoi m-am plimbat prin sat și pe lângă stâncile și plajele din apropiere, în speranța c-o să-l găesc ori pe el, ori pe ornitologul ciudat - speram c-o să mă pot uita în ochii lui -, dar nu i-am găsit. Soarele apunea când, în sfârșit, m-am dat bătut și m-am întors la Priest Hole. L-am găsit pe tata la bar, dând pe gât o bere cu meșterii obișnuiți. Judecând după sticlele goale din jurul lui, stătea acolo de ceva timp.

M-am așezat lângă el și l-am întrebat dacă l-a văzut pe ornitologul bărbos. Mi-a spus că nu.

— Ei, dacă-l vezi, fă-mi o favoare, bine? Păstrează distanța, OK? îmi aruncă o privire ciudată.

— De ce?
— Pentru că am o presimțire aiurea, de aia. Dacă e nebun? Dacă o fi ăla care a omorât oile?

— De unde-ți vin ideile astea bizare?

Voiam să-i zic. Voiam să-i explic totul, voiam să-mi spună c-a înțeles și să-mi dea un sfat părintesc. În clipa aceea, mi-am dorit ca lucrurile să revină la cum au fost înainte să fi venit aici; înainte de a fi găsit scrisoarea lui Miss Peregrine, când eram încă un copil-bogat-oarecum-normal și cu-probleme, care trăia într-o suburbie. Dar nu i-am zis. Am stat doar lângă el pentru un timp și i-

am vorbit despre nimicuri, încercând să-mi amintesc cum arăta viața mea acum patru săptămâni - o perioadă care mi s-a părut incredibil de îndepărtată - sau să-mi imaginez cum va fi peste patru săptămâni de acum încolo -, dar n-am reușit. Până la urmă am epuizat banalitățile, m-am scuzat și am urcat în camera mea, dorind să fiu singur.

CAPITOLUL ZECE

Marti noaptea, majoritatea lucrurilor pe care credeam că le-am aflat despre mine s-au dovedit a fi greșite. Duminică dimineața, eu și tata urma să ne facem bagajele și să plecăm acasă. Aveam doar câteva zile la dispoziție ca să decid ce vreau să

fac. Voiam să plec sau să rămân - nici una din cele două variante nu mi se părea în regulă. Cum era să rămân și să las în urmă tot ce cunosteam? Și cum era să plec acasă după tot ce aflasem?

Și mai rău era faptul că nu puteam să discut despre asta cu nimeni. Tata ieșea din discuție automat. Emma încercase de multe ori să mă convingă să rămân, prin discuții pătimașe, dar fără să se refere la viața pe care urma s-o las în urmă (oricât de jalnică ar fi fost ea), despre cum i-ar fi afectat dispariția mea bruscă pe ai mei sau despre senzația sufocantă care ți-o dădea traiul din buclă. îmi spunea doar atât: „Dacă o să fii și tu aici, o să fie mai bine.“

Miss Peregrine m-a ajutat și mai puțin. Mi-a spus că nu poate să ia decizia asta în locul meu, chiar dacă voiam doar să stau de vorbă cu ea mai pe îndelete. Cu toate acestea, era clar că voia să rămân; pe lângă faptul că m-aș fi aflat eu în siguranță, prezența mea în buclă ar fi fost benefică și pentru siguranța celorlalți. Mie, în schimb, nu-mi surâdea deloc ideea să fiu câinele lor de pază toată viața. (Chiar începusem să cred că bunicul meu se simțise la fel și că, într-un fel, acesta era unul dintre motivele pentru care refuzase să se mai întoarcă la ei după război.)

Dacă mă alăturam copiilor cu talente deosebite, n-aș mai fi apucat să termin liceul, să mă duc la facultate sau să fac ceva din ceea ce

făceau oamenii obișnuiți, aflați în pragul maturității. Pe de altă parte - trebuia să-mi reamintesc tot timpul - nu eram un om obișnuit; atâta timp cât sufletele pustii mă urmăreau, viața pe care aș fi dus-o în afara buclei ar fi fost una scurtată, cu siguranță. Aș fi trăit într-o teamă continuă, uitându-mă tot timpul peste umăr, chinuit de coșmaruri, așteptându-mă să mă găsească, până la urmă, și să-mi facă felul. Asta suna mai rău decât dacă pierdeam ocazia de a da la facultate.

Dar apoi m-am gândit mai bine: Oare nu exista și o a treia opțiune ? Oare nu pot să fiu ca Bunicul

Portman care a trăit și a înflorit și s-a luptat cu strigoii în afara buclei timp

de cincizeci de ani ? Asta când mă subestimam.

El avea pregătire militară, prostănaçule. Era dat naibii, stăpân pe situație. Avea un șifonier imens plin cu carabine cu țeava retezată. Omul era un Rambo adevărat în comparație cu tine.

M-aș putea înscrie la un curs de tir, îmi spunea latura optimistă. Pot să mă apuc de karate. Pot să mă duc la sală.

Glumești ? Nu te puteai apăra nici în liceu! A trebuit să-l mituiești pe țăranul ăla ca să-ți fie gardă de corp. Și te-ai pișa pe tine dacă ar trebui să îndrepti o armă către cineva.

Nu-i adevărat.

Ești slab! Ești un ratat. De asta nu ți-a spus cine erai, de fapt. Știa că n-o să faci față.

Taci din gură! Taci din gură!
Și tot așa, și tot așa, zile la rând. Să plec sau să rămân? Eram obsedat de întrebarea asta, dar nu mă puteam hotărî. Între timp, tata își pierduse de tot motivația de a mai termina cartea. Cu cât lucra mai puțin, cu atât i se tăia elanul și stătea mai mult la bar. Nu l-am văzut niciodată să bea atâta - șase, șapte beri pe seară - și nu voiam să stau prin preajma lui când se comporta astfel. Era mohorât și când nu stătea bosumflat îmi povestea lucruri pe care nu voiam să le știu.

— Intr-o bună zi, maică-ta o să mă părăsească sigur, îmi spuse într-o noapte. Dacă nu fac ceva ieșit din comun în curând, chiar cred că e posibil.

Am început să-l evit. Nici măcar nu sunt sigur c-a observat.

Între timp, la căminul pentru copii deosebiți, Miss Peregrine a instaurat un fel de închisoare. Era ca și când s-ar fi declarat stare de asediu: copiii mai mici n-aveau voie să plece nicăieri fără însoțitor, cei mari ieșeau numai doi câte doi, iar Miss Peregrine trebuia să știe în permanență unde eram. Era o adevărată coarvodă să ceri permisiunea să ieși.

Copiii făceau pe santinelele cu rândul, în fața și în spatele casei. Ziua, la orice oră, dar mai ales

noaptea, vedeai fețe plictisite trăgând cu ochiul la fereastră. Dacă vedeau că se apropie cineva, trăgeau o sfoară atașată de un clopoțel care se afla în dormitorul lui Miss' Peregrine, drept pentru care, de câte ori îmi făceam apariția, directoarea mă aștepta pe după ușă ca să mă interogheze. Ce se întâmpla în afara buclei? Am văzut cumva ceva ciudat? Sigur nu m-a urmărit nimeni?

Deloc surprinzător, copiii au început s-o cam ia razna. Cei mici au devenit indisciplinați și cei mai în vârstă erau abătuți, plângându-se de noile reguli, suficient de tare încât să fie auziți. Dintr-odată, te trezeai cu un oftat demonstrativ, singurul indiciu că Miliard se afla în încăpere. Insectele lui Hugh roiau pretutindeni

și înțepau oamenii, până când au fost alungate din casă, după care Hugh își petrecea tot timpul lângă geam, cu albinele roind pe partea cealaltă.

Olive susținea că și-a pierdut pantofii cu tălpi de plumb și începu să se plimbe pe tavan ca o muscă, aruncând boabe de orez în capetele oamenilor, până când aceștia se uitau în sus și o băgau în seamă, la care Olive izbucnea în râs, atât de istovitor încât nu mai reușea să leviteze și era nevoită să se țină de un candelabru sau de vreo galerie, ca să nu cadă. Cel mai ciudat era Enoch care dispărea în laboratorul său subteran ca să efectueze diverse operații pe soldăteii lui de argilă, operații pe lângă care pălea până și dr. Frankenstein: le amputa

membrele unor soldățești ca să facă un om-păianjen dintr-altul sau îndesa patru inimi de pui într-o singură cavitate abdominală încercând să creeze un Superman din argila care să nu-și piardă niciodată energia. Unul câte unul, micuțele lor trupuri cenușii cedară din cauza efortului și subsolul începu să semene cu un spital militar din vreun război civil.

Cât despre Miss Peregrine, aceasta continuă să mișune dintr-un loc în altul, fumând pipă după pipă, în timp ce șontăcăia dintr-o cameră în alta ca să-i verifice pe copii, de parcă s-ar fi temut că-o să dispară de îndată ce nu mai erau în câmpul ei vizual. Miss Avocet rămase la noi și ieși din starea de amorțeală din când în când, cutreierând holurile, strigându-și cu

disperare bieții pupili abandonată, prăbușindu-se apoi în brațele cuiva care o ducea înapoi în pat. Am auzit o grămadă de speculații paranoice referitoare la chinurile tragice suferite de Miss Avocet și la motivul pentru care sufletele pustii voiau să răpească ymbrynele, de la teorii bizare (cum că ar vrea să construiască cea mai mare buclă din istorie, suficient de mare cât să înghită toată planeta) până la unele ridicol de optimiste (ca să le țină de urât sufletelor pustii; un monstru teribil care mânca suflete putea deveni destul de singuratic).

Până la urmă, casa a fost învăluită într-o liniște morbidă. Toată lumea era letargică după două zile de arest la domiciliu. Convinsă că rutina era cel mai bun leac împotriva depresiei,

Miss Peregrine a încercat să le mențină interesul pentru lecțiile ei zilnice, pentru pregătirea meselor și pentru păstrarea unei curățenii exemplare. Dar de câte ori erau scutiți de vreo sarcină, copiii se afundau în scaunele lor, se holbau apatici pe ferestrele încuiate, răsfoiau cărți cu colțurile îndoite, pe care le citiseră deja de o sută de ori sau dormeau.

Nu văzusem niciodată talentul ciudat al lui Horace manifestându-se, până într-o seară când începu să țipe. Câțiva dintre noi am urcat în fugă până la mansardă unde Horace stătea de veghe și l-am găsit paralizat în scaun, luptându-se cu ceea ce părea a fi un coșmar conștient, încercând să sfâșie un lucru invizibil

din fața lui. La început doar urla, dar după aceea urletele se transformară în niște bolboroseli. Spunea că mările fierb, că din cer cade cenusă și că pământul e înăbușit de o perdea de fum interminabilă. După câteva minute de preziceri apocaliptice, păru epuizat și se scufundă într-un somn tulbure.

Ceilalți mai văzuseră asta - suficient cât să existe și fotografii cu crizele lui, fotografii incluse în albumul lui Miss Peregrine - și știau ce trebuie să facă. îl transportară în pat ținându-l de brațe și de picioare, sub supravegherea directoarei și, după câteva ore, când se trezi din somn, Horace spuse că nu își mai amintește nimic și visele pe care nu și le amintea nu se îndeplineau decât

foarte rar. Ceilalți îl crezură, pentru că oricum aveau deja destule pe cap. Dar eu am presimțit că n-a spus adevărul.

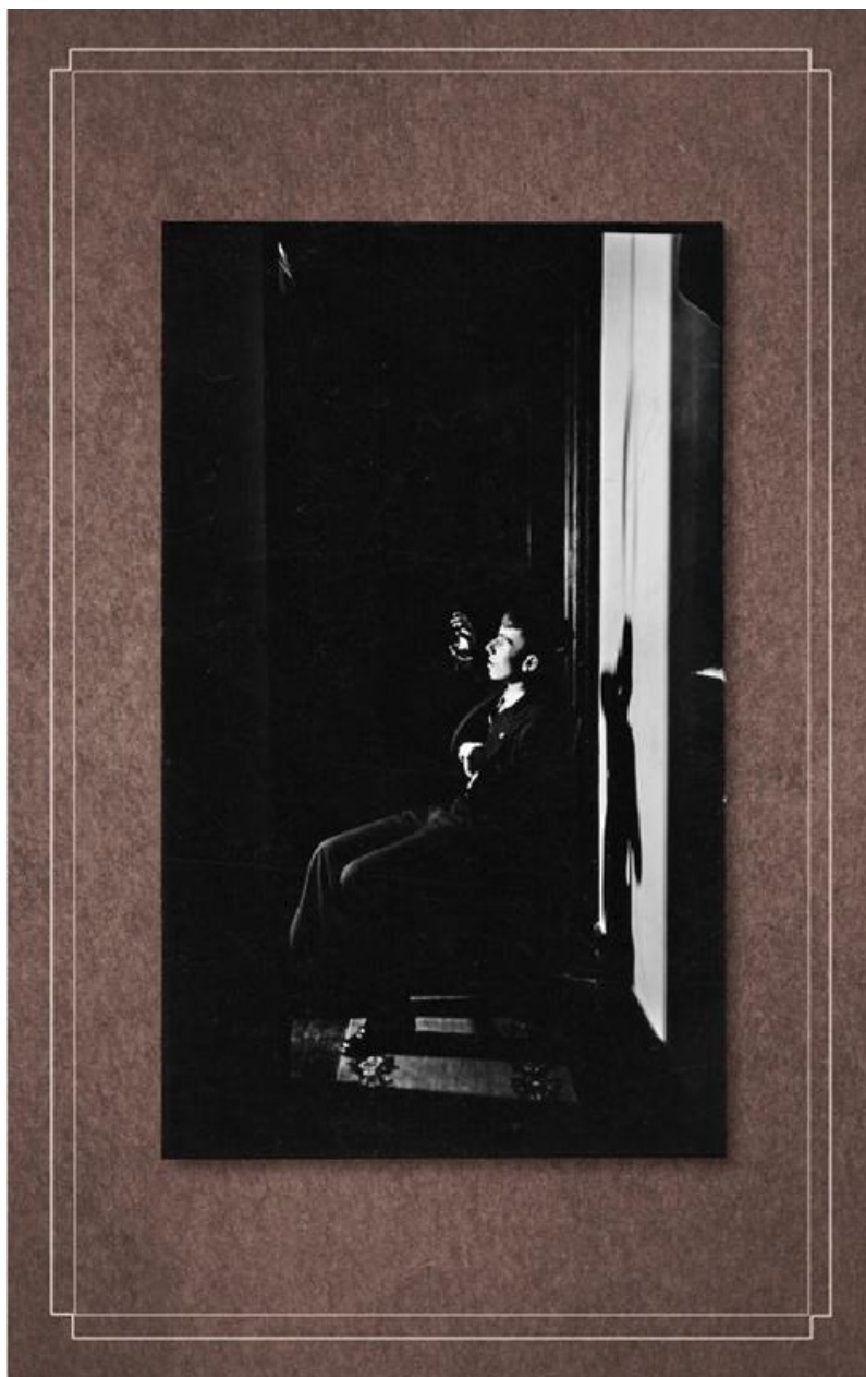
Când cineva dispăre într-un oraș mic precum Cairnholm, lumea observă imediat. Tocmai din cauza asta, când Martin nu deschise muzeul și nu se mai opri la Priest Hole ca să-și bea păhărelul obișnuit din fiecare seară, lumea începu să se întrebe dacă nu cumva se îmbolnăvisese și când nevasta lui Kev s-a dus să vadă ce-i cu el și a găsit ușa deschisă, portofelul și ochelarii lui Martin pe masă și casa pustie, oamenii începură să se întrebe dacă nu cumva era mort. Văzând că nu apare nici în ziua următoare, un grup de bărbați au fost trimiși să deschidă

șoproane, să se uite pe sub bărci răsturnate și să caute peste tot unde un burlac căruia îi plăcea whiskeyul peste măsură putea să adoarmă după o beție zdravăna. Dar tocmai ce începuseră căutările că și primiră vestea pe radioreceptorul cu unde scurte: cineva pescuise corpul lui Martin din ocean.

Eram cu tata în pub, când intră pescarul care îl găsisese. Nici nu trecuse bine de amiază, dar omul primi o bere „din oficiu”¹ și în câteva minute începu să ne povestească.

— Eram sus, la Gannet’s Point și-mi adunam plasele, spuse. Erau grele ca dracu’, lucru curios, dacă mă gândesc că de obicei nu prind mai nimic, în afară, poate, de niște creveți și mărunțișuri din astea. Zic, poate

m-am prins în vreo cursă pentru
crabi, așa că iau cangea, caut pe sub
barcă și mă agăț în ceva.

Ne-am tras scaunele mai aproape, de parcă am fi ascultat o poveste în vreo grădiniță morbidă.

— Ați ghicit, era Martin. Arăta de parcă ar fi luat-o pe scurtătura pe stânci și s-ar fi lăsat ciugulit de rechini. Numai Dumnezeu știe ce făcea acolo pe stânci în creierii nopții, îmbrăcat doar în halat de baie și izmene.

— Nu era-mbrăcat? întrebă Kev.

— îmbrăcat să se ducă la culcare, poate, spuse pescarul. Nu pentru o plimbare în ploaie, în nici un caz.

Oamenii îngăimară niște rugăciuni scurte pentru sufletul lui Martin, apoi începură să-și dea cu părerea. În câteva minute, localul se transformă într-o vizuină plină de fum și de Sherlock Holmși abțiguiți.

— O fi fost beat, se aventură un bărbat.

— Sau s-o fi dus spre stânci, l-o fi văzut pe ăla care a omorât oile și s-a luat după el, spuse un altul.

— Da' de dubiosu' ăla ce ziceți? întrebă pescarul. Ala cu cortu', care a aterizat acum, de curând.

Tata se îndreptă pe scaunul de bar.

— M-am întâlnit cu el, spuse. Acum două nopti. M-am întors spre el surprins.

— Nici nu mi-ai zis.

— Mă duceam la farmacist, voiam să-l prind înainte să închidă și tipul ăsta venea spre mine, părea că vrea să iasă din oraș. Se grăbea foarte tare.

Eu, ca să-l enervez, mă ciocnesc dinadins de umărul lui. Tipul se oprește și se holbează la mine.

încearcă să mă intimideze. Îi spun în față că vreau să știu ce face aici, cu ce se ocupă. Pentru că aici oamenii se prezintă unii altora, îi zic. Kev se aplecă peste bar.

- Și?

— Arăta de parcă ar fi vrut să-mi tragă un upercut, dar până la urmă s-a dus în treaba lui.

Au urmat mai multe întrebări - cu ce se ocupa un orni- tolog, de ce era tipul cu cortul și alte lucruri pe care le știam deja. Eu unul am avut o singură întrebare pe care abia așteptam să i-o pun.

— N-ai observat nimic ciudat la el? La fața lui? Tata stătu și se gândi preț de câteva secunde.

— Ba da, acum că zici. Purta ochelari de soare.

— Noaptea?

— Ciudățenia naibii.

Am simțit că mi se face rău și m-am întrebat cât de aproape fusese tatăl meu de ceva mai grav decât un schimb de pumni. Știam că trebuie să-i povestesc despre asta lui Miss Peregrine - pe dată.

— Ete, draci, spuse Kev. N-am mai avut un caz de omor în Cairnholm de o sută de ani. Și de ce ar vrea cineva să-i facă felul lui Martin, săracul? Nu are nicio noimă. Pun pariu pe un rând că dacă iese autopsia, o să ne spună c-a băut atâta încât s-a trezit în secolul următor.

— O să mai treacă nițel până atunci, spuse pescarul. La ce furtună se pregătește acum... meteorologul spunea că o să fie o vijelie pe cinste.

Cea mai nasoală pe care o s-o avem anul ăsta.

— Meteorologul, auzi, îl luă peste picior Key. Prostii ăia nu și-ar da seama nici dacă ar începe să plouă acum.

* * *

Locuitorii insulei făceau deseori prognoze amenințătoare referitoare la ce-i pregătea Mama Natură insulei Cairnholm - de fapt erau complet vulnerabili în fața naturii, fiind, prin urmare, pesimiști din fire -, dar de data asta temerile lor cele mai mari se adevăriră. Vântul și ploaia care biciuiseră insula toată săptămâna se transformară în noaptea aceea într-o serie de furtuni oribile care

întunecară cerul și transformară valurile mării în spumă. Afectați de zvonurile legate de posibila ucidere a lui Martin și vremea rea, locuitorii orașului rămăseră închiși în case, cam ca orfanii din căminul lui Miss Peregrine. Oamenii nu mai ieșeau deloc. Jaluzelele au fost trase, iar ușile zăvorâte și ferecate. Bărcile se ciocneau de geamandură din cauza vântului violent, dar niciuna nu părăsi portul. Ar fi fost sinucidere curată dacă cineva ar fi pornit în larg pe o asemenea vijelie. Și pentru că poliția de pe continent nu putea să preia cadavrul lui Martin înainte de calmarea oceanului, locuitorii orașului se treziră în fața unei probleme spinoase: nu știați ce să facă cu el. Până la urmă, s-a decis ca

pescarul care-l găsisese și care deținea cea mai mare rezervă de gheață de pe insulă să-l pună la păstrare în încăperea din fundul magazinului său, laolaltă cu somonul, codul și restul mărfii, care, asemenea lui Martin, a fost pescuită din mare.

Tata mi-a poruncit să nu plec din Priest Hole, dar promisem instrucțiuni la fel de ferme și din partea lui Miss Peregrine, care voia să-i raportez tot ce mi se părea dubios - și dacă o moarte misterioasă nu mergea inclusă aici, atunci chiar că nu știu ce să mai zic. Așa că, în noaptea aceea m-am prefăcut bolnav de gripă și m-am închis în cameră, după care am ieșit pe geam și am coborât pe burlan. Nimeni nu mai fusese atât de nebun încât să iasă pe vremea aceea,

în afară de mine, așa că am luat-o la fugă pe strada principală fără să mă tem c-o să mă vadă cineva, cu gluga strânsă pe cap împotriva ploii biciuitoare.

Când am ajuns la căminul copiilor, Miss Peregrine îmi aruncă doar o privire și își dădu seama pe loc că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă fixându-mă cu ochii ei congestionați.

I-am povestit totul, prezentându-i toate faptele și zvonurile vagi pe care le auzisem. Miss Peregrine se făcu albă ca varul. Mă conduse repede în camera de zi, apoi, cuprinsă de panică, îi convocă pe toți copiii care nu erau acolo și plecă în trombă după cei câțiva care îi ignorau

strigătele. Ceilalți au fost lăsați să aștepte, speriați și nedumeriți.

Emma și Miliard mă încolțiră.

— Ce-a pățit de-a luat-o razna? mă întreba Miliard. I-am povestit despre Martin pe un ton scăzut. Miliard trase aer în piept și Emma își încrucișă brațele, vizibil îngrijorată.

— E chiar așa de grav? am întrebat. Vreau să zic că n-are cum să fie vorba de sufletele pustii. Aia vânează doar deosebiți, parcă, sau nu?

Emma gemu.

— îi spui tu sau mă lași pe mine?

— Sufletele pustii preferă deosebiții oamenilor obișnuiți, îmi explică

Miliard, dar mănâncă orice ca să supraviețuiască, atâta timp cât găsesc ceva proaspăt și cărnos.

— E una din metodele prin care poți să afli că e un suflet pustiu prin preajmă, spuse Emma. Dintr-odată, apar din ce în ce mai multe cadavre. De asta sunt nomazi, în cea mai mare parte a vieții. Dacă nu s-ar deplasa dintr-un loc într-altul atât de des, s-ar da imediat de gol.

— Cât de des? am întrebat și am simțit că-mi trece un fior pe șira spinării. Cât de des au nevoie de hrană, vreau să spun.

— O, destul de des! spuse Miliard. Cu asta își petrec cel mai mult timpul strigoii - cu preparatul mâncării pentru sufletele pustii. Când pot, caută deosebiți, dar cea mai mare parte a energiei și a eforturilor lor e canalizată spre căutarea victimelor

obișnuite, fie ele animale sau oameni, și spre ascunderea mizeriei.

Vorbea pe un ton academic, de parcă ar fi dezbătut metodele de înmulțire a unei specii de rozătoare vag interesante.

— Dar nu sunt prinși? am întrebat. Mă gândesc că dacă omoară oameni și sunt complicii ucigașului, ai zice că...

— Ba da, unii sunt prinși, spuse Emma. Pun pariu c-ai auzit despre câteva cazuri, dacă te-ai uitat la știri. A fost odată un individ - avea frigiderul plin cu cranii și l-au găsit fierbând măruntaie la foc mic într-o oală mare. Zici că pregătea masa de

Crăciun. S-a întâmplat demult de tot, față de prezentul din care vii tu.

Mi-am amintit - vag - de un material senzational difuzat noaptea târziu despre un ucigaş în serie, un canibal din Milwaukee, care fusese arestat în circumstanţe asemănătoare.

— Te referi la... Jeffrey Dahmer?

— Parcă ăsta era numele bărbatului cu pricina, spuse Miliard. Un caz fascinant, oricum. Se pare că nu şi-a pierdut apetitul pentru prospături, cu toate că n-a fost un suflet pustiu prea mulţi ani.

— Am crezut că n-aveţi voie să aflaţi nimic despre viitor, am spus.

Emma îmi aruncă un zâmbet şmecher.

— Pasărea ţine pentru ea numai lucrurile interesante legate de viitor, dar îţi dai seama că pe alea

înfricoșătoare ni le spune așa, imediat.

Miss Peregrine se întoarse, trăgându-i de mânecă pe Horace și pe Enoch. Toată lumea își îndreptă atenția asupra lor.

— Tocmai am aflat despre o nouă amenințare, îi anunță directoarea, dând din cap spre mine apreciativ. Un om aflat în afara buclei noastre a murit în niște circumstanțe suspecte. Nu cunoaștem exact cauza decesului și nici dacă acesta prezintă o amenințare reală pentru siguranța noastră, dar trebuie să ne comportăm de parcă ar face-o. Până la noi instrucțiuni, nimeni n-are voie să plece din casă, nici măcar ca să adune legume sau să aducă vreo găscă pentru cină.

Se auzi un oftat general, după care Miss Peregrine ridică tonul.

— Au fost niște zile epuizante pentru noi toți. Vă rog frumos să mai aveți puțină răbdare.

Copiii se agitară cu mâinile în aer, dar Miss Peregrine refuză să răspundă la întrebări și plecă în trombă ca să încuie ușile. Am alergat după ea panicat. Dacă pe insulă exista cu adevărat o vietate periculoasă, asta însemna că putea să mă omoare în clipa în care scoteam piciorul din buclă. Dar dacă aș fi rămas acolo, l-aș fi lăsat pe tatăl meu fără nici un ajutor, ca să nu mai zic că și-ar fi făcut o mie de griji.

Cumva, cea din urmă variantă părea și cea mai rea.

— Trebuie să plec, am spus ajungând-o din urmă pe Miss Peregrine. Aceasta mă trase într-o cameră goală și închise ușa după noi.

— Te rog să cobori tonul, îmi porunci, și să respecti regulile. Ce am spus e valabil și pentru tine. Nimeni nu pleacă din casa asta!

— Dar...

— Până acum ți-am lăsat o libertate fără precedent. Puteai să vii și să pleci după placul inimii, din respect pentru statutul tău special. Dar s-ar putea să fi fost deja urmărit până la buclă, iar asta pune în pericol viețile protejaților mei. Nu-ți mai permit să le periclitizezi viețile - și nici pe a ta - de acum încolo.

— Dar nu înțelegeți? am spus furios. Nu mai circulă nici un vapor. Oamenii ăia din oraș sunt blocați pe insulă. Și taică-meu, la fel. Chiar dacă există un strigoi pe insulă și e cine cred eu că e, să știți că era să se ia deja la bătaie cu taică-meu. Dacă tocmai a hrănit un suflet pustiu cu un om pe care nici nu-l cunoștea, cine credeți c-o să fie următoarea lui victimă?

Directoarea mă privi cu fața împietrită.

— Nu mă interesează confortul celor din afara căminului. N-o să-i pun în pericol pe cei aflați sub tutela mea. De dragul nimănui.

— Nu este vorba doar despre orașeni. E vorba și de tatăl meu.

Chiar credeți că o să mă împiedicați să plec dacă încuiați câteva uși?

— Poate că nu. Dar dacă insiști să pleci, o să insist și eu, și o să te rog să nu te mai întorci niciodată.

Eram atât de șocat, încât mi-a venit să rîd.

— Dar aveți nevoie de mine, am spus.

— Da, chiar avem, răspunse. Avem mare nevoie.

* * *

Am năvălit pe scări și am intrat în camera Emmei. Mă întâmpină un tablou care personifica frustrarea. Ar fi putut fi pictat chiar de Norman Rockwell, asta dacă ar fi pictat niște oameni condamnați la o lungă

perioadă de detenție. Bronwyn se holba pe fereastră cu o expresie searbădă. Enoch stătea pe jos, ciopliind o bucată de argilă întărită. Emma stătea cocotată pe marginea patului, cu coatele pe genunchi și smulgea foi dintr-un caiet, după care le aprindea printre degete.

— Te-ai întors! spuse când am intrat.

— Nici n-am plecat, i-am răspuns. Nu m-a lăsat Miss Peregrine. îmi ascultară cu toții dilema cu care eram nevoit să mă confrunt.

— Mă exilează automat dacă încerc să plec. Caietul Emmei luă foc în întregime.

— N-are cum s- o facă! strigă, uitând de flăcările care-i atingeau mâinile.

— Poate să facă ce vrea ea, spuse Bronwyn. Doar e Pasărea.

Emma azvârli caietul pe podea și

stînse focul cu picioarele.

— Am venit să-va spun c-o să plec oricum, fie că mă mai vrea, fie că nu. N-o să mă las ținut captiv și n-o să bag capul în nisip, în timp ce tatăl meu se află, poate, în pericol.

— Vin cu tine, spuse Emma.

— Fii serioasă, interveni Bronwyn.

— Sunt.

— Ești proastă de bubui, spuse Enoch. O să te transformi într-o prună uscată. Și pentru ce? Pentru el?

— N-o să mă fac nicicum, spuse

Emma. Pentru asta ar trebui să stai în afara buclei ore în șir, înainte ca

timpul să te ajungă din urmă, și n-o să ne ia atât, nu-i așa, Jacob?

— E o idee proastă, am spus.

— Ce-i o idee proastă? interveni Enoch. Nu vezi că nici nu știe pentru ce-și riscă viața?

— Domnișoara directoare n-o să se bucure, spuse Bronwyn constatând un lucru evident. O să ne omoare, Em.

Emma se ridică și închise usa.

— N-o să ne omoare, spuse, dar monștrii ăia cu siguranță o s-o facă. Și chiar dacă n-o să ne omoare, e și mai rău.

Mai bine murim decât să trăim așa. Decât să ne țină din scurt Pasărea doar pentru că n-are curajul să-i înfrunte pe monștrii ăia din afara buclei, sau ce-or fi ei...!

— Sau poate că nici nu mai sunt afară, spuse Miliard pe care nu-l observasem până atunci.

— N-o să se bucure deloc, repetă Bronwyn.

Emma făcu un pas beligerant spre prietena ei.

— Cât o să te mai ascunzi pe după fusta femeii ăleia?

— Ai uitat deja ce s-a întâmplat cu Miss Avocet? întrebă Miliard. Protejării ei au fost uciși abia după ce au părăsit bucla. Și tot de asta a fost răpită și Miis Bunting. Dacă ar fi stat pe fundurile lor, nu li s-ar fi întâmplat nimic rău.

— Nimic rău? spuse Emma pe un ton plin de îndoială. Da, e adevărat că suflétele pustii nu pot pătrunde în bucle. Dar strigoii pot și tocmai așa i-

au păcălit pe copiii ăia să plece. Să stăm pe fundurile noastre și să așteptăm să ne treacă ei pragul primii? Și dacă de data asta, în loc de măști o să vină cu arme?

— Eu aș proceda așa, spuse Enoch. Aș aștepta să adoarmă toți, apoi aș aluneca pe coș ca Moș Crăciun și BUM!, și Enoch trase cu un pistol imaginar în perna Emmei. Creieri împrăștiați pe pereți.

— Mulțumim mult pentru demonstrație, spuse Miliard oftând.

— Trebuie să-i atacăm înainte de-a afla că știm de existența lor, spuse Emma, cât mai putem să-i luăm prin surprindere.

— Dar nu știm sigur că-s acolo! interveni Miliard.

— O să aflăm.

— Și cum propui să facem asta? Să ne plimbăm aiurea până când dăm peste un strigoi? Și după aia? Ce facem? „Mă scuzați, ne întrebam ce intenții aveți, dacă vreți să ne mâncați sau așa.“

— O să-l avem și pe Jacob cu noi, spuse Bronwyn. El îi vede.

Am simțit că mă sufoc, dându-mi seama că dacă aveam să formăm partida asta de vânătoare, eu aveam să fiu responsabil pentru siguranța tuturor.

— Până acum n-am văzut decât unul, i-am avertizat. Așa că n-aș putea spune că-s expert.

— Și dacă n-o să vadă niciunul? spuse Miliard. Asta poate să însemne că nu sunt acolo sau că se ascund.

N-o să fim cu nimic mai deștepti decât acum.

Sprâncene ridicate peste tot. Miliard

~~avea dreptate.~~

— Păi, se pare că logica a învins din nou, spuse. Și acum o să mă duc să aduc niște terci de ovăz pentru cină. Dacă vrea vreun răzvrătit închipuit dintre voi să mă însoțească, e mai mult decât binevenit.

Arcurile patului gemură când se ridică și se duse spre ușă. Dar înainte să iasă, Enoch sări în picioare și strigă:

— M-am prins! Miliard se opri:

— Ce-ai prins?

Enoch se întoarse spre mine.

— Tipul pe care l- a sfâșiat - sau nu - un suflet pustiu... Știi cumva unde-l țin?

— În prăvălia pescarului.

Enoch își frecă mâinile.

— Atunci știu cum ne putem

convinge.
— Cum; ia spune, zise Miliard.

— Păi îl întrebăm.

* * *

Se formă echipa care urma să plece în expediție. Alături de mine avea să fie Emma, care a refuzat categoric să mă lase să plec singur, Bronwyn, care ura conflictele cu Miss Peregrine, dar care a insistat că vom avea cu siguranță nevoie de ea ca să ne apere, și Enoch, al cărui plan intenționam să-l ducem la bun sfârșit. Miliard, care ne-ar fi putut ajuta cu invizibilitatea lui, nu voia să aibă de-

a face cu planul nostru și am fost nevoiți să-l mituim ca să nu ne dea de gol.

— Dacă vom pleca cu toții, cugetă Emma, Pasărea n-o să-l poată exila pe Jacob. Pentru că ar fi nevoită să ne exileze pe toți.

— Dar eu nu vreau să fiu exilată!
spuse Bronwyn.

— N-ar face-o în ruptul capului, Wyn. Tocmai asta-i șmecheria. Și dacă ne întoarcem înainte să dea stingerea, s-ar putea nici să nu-și dea seama că am lipsit.

Eu nu eram prea sigur de asta, dar am convenit cu toții că merită să încercăm.

Am procedat ca la o evadare dintr-o închisoare. După cină, când casa era întoarsă cu susul în jos și Miss

Peregrine era complet zăpăcită de copii, Emma s-a prefăcut că se duce în camera de zi, iar eu am luat-o spre camera de lucru. Ne-am întâlnit peste câteva minute la capătul culoarului de la etaj, unde un dreptunghi din tavan ascundea o scară care putea fi trasă în jos. Emma a urcat prima, iar eu am urmat-o, trăgând scara în urma noastră. Ne aflam într-o cămăruță întunecată de pe pod. Într-un capăt se vedea un canal de aerisire pe care l-am îndepărtat cu ușurință și am ieșit pe acoperiș, într-un loc unde nu era înclinat.

Am pășit în aerul nocturn. Ceilalți ne așteptau deja. Bronwyn ne îmbrățișă, de-am simțit că ni se sfărâmă oasele, după care ne împărți niște pelerine de ploaie pe care le

șutise și pe care am sugerat să le purtăm cu toții ca să ne apărăm cât de cât de furtuna care se dezlănțuise în afara buclei. Tocmai mă pregăteam să-i întreb cum au de gând să coboare, când am zărit-o pe Olive plutind spre noi, pe lângă marginea acoperișului.

— Cine vrea să se joace de-a parașutiștii? întrebă zâmbind larg.

Era desculță și avea o funie legată în jurul mijlocului. Curios să aflu de ce era legată, am aruncat o privire peste acoperiș și am văzut-o pe Fiona ținând funia, atârnată pe geam, și făcându-mi cu mâna. Se pare că aveam și complici.

— Tu primul, se răsti la mine Enoch.

— Eu? am spus și m-am retras speriat de lângă marginea acoperișului.

— Tine-te de Olive și sari, spuse Emma.

— Conform planului inițial, nu-mi amintesc că ar fi fost vorba să-mi zdrobesc oasele.

— N-o să pățești nimic, prostănacule, dacă te ții bine de Olive. E amuzant rău. Noi am mai făcut-o, de o mie de ori.

Se opri și se gândi.

— Sau, mă rog, o dată.

Părea că nu prea am de ales, așa că mi-am luat inima în dinți și m-am apropiat de marginea acoperișului.

— Să nu-ți fie frică! spuse Olive.

— Da, ție ți-e ușor să vorbești, i-am răspuns. Tu n-ai cum să cazi. Își întinse brațele și mă îmbrățișă, după ce am cuprins-o și eu, îmi șopti.

— OK, hai!

Am închis ochii și am pășit în gol. Dar nu m-am prăbușit, așa cum mă temeam, ci am alunecat încet spre pământ, ca un balon care scăpa heliu.

—A fost haios de tot, spuse Olive. Haide, dă-mi drumul!

M-am supus și Olive zbură ca o rachetă spre acoperiș, strigând „Uiiiiii!” până când ajunse la destinație. Ceilalți îi făcură semn să tacă și apoi, unul câte unul, o îmbrățișară și plutiră până jos ca să mi se alăture. Aflați în formație

completă, am pornit-o pe furiș spre pădurea împodobită cu o căciulă sub formă de lună, lăsându-le în

urmă pe Fiona și Olive, care ne făceau cu mâna. Poate imaginația îmi juca feste, dar am avut impresia că ne fac cu mâna și animalele modelate din tufișuri și că Adam își ia la revedere dând din cap cu un aer sumbru.

Când ne oprirăm la marginea mlaștinei ca să ne tragem sufletul, Enoch strecură mâna sub pelerina-i umflată și ne împărți niște pachete înfășurate în pânză de tifon.

— Luați-le! N-am de gând să le car eu pe toate.

— Ce-s acestea? întrebă Bronwyn desfăcând pânza și dezvelind o halcă de carne maronie din care atârnavu

niște tubulețe. Aoleu, pute! țipă și îndepărtă pachetul de nas.

— Calmează-te, e doar o inimă de oaie, spuse Enoch și-mi trânti în palme un pachet cam de aceleași dimensiuni.

Putea a formol chiar și prin pânză și îmi lăsă o senzație neplăcută de umed.

— O să-mi vărs mațele dacă va trebui să car chestia asta, spuse Bronwyn.

— Pe asta aș vrea s-o văd și eu, mârâi Enoch vizibil ofensat. Ascunde-o în buzunarul pelerinei și haideti odată!

Am urmărit îngusta potecă invizibilă care străbătea mlaștina. O traversasem de atâtea ori, încât aproape că uitasem cât de

periculoasă poate fi și câte vieți înghițise de-a lungul secolelor. Pășind pe movila care ascundea tumulul, le-am spus să-și încheie pelerinele de ploaie.

— Și dacă ne întâlnim cu cineva pe drum? întrebă Enoch.

— Comportați-vă normal, i-am spus. O să le zic că sunteți prietenii mei din America.

— Și dacă vedem un strigoi? mă întrebă Bronwyn.

— Fugiți.

— Și dacă Jacob vede vreun suflet pustiu?

— în cazul ăsta, spuse Emma, fugiți de parcă v-ar alerga toți dracii iadului.

Am dispărut unul câte unul în tumul, lăsând în urmă noaptea de

vară liniștită. Până n-am ajuns la ultima încăpere din capăt n-am auzit niciun păs, apoi însă, presiunea aerului și temperatura scăzută și furtuna învie ca un monstru ce urlă din toți rărunchii. Am gonit buimăciți într-acolo, apoi ne-am oprit și, pentru o clipă, am rămas înmărmuriți, ascultând clocotul și urletul de la gura tunelului. Aveam impresia că e un animal închis căruia tocmai i s-a adus cina. N-aveam de ales, trebuia să ne oferim drept sacrificiu.

Ne-am lăsat în genunchi și ne-am târât în ceea ce părea o gaură neagră, stelele fiind acoperite de niște vârfuri de nori de furtună, cu ploaia biciuindu-ne și vântul rece răsucindu-ne pelerinele în toate direcțiile. Din când în când, fulgerele

subțiri ca niște sârme ne colorau într-un alb ivoriu și transformau negura nopții într-o beznă aparent și mai greu de pătruns. Emma încercă să aprindă o flacăra, dar paru o brichetă stricată, fiecare scânteie care îi apăru deasupra încheieturii se stinse sâsâind înainte de a se aprinde, așa că ne-am ridicat gulerile și am alergat aplecați de mijloc înfruntând vijelia și mlaștina umflată care ne trăgea picioarele în jos, încercând să ne orientăm atât din amintire, cât și în funcție de ce vedeam.

În oraș, ploaia bătea darabana pe fiecare ușă și fereastră, dar lumea stătea la adăpost, cu jaluzelele și zăvoarele trase în căsuțele lor, în timp ce noi ne continuam drumul pe

străzile inundate, pe lângă țiglele sparte luate de vânt, o oaie pribeagă orbită de ploaie, pierdută și plângând, un șopron cu acoperișul smuls, deșertându-și conținutul pe stradă, până când am ajuns la pescărie. Ușa era încuiată, dar Bronwyn o sparse din două șuturi. Ținându-și mâna la uscat pe sub haină, Emma reuși să aprindă o flacăără, în timp ce niște sturioni cu ochi mari se holbau la noi din vitrinele frigorifice, i-am condus înăuntru pe prietenii mei, pe după tejgheaua la care Dylan își petrecea zilele înjurând pe sub mustață și curățând pești, și printr-o ușă mâncată de rugină. În încăperea următoare se afla un siloz mic pentru gheață, un fel de anexă cu un

versant, lipită cu pământ bătătorit și acoperită cu o bucată de tablă, pereții fiind făcuți din niște scânduri cioplite grosolan, printre care ploaia și roia în voie, ca dintr-un burlean spart. Încăperea era plină de cădițe dreptunghiulare cu gheață, așezate pe capre de tăiat lemne.

— în care e? întrebă Enoch.

— Nu știu, am spus.

Emma luminează prin toată încăperea în timp ce ne plimbăm printre cădițe, încercând să ghicim care ascundea mai mult decât niște pești morți - dar toate păreau la fel, niște coșciuge fără capac, pline cu gheață. Trebuia să căutăm prin toate ca să-l găsim.

— Eu nu mă bag, spuse Bronwyn. Nu vreau să-l văd. Nu-mi plac chestiile moarte.

— Nici mie, spuse Emma, dar n-avem încotro. Doar ne-am înhămat la asta cu toții.

Am ales fiecare câte o albie și am răcit prin gheața ca niște câini care voiau să strice cel mai frumos răzor cu flori, aruncând pe jos gheața cu mâinile împreunate. Golisem deja una pe jumătate și începeam să nu-mi mai simt, degetele când am auzit-o pe Bronwyn țipând. M-am întors și am văzut-o dându-se înapoi cu pași împleticiți și cu mâna la gură.

Ne îngrămădirăm în jurul albiei, curioși să vedem ce descoperise. Dintre bucățile de gheață se ivea un pumn înghețat și păros.

— Aș îndrăzni să zic că l-ai găsit pe omul nostru, spuse Enoch, iar noi l-am urmărit printre degete cum râcâie

gheața, scoțând la iveală un braț, apoi un trunchi și, în sfârșit, tot corpul schingiuit al lui Martin.

Era o priveliște înfiorătoare. Membrele lui Martin erau sucite în cele mai absurde poziții. Trunchiul lui fusese despicat și golit, cavitatea care îi ascundea organele vitale fiind umplută acum doar cu gheață. Când i-am zărit fața, mi s-a întretăiat tuturor respirația. Pe jumătate, arăta ca o singură contuzie purpurie, despiciată și atârânănd în fâșii ca o mască sfâșiată. Cealaltă jumătate era nevătămată doar atât cât să-l pot recunoaște: vedeam o bărbie punctată cu barba abia crescută, o secțiune de obraz și o sprânceană tăiată parcă cu ferăstrăul și un ochi verde, încetoșat și gol. Era îmbrăcat

doar în boxeri și niște zdrențe de pluș, rămășițele halatului de baie. N-avea cum să fi ieșit îmbrăcat așa noaptea, și singur. Cineva - sau ceva - îl țărâse sigur până acolo.

— E destul de dus, spuse Enoch măsurându-l pe Martin din cap până-n picioare ca un chirurg care urmează să examineze un pacient condamnat la moarte. V-o zic încă de acum, s-ar putea să dăm chix.

— Trebuie să încercăm, spuse Bronwyn făcând un pas curajos spre cădiță, împreună cu noi. Să încercăm măcar, dacă tot am venit până aici.

Enoch își desfăcu pelerina de ploaie și scoase o inimă împachetată dintr-un buzunar interior. Arăta ca o mânășă de baseball maronie, împăturită.

— Dacă se trezește, spuse Enoch, n-o să fie deloc în toane bune. Așa că dați-vă înapoi, să nu spuneți că nu v-am atras atenția.

Făcărăm cu toții un pas mare înapoi, mai puțin Enoch, care se lipi de albie și își vârî brațul în gheața din cavitatea abdominală a lui Martin, mestecând prin ea de parcă ar fi vrut să pescuiască o cutie de cola dintr-o ladă frigorifică. După câteva secunde păru să fi apucat ceva, iar cu mâna cealaltă ridică deasupra capului inima de oaie.

Corpul lui Enoch a fost cuprins de o convulsie bruscă și inima de oaie a început să bată, împrôșcând cu stropi de sânge amestecat cu formol. Enoch respira repede și sacadat. Părea că urmează să transmită ceva.

M-am uitat cu atenție la trupul lui Martin încercând să-mi dau seama dacă se mișcă măcar puțin, dar rămase complet înmărmurit.

Treptat, inima din mâna lui Enoch a început să bată mai încet și s-a micșorat, dobândind o culoare neagră-ce-nușie, asemenea cârnii lăsate prea mult în congelator. Enoch a aruncat-o pe jos și a întins mâna goală spre mine cu un gest repezit. Am scos inima pe care o strecurasem în buzunar și i-am dat-o. A repetat aceeași schemă, inima începând să zvâcnească și să împroaște cu sânge înainte de-a ceda, la fel ca prima. Enoch a încercat procedura și a treia oară, folosind inima pe care i-o dăduse Emmei.

Mai rămăsese doar inima aflată la Bronwyn - ultima șansă pentru Enoch. Fața lui se încordă și mai mult în timp ce o ridică deasupra coșciugului primitiv al lui Martin, strângând-o de parcă ar fi vrut s-o sfâșie cu degetele. Când inima începu să tremure și să se scuture ca un motor supraturat, Enoch strigă:

— Trezește-te, om mort! Trezește-te!

Corpul lui Martin se mișcă abia perceptibil. Ceva se clinti pe sub gheață. M-am aplecat cât am îndrăznit de mult, încercând să percep și cel mai mic semn de viață. Trecu destul de mult timp fără să se întâmple nimic, dar în clipa următoare cadavrul se cutremură atât de violent de parcă ar fi fost

electrocutat cu o mie de volți. Emma țipă și noi, ceilalți, am sărit înapoi. Când am lăsat brațul jos și m-am uitat din nou, capul lui Martin se întoarse spre mine, ochiul acoperit de cataractă rotindu-se nebunește până când se opri, se pare, asupra mea.

— Te vede! țipă Enoch.

M-am aplecat peste cadă. Bărbatul mort mirosea a pământ răscolit, soluție de sare și a ceva urât. Gheața căzu de pe mâna lui, care se ridică și începu să tremure pentru o secundă, ușor descompusă și vineție, apoi se sprijini de brațul meu. Am încercat din răspuțeri să nu mă descotorosesc de ea.

Buzele i se depărtară și maxilarul îi atârna necontrolat. M-am aplecat ca să-l aud, dar n-aveam ce auzi.

Bineînțeles că n-am ce, mi-am spus, doar i-au explodat plămâni - dar în clipa următoare se auzi un sunet abia perceptibil. M-am apropiat și mai mult, oprindu-mă cu urechea la doar câțiva milimetri de buzele lui înghețate. În mod ciudat, mi-a venit în cap canalul de scurgere de lângă casa mea. Dacă îți apropiai capul de gura de canal și așteptai un moment de acalmie totală în trafic, puteai să distingi șipotul unui curent de apă subteran, acoperit odată cu construirea orașului, dar curgând în continuare, prins într-o beznă eternă.

Ceilalți se adunară în jurul nostru, dar eu eram singurul care îl auzea pe bărbatul mort. Primul cuvânt pe care îl rosti fu numele meu.

— Jacob.

M-am cutremurat de frică.

— Da.

— Am fost mort.
Cuvintele-i ieșeau cu încetinitorul,
picurând ca melasa. Martin se
corectă.

— Sunt mort.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, i-am
zis. îți amintești? Se făcu liniște.
Vântul șuieră printre găurile din
pereți. Martin spuse ceva, dar nu l-
am auzit.

— Mai spune o dată, Martin. Te
rog.

— M-a omorât, șopti bărbatul
mort.

— Cine...
— Bătrânul.

— Cine, Oggie? Unchiul tău?

— Bătrânul meu, spuse din nou. S-a făcut mare. Și puternic, foarte puternic.

— Cine, Martin?
Ochiul i se închise și m-am temut că l-am pierdut definitiv. M-am uitat la Enoch. Acesta dădu din cap. Inima din mâna lui bătea în continuare.

Ochiul lui Martin zvâcni pe sub pleoapă. Începu să vorbească iar, încet, dar ritmat, de parcă ar fi recitat o poezie.

— A dormit o sută de generații, ghemuit ca un fetus în pântecul misterios al pământului, descompus de rădăcini, fermentând în beznă, ca borcanele de compot puse vara și uitate în cămară, până când hârletul țăranului îl scoase la suprafață' - dădacă a acestui rod nefiresc.

Martin se opri cu buzele tremurânde și în acea pauză scurtă, Emma mă privi și-mi șopti:

— Ce zice?
— Nu știu. Dar sună ca o poezie.

Martin continuă și, deși vocea i se întretăie de câteva ori, vorbi suficient de tare încât să fie auzit de către toți: „Negru zace mortul cu fața blândă ca scrumul, membrele-i uscate, ca niște vene de cărbune, picioarele, lemn plutitor și boabe de struguri stafidiți“ - și într-un final, am recunoscut poemul. Era cel pe care-l scrisese despre băiatul găsit în mlaștină.

— O, Jacob, câtă grijă am avut de el! spuse. Am șters vitrina de praf, am schimbat pământul, i-am făcut un cămin - de parc-ar fi fost

bebelușul meu mare și rănit. L-am îngrijit atât de atent, dar...

Începu să tremure și o lacrimă i se prelinse pe obraz și îngheță acolo.
— Dar m-a omorât.

— Te referi la băiatul din mlaștină? La Bătrânul?

— Trimite-mă înapoi, se rugă de mine. Mă doare. Mâna lui rece îmi frământă umărul, vocea stingându-i-se din nou.

M-am uitat după Enoch, căutând ajutor. Acesta strânse mai tare inima din mână și scutură din cap.

— Grăbește-te, frate! spuse.

Brusc, mi-am dat seama de ceva. Deși îl descria pe băiatul din mlaștină, nu el îl omorâse. „Pe ceilalți nu-i vedem decât atunci când mănâncă”, îmi spusese Miss

Peregrine, „adică, mult prea târziu”.
Martin văzuse un suflet pustiu -
noaptea, în ploaie, în timp ce-l sfâșia
în bucăți - și îl confundase cu cel mai
drag exponat al său.

Frica, demult încolțită în sufletul
meu, începu să-mi zvâcnească în
piept din nou, inundându-mi
măruntaiele cu un val fierbinte. M-
am întors către ceilalți.

- Da, a fost un suflet pustiu, am spus. E undeva aici, pe insulă.
- întrebă-l unde e, spuse Enoch.
- Martin, unde e? Trebuie să aflu unde l-ai văzut.
- Te rog, mă doare.
- Unde l-ai văzut?
- A venit la ușa mea.
- Cine, bătrânul?

Începu să hârâie într-un mod straniu. Mi-era greu să-l privesc, dar m-am străduit, urmărindu-i ochiul în timp ce se mișcă și se fixă asupra unui obiect din spatele meu.

— Nu, spuse. El.

Apoi o rază de lumină se plimbă asupra noastră și o voce puternică se răsti la noi:

— Cine-i acolo ?!

Emma strânse pumnul și flacăra se stinse sâsâind. Ne-am întors imediat cu toții și am zărit un bărbat care stătea în cadrul ușii, cu o lanternă într-o mână și cu un pistol în cealaltă.

Enoch își retrase brusc brațul din gheață, în timp ce Emma și Bronwyn strânseseră rândurile în fața albiei ca să-l ascundă pe Martin.

— N-am vrut să intrăm cu forța,
spuse Bronwyn. Tocmai ne
pregăteam să plecăm, serios!

— Stați pe loc! strigă bărbatul.
Vorbea pe un ton inexpressiv, fără
accent. Nu-i vedeam fața din cauza
luminii puternice, dar gecile purtate
unele peste altele l-au dat pe loc de
gol. Era ornitologul.

— Nenea, azi n-am mâncat nimic,
să știi, se smiorcăi Enoch, părând în
sfârșit un copil de doisprezece ani.
Am zis să luăm și noi vreo doi pești...
Jur!

— Hai, nu mai spune! zise
bărbatul. Se pare c-ați prins unul.

Hai să vedem ce pește e.

Flutură lanterna în sus și în jos, de parcă ar fi vrut să ne despartă cu raza de lumină.

— ~~Dati-vă la o parte!~~
Ne-am supus și bărbatul îl lumină pe Martin de sus până jos, oferindu-ne o priveliște dezolantă.

— Doamne, ce pește ciudat, nu credeți? spuse total netulburat. Cred că e proaspăt. încă mișcă!

Lumina lanternei se opri pe chipul lui Martin. Ochiul i se dădu peste cap și buzele i se mișcară fără a scoate vreun sunet, doar din reflex, în timp ce suflul dăruit de Enoch îl părăsi încet.

— Cine sunteți? vru să știe

Bronwyn.

— Depinde cine întreabă, răspunse bărbatul, și nu e deloc important. Mai

important e că eu știu cine sunteți voi.

Îndreptă lanterna spre fiecare dintre noi și ne vorbi de parcă ar fi citat dintr-un dosar secret.

— Emma Bloom, făcătoare de foc, abandonată de părinți într-un circ, dezamăgiți că n-au putut s-o vândă unuia. Bronwyn Bruntley, luptătoare, băutoare de sânge, n-a știut ce puteri are până în noaptea în care i-a rupt gâtul dobitocului care era tatăl ei vitreg. Enoch O' Connor, înviator de morți, născut într-o familie de antreprenori de pompe funebre care nu înțelegeau de ce le dispar clienții.

I-am văzut cum se fac toți mici în fața lui. Apoi îndreptă lumina spre mine.

— Și Jacob. Cu ce tovarăși ciudați te asociezi mai nou!

— De unde știți cum mă cheamă?

Bărbatul își dresese vocea și când deschise gura din nou, vorbi pe un ton radical diferit.

— Chiar m-ai uitat atât de repede? spuse cu un accent de New England.

E drept că nu-s decât un biet șofer de autobuz, nu-i de mirare că nu-ți mai amintești de mine.

Părea imposibil, dar omul acesta îl imita la perfecție pe șoferul autobuzului cu care mă duceam la școală când eram în gimnaziu, domnul Barron. Un tip atât de detestat, atât de scârbos, atât de

rigid și de robotic, încât în ultima zi de școală din a opta i-am desfigurat poza din albumul clasei, trăgându-i

peste față câteva capse de birou și plasând poza în spatele scaunului său din autobuz, ca pe o efigie.

Tocmai mi-am amintit, ce obișnuia să spună când mă dădeam jos din autobuz în fiecare după-amiază, când tipul din fața mea recită exact replica lui:

— Capăt de linie, Portman!

— Domnule Barron? am întrebat șovăitor, străduindu-mă să-i disting fața prin lumina lanternei.

Bărbatul râse și își drese vocea, accentul lui schimbându-se din nou.

— Da, el sau grădinarul, spuse târăgănat, ca locuitorii Floridei. Și copacii tineri au nevoie de o tunsoare. Vă ofer un preț special!

Era exact vocea bărbatului care tundeia iarba pentru familia mea și întreținea piscina de câțiva ani buni.

— Cum reușiți să faceți asta? l-am întrebat. De unde-i cunoașteți pe oamenii ăia?

— Eu sunt oamenii ăia, spuse din nou pe un ton inexpresiv.

Râse amuzat de fața mea îngrozită. În clipa aceea am realizat ceva. Oare văzusem vreodată ochii domnului Barron? Nu, nu prea. Purta întotdeauna niște ochelari de soare imenși, tipic bătrânești, care-i acopereau aproape toată fața. Grădinarul purta și el ochelari de soare, și o pălărie cu bor larg. M-am uitat oare vreodată la ei cu atenție? Câte roluri a mai jucat cameleonul ăsta de-a lungul vieții mele?

— Ce se întâmplă? întrebă Emma.
Cine-i omul ăsta?

— Taci din gură! se răsti acesta. îți
vine și tie rândul imediat.

— M-ai urmărit, am spus. Tu ai
omorât oile alea. Tu l-ai omorât pe
Martin.

— Cine, eu? spuse cu o expresie
nevinovată. Eu n-am omorât pe
nimeni.

— Dar ești un strigoi, nu-i așa?

— Asta e un cuvânt folosit de
spuse.

Nu înțelegeam nimic. Nu-l mai
văzusem pe grădinar de când mama
angajase pe altcineva cu trei ani în
urmă, iar domnul Barron dispăruse

din viața mea după clasa a opta. Oare
chiar m-au - m-a - urmărit de atunci?

— De unde ai știut unde sunt?

— O, Jacob, exclamă și vocea i se schimbă din nou, doar mi-ai spus singur, cu gura ta. Cu titlu confidential, bineînțeles.

Era tonul unui american din clasa de mijloc, blând și educat. Ridică lanterna și lumina îi inundă fata.

Barba pe care o văzusem acum câteva zile dispăruse. Acum nu mai încăpea nici o îndoială asupra identității lui.

— Doctor Golan! am spus și vocea mea păru doar o șoaptă înghițită de ropotul ploii.

Mi-am amintit de conversația noastră telefonică din urmă cu câteva zile. Zgomotul din fundal - zicea că era la aeroport. Dar n-o aștepta pe sora lui. Se îmbarca cu gândul să vină după mine.

M-am lipit cu spatele de cada în care se afla Martin, năucit și cuprins de o amorțeală care mi se răspândea prin tot corpul.

— Vecinul! am exclamat. Bătrânul care uda peluza în noaptea în care a murit bunicul meu. Tot tu erai.

Zâmbi.

— Dar ochii tăi, am spus.

— Lentile de contact, îmi răspunse.

Scoase una din ele cu degetul mare, dezvelind un glob ocular alb.

— E uimitor ce de chestii se pot fabrica mai nou. Și dacă-mi permiți să anticipez câteva întrebări pe care vrei să mi le pui, da, află că am diplomă de psihoterapeut - mințile oamenilor obișnuiți m-au fascinat de când mă știu - și nu, cu toate că ședințele noastre se bazau pe o minciună, nu cred c-au fost chiar o pierdere de timp. De fapt, te-aș putea ajuta și-n continuare - sau, mai bine zis, ne-am putea ajuta reciproc.

— Nu-l asculta, Jacob, spuse Emma, te rog.

— Nu te teme. Am avut încredere în el mai demult. N-o să repet greșeala asta.

Golan continuă de parcă nu m-ar fi auzit.

— îți pot oferi siguranță, bani. îți pot da viața înapoi, Jacob! Tot ce trebuie să faci e să colaborezi cu noi.

— Care „noi“?

— Cu Malthus și cu mine, spuse întorcându-se și adre- sându-se cuiva peste umăr. Vino și salută-i, Malthus! În cadrul ușii din spatele lui apăru o umbră și în clipa următoare am fost inundați de un val de putoare sufocantă. Lui Bronwyn îi veni să vomite și făcu un pas înapoi, iar

Emma își încleștă pumnul de parcă s-ar fi pregătit să sară la arătarea din

ușă. I-am atins brațul sugerându-i să se oprească.

— Asta-i tot ce-ți propun, continuă

Golan încercând să pară rezonabil. Ajută-ne să găsim mai mulți oameni ca tine. În schimb, nu va trebui să te temi de Malthus sau de cei ca el. Poți să stai acasă și când ai timp poți să vii să vezi lumea cu mine. Plata e pe măsură. Părinților tăi le spunem că ești asistentul meu în cercetări.

— Dac-aș fi de acord, ce s-ar întâmpla cu prietenii mei?

Făcu un gest indiferent cu arma lui.

— Ei au ales cu mult timp în urmă. Important e că am pus în mișcare un plan mareț. Din care vei face parte și tu, Jacob.

Oare să fi cântărit propunerea lui? Probabil c-am făcut-o, chiar dacă

numai pentru o secundă. Dr. Golan îmi oferea exact ce căutam: o a treia variantă. Un viitor care nu se rezuma nici la „trebuie să stai aici, pentru totdeauna”, nici la „dacă pleci, mori”. Dar mi-a fost suficient să-i privesc o singură dată pe prietenii mei și fețele lor îngrijorate, ca toată tentația să se evapore pe loc.

— Deci, ce răspuns ne dai? întrebă dr. Golan.

— Mai bine mor decât să vă ajut.

— A, dar m-ai ajutat deja, spuse, dar m-ai ajutat deja. Începu să se retragă spre ușă.

— Păcat că n-o să mai avem nici o ședință împreună. Deși nu-i o pierdere așa de mare, presupun. Poate că voi patru sunteți de ajuns ca să-l scot pe bătrânul Malthus din

starea asta mizerabilă în care e de atâția ani.

— O, nu, se smiorcăi Enoch, nu

vreau să fiu mâncat!

— Nu plânge, e degradant! se răsti la el Bronwyn. Trebuie să-i omorâm, atâta tot.

— Aș vrea să pot sta să mă uit,

spuse Golan din cadrul ușii. Ador să mă uit!

Apoi dispăru și ne lăsă singuri cu monstrul. îl auzeam respirând în întuneric, scoțând un sunet de lichid vâscos care picură dintr-o țeavă spartă. Am făcut un pas înapoi cu toții, până când umerii ni s-au lovit de perete și am rămas în poziția

aceea, ca niște prizonieri condamnați la moarte, în fața unui pluton de execuție.

— Am nevoie de lumină, i-am șoptit Emmei care era atât de șocată, încât pare să fi uitat de propriul talent.

Mâna ei se aprinse și printre umbrele ei palpânde l-am văzut furișându-se printre albi. Coșmarul meu. Stătea gârbovit acolo, fără păr și gol, pielea marmorată neagră-cenușie atârând în fâșii desprinse de pe scheletul lui, cu ochii încadrați în carnea picurândă, intrată în putrefacție, cu picioarele îndoite, degetele strânse și cu mâinile diforme, ca niște gheare care nu serveau nici unui scop - fiecare membru al său părea stafidit și descompus, ca și când i-ar fi aparținut unui om incredibil de bătrân -, mai puțin unul. Maxilarele lui supradimensionate săreau în ochi

cel mai mult, cu un rând de dinți proeminenți, la fel de lungi și de ascuțiți ca niște cuțitașe pentru friptură, pe care gingiile lui nu le puteau atinge, astfel încât buzele lui erau tot timpul retrase într-un rânjet dement.

În clipa următoare, dinții aceia oribili se deschiseră și gura lui derulă în aer trei limbi vânoase, groase cam cât încheietura mea. Limbile se desfășurară de-a lungul jumătății camerei, atingând în jur de trei metri sau mai mulți și rămaseră suspendate în aer, contorsionându-se, în timp ce monstrul respira neregulat prin două găuri leproase aflate pe fața lui, de parcă ne-ar fi luat mirosul și s-ar fi gândit la cum să ne devoreze cel mai repede. Ar fi

fost prea simplu să ne omoare și asta era motivul pentru care eram încă în viață; era ca un gurmand care se pregătea să savureze o cină fină. Nu avea nici un motiv să grăbească lucrurile.

Ceilalți nu-l vedeau sub forma în care-l vedeam eu, dar distingeau umbra lui proiectată pe perete și aceea a limbilor sale ca niște funii. Emma își încordă brațul și flacăra se înteți.

— Ce face? șopti. De ce nu ne atacă?

— Se joacă cu noi, i-am spus. Știe că suntem prinși în capcană.

— Ba nu suntem deloc, bâigui

Bronwyn. Lasă-mă să-i trag un singur pumn în față. îi scot dinții ăia urâți.

— Eu nu m- aş apropia de dinţii
ăia în locul tău, i-am spus.

Sufletul pustiu făcu câţiva paşi grei
în faţă ca să micşoreze distanţa
dintre noi, limbile desfaşurându-i-se
şi mai mult. în clipa următoare se
despărţiră şi una se întinse spre
mine, una spre Enoch şi a treia spre
Emma.

— Lasă-ne în pace! tipă Emma dând
din mâini ca şi când ar fi legănat
nişte torţe. Limba se feri de flăcări,
apoi se târî înapoi asemenea unui
şarpe pregătit să atace.

— Trebuie să încercăm să ne
apropiem de uşă! am strigat. Vedeţi
că-i lângă cea de-a treia cadă de la
stânga, aşa că rămâneţi pe dreapta!

— N-o să reușim în veci! țipă Enoch.

Una dintre limbi îi atinse obrazul și

Enoch începu să urle.

— Număr până la trei și fugim!

strigă Emma. Unu...

Dar în clipa următoare, Bronwyn se aruncă spre vietate, țipând ca o

furie¹. Făptura scoase un șuierat strident și se îndreptă, pielea-i zbârcită întinzându-se la maximum.

Tocmai când se pregătea să își arunce tridentul format din cele trei limbi spre ea, Bronwyn împinse cu toată greutatea corpului albia cu gheață în care se afla Martin, își strecură mâinile sub ea când se

înclină, după care o ridică, așa grea și imensă cum era, cu tot cu gheață, pești și Martin, îi făcu vânt

și o azvârli peste monstru. Albia se prăbuși cu un sunet asurzitor.

Bronwyn se întoarse și sări înapoi,

în direcția noastră,
— DA-LE! țipă și am sărit într-o parte, iar Bronwyn se ciocni de peretele de lângă mine, făcând o gaură în scândurile putrezite. Enoch, cel mai mic dintre noi, se strecură primul, apoi urmă Emma, și, înainte să apuc să comentez ceva, Bronwyn mă apucă de umeri și mă aruncă afară, în noaptea umedă. Am aterizat pe burtă într-o băltoacă. Era șocant de rece, dar m-am bucurat peste măsură de faptul că simțeam altceva și nu limba făpturii înfășurându-se în jurul gâtului meu.

Emma și Enoch mă traseră în sus și o rupserăm la fugă. O secundă mai

târziu, Emma o strigă pe Bronwyn, apoi se opri. Ne-am întors și ne-am dat seama că ieșise după noi.

Am strigat-o și am scrutat întunericul, apoi Emma strigă „Uitați-vă acolo!“ și am văzut-o pe Bronwyn sprijinindu-se de un colț al silozului.

¹Banshee în src., zână prevestitoare de moarte în folclorul irlandez și scoțian.

— Ce face?! țipă Emma.
BRONWYN, FUGI!

Era ca și când ar fi îmbrățișat întreaga clădire. Apoi făcu un pas în spate, își luă avânt și își propti umărul în suportul de colț. Construcția se prăbuși asemenea

unui castel făcut din chibrituri și, imediat, un nor de gheață pulverizată și așchii de lemn se ridicară în aer și fură împrăștiate de-a lungul străzii de o rafală de vânt.

Am izbucnit în urale, în timp ce Bronwyn venea ca o săgeată spre noi, rânjind maniacal, și stând în rafalele de ploaie am îmbrățișat-o pe rând, cu bucurie. Dar nu dură mult și ne pieri cheful când conștientizarăm cele întâmplate. Emma se întoarse spre mine și îmi puse o întrebare la care se gândeau, probabil, toți trei:

— Jacob, de unde știa atâtea despre tine strigoii ăla? Sau despre noi?

— Parcă i-ai spus „doctore”, a intervenit Enoch.

— A fost psihiatrul meu.

— Psihiatru! spuse Enoch. Frumos, n-am ce zice. Nu numai că ne-a vândut unui strigoi, dar îi mai filează și-o lampă!

— Reține ce-ai spus! țipă Emma, îmbrâncindu-l cu violență.

Tocmai se pregătea să o îmbrâncească și el când am intervenit între ei.

— Terminați! am spus, despărțindu-i cu forța. M-am întors la Enoch.

— Te înșeli. Nu sunt nebun. El m-a făcut să cred că sunt, deși, a știut, probabil, tot timpul că sunt deosebit. Dar ai dreptate în privința unui lucru. Chiar v-am trădat. I-am spus poveștile bunicului meu unui străin.

— Nu e vina ta, zise Emma. N-aveai de unde să știi că erau adevărate.

— Ba da, cum să nu! țipă Enoch. Abe i-a povestit totul. I-a arătat chiar și fotografiile cu noi!

— Golan știa totul despre voi, mai puțin unde sunteți, am spus. L-am condus drept la voi.

— Dar te- a păcălit, spuse Bronwyn.

— Voiam doar să știți că îmi pare rău.

Emma mă îmbrățișă.

— Nu-i nimic. Important e că suntem în viață.

— Pentru moment, spuse Enoch. Dar maniacul ăla e încă pe-aici și având în vedere ce repede voia să ne arunce în ghearele animăluțului său de companie, sufletul pustiu, nu m-aș mira să aflu că între timp a găsit bucla și singur.

— O, Dumnezeu! Ai dreptate!
spuse Emma.

— Păi, atunci, ar fi bine să
ajungem acolo înaintea lui, am
spus.

— Și înaintea lui, adăugă
Bronwyn.

Ne-am întors și am văzut-o că ne
arăta cum scândurile rupte ale
silozului de gheață dărâmat începură
să se miște în mormanul prăbușit.

— Bănuiesc c-o să ne atace direct și
am cam rămas fără case pe care să le
arunc peste el.

Cineva strigă „Fugiți!“, dar o
luaserăm deja la goană, alergând cât
puteam de repede spre singurul loc în
care sufletul pustiu n-avea cum să ne
prindă - spre buclă. Am părăsit
orașul în noaptea întunecată ca

smoala, contururile șterse și albastrui ale caselor fiind înlocuite de pășunile de pe dealuri, apoi am urcat coama de munte, cu perdele de apă șiroind peste picioarele noastre, transformând poteca într-o adevărată capcană.

Enoch alunecă și căzu. L-am ridicat și am alergat mai departe. Ajunși aproape în vârful muntelui, picioarele lui Bronwyn cedară și ele și prietena noastră alunecă șase metri înainte de-a reuși să frâneze. Împreună cu Emma am alergat s-o ajutăm și când am apucat-o de brațe, am întors capul și m-am uitat în urmă, sperând c-o să zăresc monstrul. Dar n-am văzut nimic în afară de ploaia vârtejită, neagră ca cerneala. Talentul meu care consta în descoperirea

sufletelor pustii nu mă prea servea în întuneric. Dar în clipa în care am dat să urcăm înapoi, un fulger lung luminează noaptea și când m-am întors, l-am văzut. Era mult mai jos decât noi, dar urca repede, limbile lui musculoase plonjând în noroi și propulsându-l spre creasta muntelui ca pe un păianjen.

— Fugiți! am strigat și am țâșnit cu toții pe pantă în jos, mâncând pământul, apoi ne-am aruncat în fund și am alunecat până când am ajuns pe teren drept și am putut să o luăm din nou la fugă.

A fulgerat din nou. De data asta, monstrul era și mai aproape. În ritmul ăsta n-aveam cum să scăpăm de el. Singura noastră speranță era să-i dejucăm planurile.

— Dacă ne prinde, ne omoară pe toți, am strigat, dar dacă ne despărtim, va trebui să alegă. O să încerc să-l atrag pe drumul mai lung și să scap de el în mlaștină. Voi intrați în buclă cât puteți de repede!

— Ești nebun! strigă Emma. Dacă cineva ar trebui să rămână în urmă, aia ar trebui să fiu eu! Pot să-l înving cu focul!

— Nu și pe ploaia asta, am spus, și mai ales dacă nu-l vezi!

— Nu te las să te sinucizi! strigă Emma.

N-aveam timp de discuții, așa că Bronwyn și Enoch o luară înainte în timp ce eu și Emma schimbaram direcția în speranța că monstrul ne va urmări, ceea ce se și întâmplă. Se

apropiase destul de mult, așa că nu mai aveam nevoie de un fulger ca să știu unde e; îmi dădeam seama după

stomacul strâns.

Alergam brăț la brăț, împiedicându-ne pe o câmpie brăzdată de urme de roți și de șanțuri, pierzându-ne echilibrul și susținându-ne ca într-un dans epileptic. Tocmai mă uitam după niște pietre pe care să le folosesc drept arme când, în întunericul din fața noastră, a apărut un fel de construcție - o baracă mică și dărăpănată, cu ferestre sparte și fără uși, pe care, panicat cum eram, n-am recunoscut-o.

— Trebuie să ne ascundem! am spus printre două gâfâituri.

„Dă, Doamne, să fie prost, mă rugam în timp ce alergam spre casă, te rog, te rog, te rog, dă să fie prost. “

Am făcut un ocol larg, sperând că putem intra fără să ne vadă.

— Stai! țipă Emma când ajunserăm în spatele barăcii.

Scoase din buzunarul pelerinei o bucată de pânză de tifon de la Enoch și o înfășură rapid în jurul unei pietre de pe jos, construind un fel de praștie. O legăna în palme până când luă foc, apoi o aruncă departe de noi. Piatra ateriză undeva prin mlaștină, pâlپând slab în întuneric.

— Inducerea în eroare a dușmanului, îmi explică, apoi ne-am întors și ne-am repezit spre întunericul barăcii, la adăpost.

Ne-am strecurat printr-o uşă care atârna în balamale şi am păşit într-o mare de bălegar întunecată şi urât mirositoare. Mi-am dat seama unde eram abia când picioarele ni se afundară cu un lipăit dezgustător.

—Ce-i asta? şopti Emma şi, în clipa următoare, puf- nitul neaşteptat al unui animal ne făcu să sărim în sus.

Baraca era plină de oi care se adăpostiră aici din cauza nopţii duşmănoase, ca şi noi. După ce ne-am obişnuit cu întunericul, am zărit licărul şters al ochilor lor fixându-ne - erau o mulţime.

— E ce cred că e, nu-i așa? spuse Emma şi ridică graţios un picior.

— Nu te mai gândi. Hai, vino! Trebuie să ne îndepărtăm de uşa asta.

Am luat-o de mână și am înaintat spre mijlocul încăperii, șerpuiind prin labirintul de animale sperioase care se fereau de atingerea noastră. Ne-am croit drum cu greu printr-un coridor îngust și am ajuns într-o cameră cu o fereastră care avea rama întreagă și era încuiată, lucru pe care nu-l puteam spune despre celelalte încăperi. Ne-am lipit de peretele din colțul cel mai îndepărtat de ușă, am îngenuncheat și am tras cu urechea, ascunși după un zid de oi agitate.

Am încercat să nu stăm chiar în bălegar, dar n-aveam cum să evităm contactul. După un minut de stat și holbat în întuneric, am început să disting contururile obiectelor din cameră. Am văzut lăzi și cutii puse unele peste altele într-un colț și pe

peretele din spatele nostru atârnavă o mulțime de unelte ruginite. Am încercat să găsesc una suficient de ascuțită cât să poată fi folosită drept armă. Am zărit ceva ce se aseamăna cu o foarfecă imensă, așa că m-am ridicat și am apucat-o.

— Ai de gând să tunzi niște oi? mă întrebă Emma.

— E mai bine decât nimic.

În clipa în care mă pregăteam să o dau jos din cui, în fața geamului se auzi un zgomot.

Oile behăiră speriate și o limbă lungă și neagră pătrunse prin rama goală. M-am lăsat în jos cât am putut de încet. Emma își acoperi gura cu palma ca să nu se audă că respiră.

Limba se învârti prin încăperea ca un periscop cercetând parcă aerul. Din

fericire ne-am ascuns în cea mai
împutită încăpere de pe insulă.
Probabil că mirosul oilor a reușit să
acopere mirosurile noastre, pentru
că, după un timp, făptura păru că se
dă bătută și se retrase de la geam. I-
am auzit pașii îndepărtându-se.

Emma își luă mâna de la gură și
scoase un șuier înfiorat.

— Cred că a mușcat momeala,
șopti.

—Vreau să știi un lucru - dacă
scăpăm de aici, o să rămân.

Mă prinse de mână.

— Vorbești serios?

— Nu pot să mă întorc acasă. Nu,
după tot ce s-a întâmplat. Oricum,
sunt dator să vă ajut. Și încă și mai
mult. Erați în perfectă siguranță până
să apar eu.

—Dacă trecem cu bine peste asta, spuse Emma sprijinindu-se de mine, atunci n-o să am niciun regret.

Și în clipa următoare, un magnet ciudat ne apropie capetele, dar chiar când ne-am lipit buzele, liniștea fu spulberată de niște vaiete și behăituri îngrozite din încăperea alăturată. Ne-am despărțit și oile din jurul nostru începură să se agite nebunește, speriate de sunetul înfiorător, sărind una pe spatele alteia și lipindu-ne de perete.

Se pare că bestia nu era atât de proastă cum am crezut.

O auzeam cum se apropie de noi prin casă. Nu mai aveam scăpare - în caz că avusesem vreodată -, așa că ne-am afundat în balega împuțită și ne-am rugat să treacă pe lângă noi.

Și atunci am mirosit-o. Putea și mai rău decât restul casei și am simțit că s-a oprit tocmai pe pragul camerei în care eram. Oile se retrăseră imediat de lângă ușă, adunându-se ca un banc de pești și împingându-ne spre perete cu atâta forță, încât nu mai puteam respira. Ne-am ținut unul de altul, dar n-am îndrăznit să scoatem niciun sunet și preț de o secundă incredibil de încordată, am auzit doar behăitul oilor și tropăitul copitelor. Apoi se auzi încă un urlet răgușit, brusc și disperat, dar se stinse la fel de brusc cum irupsese, întrerupt de un pocnet sinistru de os frânt. Am știut fără să fiu nevoit să mă uit că o oaie tocmai fusese ruptă în două.

Haosul puse stăpânire pe tot. Animalele panicate ricoșară una în

alta, aruncându-ne de perete de atâtea ori încât am amețit. Vietatea scoase un țipăt asurzitor și începu să ridice oile una după alta, apropiindu-le de maxilarele sale băloase, mușcând din fiecare de le țâșni sângele și azvâr- lindu-le apoi ca un rege lacom la un ospăț medieval. Așa se apropie de noi - ucigând iar și iar. Eram paralizat de frică. Tocmai de aceea, nu prea știu cum să explic ce s-a întâmplat în clipa următoare.

Fiecare instinct îmi urla să rămân unde sunt, ascuns, să mă afund și mai mult în balegă, dar apoi, un gând distinct se concretiză în toată panica aceea - n-o să permit așa ceva, să murim într-o cloacă - și am împins-o pe Emma după oaia cea mai mare pe

care am văzut-o, apoi am țâșnit spre ușă.

Ușa era închisă și se afla la vreo trei metri de mine. În plus, eram despărțiți de o grămadă de animale, dar am reușit să-mi croiesc drum printre ele ca un fundaș dintr-o echipă de fotbal american. Am lovit ușa cu umărul. Se deschise dându-se de perete.

Am ieșit în ploaie împleticindu-mă și am strigat din toti rărunchii:

—Prinde-mă, pocitule!

Știam că am reușit să-i atrag atenția pentru că scoase un urlet înfiorător și oile năvăliră pe ușă pe lângă mine. Am încercat să mă țin în picioare și când m-am asigurat că a pornit după mine și nu după Emma, am luat-o la fugă spre mlaștină.

îl simțeam în spatele meu. Chiar dacă alergam destul de repede, foarfecă rămăsese la mine - nu reușeam să mă conving să-i dau drumul - și când picioarele mi se afundară în pământ, am știut că am ajuns la mlaștină.

Sufletul pustiu se apropiase de mine de două ori, suficient cât să-mi plesnească spatele cu limbile și chiar în clipa în care am crezut că o să-mi prindă capul într-un lasou și o să-l strângă până când o să crape, s-a împiedicat de două ori și a rămas în urmă. Singurul motiv pentru care am ajuns cu capul pe umeri la mlaștină a fost faptul că știam unde să-mi pun piciorul; mulțumită Emmei, aș fi putut parcurge drumul acela și într-o

noapte fără lună, pe un uragan mai mic.

M-am cățărat pe movila pe care se afla tumulul, mi-am croit drum spre intrarea clădită din pietre și m-am aruncat înăuntru. Acolo era întuneric beznă, dar nu conta – important era să ajung în galerie, după care aveam să fiu în siguranță. M-am târât în patru labe pentru că până și statul în picioare mi-ar fi luat prea mult timp, lucru destul de prețios. Mă aflam la jumătatea drumului și mă simțeam aproape optimist în ceea ce privea șansele mele de supraviețuire când, dintr-odată, n-am mai putut să înaintez. Una din limbi îmi prinsese glezna.

Sufletul pustiu se agățase cu două limbi de cheia bolții de la gura

tunelului, ceea ce a creat un fel de efect de pârghie împotriva nămolului și a acoperit intrarea cu tot corpul ca un capac pe un borcan. Cea de-a treia limbă m-a rostogolit spre el; eram ca un pește prins în cârlig.

Am încercat să frânez punând mâinile jos, dar degetele mi-au alunecat pe pietriș. M-am întors pe spate și mi-am înfipt unghiile de la mâna liberă în pământ, dar alunecam prea repede. Am încercat să tai limba cu foarfecă, dar era prea musculoasă și tare, ca o funie împletită din tendoane care se ondulau, iar foarfecă mea era prea boantă. Am strâns ochii cât am putut. Nu voiam să fie gura lui căscată ultimul lucru pe care-l văd înainte să mor, așa că am strâns foarfecă din fața mea cu

ambele mâini. Timpul păru să se extindă, cum auzisem că se întâmpla când oamenii aveau accidente de mașină sau de tren sau se prăbuseau în gol cu avionul, și m-am trezit că mă ciocnesc cu toată greutatea corpului de monstru.

Mi s-a întretăiat respirația și l-am auzit cum începe să urle. Am zburat din tunel amândoi și ne-am rostogolit de pe movila pe care era construit tunelul drept în mlaștină. Când am deschis ochii din nou am văzut că foarfecă se înfipsese până la mâner în orbitele bestiei. Urla ca zece porci jugăniți, învârtindu-se și aruncându-se dintr-o parte în alta în noroiul umflat de ploaie, vărsând el însuși un șiroi negru de lichid vâscos, umplând mânererele ruginite ale foarfecii.

Simțeam că e pe moarte, că se scurge viața din el și limba își slăbea strânsoarea în jurul gleznei mele. Am simțit schimbarea și în mine, mușchii strănși ai stomacului rela-xându-se încet. Până la urmă, creatura rămase înmărmurită și începu să se împutineze, capul dispărându-i în mazăgă, o pată de sânge întunecat fiind singurul indiciu că trecuse pe acolo.

Mlaștina începu să mă tragă în jos simțitor. Cu cât mă luptam mai disperat, cu atât părea să mă vrea mai mult. Ce descoperire ciudată am fi fost amândoi peste vreo mie de ani, mi-am spus, conservați împreună în turbă!

Am încercat să vâslesc spre pământ solid, dar n-am reușit decât să mă

afund și mai tare. Noroiul păru că începe să se urce peste mine, ridicându-se peste brațele și pieptul meu, strângându-mi gâtul ca un lăsoț.

Am strigat după ajutor și, în mod miraculos, acesta apăru în forma unui licurici, cel puțin așa mi s-a părut la prima vedere, care pălpâi în timp ce zbură spre mine. Apoi am auzit-o pe Emma strigându-mă și i-am răspuns.

În nămol ateriză o creangă. Am apucat-o și Emma începu să tragă de ea. Când în sfârșit am ieșit din mlaștină tremuram prea tare ca să stau în picioare. Emma se lăsă jos lângă mine și eu m-am prăbușit în brațele ei.

„L-am omorât, mi-am spus, chiar l-am omorât. “ Eram prea preocupat să-mi fie frică și nici prin cap nu mi-ar fi trecut c-aș putea să omor vreunul!

Asta mă făcu să mă simt puternic. Acum puteam să mă apăr singur. Știam că n-o să fiu niciodată la fel de puternic ca bunicul meu, dar nu mai eram nici pământău. Puteam să-i omor.

Am vrut să aud cum sună.

— E mort. L-am omorât.

Am izbucnit în râs. Emma mă îmbrățișă, lipindu-și obrazul de al meu.

— Știu c-ar fi fost mândru de tine, spuse.

Ne-am sărutat și a fost blând și frumos, ploaia picurându-ne de pe nas și curgând caldă în gurile noastre întredeschise. Emma se dezlipi de mine - prea devreme - și șopti:

— Apropo de ce-ai spus mai devreme - chiar ai vorbit serios?

— O să rămân, am spus. Dacă Miss Peregrine o să mă lase.

— O să te lase. O s-o conving eu.

— Dar înainte să ne batem capul cu asta, hai să-l găsim pe psihiatrul meu și să-i luăm arma.

— Așa e, spuse Emma și expresia de pe fața ei se înăspri. N-avem timp de pierdut.

* * *

Am lăsat ploaia în urmă și am ieșit la lumină într-un loc plin de fum și

de zarvă. Bucla nu se resetase încă și mlaștina era ciupită de cratere lăsate de bombe, cerul era împânzit de avioane care vâjâiau, pereții de flăcări portocalii mărșăluind spre un șir de copaci din depărtare. Tocmai mă pregăteam să-i sugerez Emmei să așteptăm până când azi se transformă în ieri și toate astea dispăreau înainte să traversăm mlaștina spre casă, când am fost cuprins de două brațe vânjoase.

— Sunteți teferi! strigă Bronwyn.

Era însoțită de Enoch și de Hugh și când s-a dat la o parte, băieții s-au apropiat să dea mâna cu mine și să mă cerceteze din cap până-n picioare.

— Îmi pare rău că te-am numit trădător, spuse Enoch. Mă bucur că n-ai murit.

— Și eu, am răspuns.

— Ești întreg? mă întrebă Hugh măsurându-mă din cap până în

picioare.

— Am două brațe și două picioare, am spus scuturându-mi membrele ca să demonstrez că sunt întregi. Și nu trebuie să vă temeți de arătarea aia.

Eu și Emma am omorât-o.

— O, las- o baltă cu modestia! spuse Emma cu mândrie. Tu ai omorât-o singur.

— Genial, spuse Hugh, dar nici el, nici ceilalți doi nu schițară un zâmbet.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Stați așa. De ce nu sunteți în casă?

Unde este Miss Peregrine?

— A dispărut, spuse Bronwyn cu buzele tremurânde. Cu tot cu Miss Avocet. Le-a răpit pe amândouă.

— O, Doamne! exclamă Emma. Am ajuns prea târziu!

— A intrat cu o armă, spuse Hugh studiind solul. A încercat s-o ia ostatică pe Claire, dar l-a mușcat cu gura aia de la ceafă, așa că m-a prins pe mine. Am încercat să mă opun, dar mi-a dat cu arma în cap.

Se atinse pe după ureche și degetele i se pătară de sânge.

— I-a încuiat pe toți în pivniță și a spus că dacă directoarea și Miss Avocet nu se prefac în păsări o să-mi mai facă o gaură în cap. Așa că s-au supus și el le-a băgat pe amândouă într-o colivie.

— Avea o colivie? întrebă Emma.

Hugh dădu din cap.

— Da, una mică, așa că n-aveau loc să facă nimic, să se transforme din nou sau să zboare. Am zis gata, mă împușcă, dar m-a aruncat în pivniță lângă ceilalți și a fugit cu păsările.

— Așa i-am găsit când am intrat, spuse supărat Enoch. Se ascundeau ca o adunătură de lași.

— Ba nu ne ascundeam! țipă Hugh. El ne-a închis! Era în stare să ne împuște!

— Lăsați asta, se rățoi Emma. Unde a fugit? De ce nu l-ați urmărit?!

— Nu știm unde s-a dus, spuse Bronwyn. Am sperat că poate l-ați văzut voi.

Hugh scoase ceva de sub cămașă.
Era o fotografie mică.

— Mi-a îndesat asta în buzunar
când a ieșit. A zis că dacă încercăm
să-l urmărim, o să se întâmple exact
ce e în poză.

Bronwyn îi smulse poza lui Hugh.

— O, spuse uimită. E Miss Raven¹?

— Cred că-i Miss Crow², spuse
Hugh frecându-și fața cu mâinile.

— Gata, sunt ca și moarte, gemu
Enoch. Știam că va veni și ziua
asta!

— N-ar fi trebuit să plecăm de
acasă, spuse Emma abătută. A avut
dreptate Miliard.

O bombă căzu undeva în capătul
îndepărtat al mlaștinii, explozia ei
estompată fiind urmată de o ploaie

abia perceptibilă, de zoaie scoase de sub pământ.

— Stați o secundă, am spus. În primul rând, n-avem de unde să știm că pasărea asta e Miss Crow sau Miss Raven. Poate e doar o cioară oarecare. Și dacă Golan voia să le omoare pe Miss Peregrine și Avocet, de ce s-a mai oboșit să le răpească? Dacă ar fi vrut să le vadă moarte, le-ar fi omorât până acum.

M-am întors spre Emma.

— Și dacă n-am fi plecat, am fi rămas închiși în pivniță cu ceilalți și sufletul pustiu s-ar plimba bine-mersi și-acum!

— Nu încerca să mă binedispui!

spuse. E vina ta că s-au întâmplat toate astea!

— Acum zece minute ziceai că ești fericită!

— Acum zece minute Miss

Peregrine nu era încă răpită!
— Terminați odată! spuse Hugh.

Acum trebuie să ne concentrăm pe faptul că Pasărea a dispărut și că trebuie s-o găsim!

— Bine, am spus, haideți să ne gândim! Să zicem c-aveți dreptate. Unde ar duce niște ymbryne răpitate?

¹ Corb în engleză.

² Cioară în engleză.

— Depinde de ce vrea să facă cu ele, spuse Enoch. Și problema e că tocmai asta nu știm.

— Mai întâi trebuie să le ducă de pe insulă, spuse Emma. Așa că are nevoie de o ambarcațiune.

— Dar de pe care insulă? întrebă Hugh. Asta din buclă sau cea din afara ei?

— Cea din afara ei e devastată de o furtună, am spus. N-ai cum să pleci prea departe cu un vas de acolo.

— Atunci înseamnă că încă e pe partea noastră, spuse Emma și începu să pară mai increzătoare. De ce mai stăm și căscăm gura aici? Haideți la docuri!

— S-ar putea să fie la docuri, spuse Enoch. Asta dacă n-a plecat deja. Și chiar dacă n-a plecat și poate reușim să-l găsim pe întunericul ăsta, fără să ne lăsăm ciuruiți de șrapnele pe drum, trebuie să ne

gândim și la arma aia a lui. Chiar ați luat-o razna cu toții? Preferați s-o știți răpită pe Pasăre - sau vreți să vedeți cum o împușcă de față cu noi?

— Bine, perfect! exclamă Hugh. Haideți să renunțăm de tot și să plecăm acasă, nu vreți? Cine vrea o ceașcă fierbinte de ceai înainte de culcare? De fapt, ce dracu', dacă tot nu-i Pasărea pe-aici, haideți mai bine să fierbem niște grog!

Izbucni în plâns și începu să se șteargă la ochi.

— Cum poți s-o lași baltă și să nici nu încerci, după câte a făcut pentru

noi?

Dar înainte ca Enoch să apuce să-i răspundă, am auzit o voce strigându-

ne dinspre potecă. Hugh păși în față mijind ochii, dar după câteva secunde, expresia i se schimbă.

— E Fiona, spuse.
Până atunci n-am mai auzit-o să scoată nici un sunet. Nu reușeam să distingem ce spune din cauza avioanelor și a exploziilor îndepărtate, așa că am luat-o la trap spre mlaștină.

Când am ajuns la potecă abia mai reușeam să respirăm și Fiona răgușise și ea de la atâta țipat. Privirea ei părea la fel de răvășită ca părul. Începu să ne tragă spre oraș de îndată ce am ajuns, țipând atât de frenetic pe accentul ăla irlandez al ei, încât nici unul din noi nu reuși să deslușească ce spune. Hugh o prinse de umeri și îi spuse să o ia mai ușor.

Fiona trase aer în piept, tremurând ca varga, apoi arătă în spatele ei.

— Miliard s-a luat după el! spuse.

Era ascuns atunci când individul ne-a încuiat în pivnița și când a fugit, Miliard l-a urmărit!

— Încotro s-au dus? am întrebat-o.

— Avea o barcă.

— Vedeți! strigă Emma. S-a dus spre docuri!

— Nu, spuse Fiona, mă refeream la barca ta. Cea despre care crezi că n-a aflat nimeni, cea pe care o ții pe plaja aia mică a ta. A plecat cu colivie cu tot și a tot vâslit în cerc, dar nivelul apei a crescut prea mult și atunci a tras lângă stânca pe care e farul.

Este și acum acolo.

Am alergat spre far mâncând pământul. Când am ajuns la stâncile

din fața lui, i-am găsit pe ceilalți copii pe un petic de pământ, într-un lan de rogoz des de pe marginea țărmlui.

— Lăsați-vă jos! suieră Miliard. Ne-am aruncat în genunchi și am început să ne târâm spre ei. Ceilalți stăteau ghemuiți la distanță mică unul de celălalt, ascunși în iarbă, uitându-se pe furiș, pe rând, spre far. Păreau loviți de suflul unei explozii - mai ales cei mici - de parcă n-ar fi înțeles încă în întregime coșmarul care se desfășura în fata lor. încă nu conștientizaseră că supra-viețuiserăm și noi unui coșmar.

M-am târât prin iarbă până la marginea promotoriului și am aruncat o privire. Dincolo de locul în care se afla epava scufundată, se

vedea canoea Emmei legată de niște stânci.

Nici urmă de Golan și de ymbryne.

— Ce face acolo? am întrebat.
— Nu putem decât să dăm cu presupusul, răspunse Miliard. Așteaptă pe cineva care să-l ia de acolo sau să se retragă marea ca să poată pleca în larg.

— În bărcuța aia a mea? întrebă Emma pe un ton neîncrezător.

— Cum spuneam, nu putem decât să ne dăm cu părerea.

Se auziră trei pocnete asurzitoare, într-o succesiune rapidă și cerul se coloră în portocaliu. Ne aruncarăm cu toții la pământ.

— Aici nu cade nici o bombă de obicei, Miliard? întrebă Emma.

— Cercetarea mea se rezumă la comportamentul oamenilor și al animalelor, răspunse acesta. Nu și la cel al bombelor.

— Și ce mult ne ajută asta acum! spuse Enoch.

— Mai aveți vreo barcă ascunsă pe-aici? am întrebat-o pe Emma.

— Mă tem că nu, spuse ea. Va trebui să înotăm până acolo.

— Să înotăm ca să ce? spuse Miliard. Ca să fim ciuruiți?

— O să găsim noi o soluție, răspunse Emma.

Millard oftă.

— O, ce drăguț! Sinucidere improvizată.

— Ei, bine? spuse Emma și se uită pe rând la fiecare dintre noi. Are cineva o idee mai bună?

— Dac-aș avea soldățeii..., începu Enoch.

— S-ar face praf în apă, zise Miliard. Enoch lăsă capul în jos descumpănit. Ceilalți nu scoaseră nici un sunet.

— Atunci s-a votat, spuse Emma.

Cine vine cu mine?

Am ridicat mâna. Bronwyn făcu la fel.

— O să aveți nevoie de cineva care să nu poată fi văzut de strigoi, spuse Miliard. Luați-mă și pe mine!

— Patru sunt suficienți, spuse Emma. Sper că știți să înotați bine.

Dar nu mai aveam timp să ne răzgândim sau să ne luăm rămas-bună. Ceilalți ne urară noroc, apoi am plecat. până când am ajuns la poteca

ce ducea spre plajă. Am alunecat până jos pe fund, urmați de mici avalanșe de nisip care ni se scurgeau pe picioare și în pantaloni.

Dintr-o dată, deasupra capetelor noastre se auzi un zgomot infernal, de parcă cineva ar fi pornit la unison cincizeci de drujbe. Ne-am aruncat la pământ în timp ce avioanele treceau uruind deasupra noastră, vântul biciuindu-ne părul și stârnind o furtună de nisip. Am strâns din dinți, așteptându-mă să fim sfâșiați de o bombă. Dar nu s-a auzit nimic. Am mers mai departe. Când am ajuns la plajă, Emma ne strânse în jurul ei.

— între plajă și far este o epavă.

Urmați-mă până acolo! Nu scoateți capul din apă. Nu trebuie să fie la vedere. Când ajungem la epavă, îl

căutam pe omul nostru și pasul următor îl hotărâam acolo, pe loc.

— Haideți să ne recuperăm

ymbrynele! spuse Bronwyn.
Ne-am târat spre valurile spumegânde și ne-am scufundat încet până la mijloc în apa rece. La început n-a fost deloc greu, dar cu cât înaintam, cu atât curentul ne împingea mai mult înapoi. Deasupra noastră se auzi încă un avion care stârni un vârtej de vapori de apă înțepători.

Abia mai respiram când am ajuns la epavă. Ne-am agățat de carcasa ruginită, cu capetele abia scoase din apă, și ne-am holbat la farul și la insula mică și pustie care îl susținea, dar nici urmă de psihoterapeutul meu năbădăios. Pe cer plutea o lună

plină, razele ei pătrunzând când și când printre norii de fum formați după explozii, părând o copie fantomatică a luminii farului.

Ne-am împins ținându-ne de epavă până când am ajuns la capătul ei, la vreo patruzeci de metri de stâncile pe care se afla farul.

— Uitați la ce m-am gândit, spuse Emma. Tipul a văzut cât de tare e Wyn, așa că ea se află în cel mai mare pericol. Jacob și cu mine îl căutăm pe Golan și încercăm să-i atragem atenția, în timp ce Wyn se strecoară pe la spatele lui și-i dă o măciucă în cap. între timp, Miliard șutește colivia. Reclamații, ceva?

Drept răspuns, se auzi o împușcătură. La început nu ne-am dat seama ce a fost - nu sunase ca

bubuiturile puternice, îndepărtate, pe care le auzisem - fusese mai degrabă o pocnitură decât o bubuitură - și abia când am auzit-o pe a doua, urmata de un pleoscăit de undeva din apropiere, ne-am dat seama că e Golan.

— Retragerea! strigă Emma și în clipa următoare ne-am ridicat din apă și am luat-o la fugă de-a lungul carenei până când dispăru de sub picioarele noastre, și atunci ne-am aruncat în valurile din spatele ei. După o secundă ne ridicarăm cu toții ca boabele unui ciorchine, gâfâind.

— Deci cam asta a fost cu luatul prin surprindere! spuse Miliard.

Golan nu mai trăgea, dar îl vedeam stând de pază lângă ușa farului, cu arma în mână.

— O fi el un ticălos nenorocit, dar nu-i prost, spuse Bronwyn. Știa c-o să venim după el.

— Nu, acum nu-l mai putem lua prin surprindere! spuse Emma lovind apa cu palmele. O să ne ciuruie ca pe niște site!

Miliard făcu un pas pe epavă.

— Nu poate să împuște ceva ce nu vede. O să mă duc eu.

— în ocean nu ești invizibil, prostănacule, spuse Emma și avea dreptate - în locul în care se afla Miliard se legăna proiecția unui trunchi format din apă.

— Sunt mai invizibil decât tine, răspunse el. Oricum, l-am urmărit până aici pe toată insula, dar nu pare să se fi prins. Cred că pot să mai fac vreo două sute de metri.

Era greu să-l contrazici, având în vedere că singurele noastre alternative erau să ne dăm bătuți sau să dăm peste o ploaie de gloante.

— Bine, spuse Emma. Dacă chiar crezi c-o să reușești.

— Cineva trebuie să joace rolul eroului, răspunse el și se îndepărtă pășind pe carena navei.

— Celebrele „ultime cuvinte“, am bâiguit.

În zarea înecată în fum, Golan îngenunche în pragul ușii farului și ținti, întinzându-și arma prin grilaj.

— Ai grijă! am strigat, dar a fost prea târziu.

Se auzi o împușcătură. Miliard țipă.

Ne-am cățărat cu toții pe epavă și am alergat spre el. Erăm absolut convins că mai era puțin și aveam să

încasez și eu un glonț și preț de o secundă am crezut că pleoscăitul din apa de la picioarele noastre provenea de la ploaia de gloanțe. Dar, apoi împușcăturile se opriră - probabil că reîncarcă, mi-am zis - și am căpătat câteva clipe de răgaz.

Miliard îngenunchease în apă buimăcit și sângele îi șiroia pe trunchi. Era prima oară când îi vedeam cu adevărat forma corpului său, pictat în roșu.

Emma îl apucă de braț.

— Miliard! Ești bine? Spune ceva!

— Trebuie să-mi cer scuze, zise Miliard. Se pare că m-am lăsat împușcat.

— Trebuie să oprim sângerarea! spuse Emma. Trebuie să-l ducem înapoi, pe mal!

— Prostii, spuse Miliard. Omul ăla n-o să vă lase să vă mai apropiați de el în veci. Întoarceți-vă acum, altfel o pierdem pe Miss Peregrine.

Mai răsunară câteva împușcături. Un glonț îmi trecu șuierând pe lângă ureche.

— Pe aici! strigă Emma. Aruncați-vă în apă!

La început nu înțelegeam la ce se referea - ne aflam la treizeci de metri de capătul epavei -, dar în clipa următoare am văzut încotro alerga. Era gaura neagră din carenă, ușa de la magazia navei.

L-am ridicat pe Miliard cu Bronwyn și am alergat după ea. În jurul nostru, gloanțele cilindrice se înfipseră în carenă cu un dangăt

metalic. Suna ca atunci când tragi șuturi într-o ladă de gunoi.

— Ține-ți respirația, i-am spus lui Miliard când am ajuns la magazie, apoi am sărit în apă cu picioarele înainte.

Am coborât câțiva metri ținându-ne de scară și ne-am oprit, agățați de ea. Am încercat să țin ochii deschiși, dar apa sărată mă ustura prea tare. Simțeam gustul sângelui lui Miliard în apă.

Emma îmi înmână tubul prin care să pot respira, pe care apoi l-am dat și celorlalți. Eram epuizat de la atâta alergat, așa că aerul pe care-l trăgeam o dată la câteva secunde nu mi ajungea. Mă durea în piept și am început să amețesc.

Cineva mă trase de tricou. Hai sus! Am urcat încet, ținându-mă de scară, și în clipa următoare, eu, Bronwyn și Emma ne-am ridicat la suprafață, doar cât să putem respira și schimba câteva cuvinte, în timp ce Miliard rămase sub apă, în siguranță, fără a fi nevoit să împartă tubul cu noi.

Am vorbit în șoaptă, fiind cu ochii pe far.

— Nu putem rămâne aici, spuse Emma. Miliard va sângera până va muri.

— S-ar putea să ne ia vreo douăzeci de minute să-l ducem la mal, am spus. Poate să moară și pe drum.

— Nu știu ce altceva să fac!

— Farul e aproape, spuse Bronwyn. Il ducem acolo.

— Atunci o să sângerăm cu toții până murim, am spus, o să aibă grijă Golan de asta!

— Nu, n-o s-o facă, răspunse Bronwyn.

— De ce? Ești cumva din vreun material antiglonț?

— Poate, răspunse misterios

Bronwyn, apoi trase aer în piept și dispăru pe lângă scară.

— Ce tot spune acolo? am întrebat.

Emma părea îngrijorată.

— Habar nu am. Dar orice ar fi, ar face bine să se grăbească.

M-am uitat în jos ca să văd ce face Bronwyn, dar l-am văzut doar pe

Miliard, agățat de scara de sub noi, înconjurat de niște luminițe scânteietoare ciudate. Apoi am simțit

carena cutremurându-se sub picioarele mele și o clipă mai târziu, Browyn ieșea la suprafață cu o bucată de metal dreptunghiulară, înjur de doi pe un metru jumate, cu un geam rotund, nituit într-un capăt. Smulsese din balamale ușa magaziei.

— Și ce-ai de gând cu chestia aia? întrebă Emma.

— O să mă duc la far, răspunse Bronwyn. Apoi se ridică și ținu ușa în fața ei ca pe un scut.

— O să te împuște, Wyn! țipă Emma și imediat se auzi o împușcătură - și glonțul ricoșă de pe ușă.

— Extraordinar! am spus. E o ușă blindată!
Emma râse.

— Wyn, ai o minte sclipitoare!

— Miliard poate să se agațe de spatele meu, spuse aceasta. Voi, ceilalți, rămâneți puțin mai în spate.

Emma îl scoase pe Miliard din apă și îi puse brațele în jurul gâtului lui Bronwyn.

— E nemaipomenit acolo jos, spuse Millard. Emma, de ce nu mi-ai povestit niciodată despre îngerii ăia?

— Care îngerii?

— îngerii ăia frumoși, verzi, care trăiesc acolo.

Tremura și vorbea cu o voce visătoare.

— Drăguții de ei, s-au oferit să mă ducă în rai.

— Nimeni nu se duce în rai

deocamdată, spuse Emma vizibil îngrijorată. Tu ține-te de Bronwyn, bine?

— Foarte bine, spuse Miliard pe un ton inexpressiv.

Emma îl lipi pe Miliard de spatele lui Bronwyn ca să nu alunece. M-am postat în spatele Emmei, asigurând ariergarda trenulețului nostru neconvențional și am început să înaintăm cu greu spre far, pășind pe carena epavei.

Eram ditamai ținta și Golan începu să-și golească imediat cartușele, trăgând spre noi. Sunetul gloanțelor care ricoșau de pe ușa era asurzitor - dar și reconfortant, în același timp însă după vreo douăsprezece împușcături, Golan se opri. Nu eram o fire atât de optimistă încât să cred că rămăsese fără gloanțe.

Ajungând la capătul epavei, Bronwyn ne conduse cu grijă spre

larg, ținând ușa masivă în fața noastră. Tre-nulețul nostru se transformă într-un rând de copii care înotau câinește îngrămădiți în spatele ei. Emma vorbea încontinuu cu Miliard în timp ce dădeam din mâini și din picioare, forțându-l să răspundă la diverse întrebări ca să nu-și piardă cunoștința.

— Miliard! Cine e primul ministru?

— Winston Churchill, spuse. Ai luat-o razna?

— Cum se numește capitala Burmei?

— Dumnezeuule! Habar nu am. Rangoon.

— Bine! Și ziua ta când e?

— Nu vrei să termini cu țipatul și să mă lași să sângerez liniștit?

Nu ne luă mult să parcurgem distanța scurtă dintre epavă și far. În timp ce Bronwyn împinse ușa cu umărul și se cățăără pe stânci, Golan mai trase câteva focuri al căror impact o dezechilibrară pe Bronwyn. Apucarăm să ne ghemuim în spatele ei, dar Bronwyn se clătină și era cât pe-aci să alunece pe stânci; greutatea ei și cea a ușii ne-ar fi strivit sigur. Emma își puse mâinile pe mijlocul lui Bronwyn și o împinse, și până la urmă, atât Bronwyn, cât și ușa se bălăbăniră înainte, spre uscat. Ne-am grăbit să o ajungem din urmă în grup compact, tremurând în aerul răcoros al nopții.

Stâncile pe care era construit farul nu erau mai late de patruzeci și cinci de metri, dar alcătuiau, practic, o

insulă în miniatură. La baza ruginită a farului se vedeau cam o duzină de trepte din piatră care conduceau spre o ușă deschisă în cadrul căreia Golan stătea cu pistolul atînit exact asupra noastră.

Am riscat și am tras cu ochiul prin hublou. Ținea o colivie mică într-o mână, în care dădeau din aripi două păsări, atât de înghesuie una într-alta încât nici nu reușeau să le deosebești.

Un glonț trecu fluierând pe lângă mine. M-am ferit.

— Le împușc pe amândouă dacă vă apropiați mai mult! strigă Golan și scutură colivia.

— Minte, am spus. Are nevoie de ele.

— N-ai de unde să știi asta, spuse Emma. Nu uita că îi lipsește o doagă.

— nimic. N-avem cum să nu facem

— Pe el! exclamă Bronwyn. N-o să știe ce să facă. Dar dacă vrem să mergă, trebuie s-o facem ACUM!

Și înainte de-a apuca să cântărim propunerea ei, Bronwyn o luă la fugă spre far. N-aveam de ales, trebuia s-o urmăm - doar ducea scutul nostru -, dar nu trecu mai mult de o secundă și gloanțele se ciocniră de ușă și fărâmițară pietrele din jurul picioarelor noastre.

Era ca și când ne-am fi ținut de un tren care mergea cu viteză maximă. Bronwyn era înspăimântătoare: urla ca un barbar, venele de la gât i se

umflaseră și era mânjită pe brațe și pe spate de sângele lui Miliard. În momentul acela mă bucuram că nu mă aflam pe partea cealaltă, dincolo de ușa.

Ajunși în apropierea farului, Bronwyn răcni:

— Ascundeți-vă în spatele peretelui!

Eu și Emma l-am apucat pe Miliard și am luat-o la stânga ca să ne adăpostim după capătul îndepărtat al farului. Bronwyn ridică ușa deasupra capului și o aruncă spre Golan în timp ce alergam.

Se auzi un bubuit asurzitor, urmat imediat de un urlet și, câteva secunde mai târziu, Bronwyn ni se alătură în spatele zidului, îmbujorată și gâfâind.

— Cred că l-am nimerit! spuse entuziasmată.

— Și păsările? o întrebă Emma. La ele te-ai gândit?

— Le-a scăpat din mână. Sunt tefere.

— Poate n-ar fi stricat să ne întrebăm și pe noi înainte să o iei razna și să riști viețile tuturor! zbiră Emma.

— Liniște! am șuiertat.

Am auzit un scârtâit metalic.

— Ce-a fost asta?

— Urcă scările, spuse Emma.

— Ar fi bine să fugiți după el, croncâni răgușit Miliard. Ne-am uitat la el surprinși. Era rezemat de perete.

— Nu înainte de a ne ocupa de tine, am spus. Cine știe să facă un

garou? Bronwyn se aplecă și rupse o bucată din pantalonii ei.

— Eu, spuse. îi opresc eu

hemoragia, voi duceți-vă după strigoi! L-am pōchit bine 'de tot, dar nu suficient. De data asta nu-l lăsați să-și mai recapete suflul.

M-am întors spre Emma.

— Ești pregătită?

— Da, dacă pot să-i topesc fața aia, atunci, clar, sunt pregătită, spuse și niște arcuri mici de foc începură să pulseze între mâinile ei.

* * *

Ne-am cățărat peste ușa magaziei care zăcea îndoită pe scări, unde aterizase, și am intrat în far. Clădirea adăpostea o singură încăpere îngustă

și foarte înaltă - o casă a scărilor uriașă, de fapt -, fiind dominată de o scară-schelet, care urca în spirală de la podea până la un palier din piatră, având peste treizeci de metri înălțime. Am auzit pașii lui Golan care urca scările țopăind, dar era prea întuneric ca să ne dăm seama cât mai avea până în vârf.

—îl vezi? am întrebat-o pe Emma, aruncând o privire în sus spre capătul amețitor al casei scărilor.

În loc de răspuns, un glonț ricoșă de pe un zid alăturat, urmat de un altul care se izbi de podea, lângă picioarele mele. Am sărit înapoi, cu inima zvâcnind nebunește.

— Vino aici! strigă Emma.
Mă apucă de braț și mă trase mai înăuntru, în singurul loc unde

gloanțele lui Golan nu puteau să ne atingă - chiar sub scări.

Am urcat câteva trepte care se legănau ca o barcă prinsă în larg de-o furtună.

— Astea-s periculoase! exclamă Emma și degetele i se albiră în timp ce apucă balustrada. O să ne împuște, chiar dacă reușim să urcăm până sus fără să ne prăbușim în gol!

— Dacă noi nu putem să urcăm, atunci poate reușim să-l dăm jos.

Am început să mă legăn înainte și înapoi pe treapta pe care stăteam, smucind balustrada și bătând din picioare, trimițând unde de șoc în sus. Pentru o secundă, Emma mă privi de parcă mi-aș fi pierdut mințile, dar apoi s-a prins și a

început să se legene și să bată și ea din picioare. În scurt timp, întreaga scară se legăna ca naiba.

— Și dacă se rupe toată hurdugaia asta? țipă Emma!

— Să sperăm că nu se va întâmpla una ca asta!

O scuturarăm și mai tare. Începu să plouă cu șuruburi și nituri, balustrada se clătina atât de tare, încât abia mai reușeam s-o țin. Golan înjură ca un birjar de câteva ori, apoi ceva căzu clămpănind pe scări și ateriză în apropierea noastră.

Primul lucru care îmi trecu prin cap a fost, „O, Doamne, sper că nu-i colivia¹” - și am tulit-o în jos pe lângă

Emma, oprindu-mă la parter ca să verific.

— Ce faci? strigă Emma. O să te împuște!

— Nu, n-o s- o facă! am spus, ridicând triumfător pistolul lui Golan.

Era încă fierbinte de la atâta tras și mi se părea greu. Nu știam dacă mai are gloanțe și nici cum să verific pe semiîntunericul ăla. Degeaba am încercat să-mi amintesc ceva util de la cele câteva lecții de tir pe care Bunicul Port- man a fost lăsat să mi le dea, dar până la urmă am urcat înapoi la Emma.

— E prins în capcană acolo sus, am zis. Trebuie s-o luăm încet, să încercăm să-l convingem prin argumente raționale, altfel cine știe ce face cu păsările.

— O să-l conving eu cu un pumn în gură, şuiere Emma printre dinţi.

Am început să urcăm. Scara se

legăna teribil şi era atât de îngustă, că nu reuşeam să trecem decât câte unul, mergând în patru labe ca să nu ne lovim cu capul de scări. M-am rugat să nu fi scuturat vreun dispozitiv de fixare important.

Ajunşi aproape în vârf, am încetinit. N-am îndrăznit să mă uit în jos; nu voiam să-mi văd picioarele pe scări, o mână alunecând în sus pe balustrada tremurândă şi cealaltă ţinând pistolul. Nu mai exista nimic altceva.

M-am pregătit sufleteşte pentru un atac-surpriză, dar n-a fost să se întâmple. Scările se terminară într-o deschizătură în palierul din piatră

aflat deasupra capetelor noastre, prin care simțeam aerul iute și rece al nopții și auzeam vântul șuierând. Am vârat pistolul prin spărtură și apoi am scos capul. Eram încordat la maximum și gata de luptă, dar Golan nu se vedea nicăieri. Într-o parte se rotea lumina puternică a farului, adăpostită în spatele unui geam gros - de la distanța asta mică era orbitoare, făcându-mă să închid ochii de câte ori trecea -, iar pe partea cealaltă se afla o balustradă șubredă. Dincolo de ea mă aștepta vidul: un gol de zece etaje, urmat de stânci și de marea învolburată.

Am pășit pe coridorul îngust și m-am întors ca s-o ajut și pe Emma. Am stat lipiți cu spatele de locașul

lămpii, cu fețele întoarse spre vântul rece.

— Pasărea e aproape, șopti Emma.

O simt.
Își scutură încheietura și o minge de foc de un roșu aprins sări în sus, de parcă ar fi fost vie. Ceva din culoarea și intensitatea ei îmi dădea de înțeles că de data asta nu făcuse doar lumină, ci o adevărată armă.

— Ar trebui să ne despărțim, am spus. Trebuie s-o luăm în direcții opuse. Așa n-o să se poată strecura pe lângă noi.

— Mi-e frică, Jacob!

— Și mie. Dar e rănit și pistolul lui e la noi.

Emma dădu din cap și îmi atinse brațul, apoi se întoarse cu spatele.

Am înconjurat felinarul încet, strângând pistolul - poate - încărcat și priveliștea din partea cealaltă mi se dezvălui treptat.

L-am găsit pe Golan stând pe vine, cu capul plecat și cu spatele spre balustradă, cu colivia între genunchi.

Sângera puternic dintr-o rană de pe șaua nasului, pârâiașe roșii străbătându-i fața ca niște lacrimi șiroinde.

O luminiță roșie era prinsă de grilajul coliviei și pâlpâia din trei în trei secunde.

Am făcut încă un pas în spate; Golan înălță capul și mă privi. Fața lui arăta ca o miriște plină de sânge închegat, ochiul lui alb fiind împânzit

de firicele roșii, iar din colțul gurii i se prelinge saliva.

Se ridică nesigur pe el, cu colivia

într-o mână,
— Las-o jos!

Se aplecă prefăcându-se că se supune, dar mă păcăli și vru s-o ia la fugă. Am scos un țipăt și m-am luat după el, dar de îndată ce a dispărut pe după felinar, am văzut jetul de foc din mâna Emmei năpustindu-se peste beton. Golan se întoarse spre mine urlând, cu părul fumegând și acoperindu-și fața cu un braț.

— Nu mișca! am urlat la el și Golan își dădu seama că e prins în capcană.

Înălță colivia ca pe un scut și o scutură violent. Păsările cârâiră și îl ciupiră de mână prin grilaj.

— Asta vreti? strigă Golan. Haideti, dați-mi foc! Dar voi arde și păsările! Și tu, împușcă-mă, să vezi ce le arunc peste balustradă!

Golan râse.

— N-ai fi în stare să tragi nici dac-ai vrea. Uiți că îți cunosc foarte bine psihicul ăla amărât și fragil. Sigur ai avea coșmaruri.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să-mi îndoii degetul pe trăgaci și să trag. Reculul și detunătura aia oribilă. Ce era atât de greu? De ce-mi tremura mâna la simplul gând c-ar putea să trag? Câți strigoi o fi omorât bunicul meu? O duzină? Sute? Dacă ar fi fost acum aici, în locul meu,

Golan ar fi fost deja mort. L-ar fi executat de îndată ce l-ar fi zărit ghemuit lângă balustradă. Irosisem o ocazie perfectă; o fracțiune de secundă de ezitare lașă care ar fi putut costa viețile ymbrynelor.

Raza de lumină puternică trecu pe lângă noi, orbindu-ne, transformându-ne în niște figuri decupate, de un alb strălucitor. Golan, care era cu fața spre ea, se strâmbă și își feri privirea. „încă o ocazie ratată“, mi-am zis.

— Las-o jos și hai cu noi, a spus. Nu trebuie să rănim pe nimeni.

— Nu știu ce să zic, spuse Emma. Dacă Miliard moare, s-ar putea să mă răzgândesc.

— Vrei să mă omori? spuse Golan. Foarte bine, fă-o odată! Dar n-ai face

decât să amâni inevitabilul și să vă înrăutățiți situația. Acum știm cum să dăm de voi. Vor mai veni și alții ca mine și vă asigur că, pe lângă nenorocirile pe care le vor provoca, eu i-am făcut prietenului vostru va părea un act de-a dreptul caritabil.

— S-o fac odată? spuse Emma și flacăra din palma ei trimise câteva scântei pulsânde spre cer. Cine a zis c-o să te omor repede?

— Ți-am zis c-o să le ucid, spuse Golan și apropie colivia de pieptul lui. Emma făcu un pas spre el.

— Am optzeci și opt de ani, spuse. Chiar par să am nevoie de niște dădace?

Avea fața împietrită, indescifrabilă.

— Nici 'nu-ți imaginezi cât de mult așteptam să scăpăm de sub aripa

femeii ăleia. Jur că ne-ai face o favoare.

Golan își clătină capul în sus și-n jos, cercetându-ne nervos. „Asta vorbește serios?” Preț de o clipă păru cu adevărat îngrozit, dar apoi spuse:

— Vorbești tâmpenii.

Emma își frecă palmele și le dezlipi încet, formând un inel de foc.

— Hai să vedem.

Nu știam cât de departe voia să meargă, dar trebuia să intervin, înainte ca păsările să ia foc sau să fie azvârlite peste balustradă.

— Spune-ne ce vrei să faci cu ymbrynele alea și poate o să fie mai miloasă cu tine, am zis.

— Vrem să terminăm ce-am început, spuse Golan. E tot ce-am vrut de la bun început.

— Te referi la experiment, spuse Emma. Ați încercat o dată și uite rezultatul. V-ați transformat în niște monștri!

— Da, spuse zâmbind, dar gândește-te ce plictisitor ar fi să trăim dacă am reuși tot timpul din prima. De data asta o să valorificăm talentele celor mai pricepuți manipulatori de timp din lume, ca doamnele aici, de față. N-o să mai eșuăm. Am avut la dispoziție o sută de ani ca să ne dăm seama ce n-a mers. Se pare că am fi avut nevoie de o reacție mai puternică!

—O reacție mai puternică? l-am întrebat. Data trecută ați aruncat în aer jumătate de Siberie!

— Dacă e să eşuezi, fă-o cu stil! spuse Golan cu un aer prețios.

Mi-am amintit visul prevestitor al lui Horace, cu nori de cenușă și pământ pârjolit, și mi-am dat seama ce văzuse.

Dacă strigoii și sufletele pustii eşuau din nou, aveau să distrugă mai mult decât opt sute de kilometri pătrați de teren împădurit nelocuit. Iar dacă reuşeau să se transforme în semizeii nemuritori la care visau... nici nu voiam să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat. O lume condusă de ei ar fi arătat ca iadul înşusi.

Lumina ajunsese din nou pe partea noastră și îl orbi pe Golan - m-am

încordat, gata să sar înainte -, dar secunda prielnică trecu mult prea repede.

— Nu contează, spuse Emma. N-aveți decât să răpiți toate ymbrynele. N-o să vă fie de nici un folos.

— Ba da. Dacă n-o să ne ajute la nimic, o să le omorâm pe rând. Și dacă n-o să le convingem, o să vă omorâm pe voi pe rând, iar ele se vor uita.

— Ești nebun, am spus.

Păsările începură să se agite și să cârâie. Golan se răsti la noi, încercând să le acopere țipetele.

— Nu! Ceea ce e cu adevărat nebunesc e faptul că voi, deosebiții, vă ascundeți de lume când, de fapt, ați putea s-o stăpâniți - că preferați să pieriți, în loc s-o dominați - și îi

permiteți gunoiului genetic care e
rasa umană comună să vă alunge în
ascunzișuri, când ați putea să-i faceți

sclavii voștri, așa cum ar trebui!

De câte ori termina o propoziție
scutura colivia.

— Asta numesc eu nebunie!

— Termină! țipă Emma.

— Deci îți pasă, de fapt!

Golan scutură colivia și mai tare.

Dintr-odată, luminița roșie atașată de
grilaj începu să licărească și mai tare,
iar Golan își întoarse brusc capul și
cercetă întunericul din spatele lui.
Apoi se uită din nou la Emma și
spuse:

— Le vrei? Ia, prinde-le!

Apoi se retrase și balansă colivia
spre chipul ei.

Emma scoase un țipăt și se feri. Asemenea unui aruncător de disc, Golan continuă să învârtă colivia până când ajunse deasupra capului ei, apoi îi dădu drumul. Colivia zbură din mâinile lui peste balustradă, rostogolindu-se în bezna nopții.

Am început să înjur. Emma țipă și se aruncă spre balustradă, sfârtecând aerul în timp ce colivia zbura spre mare. În momentul acela de confuzie, Golan se năpusti asupra mea și mă trânti la pământ. Îmi dădu un pumn în stomac și apoi în bărbie.

Am amețit și am simțit că nu mai pot să respir. A vrut să- mi smulgă pistolul și a trebuit să- mi adun toate puterile ca să- l împiedic. Mi- am dat seama că e încărcat, din moment ce- i trebuia atât de mult. L- aș fi aruncat

peste balustradă, dar era să mi-l ia și nu puteam să-i dau drumul. Emma țipa „nenorocitul, nenorocitul ce ești!“ și apoi îl cuprinse din spate cu mâinile-i înflăcărâte și-l strânse de gât.

Am auzit cum îi sfârâie carnea, ca o bucată de friptură rece pe grătarul fierbinte. Golan urlă și se rostogoli de pe mine, apoi, în clipa următoare, sări la gâtul Emmei nepăsându-i că va arde atâta timp cât putea s-o sugrume. Am sărit în picioare, am apucat pistolul cu ambele mâini și am țintit.

Pentru o secundă, am avut o țintă clară. Am încercat să nu mă gândesc la nimic, să-mi sprijin brațul și să trasez o linie imaginară de la umărul meu până la țintă - capul unui om.

De fapt, nu era al unui om, ci al unei versiuni pervertite. O creatură. O forță care a plănuit și organizat uciderea bunicului meu și a distrus tot ce aș numi, cu umilință, viață, oricât de prost trăită ar fi fost, și m-a adus în locul și în clipa aceasta, asemenea unor forțe mai puțin corupte sau violente, care îmi dirijaseră viața și luaseră toate deciziile în locul meu până când am crescut suficient cât să pot lua decizii și singur. „Relaxează-ți mâinile, trage aer în piept și ține-l acolo.“ Dar acum aveam șansa să ripostez, o mică șansă pe care o simțeam deja dispărând pe nesimțite.

„Acum strânge.”
Pistolul ricoșă în mâinile mele și detunătura sună de parcă pământul

s-ar fi crăpat în două, atât de teribil și de subit încât a trebuit să închid ochii. Când i-am deschis din nou, totul părea încrămențit într-un mod ciudat. Deși Golan stătea în spatele Emmei ținând-o strâns de brațe și împingând-o spre balustradă, păreau ca turnați în bronz. Oare să fi fost din cauza ymbrynelor? S-or fi transformat din nou în ființe omenești cu puteri magice? Dar în clipa următoare, totul se descleștă și Emma își smulse brațele, iar acesta se dezechilibra și se dădu înapoi clătinându-se, se împiedică și căzu greu pe balustradă.

Căscă gura uluit și se uită la mine, gata să spună ceva, dar își dădu seama că nu poate să scoată nici un cuvânt. își puse repede mâna peste

gaura de mărimea unei monede pe care i-o făcusem la gât. Sângele îi curgea în firicele printre degete și i se prelingea pe brate, apoi îl părăsiră puterile, se prăbuși în gol și dispăru.

În clipa în care dispăru din fața noastră, am și uitat de el. Emma arătă spre mare și strigă:

—Acolo! Acolo!

Am urmărit direcția în care arăta cu degetul și am mijit ochii spre zarea îndepărtată. Cu greu am distins ledul roșu, pulsând, care se legăna pe valuri. În secunda următoare am țâșnit amândoi spre deschizătura din perete și am rupt-o la fugă pe scările interminabile care se legănavu nebunește, fără a spera că vom ajunge la colivie înainte ca aceasta să

se scufunde, dar făcând oricum un ultim efort disperat.

Ne-am năpustit afară și l-am găsit pe Miliard purtând un garou, supravegheat de Bronwyn. Strigă ceva, dar nu l-am auzit, însă a fost suficient cât să mă asigur că n-a murit. Am apucat-o pe Emma de umeri și i-am spus „Barca!”, arătând spre canoea furată care se izbea de stânci purtată de valuri, dar era prea departe, pe partea cealaltă a insulei pe care se afla farul, și n-aveam timp de pierdut.

Emma mă trase spre larg. Ne-am luat avânt și ne-am aruncat în valuri.

Nici nu prea am simțit răceala. Voiam doar să ajung la colivie înainte de-a se scufunda. Am înotat

nebunește, scuișând și înecându-ne cu valurile întunecate care ne biciuiau fețele. Era greu să ne dăm seama cât mai aveam până la emițător - un punct de lumină în oceanul tulbure și întunecat. Se legăna pe apă și din când în când dispărea, apoi reapărea, și de două ori l-am pierdut de tot din ochi, așa că a trebuit să ne oprim și să-l căutăm cu frenezie.

Curentul puternic ne trăgea în larg, laolaltă cu colivia. Dacă nu ajungeam în curând la ea, mușchii aveau să ne cedeze și aveam să ne înecăm cu siguranță. Am încercat să păstrez gândul acesta morbid doar pentru mine, cât am putut, dar când emițătorul dispăru și a treia oară și l-

am căutat atât de mult încât nici nu ne mai aminteam în care punct al oceanului învolburat și negru se scunfundase, am strigat:
— Trebuie să ne întoarcem!

Emma nu voia să mă asculte. înota în fața mea și se avânta în larg din ce în ce mai departe. Am apucat-o de un picior, dar reuși să se elibereze.

— Am pierdut-o! N- o să le mai găsim!

— Taci din gură! Taci! țipă ea și după respirația întretăiată mi-am dat seama că era la fel de epuizată ca și mine. Taci și uită-te după ele!

Am prins-o și i-am strigat în față și ea mă lovi cu picioarele, dar văzând că nu-i dau drumul și că nu poate să se elibereze, începu să plângă,

bolborosind cuvinte neinteligibile, urlete de disperare.

Am încercat s-o trag înapoi spre far,

dar era grea ca o piatră în apă și mă trăgea în jos.

— Trebuie să înoți! am strigat.

Dacă nu înoți, o să ne scufundăm!

Apoi am văzut-o - o luminiță roșie abia licărind. Era aproape, plutea la numai un metru de suprafață. La început n-am spus nimic de teamă să nu mi se fi părut, dar clipi și a doua oară.

Emma scoase un strigăt de bucurie. Colivia păru să fi aterizat pe o altă epavă - altfel cum ar fi putut să se oprească atât de aproape de suprafață? - și fiindcă abia se scufundase, m-am gândit că era

posibil ca păsările să fi fost încă în viață.

Am înotat într-acolo și ne-am pregătit să ne scufundăm după colivie, deși nu știam de unde o să avem suflu și pentru asta; nu ne mai rămăsese prea mult. Apoi, în mod ciudat, colivia începu să se ridice spre noi.

— Ce se întâmplă? am strigat. E o epavă?

— Nu poate fi. În partea asta nu e nici una!

— Atunci ce dracu' e?

Arăta ca o balenă care se pregătea să se ridice la suprafață, lungă, masivă și cenușie, sau ca o navă-fantomă înălțându-se din mormânt și dintr-odată valurile se umflară

puternic și ne împinseră în lături. Am încercat să înotăm spre ea, dar nu reușeam să opunem nici atâta rezistență cât rămășițele unei nave scufundate prinse de un val de maree, iar în clipa următoare s-a ciocnit de picioarele noastre și am început să ne ridicăm și noi, stând călare pe spinarea ei.

Ieși din apă, șuierând și zăngănind ca un imens monstru mecanic. Am fost prinși într-o deferlare bruscă și înspumată care se năpusti în toate direcțiile și ne trânti de un grilaj metalic. Ne-am împletit degetele în jurul barelor ca să nu fim luați de apă. Am mijit ochii prin stropii sărați și am văzut colivia care se oprise între ceva ce semăna cu două aripioare de pește, atașate de

spinarea monstrului, una mai mare și una mai mică. Apoi lumina farului trecu pe lângă noi și mi-am dat seama că nu erau pești, ci o redută de submarin și o armă uriașă, prinsă cu buloane. Nu călăream un monstru sau o epavă sau o balenă, ci un...

— E un submarin! am strigat.

Nu era o coincidență că ieșise la suprafață chiar sub noi. Sigur ei erau cei pe care îi aștepta Golan.

Emma sărise deja în picioare și alerga spre colivie pe puntea spălată de valuri. M-am ridicat în patru labe. Când am început să alerg, un val mătură puntea și ne trânti pe amândoi.

Am auzit un țipăt și când am ridicat capul, am zărit un bărbat în uniformă gri, care ieșea printr-o

trapă metalică din reductă și ațintind o armă asupra noastră.

Pe punte începu să plouă cu gloante. Colivia era oricum, prea departe - am fi fost ciuruți înainte să ajungem la ea -, dar am văzut că Emma avea de gând să-și încerce norocul chiar și așa.

Am alergat spre ea și am trântit-o la pământ. Ne-am prăbușit pe o parte și am alunecat în apă. Valurile întunecate trecură peste capetele noastre. Gloanțele se împrăștiară în apă, lăsând în urmă un traseu din bule de aer.

Când ne-am ridicat din nou la suprafață, Emma sări la mine și

tipă:

— De ce ai făcut asta? Mai aveam puțin și ajungeam la ele!

— Mai aveai puțin și te omora! am spus, îmbrâncind-o - dar în clipa următoare mi-am dat seama că nici nu-l văzuse pe bărbat fiindcă era prea concentrată asupra coliviei, așa că am arătat spre punte - țintașul mărșăluia deja spre colivie. O ridică și începu s-o scuture. Ușa coliviei atârna deschisă și preț de o clipă am avut impresia că am văzut ceva mișcându-se - un motiv de speranță - , dar în secunda următoare lumina farului inundă totul. Am reușit să disting perfect fața bărbatului, rânjetul răutăcios și ochii goi și stinși. Era un strigoi.

Vârî o mână în colivie și scoase o singură pasăre cu penele ude. Din chișc, un al doilea soldat fluieră la el și strigoiul se întoarse în fugă spre

camera metalică ținând pasărea în mână.

Submarinul începu să se clatine și să suiere. Apa din jurul nostru se învorbura, de parcă ar fi început să fiarbă.

—înoată, altfel o să ne tragă în jos!
am strigat spre Emma.

Dar ea nu mă auzise - ochii îi erau ațintiți asupra unui petic de apă întunecată de lângă pupa submarinului.

Începu să înoate spre el. Am încercat s-o opresc, dar mă împinse într-o parte. Apoi am auzit-o, acoperind vuietul submarinului - era un țipăt înalt și strident. Miss

Peregrine!

Am găsit-o legănându-se pe valuri, străduindu-se să-și țină capul

deasupra apei și bătând dintr-o aripă - cealaltă părea ruptă. Emma o pescui din apă. I-am strigat că trebuie s-o luăm din loc.

Am înotat folosindu-ne de ultimul strop de energie care ne mai rămăsese. În spatele nostru se formase un vârtej de apă, valurile împinse în lături de submarin prăbușindu-se imediat înapoi, vrând să umple vidul lăsat în urmă de nava care se scufunda. Marea se înghițea pe sine și încerca să ne înghită și pe noi, dar de data asta aveam cu noi un simbol înaripat, cârâind a victorie, poate o victorie pe jumătate obținută, oricum, care ne dădu puterea să înfruntăm curentul acesta artificial. Apoi am auzit-o pe Bronwyn care ne striga și prietena

noastră musculoasă se apropie spintecând valurile ca să ne tragă spre un loc ferit.

* * *

Ne-am întins pe stânci, sub cerul care începu să se limpezească, respirând zgomotos și tremurând de oboseală. Miliard și Bronwyn ne puneau o grămadă de întrebări, dar nu mai aveam atâta aer în plămâni cât să le putem răspunde. Îl văzuseră pe Golan prăbușindu-se, văzuseră și submarinul care se ridicase și se scufundase la loc și pe Miss Peregrine care ieșise din apă singură, fără Miss Avocet; au înțeles ce era mai important. Ne-au ținut în brațe până când am încetat să mai

tremurăm, apoi Bronwyn o ascunse pe directoare sub cămașa ei ca s-o țină la căldură.

După ce ne-am tras puțin sufletele, am recuperat canoăa Emmei și am vâslit spre mal.

Când am ajuns, copiii au năvălit cu toții în apa mică, dornici să ne întâmpine.

— Am au zit împuşcături!

— Ce fel de navă era aia?

— Unde-i Miss Peregrine?

Am coborât din canoă cu vâsle și Bronwyn își ridică bluza, arătându-le pasărea ghemuită la pieptul ei. Copiii se îngrămădiră în jurul nostru, iar Miss Peregrine ridică ciocul și cârâi la ei ca să le arate că e obosită, dar teafără. Toți izbucniră în urale.

— Ați reușit! strigă Hugh. Olive dansă și cântă:

— Pasărea, Pasărea, Pasărea!

Emma și Jacob au salvat-o pe Pasăre!

Dar sărbătoarea nu dură mult. Absența lui Miss Avocet și starea alarmantă a lui Miliard au fost observate destul de repede. Garoul de pe brațul lui era bine strâns, dar pierduse mult sânge și slăbise. Enoch îi dădu haina lui și Fiona îi oferă căciula ei de lână.

— Te ducem la un doctor din oraș, îi spuse Emma.

— Vezi să nu, răspunse Miliard. Omul n-a văzut în viața lui un băiat invizibil și n-ar ști ce să-mi facă nici dacă ar fi văzut. Ar trata celălalt membru sau ar lua-o la fugă urlând.

— Nu contează dacă o ia la fugă urlând, spuse Emma. După ce bucla se resetează, n-o să-și mai amintească nimic.

— Privește în jurul tău. Bucla ar fi trebuit să se reseteze acum o oră.

Miliard avea dreptate - cerul era calm, lupta se terminase, dar norii se amestecau în continuare cu valurile de fum plutitoare de după bombardament.

— Asta nu e bine, spuse Enoch și toată lumea amuți.

— în orice caz, continuă Miliard, toate medicamentele de care am nevoie se află în casă. Dați-mi o dușcă de Laudanum și curățați-mi rana cu alcool. E doar la nivelul mușchiului, oricum. în trei zile o să mă simt din nou ca peștele în apă.

— Dar sângerează în continuare, spuse Bronwyn, arătând spre picăturile roșii care colorau nisipul de sub el.

— Atunci strânge naibii garoul ăla! Bronwyn se supuse și Miliard icni atât de tare, încât toți am făcut un pas înapoi, după care leșină în brațele ei.

— A pățit ceva? întrebă Claire.

— A leșinat, atâta tot, spuse Enoch. Nu-i chiar așa în formă cum spune.

— Si acum ce facem?

— Intreab-o pe Miss Peregrine! spuse Olive.

— Așa e. Las-o jos ca să se transforme în om, spuse Enoch. Nu prea ne poate da sfaturi ca pasăre.

Așadar, Bronwyn așeză pasărea pe un petic de nisip uscat, în timp ce noi ne-am dat înapoi și am așteptat.

Miss Peregrine topăi de câteva ori, bătut din aripa 'sănătoasă, apoi își legănă capul împănănat și clipi spre noi - dar asta fu tot. Rămase tot pasăre.

— Poate vrea puțină intimitate, sugeră Emma. Haideți să ne întoarcem cu spatele. Am făcut întocmai, formând un cerc în jurul ei.

— Gata, Miss P, spuse Olive. Nu se mai uită nimeni!

După un minut, Hugh aruncă o privire pe furiș și spuse:

— Mmm, nu. E tot pasăre.

— Poate că-i prea obosită sau îi este frig, spuse Claire și majoritatea am hotărât să ne întoarcem în cămin, să-

l îngrijim pe Miliard cu ce aveau la îndemână și am sperat că după un scurt moment de odihnă, atât directoarea, cât și bucla aveau să-și revină la normal.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Am mărșăluit pe poteca abruptă și peste coama dealului ca o companie de veterani ruinați de război. Bronwyn îl purta pe Miliard în brațe și Miss Peregrine stătea cățărata în cuibul de pe capul Fionei. Peisajul era brăzdat de cratere fumegânde, bucăți de pământ proaspăt excavat fiind azvârlite peste tot, de parcă ar fi fost răscolit de un câine uriaș. Cu toții ne întrebam ce-o să ne aștepte

acasă, dar nici unul din noi nu îndrăznește să formuleze întrebarea.

Am primit răspunsul chiar înainte de a ieși din pădure. Enoch lovește ceva cu piciorul și se apleacă să vadă ce e. Era o cărămidă arsă pe jumătate.

S-a instaurat panica. Copiii au luat-o la fugă pe potecă. Când au ajuns la pajiște, cei mici au început să plângă. Era fum peste tot. Bomba nu se oprise deasupra degetului lui Adam, ca de obicei, ci îl despicasese drept în mijloc și explodase. Partea din spatele casei devenise o ruină prăbușită și fumegândă. În două camere înegrite de fum, arătând ca niște carcase goale, ardeau câteva focuri mici. Acum îmi era ușor să-mi imaginez cum avea să arate într-o zi locul acela. Era epava tristă și

pângărită pe care o descoperisem cu câteva săptămâni în urmă. Casa de coșmar.

Miss Peregrine sări de pe capul Fionei și începu să alerge prin iarbă pârjolită, cârâind alarmată.

—Ce s-a întâmplat, domnișoară directoare? o întrebă Olive. De ce nu v-ați transformat?

Miss Peregrine nu putu să-i răspundă decât printr-un cârâit. Părea la fel de buimăcită și de speriată ca noi toți.

— Vă rog, transformați-vă la loc! o imploră Claire, îngenunchind în fața ei.

Miss Peregrine bătu din aripi, sări în sus și păru că face un efort, dar nu reuși să-și schimbe înfățișarea.

Copiii se adunară în jurul ei îngrijorați.

— Ceva nu-i în regulă, spuse

Emma. Dacă s-ar fi putut transforma în om, ar fi făcut-o până acum.

— Poate de asta s-a dizlocat și bucla, se gândi Enoch. Vă mai amintiți povestea aia veche despre

Miss Kestrel¹? Când a fost aruncată de pe bicicletă într-un accident de mașină? S-a lovit la cap și a rămas vânturel o săptămână întreagă. Și bucla ei s-a dizlocat.

— Și ce legătură are asta cu Miss Peregrine? Enoch oftă.

— Poate că s-a lovit la cap și atât, iar acum va trebui să așteptăm o săptămână până își va reveni.

— Un tren în viteză e una, spuse Emma. Dar să fii maltratată de niște

strigoi e cu totul altceva. N-avem de unde ști ce i-a făcut nenorocitul ăla înainte să ajungem la ea.

— Niște strigoi? La plural?
— Miss Avocet a fost răpită de niște strigoi, am spus.

— Care lucrau cu Golan, nu-i așa? Și am văzut ochii tipului care a tras spre noi. Nu încapă nici o îndoială.

— Atunci Miss Avocet e ca și moartă, spuse Hugh. O va omorî cu siguranță.

— Ba poate că nu, am răspuns. Cel puțin nu imediat.

— Un lucru știu și eu despre strigoi, interveni Enoch - îi omoară pe deosebiți. E în firea lor. Cu asta se ocupă.

— Nu, Jacob are dreptate, spuse Emma. Înainte să moară, strigoiul

ăla ne-a spus de ce au răpit atâtea ymbryne. Vor să le oblige să recreeze reacția aia din care s-au născut sufletele pustii - doar că la o scară mai largă. Mult mai largă.

¹ Vânturel în engl., pasăre răpitoare.

Am auzit pe cineva icnind. Ceilalți amuțiră. M-am uitat după Miss Peregrine. Stătea oropsită pe marginea craterului lui Adam.

— Trebuie să-i oprim, spuse Hugh. Trebuie să aflăm unde le duc pe ymbryne.

— Cum? întrebă Enoch. Vrei să urmărim un submarin? În spatele meu cineva își dresese vocea zgomotos și când m-am

întors, l-am văzut pe Horace stând picior peste picior pe pajiște.

— Eu știu unde se duc, spuse

încet, Cum adică? De unde știi?

— Ce te interesează pe tine de unde știe, spuse Emma, important e că știe. Unde o duc, Horace?

Acesta scutură din cap.

— Nu știu cum se numește locul ăla, dar l-am văzut.

— Atunci desenează-1, i-am spus.

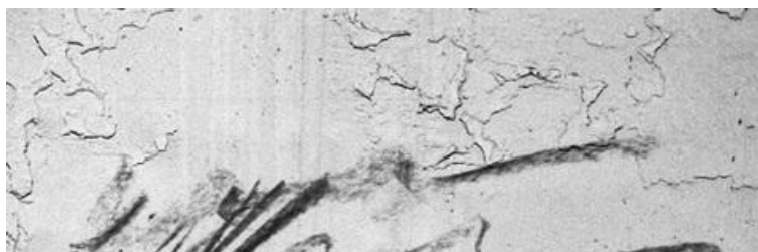
Horace se gândi puțin, apoi se ridică amorțit. își târî picioarele până la un maldăr de cenușă care se revărsase din casa cu pereții crăpați și se aplecă să adune o mână de funingine, arătând ca un cerșetor evanghelist în costumul lui negru și

rupt. Apoi, în lumina blândă a lunii, începu să deseneze pe zidul spart trasând linii groase.

Ne-am adunat în jurul lui ca să-l urmărim. Trase un șir de dungi verticale cu cercuri subțiri deasupra, ca niște bare cu sârmă ghimpată. Într-o parte desenase o pădure întunecată. Pe jos era zăpadă, doar că era neagră. Și asta a fost tot.

Când a terminat, s-a dat înapoi clătinându-se și s-a trântit în iarbă, având o privire indiferentă, distantă. Emma îl apucă de umăr cu un gest tandru și îl întrebă:

— Horace, ce mai știi despre locul ăsta?

— E undeva unde e frig.

Bronwyn făcu un pas înainte ca să cerceteze însemnele lui Horace. O ținea pe Olive în brațe, capul fetiței odihnindu-se delicat pe umărul ei.

— Mie mi se pare o închisoare, spuse Bronwyn.

Olive înălță capul.

— Deci? întrebă cu vocea ei subțire.
Când plecăm?

— Unde să plecăm? spuse Enoch ridicând mâinile spre cer. Nu vezi că-
s doar niște cărlionți?

— E un loc anume, spuse Emma întorcându-se spre el.

— Nu putem să ne luăm șatra și să
plecăm așa, pur și simplu, într-un
loc cu zăpadă și cu o închisoare.

— Dar nici aici nu putem rămâne.

— De ce?

— Uită-te cum arată locul ăsta.
Uită-te la domnișoara directoare. Da,
am avut o viață grozavă aici, dar s-a
terminat.

Enoch și Emma au mai despiciat o
vreme firul în patru. Ceilalți s-au
împărțit în tabere. Susținătorii lui

Enoch spuneau că fuseseră izolați de lume prea mult, că ar pieri în război sau ar fi prinși imediat de sufletele pustii dacă ar pleca și că ar fi mai bine să-și încerce norocul pe insulă, unde măcar cunoșteau locurile. Ceilalți insistară că războiul și sufletele pustii fuseseră cei care au venit la ei și că n-aveau de ales. Sufletele pustii și strigoii aveau să se întoarcă după Miss Peregrine într-un număr și mai mare. Și mai era și Miss Peregrine.

— O să găsim o ymbrynă nouă, sugeră Emma. Dacă există cineva pe lumea asta care o poate ajuta pe domnișoara directoare, atunci e una din prietenele ei.

— Și ce facem dacă și restul buclelor s-au dereglat? întrebă Hugh.

Sau dacă restul ymbrynelor au fost deja răpite?

— N-avem voie să gândim așa.

Trebuie să existe măcar câteva.
— Emma are dreptate, spuse Miliard întins pe jos, ținând ca pernă o bucată de zid sfărâmat. Dacă asta-i singura noastră alternativă - să așteptăm și să sperăm că n-o să mai vină nici un suflet pustiu, că directoarea o să-și revină - atunci înseamnă că, de fapt, nu mai avem nici o alternativă.

Până la urmă, disidenții, rușinați, au fost convinși să cadă la învoială. Casa urma să fie abandonată. Toți urmau să-și strângă lucrurile personale. Urma să subtilizăm câteva bărci din port pe care aveam să le

trimitem la luptă cu forța și aveam să plecăm cu toții a doua zi, dimineața.

Am întrebat-o pe Emma cum ne vom descurca cu navigatul. Și asta fiindcă nici unul dintre copii nu părăsise insula de aproape optzeci de ani, iar Miss Peregrine nu putea nici să vorbească, nici să zboare.

— Aveam o hartă, spuse Emma întorcând încet capul spre casa fumegândă. Dacă nu s-a făcut scrum, vreau să zic.

M-am oferit voluntar pentru a o căuta. Ne-am înfășurat câteva cârpe ude în jurul feței și ne-am aventurat în casă, intrând prin peretele prăbușit. Geamurile fuseseră spulberate, aerul era îmbibat cu fum, dar am nimerit în camera de lucru cu ajutorul luminii puternice din mâna

Emmei. Rafturile căzuseră toate ca niște piese de domino, dar le-am împins într-o parte și am căutat printre cărțile împrăștiate pe podea, umblând în patru labe. Din fericire, cartea pe care o căutam era extrem de ușor de găsit: era cea mai mare din bibliotecă. Emma scoase un strigăt victorios și o ridică.

Înainte să ieșim, am căutat niște alcool, Laudanum și bandaje curate pentru Miliard. După ce i-am curățat și bandajat rana, ne-am așezat să cercetăm cartea. Era mai degrabă un atlas geografic, cu coperte din piele, vopsite într-un roșu de Burgundia, fiecare hartă fiind desenată meticulos pe un soi de pergament. Era foarte frumos și foarte vechi, fiind destul de mare cât să ocupe poalele Emmei.

— Se numește Harta Zilelor, spuse ea. Conține toate bucelele care au existat vreodată.

Harta la care deschisese atlasul părea a fi a Turciei, deși nu era marcată nici o șosea și nici granițele nu erau trasate. În schimb, harta era plină de spirale mici, care am presupus că indicau bucelele. În mijlocul fiecăreia se afla un simbol unic care îi corespundea unei legende din josul paginii, unde simbolurile reapăreau lângă o listă de numere separate de cratime. I-am arătat unul cu 29-3-316 / ?-?-399 și am întrebat-o:

— Ce-s astea, un fel de cod? Emma

puse degetul pe pagină.

— Buclă asta a existat pe douăzeci și nouă martie 316 d. Hr. A existat

până prin 399, dar nu sunt cunoscute cu exactitate luna și ziua.

— Ce s-a întâmplat în 399?

Emma ridică din umeri.
— Nu știe.

M-am întins peste ea și am dat la harta Greciei, și mai plină de spirale și de numere.

— Dar ce rost are să cataloghezi toate astea? am întrebat. Cum poți să ajungi la buclele astea străvechi?

— Păi, dacă sari capra, spuse Millard. E un demers extrem de complex și de periculos, dar prin saltul acesta dintr-o buclă în alta - dacă sari peste cincizeci de ani într-o zi, să zicem - poți avea acces la o multime de bucle care au devenit inactive în ultimii cincizeci de ani. Dacă ai avea mijloacele necesare să

călătorești până la ele, poți să găsești și altele și tot așa, din buclă în buclă.

— Dar asta e ca și când ai călători în timp, am spus uluit. De fapt, asta și e.

— Mda, presupun.

—Deci locul ăsta, am spus și am arătat spre desenul cu cenușă de pe zid al lui Horace. Trebuie să ne dăm seama și când e, nu doar unde, nu-i așa?

— Mă tem că da. Și dacă Miss Avocet chiar e ținută captivă de strigoi, care folosesc săritul caprei la greu, atunci e foarte probabil ca locul în care au dus-o și pe ea, și pe celelalte ymbryne să se afle undeva în trecut. Iar asta le face și mai greu de găsit, iar drumul acolo, și mai periculos. Inamicii noștri cunosc

foarte bine unde sunt amplasate bucelele astea străvechi și chiar au obiceiul să stea la pândă lângă intrări.

— Atunci aveți noroc că vin cu voi, am spus.

Emma se întoarse brusc și se uită la mine.

— O, minunat! izbucni și mă îmbrățișă. Ești sigur?

Eram sigur. În ciuda oboselii, copiii fluierară și aplaudară furtunos. Câțiva mă îmbrățișară. Până și Enoch îmi strânse mâna. Dar Emma nu mai zâmbea când m-am întors din nou spre ea.

Se fâțâi pe loc cu un aer stingher.

— Ar trebui să știi un lucru, spuse, și mă tem că nu vei mai dori să vii cu noi.

— Ba da, am spus încercând s-o conving.

— Când vom pleca de aici, bucla asta se va închide după noi. S-ar putea să nu te mai poți întoarce în perioada din care ai venit. Sau, mă rog, ar fi destul de complicat.

— Acolo nu mă mai așteaptă nimic, am spus imediat. Nu sunt sigur c-aș vrea să mă întorc nici dacă aș putea.

— Așa zici acum. Dar vreau să mă conving că ești sigur.

Am dat din cap și apoi m-am ridicat.

— Unde te duci? mă întrebă.

— Să fac o plimbare.

Nu m-am dus prea departe, m-am plimbat doar prin curtea îngrijită, încet, uitându-mă la cerul care se înseninase între timp și la miliardele

de stele care îl inundaseră. Oare câte din punctulețele acelea de lumină străvechi erau ultimele ecouri ale unor sori, deja stinși? Câte se născuseră între timp, fără ca lumina lor să ajungă până aici? Dacă toți sorii s-ar stinge, în afară de soarele nostru, câte vieți ne-ar lua să ne dăm seama că am fost singuri tot timpul? Mereu am știut că cerul e plin de mistere - dar abia acum am realizat câte existau și pe pământ.

Am ajuns într-un punct unde poteca se ivea dintre copacii din pădure. Într-o parte se afla casa și toate lucrurile pe care le cunoșteam, nemisterioase, obișnuite și neprimejdioase.

Doar că eu nu mă aflam în siguranță. Nu prea. Nu mai. Monștrii îl omorâseră pe Bunicul Portman și veniseră după mine. Mai devreme sau mai târziu aveau să mă găsească. Poate într-o zi aveam să mă întorc acasă și să-l găsesc pe tata întins pe jos și sângerând până în ultima clipă. Sau poate pe mama. În cealaltă parte, copiii se adunau în grupulețe entuziasmate, plănuiind și făcând tot felul de proiecții în privința viitorului, pentru prima oară de foarte mult timp.

M-am întors la Emma care studia în continuare cartea masivă. Miss Peregrine stătea lângă ea și bătea în hartă cu ciocul, ba într-un punct, ba într-altul. Când m-am apropiat de ele, Emma a ridicat privirea.

— Sunt sigur, am spus. Emma zâmbi.

— Mă bucur.

— Ar mai fi un singur lucru pe care trebuie să-l fac înainte să plec.

* * *

M-am întors în oraș chiar înainte să se lumineze de ziuă. Ploaia se domolise, în sfârșit, și ziua se anunța a fi senină. Drumul principal arăta ca un braț cu venele îndepărtate, fiind brăzdat de creștături lungi acolo unde apa în șiroaie măturase pietrișul.

Am intrat în pub, am traversat barul pustiu și am urcat spre camerele noastre. Jaluzelele erau trase și ușa lui tai- că-meu era

închisă, ceea ce mă făcu să răsufli ușurat pentru că, deocamdată, nu prea știam cum să-i spun ce voiam.

M-am așezat la birou cu o foaie și un stilou și i-am scris o scrisoare.

Am încercat să-i explic totul. I-am scris despre copiii deosebiți și despre sufletele pustii, despre faptul că poveștile Bunicului Portman s-au dovedit a fi adevărate. I-am spus ce li se întâmplaseră lui Miss Peregrine și Avocet și am încercat să-i explic de ce trebuia să plec. L-am implorat să nu-și facă griji.

Apoi m-am oprit și am citit ce scrisesem. Nu suna deloc bine. Nu m-ar fi crezut în ruptul capului. Avea să creadă că mi-am pierdut mințile, la fel ca bunicul, sau că am fugit, sau am fost răpit, sau că m-am aruncat

de pe stânci. În orice caz, i-aș fi distrus viața. Am mototolit hârtia și am aruncat-o la coș.

— ^{Jacob?} M-am întors și l-am zărit pe tata, sprijinit în cadrul ușii, cu ochii înceteșoși, cu părul vâlvoi, îmbrăcat într-o cămașă și niște jeansi stropiți cu noroi.

— Salut, tată!

— O să-ți pun o întrebare simplă și directă, și aș vrea să-mi răspunzi la fel. Unde ai fost astă-noapte?

Îmi dădeam seama că se străduiește să-și păstreze calmul.

S-a terminat cu minciunile, mi-am spus.

— Sunt bine, tată. Am fost cu prietenii mei. Era ca și când as fi scos splintul de la o grenadă.

— PRIETENII AIA EXISTĂ DOAR ÎN IMAGINAȚIA TA! strigă el. Se apropie de mine cu fața stacojie.

— Aș fi vrut să nu-l fi lăsat pe cretinul ăla de psihiatru să ne convingă să te aducem aici. E un dezastru total, asta e! E ultima oară când mă minți! Treci în cameră imediat și fă-ți bagajul! Luăm primul feribot!

— Tată?

— Și, odată ajunși, nu vei ieși din casă până când nu-ți vom găsi un psihiatru normal la cap.

— Tată!

Pentru o secundă, m-am întrebat dacă nu cumva voi fi nevoit să fug de el. Mi l-am imaginat ținându-mă cu forța, strigând după ajutor și

urcându-mă pe feribot îmbrăcat într-o cămașă de forță.

— Nu merg cu tine! i-am spus.

Ochii i se strânseseră și înălță capul de parcă n-ar fi auzit bine. Tocmai mă pregăteam să repet ce am spus când cineva bătu la ușă.

— Pleacă! țipă tata.

Bătăile se auziră din nou, de data asta mai insistent. Tata se năpusti spre ușă și o deschise brusc. În capătul palierului stătea Emma, cu o minge de foc micuță, albastră, dansând deasupra mâinii ei. Venise cu Olive.

— Salutare, spuse Olive. Am venit să-l vedem pe Jacob. Tata le privi

neștiind ce să creadă.

— Ce-i asta...

Fetele se strecurară pe lângă el și intrară în cameră.

— Ce căutați aici? am șuierat spre ele. Voiam să ne prezentăm, atâta tot, răspunse Emma zâmbind larg spre tata. Am ajuns să-l cunoaștem destul de bine, așa că ne-am gândit că se cuvine să vă facem o vizită de curtoazie.

— OK, spuse tata uitându-se ba la una, ba la cealaltă.

— E un băiat bun, spuse Olive. Și atât de curajos!

— Și frumos! adăugă Emma făcându-mi cu ochiul.

Începu să rotească flacăra printre mâini, ca pe o jucărie. Tata rămase că hipnotizat.

— D-da, bâigui. Așa e.

— Vă supărați dacă-mi scot pantofii? întrebă Olive și se ridică la tavan, fără a aștepta răspunsul.

Mulțumesc. E mult mai confortabil așa!

— Ele sunt prietenele mele, tată. Cele de care-ți ziceam. Ea este Emma și cea de pe tavan este Olive.

Tata făcu un pas înapoi, clătinându-se.

— Nu m-am trezit încă, spuse ezitant. Sunt așa de obosit... Un scaun se ridică în aer și pluti până la el, urmat de un bandaj medical înfășurat cu o pricepere deosebită.

— Atunci stați jos, vă rog, spuse Miliard.

— OK, răspunse tata și se supuse.
— Ce cauți aici? i-am șoptit lui Miliard. N-ar trebui să stai întins?

— Eram prin zonă.

Ridică o sticlută nouă cu medicamente.

— Aștia din viitor fac niște calmante extrem de eficiente, trebuie să admit!

— Tată, el e Miliard, am spus. Nu-l vezi pentru că-i invizibil.

— încântat de cunoștință.

— De asemenea, spuse Miliard.

M-am îndreptat spre tata și m-am așezat în genunchi lângă scaunul lui. Capul i se mișcă încet.

— Plec, tată. S-ar putea să nu ne vedem un timp.

— Da? Serios? Unde pleci?

— Plec într- o călătorie.

— O călătorie, repetă. Și când te întorci?

— Nu prea știu.

Tata scutură din cap.

— La fel ca bunicu'-tău.

1 Miliard umplu un pahar cu apă și i-l duse, iar tata se întinse și îl lua, de parcă paharele plutitoare ar fi fost ceva absolut obișnuit. Probabil că își imagina că visează.

— Păi, atunci, noapte bună, spuse și se ridică, se îndreptă de spate ținându-se de scaun și se întoarse împleticindu-se în camera lui. Ajuns în cadrul ușii, se opri și mă privi.

— Jake?

— Da, tată?

— Ai grijă de tine, OK?

Am dat din cap. Tata închise ușa.

În clipa următoare l-am auzit cum se prăbușește în pat.

M-am așezat și am început să-mi masez fața. Nu știam ce-ar trebui să simt.

— Am fost de ajutor măcar? mă întreabă Olive de pe tavan.

— Nu sunt sigur. Nu cred. Probabil că se va trezi și va crede că a visat.

— Poate ar trebui să-i scrii o scrisoare, sugerează Miliard. Spune-i tot ce vrei - nu e ca și când ne-ar putea urmări.

— I-am scris una deja. Dar nu e o dovadă concretă.

— A, răspunse Miliard. Am înțeles problema.

— Ce problemă plăcută, zise Olive.

Ce mi-ar fi plăcut dacă părinții mei m-ar fi iubit destul, încât să-și facă griji atunci când am plecat de acasă!

Emma se întinse spre ea și îi strânse mâna. Apoi spuse:

— S-ar putea să am eu o dovadă. Trase un portofel micuț de sub panglica rochiei, apoi scoase un instantaneu. Mi-l înmână. Era o fotografie cu ea și cu bunicul meu, când era încă tânăr. Toată atenția ei părea concentrată asupra lui, dar el părea a fi altundeva cu gândul. Era trist și frumos și rezuma puținul pe care-l știam despre relația lor.

— A fost făcută chiar înainte ca Abe să plece la război, spuse Emma. O să mă recunoască tatăl tău, nu-i așa?

I-am zâmbit.

— Arăți de parcă n-ai fi îmbătrânit nici măcar cu o zi!

— Minunat! spuse Miliard. Uite dovada.

— O porți cu tine tot timpul? am

întrebat-o întinzându-i poza.

— Da. Dar nu mai am nevoie de ea.

Se duse la masă, luă stiloul meu și începu să scrie pe spatele fotografiei.

— Cum îl cheamă pe tatăl tău?

— Franklin.

Când a terminat de scris, mi-a înmânat-o din nou. Am întors-o și pe față, și pe spate, apoi am pescuit scrisoarea din coșul de gunoi, am netezit-o și am lăsat-o pe masă, alături de fotografie.

— Sunteți gata de plecare? am întrebat. Prietenii mei stăteau în cadrul ușii și mă așteptau.

— Numai dacă ești și tu, răspunse Emma.

Dear Franklin,

It was a great pleasure meeting you. This is a photograph of your father and me taken when he lived here. I hope it will be sufficient to convince you that I am still among the living, and that Jacob's stories are no fantasy.

Jacob will be traveling with my friends and me for a time. We will keep one another as safe as anyone like us can be. One day, when the danger has passed, he will come back to you. You have my word.

*Very sincerely yours,
Emma Bloom*

P.S. I understand you may have discovered a letter I sent your father many years ago. It was inappropriate, and I assure you unsolicited; he did not respond in kind. He was one of the most honorable men I have ever known.

Am pornit spre coama muntelui. Când am ajuns pe creastă, acolo unde mă opream de fiecare dată ca să verific cât mai am, am mers mai departe. Uneori e mai bine să nu privești înapoi.

Când am ajuns la tumul, Olive mângâie pietrele ca pe un animal de companie bătrân și iubit.

— La revedere, buclă bătrână, spuse. Ai fost o buclă tare bună și o să ne fie dor de tine.

Emma îl strânse de umăr, apoi se lăsară în jos și intrară împreună.

În galeria din capătul tunelului, Emma apropie flacăra de perete și îmi arătă ceva ce nu observasem până atunci: o listă lungă cu date și inițiale scrijelite în zid.

— Sunt toate perioadele în care oamenii au folosit bucla asta, îmi

explică.

Am mișcat ochii și am reușit să descifrez un PM. 1853, un J.R.R.1-4-1797 și un X.J. 1580 abia lizibil.

Mai

jos se vedeau niște semne ciudate pe care nu reușeam să le dezleg.

— Inscricții runice, spuse Emma. Sunt destul de vechi.

Miliard răscoli prin pietriș până când găsi o piatră ascuțită și, folosind o alta drept ciocan, gravă propria inscripție sub celelalte: A.P. 3-9-1940.

— Cine e A.E? întrebă Olive.

— Alma Peregrine, spuse Miliard și scoase un oftat. Ea ar trebui să scrie asta, nu eu. Olive își trecu

degetele peste însemnele
rudimentare.

— Crezi c-o să mai vină aici vreo ymbrynă ca să facă o buclă nouă?

— Sper, spuse Miliard. Din tot sufletul.

L-am înmormântat pe Victor. Bronwyn l-a ridicat cu pat cu tot și l-a cărat afară, apoi, ca să nu-l vadă copiii adunați deja pe pajiște, a tras perdeaua baldachinului, l-a învelit și l-a sărutat pe frunte pentru ultima oară. Noi, băieții, am apucat colțurile patului ca și când am fi ridicat un coșciug și l-am coborât în craterul rămas în urma

bombei. Apoi am ieșit cu toții, mai puțin Enoch care scoase din buzunar un omuleț de argilă și îl puse cu grijă pe pieptul băiatului.

—Asta e omul meu cel mai bun, spuse. Ca să-ți țină de urât.

Omulețul se ridică în capul oaselor, dar Enoch îl împinse înapoi cu degetul mare. Omulețul se întoarse într-o parte, sprijinindu-și capul pe un braț, și păru că vrea să adoarmă.

Când craterul a fost umplut, Fiona a tras câteva tufișuri și vițe peste pământul proaspăt și a început să le crească. Când am terminat de împachetat, Adam s-a

întoars la locul lui, doar că acum marca mormântul lui Victor.

După ce copiii își luaseră rămas-bun de la casa lor - unii luară niste bucățele de cărămidă sau rupseră câteva flori din grădină, câteva firicele de nu-mă-uita - am mai făcut o ultimă plimbare pe insulă: am luat-o prin pădurea înnegrită și fumegândă, prin mlaștina întinsă, plină de cratere lăsate de bombe, am traversat coama dealului și orășelul înecat în fum de turbă arsă. Locuitorii ei lâncezeau pe por-tice sau pe pragurile caselor și păreau atât de obosiți și de amorțiți de șoc, încât abia dacă observară grupul restrâns de copii ciudați care trecu prin fața lor.

Eram tăcuți, dar emoționați. Copiii nu dormiseră deloc, dar asta nu se vedea. Era patru septembrie și, pentru prima oară după foarte mult timp, zilele se derulau din nou. Unii din ei spuneau că simt diferența; aerul din plămâni lor era mai curat, sângele le curgea mai repede prin vene. Se simțeau mai plini de viață, mai reali. Dar și eu.

* * *

Mai demult, obișnuiam să visez despre cum ar fi să evadez din viața mea normală, neștiind că viața mea nu era deloc așa. Pur și simplu, nu

observasem cât de extraordinară era. La fel cum nu mi-am imaginat vreodată că o să-mi fie dor de casa mea. Și cu toate astea, în timp ce ne încărcăm bărcile, sub primele raze ale dimineții, într-o prăpastie nouă aflată între înainte și După, m-am gândit la toți cei pe care aveam să-i las în urmă - la părinții mei, la orașul meu, la singurul-și-cel-mai-bun-prieten - și mi-am dat seama că plecarea asta n-avea să fie așa cum mi-am imaginat, ca și când mi s-ar fi luat o greutate de pe umeri.

Și totuși, nu puteam să mă mai întorc nici la viața mea de atunci, nici la casa bombardată. Dispăruseră amândouă.

Cei zece copii deosebiți, însoțiți de o pasăre deosebită, au încăput perfect în cele trei bărci cu vâsle robuste. E drept că o grămadă de bagaje au fost aruncate peste bord sau lăsate în urmă pe doc. Când terminarăm, Emma ne sugerează să spunem ceva - câteva cuvinte solemne pentru o călătorie lipsită de primejdii -, dar nimeni nu păru în stare să țină discursuri. Prin urmare, Enoch ridică puțin colivia lui Miss Peregrine, iar aceasta scoase un țipăt strident. Am răspuns tot cu un țipăt, un strigăt victorios și un vaiet, în același timp, pentru tot ce pierduserăm și tot ce aveam de câștigat.

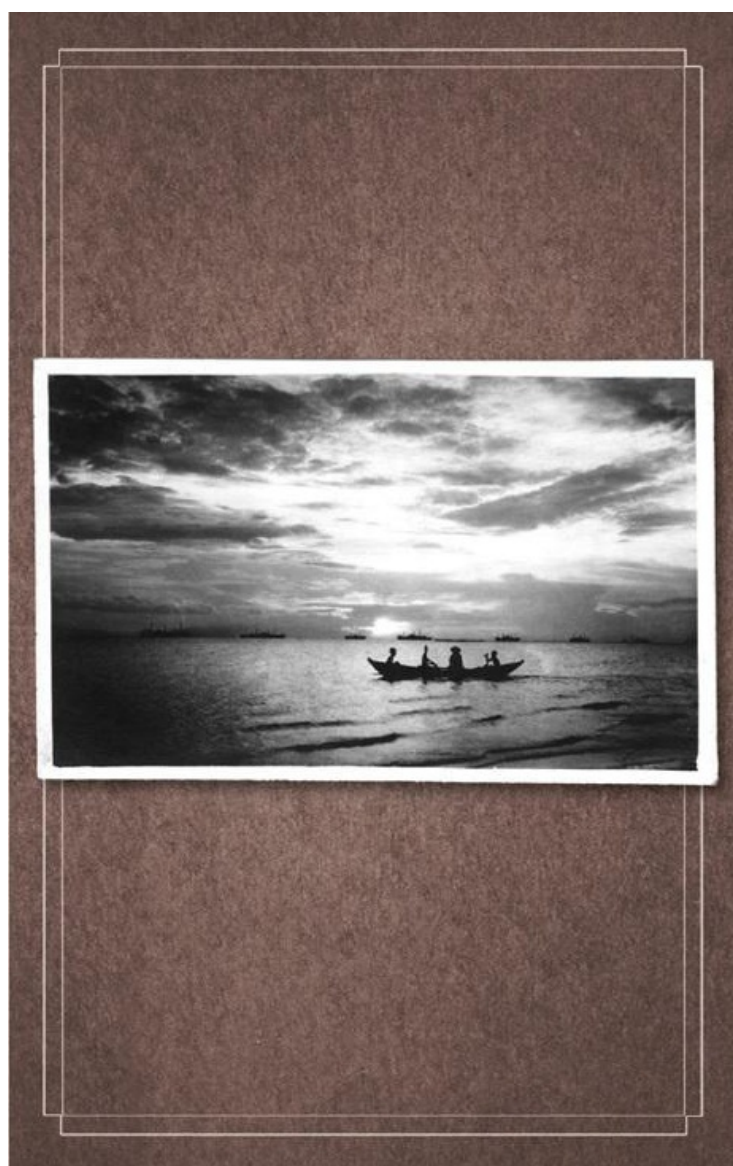
În prima barcă vâsleam eu și Hugh. Enoch se uita la noi din provă, gata să ne înlocuiască oricând, în timp ce Emma se uita atent la insula îndepărtată, adăpostită sub o pălărie de soare. Marea arăta ca un geam ondulat, întinzându-se la infinit în fața noastră. Era o zi călduroasă, dar dinspre larg se porni o briză răcoroasă. Aș fi vâslit cu bucurie ore-n șir. Mă întrebam cum se putea să am parte de atâta calm într-o lume zguduită de război.

În barca următoare am văzut-o pe Bronwyn făcându-ne cu mâna și ridicând în dreptul ochilor aparatul de fotografiat al lui Miss Peregrine. I-am zâmbit la rândul meu. Nu

luaserăm cu noi nici un album vechi; poate că asta avea să fie prima fotografie dintr-un album nou-nouț. Era greu de crezut că într-o zi aș putea să le arăt nepoților mei sceptici propriul meu teanc de poze îngălbenite - sau c-aș putea să le spun propriile mele povești fantastice.

Bronwyn coborî camera și ridică brațul, arătând spre ceva ce se afla dincolo de noi. În depărtare, un șir tăcut de nave de luptă se ivi întunecat în fața soarelui abia răsărit.

Ne-am pus pe vâslit.

Toate imaginile din carte sunt
fotografii autentice, vechi, și, cu
excepția câtorva care au fost

prelucrate în foarte mică măsură, celelalte sunt nemodificate.

Ele sunt împrumutate din arhiva personală a zece colecționari care, de-a lungul anilor, au petrecut ore întregi scormonind prin cutii imense, pline cu instantanee aruncate la grămadă, în piețe cu vechituri, târguri de antichități și talciocuri private, reușind să salveze doar câteva fotografii cu valoare istorică, salvându-le de uitare și - cel mai probabil - de la gunoi. Munca lor este o întreprindere laborioasă, plină de pasiune, și cred că ei sunt adevărații eroi ai lumii fotografice.

The Invisible Boy (Robert Jackson)

The Levitating Girl (Yefim Tovbis)

Boy Lifting Boulder (Robert

Jackson)

The Painted Head (Robert Jackson)

Abe Napping (Robert Jackson)

The Girl in the Bottle (Robert Jackson)

The Floating Baby (Peter Cohen)

The Boy-Faced Dog (Robert Jackson)

The Contortionist (Robert Jackson)

The Masked Ballerinas (Robert Jackson)

Miss Peregrine's Silhouette

(Robert Jackson)

Boy in Bunny Costume (Robert Jackson)

Girls at the Beach (The Thanatos Archive)

The Reflecting Pool (Peter Cohen)

A Boy and His Bees (Robert Jackson)

The Snacking Ballerinas (Robert Jackson)

Emma in the Dark (Muriel Moutet)

The Cairn Tunnel (Martin Isaac)

Fighter Planes (Robert Jackson)

Miss Peregrine (The author)

Miss Finch (Roselyn Leibowitz)

Miss Avocet and Her Wards (Julia Lauren)

Miss Finch's Loop (Roselyn Leibowitz)

Claire's Golden Curls (David Bass)

Our Beautiful Display (Robert Jackson)

Bronwyn Bruntley (Robert Jackson)

Girl with Chicken (John Van Noate)

Jill and the Beanstalk (Robert

Jackson)

A Follower of Fashion (Robert
Jackson)

Miss Nightjar Takes All the Hard
Cases (The author)

Enoch's Dolls (David Bass)

Victor (Robert Jackson)

My Bombshell (Peter Cohen)

Peeling Spuds (Robert Jackson)

Emma's Silhouette (Robert
Jackson)

This is Why (Robert Jackson)

A Hunting Trip (The author)

Department Store Santa (The
author)

Victorian Dentist (The Thanatos Archive)

Marcie and the Wight (Robert

Jackson)

The Vision (Peter Cohen)

Caw Caw Caw (Roselyn Leibowitz)

Abe and Emma (Robert Jackson)

We Rowed Faster (Robert Jackson)

MULȚUMIRI

Vreau să le mulțumesc:

- tuturor celor de la Quirk, în special lui Jason Rekulak, pentru răbdarea sa care a părut fără sfârșit

și pentru multele idei excelente; lui Stephen Segal, pentru lectura atentă

și observațiile exacte; și lui Doogie Horner, cu siguranță cel mai talentat tehnoredactor / stand- up comedian

în activitate;

- minunatului și tenacelui meu agent literar, Kate Shafer Testerman;

- soției mele, Abbi, pentru că a îndurat cu seninătate lungile luni de cadență nervoasă și barba mea tot mai mare, și părinților săi, Barry și Phyllis, pentru susținere, și părinților lui Barrz, Gladys și Abraham, a căror poveste de supraviețuire m-a inspirat;

- mamei, căreia îi datorez totul, evident;

- tuturor prietenilor mei
colecționari de fotografii: foarte
generosului Peter Cohen, lui Leonard
Lightfoot, care m-a introdus în cercul
lor, lui Roselyn Leibowitz, lui Jack
Mord de la Thanatos Archive, lui
Steve Bannos, lui John Van Noate,
lui David Bass, lui Martin Isaac, lui
Muriel Moutet, Juliei Lauren, lui
Yefim Tovbis și în special lui Robert
Jackson, în al cărui living am
petrecut multe ore plăcute privind
fotografiile ciudate;

- lui Shris Higgins, pe care îl
consider o autoritate importantă pe
tema călătoriei în timp, pentru că
mi-a răspuns întotdeauna la apeluri;

- lui Laurie Porter, care a făcut fotografia cu mine care apare pe supracoperta acestei cărți, în timp ce exploram niște colibe, ciudate abandonate în deșertul Mojave.